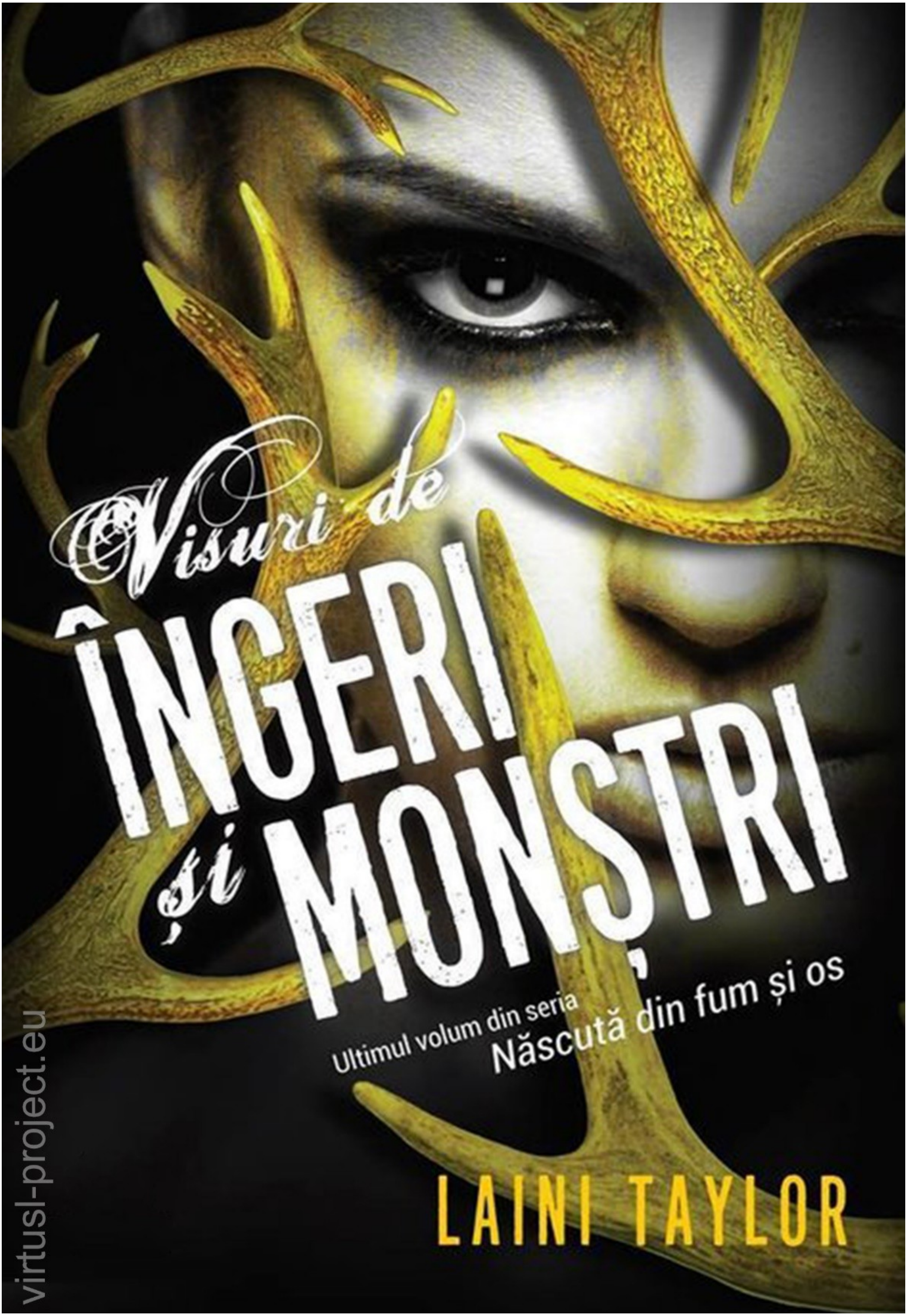

Visuri de
ÎNGERI
și
MONȘTRI
Ultimul volum din seria
Născută din fum și os
LAINI TAYLOR

LAINI TAYLOR

Seria: Daughter of Smoke & Bone
Volumul 3

VISURI DE ÎNGERI ȘI MONȘTRI

Original: *Dreams of Gods and Monsters* (2014)

Traducere din limba engleză și note de:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

EDITURA EPICA

2018

Odată ca niciodată, un înger și un diavol
și-au pus mâinile în dreptul inimilor

și au pornit apocalipsul.

1. Îngheţată de coşmar

Nervi zbârnâind şi sânge vuind, sălbatic şi clocotitor şi năvalnic şi devorator şi groaznic şi groaznic şi groaznic…

— Eliza, *Eliza*!

O voce. Lumină puternică şi Eliza căzu trează. Aşa i se păru: ca o cădere şi o aterizare dură.

— A fost un vis, se auzi spunând. A fost doar un vis. Sunt bine.

De câte ori în viaţa ei nu rostise cuvintele acestea? Pierduse socoteala. Aceasta era prima oară, totuşi, când i le spusese unui bărbat care dăduse buzna, eroic, în camera ei, strângând în mână un ciocan de tâmplar, gata s-o salveze din mâinile ucigaşilor.

— Păi… ţipai, zise colegul ei de cameră, Gabriel, privind iute prin colţuri şi negăsind nicio urmă de ucigaşi.

Era răvăşit de somn şi nebuneşte de alert, ţinând ciocanul ridicat, gata să lovească.

— Vreau să zic… ţipai *de-adevăratelea*.

— Ştiu, zise Eliza, cu gâtul ars. Uneori fac asta.

Se ridică în capul oaselor. Inima îi bătea ca un tun – o canonadă rău-prevestitoare, profundă şi reverberând prin tot corpul – şi, cu toate că avea gura iască şi respira sacadat, încercă să pară nonşalantă.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Străduindu-se să-şi revină, Gabriel lăsă ciocanul jos.

— Nu asta am vrut să spun, Eliza. N-am auzit pe nimeni ţipând aşa, în viaţa reală. A fost un ţipăt ca dintr-un film de groază.

Părea impresionat. *Pleacă*, ar fi vrut Eliza să-i spună. *Te rog*. Mâinile începuseră să-i tremure. Curând, n-avea să se mai poată stăpâni şi nu voia un martor. Explozia de adrenalină de după vis putea fi destul de urâtă.

— Pe cuvânt, sunt bine. OK? Eu doar…

La dracu’.

Tremurul. Presiunea crescând, înţepăturile din spatele pleoapelor şi toate celelalte scăpate de sub control.

La dracu’, *la dracu’*, *la dracu’*.

Se aplecă brusc și își ascunse fața în cuvertură, suspinele ridicându-se și revărsându-se nestăpânit. Pe cât de rău fusese visul – și fusese rău – starea de după era și mai rea, pentru că, deși trează, era tot lipsită de putere. Groaza – groaza, *groaza* – persista, plus încă altceva. Venea odată cu visul, de fiecare dată, dar nu se retrăgea odată cu el, ci rămânea în urmă ca adus de flux. Ceva cumplit – un leș puturos de leviatan, lăsat să putrezească pe țărmul minții ei. Era remușcarea. Dar, oh, Doamne, asta era așa o denumire anemică! Sentimentul cu care o lăsa visul semăna cu niște cuțite de panică și oroare plasate feroce deasupra unei răni de carne vie inflamată de *vinovăție*.

Vinovăție pentru ce? Asta era partea cea mai grea. Era… Dumnezeule, era cu neputință de pus în cuvinte și imensă. Imensă. Niciodată nu se înfăptuise ceva mai rău, în tot șirul timpului și în tot cuprinsul spațiului, iar vina era a ei. Era imposibilă și, de la orice distanță de vis, Eliza o putea respinge ca ridicolă.

Ea nu făcuse și n-ar fi făcut niciodată… *asta*.

Dar când visul o înfășură, nimic nu mai conta – nicio rațiune, niciun sens, nici măcar legile fizicii. Groaza și vinovăția acopereau totul.

Era oribil.

Când suspinele în sfârșit i se domoliră și își ridică ochii, Gabriel stătea pe marginea patului ei, arătând înduioșat și îngrijorat. Politețea asta fățișă a lui Gabriel Edinger sugera un viitor mai mult ca probabil de papioane. Poate chiar un monoclu. Era cercetător în neuroștiințe, probabil cea mai inteligentă persoană pe care o cunoscuse Eliza și una dintre cele mai plăcute. Amândoi erau colegi de cercetare la Muzeul Național de Istorie Naturală Smithsonian's – celebrul NMNH – și fuseseră prieteni nu chiar prieteni în ultimul an, până când iubita lui Gabriel se mutase la New York pentru studiile postdoctorale, iar el avusese nevoie de o colegă de cameră ca să împartă chiria. Eliza știuse că exista un risc să-și polenizeze încrucișat orele de viață cu orele de la locul de muncă, din exact acest motiv. *Acesta*.

Țipetele. Plânsul.

Nu i-ar fi trebuit mult unei persoane interesate să-și dea seama de… adâncimea anormalului… pe care ea-și construise viața aceasta. Ca niște scânduri puse pe nisipuri mișcătoare, așa

i se părea, câteodată. Însă visul n-o mai tulburase, o vreme, și atunci ea se abandonase ispitei de a se preface că era normală, cu nicio altă preocupare decât cele normale ale oricărei doctorande de douăzeci și patru de ani cu buget redus. Îngrijorare pentru dizertație, colegul de laborator diabolic, propuneri de subvenții, chirie.

Monștri.

— Îmi cer iertare, îi spuse lui Gabriel. Cred că sunt bine, acum.

— Bine.

După o pauză stingheritoare, el întrebă, vioi:

— O cană de ceai?

Ceai. Ei, asta era o sclipire plăcută de normalitate.

— Da, zise Eliza. Te rog.

Iar când el ieși ca să pună ibricul la foc, ea se adună. Își îmbrăcă halatul, se spălă pe ochi, își suflă nasul și se privi în oglindă. Avea fața umflată și ochii injectați. Minunat. Avea ochi frumoși, de regulă. Era obișnuită să primească pentru ei complimente de la necunoscuți. Erau mari, cu gene lungi și strălucitori – cel puțin, când albul globilor nu era înroșit de plâns – și cu irisurile de un cafeniu mai deschis cu câteva nuanțe decât tenul, ceea ce îi făcea să pară că luminează. În clipa asta, observă descurajată că arătau un pic… rătăciți.

— Nu ești nebună, îi spuse reflexiei sale, iar declarația suna a mantră rostită adesea – o asigurare de care avea nevoie și pe care, de obicei, o primea. *Nu ești nebună și nici n-ai să fii*.

În străfunduri, se derula un alt gând, mai disperat.

N-o să mi se întâmple mie. *Sunt mai puternică decât ceilalți*.

De obicei, era în stare să-i dea crezare.

Când Eliza se duse la Gabriel, în bucătărie, ceasul cuptorului afișa ora patru dimineața. Ceaiul se afla pe masă, lângă o cutie de înghețată de jumătate de kilogram, deschisă și cu o linguriță înfiptă în ea. El o invită cu un semn.

— Înghețată pentru coșmar. Tradiție de familie.

— Pe bune?

— Da, pe bune.

Eliza încercă, pentru o clipă, să-și închipuie înghețata ca remediul propriei familii la vis, dar nu reuși. Contrastul era prea mare. Întinse mâna după cutie.

— Mersi, zise.

Luă din înghețată de vreo câteva ori, sorbi o dată din ceai, în tot timpul ăsta așteptând, încordată, să înceapă întrebările, cum fără îndoială aveau s-o facă.

Despre ce visezi, *Eliza*?

Cum aș putea să te ajut, *dacă nu vorbești cu mine*, *Eliza*?

Ce e în neregulă cu tine, *Eliza*?

Mai auzise toate astea înainte.

— Ai visat despre Morgan Toth, nu-i așa? întrebă Gabriel. Morgan Toth și buzele lui cărnoase?

OK, pe *asta* n-o auzise. Fără să vrea, Eliza râse. Morgan Toth era supliciul ei, iar buzele lui puteau fi un subiect foarte nimerit pentru un coșmar – dar, nu, nu fuseseră, nici pe departe.

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta, zise ea.

— Să vorbești despre ce anume? întrebă Gabriel, inocența întruchipată. Care e „asta” despre care nu vrei să vorbești?

— Drăguț. Dar pe bune nu vreau. Îmi pare rău.

— OK.

O altă linguriță de înghețată, o altă tăcere întreruptă scurt de o altă non-întrebare.

— Am avut și eu coșmaruri, când eram copil, începu Gabriel. Aproape un an. Foarte intense. Dacă îi asculți pe părinții mei povestind, viața așa cum o cunoșteam era practic suspendată. Îmi era frică să adorm și aveam tot soiul de ritualuri, de superstiții. Chiar am încercat să aduc ofrande. Jucăriile mele preferate, mâncare. Se zice că am fost surprins când îl ofeream pe fratele meu, în locul meu. Eu nu-mi aduc aminte, dar el jură.

— Cui îl ofereai? întrebă Eliza.

— *Lor*. Celor din vis.

Lor.

O scânteie de recunoaștere, speranță. Speranță stupidă. Și Eliza avea un „lor”. Rațional, știa că ei erau o creație a minții sale și că nu existau nicăieri în altă parte, dar în urma visului nu era întotdeauna cu putință să rămână rațională. Întrebă:

— Ce erau ei? mai înainte să-și dea seama ce făcea.

Dacă nu avea de gând să vorbească despre visul *ei*, n-ar fi trebuit să-și bage nasul în al *lui*. Era o regulă a păstrării secretului, la care ea se pricepea bine: Nu întreba, ca să nu fii întrebată.

— Monștri, zise el, ridicând din umeri.

Și numaidecât Eliza își pierdu interesul – nu din pricina menționării monștrilor, ci din pricina tonului de *bineînțeles* cu care o spusese. Oricine putea spune monștri, în modul acela nepremeditat, cu siguranță nu-i cunoscuse niciodată pe ai ei.

— Știi, să fii urmărit e unul dintre cele mai comune vise, zise Gabriel și continuă să-i dezvolte subiectul, iar Eliza continuă să soarbă din ceai și să mai ia, din când în când, câte o linguriță din înghețata de coșmar, dând din cap la momentele potrivite, deși nu-l asculta.

Făcuse, de mult, cercetări amănunțite de analiza visului. Nu-i fuseseră de ajutor înainte și nu-i erau nici acum, iar când Gabriel încheie cu „ele sunt o manifestare a fricilor noastre din starea de veghe” și cu „*toată lumea* le are”, tonul lui era deopotrivă împăciuitor și pedant, de parcă tocmai rezolvase problema pentru ea.

Elizei îi stătea pe limbă să-i spună, *Și presupun că* toată lumea *se alege cu niște stimulatoare cardiace implantate la șapte ani*, *din cauza „manifestării fricilor din starea de veghe” care îi dau continuu aritmii cardiace*? Dar n-o spuse, pentru că era exact genul de trivialitate memorabilă care se vomita de regulă pe la cocteiluri.

Știai că Elizei Jones i s-a implantat un stimulator cardiac când avea șapte ani din cauză că avea coșmaruri care îi dădeau aritmii cardiace?

Pe bune? *Vai*, *incredibil*.

— Până la urmă, ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă ea. Ce s-a întâmplat cu monștrii tăi?

— Ah, l-au luat pe fratele meu și m-au lăsat în pace. Trebuie să mai jertfesc câte o capră pentru ei, de fiecare Michaelmas[1], dar ăsta e un preț mic pentru un somn de noapte bun.

Eliza râse.

— De unde faci rost de capre? întrebă ea, intrând în joc.

— E o mică fermă grozavă în Maryland. Capre de sacrificiu atestate. Și miei, de asemenea, dacă preferi.

— Ei, cine nu preferă? Și ce naiba e Michaelmas?

— Nu știu. Așa mi-a venit.

---

[1] Ziua Sfântului Mihail care, în tradiția creștină occidentală, se serbează pe 29 septembrie (ziua recoltei); Mihail e considerat cel mai mare dintre arhangheli și un suprem învingător al Bisericii împotriva lui Satana.

Și Eliza trăi un moment de recunoștință, pentru că Gabriel nu o iscodise, iar înghețata și ceaiul, ba chiar și enervarea ei pe polilogia lui savantă ajutaseră la alinarea efectului coșmarului. Râdea de-adevăratelea și asta era ceva.

Atunci, telefonul ei vibră pe masă.

Cine o suna la patru dimineața? Întinse mâna spre el...

... și când văzu numărul de pe ecran, îl scăpă pe jos – sau probabil îl *aruncă*. Se izbi, cu trosnet, de bufet și ricoșă pe podea. Pentru o secundă, speră că-l scosese din funcțiune. Rămăsese pe jos, mut. Mort. Apoi – *bzzzzzzzz* – nu murise.

Când îi mai păruse vreodată rău că nu-și stricase telefonul?

Numărul acela. Doar niște cifre. Niciun nume. Nu se afișa niciun nume pentru că Eliza nu introdusese *numărul acela* în telefonul ei. Nici măcar nu-și dăduse seama că îl știa pe de rost până când nu-l văzuse și acum i se părea că fusese acolo dintotdeauna, în fiecare clipă a vieții ei de când... de când evadase. Era acolo, chiar acolo. Lovitura în plex a fost instantanee și viscerală, neatenuată de anii care trecuseră.

— În regulă? o întrebă Gabriel, aplecându-se să ia telefonul de jos.

Aproape că-i strigă *Nu-l atinge*!, dar știa că ar fi fost irațional din partea ei și se opri la timp. În loc de asta, refuză să se miște, când el i-l întinse, așa că Gabriel îl puse pe masă, unde mai bâzâia încă.

Se uită lung la aparat. Cum o găsiseră? Cum? Își schimbase numele. *Dispăruse*. Oare știuseră mereu unde se afla, o supravegheaseră în tot timpul ăsta? Gândul acesta o îngrozea. Toți anii aceia de libertate să fi fost doar o iluzie...

Bâzâitul încetă. Apelul intră în căsuța vocală, iar inima Elizei dezlănțuise din nou o canonadă: salvă după salvă o zguduia pe dinăuntru. Cine era? Sora ei? Sau vreunul dintre „unchi”?

Mama ei?

Indiferent cine ar fi fost, Eliza nu avu decât un moment să se întrebe dacă îi lăsase vreun mesaj – și dacă ea ar fi îndrăznit să-l asculte, în caz că i-ar fi lăsat –, înainte ca telefonul să emită un alt bâzâit. Nu un mesaj vocal. Un mesaj text.

Scria: *Deschide televizorul*.

Ce? *Să deschid*...

Eliza își ridică ochii de la ecranul telefonului, profund tulburată. De ce? Ce voiau să vadă ea la televizor? Nici măcar

nu avea un televizor. Gabriel o urmărea concentrat, iar ochii lor își încrucișară privirea în clipa în care auziră primul țipăt. Eliza sări cât colo de spaimă, ridicându-se din scaun. De undeva de afară venea un țipăt prelung, neinteligibil. Sau dinăuntru? Era puternic. Era în clădire. Stai. Ăsta a fost altcineva. Ce naiba se petrecea? Oamenii strigau… șocați? De bucurie? De groază? Și atunci și telefonul lui Gabriel începu să bâzâie, iar al Elizei porni să deruleze deodată un șir neîntrerupt de mesaje – *bzzz bzzz bzzz bzzz bzzz*. De la prieteni, de data asta, inclusiv de la Taj din Londra, și de la Catherine, care făcea cercetare pe teren în Africa de Sud. Formulările difereau, însă toate erau versiuni ale aceleiași porunci tulburătoare: *Deschide televizorul*.

Vezi și tu asta?

Trezește-te. *TV*. *Acum*.

Până la ultimul. Acesta care o făcu pe Eliza să-și dorească să se ghemuiască în poziție fetală și să înceteze să existe.

Vino acasă, zicea. *Te iertăm*.

2. Sosirea

Au apărut într-o vineri, în plină lumină a zilei, pe cerul de deasupra Uzbekistanului, și au fost zăriți mai întâi din fosta cetate a Samarkandului, de pe Drumul Mătăsii, unde o echipă de reporteri de știri se repezise să transmită imagini cu… vizitatorii.

Îngerii.

În rândurile perfecte ale falangelor, erau ușor de numărat. Douăzeci de grupuri compacte de câte cincizeci: o mie. *O mie de îngeri*. Zburau spre apus, destul de aproape de pământ pentru ca oamenii de pe acoperișuri și de pe străzi să poată desluși fluturarea mătăsurilor albe ale costumațiilor lor standard și să audă tremurul harfelor.

Harfe.

Înregistrarea s-a răspândit. În toată lumea, programele de radio și televiziune au fost date peste cap; reporterii de știri dădeau fuga la pupitre, cu sufletul la gură și fără materiale scrise în prealabil. Emoții, groază. Ochii rotunzi ca monedele, vocile pițigăiate și ciudate. Pretutindeni, telefoanele au început să sune și apoi au amuțit, în marea liniște globală, când releele

telefoanelor mobile s-au supra-încărcat și au crăpat. Felia de planetă cufundată în somn s-a trezit în puterea nopții. Conexiunile de internet s-au poticnit. Oamenii îi căutau pe oameni. Străzile s-au umplut. Vocile s-au unit și s-au luat la întrecere, au urcat și au ajuns la apogeu. Au fost încăierări. Cântece. Revolte.

Morți.

Au fost și nașteri. Copiii născuți în timpul Sosirii au fost poreclit „heruvimi”, de către un erudit de la radio, care a fost, de asemenea, responsabil cu zvonul că toți aveau câte un semn de naștere în formă de pană, pe undeva, pe corpurile lor. Nu era adevărat, dar nou-născuții aveau să fie urmăriți îndeaproape pentru orice indiciu de beatitudine sau puteri magice.

În această zi din istorie – nouă august – timpul s-a despicat abrupt între „înainte” și „după”, și nimeni nu avea să uite vreodată unde se afla când a început „asta”.

•••

Kazimir Andrasko, actor, stafie, vampir și nemernic, a dormit, de fapt, în tot timpul evenimentului, dar după aceea avea să pretindă că-și pierduse cunoștința, în timp ce citea Nietzsche – în ceea ce el avea să calculeze, mai târziu, că fusese exact momentul Sosirii –, și avusese o viziune a sfârșitului lumii. A fost începutul unei manevre tactice grandioase, pe jumătate gândite, dar care curând avea să se dezumfle până la un final dezamăgitor, când a aflat cât de multă muncă implica inițierea unui cult.

•••

Zuzana Nováková și Mikolas Vavra erau la Äir Benhaddou, cel mai faimos kasbah din Maroc. Mik tocmai terminase o târguială pentru un inel de argint antic – *poate* antic, *poate* de argint, fără îndoială un inel –, când subita tulburare îi absorbise în vârtejul ei; vârâse inelul adânc în buzunarul său, unde avea să rămână, în secret, o vreme.

Într-o bucătărioară din sat, se înghesuiseră cu localnicii și urmăriseră știrile în arabă. Deși nu putuseră înțelege nici comentariul, nici exclamațiile gâtuite ale celor din jurul lor, numai ei doi cunoșteau contextul celor ce vedeau. Știau ce erau îngerii sau, mai bine spus, ce nu erau. Asta n-a însemnat că n-au fost la fel de șocați să vadă cerul plin de ei.

Atât de mulți!

Fusese ideea Zuzanei să „împrumute” duba ce stătea nepăzită în fața unui restaurant pentru turiști. Urzeala realității cotidiene ajunsese, până în momentul acela, atât de strânsă, încât banalul furt al unui autovehicul părea o infracțiune neînsemnată. A fost simplu. Ea știa că prietena sa, Karou, nu avea acces la știrile din lume; trebuia s-o avertizeze. Ar fi furat și un elicopter, dacă ar fi trebuit.

•••

Esther Van de Vloet, negustor de diamante retras din afaceri, multă vreme asociata lui Brimstone și, ocazional, bunică de rezervă pentru pupila lui umană, își plimba buldogii în apropiere de casă, în Antwerp, când clopotele bisericii Stăpâna Noastră începură să bată anapoda. Nu era ora de bătut și, chiar dac-ar fi fost, dangătul deloc melodic era nervos, de-a dreptul isteric. Esther, care nu avea nicio fărâmă de înclinație nervoasă, isterică în firea ei, așteptase să se întâmple ceva încă de când o mână neagră fusese imprimată cu foc pe o ușă de acces din Bruxelles și o arsese, scoțând-o din circuit. Trăgând concluzia că acum apăruse acel ceva, se întoarse grăbită spre casă, cu uriașii ei câini cât leoaicele pășind pe lângă ea.

•••

Eliza Jones urmări câteva minute dintr-o știre difuzată în direct pe laptopul colegului ei de apartament, dar când serverul crăpă, amândoi se îmbrăcară rapid, săriră în mașina lui Gabriel și se duseră la muzeu. Cu toate că era devreme, nu erau primii sosiți, în urma lor continuând să vină și alți colegi, strângându-se în jurul unui ecran de televizor dintr-un laborator de la subsol.

Cu toții erau stupefiați, năuciți, nevenindu-le să creadă, și nu puțin jigniți în rațiunea lor că un asemenea eveniment îndrăznea să se desfășoare pe cerul lumii naturale. Era o farsă, bineînțeles. Dacă îngerii *ar fi fost* reali – ceea ce era absurd – n-ar fi trebuit să semene ceva mai puțin cu ilustrațiile din manualele Școlii de Duminică?

Era prea perfect. Trebuia să fie regizat.

— Mai lasă-mă cu harfele, zise un paleobiolog. Exagerare!

Această siguranță afișată era subminată, totuși, de o tensiune reală, pentru că niciunul dintre ei nu era stupid și existau discrepanțe flagrante în teoria farsei, care deveneau cu atât mai bătătoare la ochi, cu cât elicopterele știriștilor îndrăzneau să se

apropie de oaspeții zburători, iar imaginile transmise deveneau mai clare și mai puțin echivoce.

Nimeni nu voia să recunoască, dar păreau… reali.

Aripile lor, de pildă. Aveau pe puțin trei metri și jumătate în anvergură și fiecare pană era o flacără individuală. Ușurința cu care se ridicau și coborau, grația inexprimabilă și puterea zborului lor – era mai presus de orice tehnologie imaginabilă.

— S-ar putea ca transmisia să fie o farsă, sugeră Gabriel. Ar putea fi în întregime grafică pe calculator. *Războiul lumilor* pentru secolul douăzeci și unu.

Se auziră câteva murmure, deși nimeni nu părea să creadă cu adevărat în varianta asta.

Eliza stătea tăcută, privind. Frica ei era de o altă natură decât a lor și era… mult mai avansată. Era și normal. Crescuse, treptat, toată viața ei.

Îngeri.

Îngeri. După incidentul de pe Podul Carol, din Praga, în urmă cu câteva luni, izbutise cu greu să-și păstreze un punct de sprijin de scepticism, doar atât cât să nu cadă. Ar fi putut fi o farsă, atunci – trei îngeri, dintr-odată acolo și apoi dispăruți, fără nicio dovadă rămasă în urmă. Iar acum se întâmpla, de parcă întreaga lume așteptase, ținându-și răsuflarea, o demonstrație mai presus de orice posibilitate de îndoială. La fel și ea. Și iată, o aveau.

Se gândi la telefonul ei, lăsat intenționat acasă, în apartament, și se întrebă ce noi mesaje mai apăruseră pe ecran pentru ea. Și se gândi la extraordinara putere întunecată de care fugise noaptea, în vis. Măruntaiele i se încleștară ca un pumn și simți, sub picioarele ei, cum se clatină scândurile pe care le pusese peste nisipurile mișcătoare ale celeilalte sale vieți. Crezuse că poate scăpa? Era acolo, întotdeauna fusese acolo, iar viața pe care și-o construise deasupra părea la fel de solidă ca un cătun pe panta unui vulcan.

SOSIREA, 3 ORE MAI TÂRZIU

3. Alegerea abilităților de viață

— Îngerii! Îngerii! Îngerii!

Asta striga Zuzana, sărind din duba care se oprise șovăielnic pe panta de pământ. „Castelul monștrilor” se înălța înaintea ei – locul acesta din deșertul marocan unde o armată rebelă dintr-o altă lume se ascundea ca să-și reînvie morții. Această fortăreață de lut, cu șerpii și duhorile ei, cu imenșii soldați-bestii, cu puțul de leșuri. Ruina din care ea și Mik evadaseră în puterea nopții. Invizibili. La insistențele lui Karou.

La insistențele înnebunite de spaimă și convingătoare ale lui Karou.

Pentru că… viețile lor erau în primejdie.

Și acum, poftim, veniseră înapoi, claxonând și zbierând? Nu era tocmai instinctul de supraviețuire în acțiune.

Karou apăru, zburând peste zidul kasbah-ului în stilul ei fără aripi, grațioasă ca o balerină la gravitație zero. Zuzana alerga din răsputeri în susul dealului, când prietena ei ateriză s-o intercepteze.

— Îngerii, repetă Zuzana cu respirația tăiată, dând pe dinafară de vești. Să fiu a naibii, Karou. Pe cer. Cu sutele. *Cu sutele*. Lumea și-a pierdut mințile.

Cuvintele se revărsară, dar chiar în timp ce se auzea vorbind, Zuzana își privea prietena. O privea și dădea înapoi.

Ce naiba…?

Portiera mașinii, picioare alergând și Mik era lângă ea, văzând-o, de asemenea, pe Karou. El nu spuse nimic. Nimeni nu mai spuse nimic. Tăcerea se simțea ca un balon gol de replică – ocupa un spațiu în imagine, dar nu exista niciun cuvânt.

Karou… Jumătate din fața ei era vânătă și puhavă, julită și cojită. Buza îi era spartă, umflată, lobul urechii mutilat și cusut. Cât despre restul corpului, Zuzana nu-și dădea seama în ce stare se afla. Avea mânecile trase mult în jos, până peste mâinile strânse în pumni, într-un ciudat mod copilăresc. Părea să se țină pe picioare foarte grijuliu.

Fusese brutalizată. Asta era clar. Și nu putea exista decât un singur vinovat.

Lupul Alb. *Ticălosul ăla*. Furia se aprinse exploziv în Zuzana.

Și atunci îl văzu și pe el. Cobora cu pași mari panta spre ei, una dintre numeroasele himere alertate de sosirea lor bezmetică, iar Zuzana își strânse pumnii. Începu să înainteze, gata să se planteze între Thiago și Karou, dar Mik o prinse de braț.

— Ce faci? șuieră el, trăgând-o înapoi. Ai înnebunit? Nu ai un ac de scorpion ca un adevărat *niic-niic*.

Niic-niic – porecla ei în himeră, pe care i-o găsise soldatul Virko. Era o specie de șoareci-scorpioni din Eretz și, oricât de greu îi venea Zuzanei să recunoască, Mik avea dreptate. Era mai mult șoarece decât scorpion, jumătate – *niic*, în cel mai bun caz, și nici pe departe într-atât de periculoasă pe cât s-ar fi vrut.

Dar am să fac ceva în privința asta, se hotărî ea, în clipa și în locul acela. *Ăă. Imediat după ce n-o să murim aici*. Pentru că… *la naiba*. Era ditamai batalionul de himere, când le vedeai pe toate odată, astfel, coborând în goană panta. Curajul de *niic-niic* al Zuzanei se strânse cât o nucă în pieptul ei. Era bucuroasă de brațul protector al lui Mik pe după ea – nu că și-ar fi făcut vreo iluzie că blândul ei violonist virtuoz ar fi putut s-o apere mai bine decât s-ar fi apărat ea singură.

— Încep să pun la îndoială selectarea abilităților noastre de viață, îi răspunse ea șoptit.

— Știu. De ce nu suntem noi samurai?

— Hai să fim samurai, zise ea.

— E în regulă, zise Karou.

În clipa următoare, Lupul era lângă ei, îndeaproape flancat de locotenenții săi. Zuzana îl privi în ochi și încercă să pară sfidătoare. Văzu zgârieturile de pe obrazul lui și furia i se reaprinse. Iată și dovada, dacă ar fi existat vreo îndoială despre atacatorul lui Karou.

Stai. Karou tocmai spusese „E în regulă”?

Cum să fie asta în regulă?

Însă Zuzana n-avu timp să chibzuiască asupra problemei. Era prea ocupată să-și țină răsuflarea. Pentru că, în spatele lui Karou, materializându-se din aer și umplându-l cu toată splendoarea pe care și-o amintea ea, apăru…

Akiva?

Păi, și *el* ce căuta aici?

Un alt serafim apăru lângă el. Femeia înger care păruse foarte furioasă pe pod, în Praga. Arăta foarte furioasă și acum, într-un mod concentrat, de genul îndrăznește-să-te-apropii-și-te-ucid. Mâna ei era pe mânerul sabiei, privirea ațintită la himerele care se adunau.

Akiva totuși se uita doar la Karou, care... nu părea surprinsă să-l vadă.

Niciunul dintre ei nu părea surprins. Zuzana încercă să priceapă scena. De ce nu se atacau unii pe alții? Parcă înțelesese că asta *făceau* himerele și serafimii – mai cu seamă himerele *acestea* și serafimii *aceștia*.

De fapt, ce se petrecuse la castelul monștrilor cât ea și Mik fuseseră plecați?

Absolut toți soldații himere erau prezenți acum și, poate că surprinderea lipsea, dar nu și ostilitatea. Fermitatea, densitatea maliției din unele priviri ale monștrilor. Zuzana stătuse între ei, glumind cu acești soldați; făcuse să danseze marionete din oase de pui, pentru ei, îi tachinase și fusese tachinată, drept răspuns. Îi plăcuse de ei. Mă rog, de unii dintre ei. Dar, în clipa asta, erau înspăimântătoare fără excepție, gata să sfâșie îngerii bucată cu bucată. Ochii lor săgetau spre Thiago și înapoi, așteptând ordinul de a ucide, care știau că trebuie să vină.

Nu veni.

Dându-și seama că-și ținea respirația, Zuzana lăsă aerul să-i iasă din piept și corpul ei se destinse, încet, din crispare. O zări pe Issa în mulțime și îi adresă femeii-șarpe o foarte explicită ridicare de sprâncene – *ce naiba*? Privirea de răspuns a Issei n-a fost la fel de clară. În spatele unui zâmbet scurt de liniștire neliniștitoare, arăta încordată și foarte alertă.

Ce se întâmplă?

Karou îi spuse ceva, încet și trist, lui Akiva – în himeră, bineînțeles, naiba s-o ia. *Ce a spus*? Akiva răspunse, de asemenea în himeră, înainte să-și îndrepte următoarele cuvinte spre Lupul Alb.

Poate pentru că nu putea pricepe limba lor, de aceea le cerceta disperată fețele după indicii, și poate pentru că îi mai văzuse laolaltă și înainte și știa ce efecte aveau unii asupra celorlalți, cert este că Zuzana înțelese următoarele: cumva, în

această multitudine de soldați monștri, cu Thiago în frunte și în mijlocul lor, momentul le aparținea lui Karou și lui Akiva.

Ei stăteau stoici și cu fețe împietrite, la trei metri distanță, fără să se uite unul la celălalt, dar Zuzana avu impresia că erau doi magneți care se prefăceau că nu sunt magneți.

Ceea ce, se știe, ține cât ține, până când nu mai ține.

4. Un început

Două lumi, două vieți. Se terminase.

Karou se hotărâse. „Sunt himeră”, îi spusese lui Akiva. Oare fusese doar cu câteva ore mai devreme, când el „evadase” din kasbah cu sora lui, ca să zboare la portalul din Samarkand și să-l ardă? Trebuia să se întoarcă și să-l ardă și pe acesta de aici, izolând pentru totdeauna Pământul și Eretzul unul de altul. El o întrebase ce lume avea să aleagă. De parcă ar fi avut de ales. „Viața mea e acolo”, spusese ea.

Dar nu era așa. Înconjurată de creaturile cărora ea însăși le dăduse corp și care, aproape fără excepție, o disprețuiau ca pe-o iubitoare de îngeri, Karou știa că nu era viață ceea ce o aștepta în Eretz, ci datorie și suferință, epuizare și foame. Frică. Alienare. Moarte, foarte probabil.

Durere, cu siguranță.

Și acum?

— Putem lupta împreună, zise Akiva. Și eu am o armată.

Karou rămase nemișcată, abia îndrăznind să respire. Akiva ajunsese prea târziu. O armată de serafimi deja descinsese prin portal – Dominionul nemilos al lui Jael, legiunea de elită a Imperiului. Așadar, aceasta era oferta de necrezut a lui Akiva pentru dușmanii lui, spre uluirea tuturor, inclusiv a surorii sale. *Să lupte împreună*? Karou o văzu pe Liraz aruncându-i o privire stupefiată. Era o reacție foarte asemănătoare cu a ei înseși, pentru că un lucru era sigur: dacă oferta lui Akiva era de necrezut, acceptarea ei de către Thiago era de negândit.

Lupul Alb mai degrabă ar fi murit de o mie de ori decât să facă o înțelegere cu îngerii. Ar fi distrus toată lumea din jurul lui. Ar fi privit sfârșitul tuturor lucrurilor. El însuși s-ar fi făcut

sfârșitul tuturor lucrurilor, mai degrabă decât să ia în considerație o asemenea propunere.

Prin urmare, Karou a fost la fel de uluită ca și ceilalți – deși dintr-un alt motiv – când Thiago… *a dat din cap*.

Un șuierat de surprindere veni dinspre Nisk sau Lisseth, locotenenții lui naja. În afară de câteva pietricele rostogolite la vale de un zvâcnet de coadă, acesta a fost singurul sunet de la soldați. În urechile lui Karou, sângele vuia. *Ce făcea Ziri*? Spera că știa măcar el, pentru că ea chiar n-avea idee.

Strecură o privire spre Akiva. Nimic din mâhnirea sau dezgustul, disperarea sau dragostea care se citiseră pe chipul lui noaptea trecută nu se putea desluși acum; masca lui era înapoi, la fel și a ei. Tot zbuciumul ei trebuia să rămână ascuns, ceea ce era destul de mult de ascuns.

Akiva se întorsese aici. *Nimeni nu poate rămâne evadat definitiv din nenorocitul ăsta de kasbah*? Era un act de curaj; el întotdeauna fusese curajos și nesăbuit. Dar acum nu se punea în pericol numai pe el, ci tot ce încercase ea să înfăptuiască. Situația la care îl forța pe Lup – să născocească iarăși o scuză plauzibilă ca să nu-l ucidă?

Și apoi, mai era și situația ei. Poate că asta o tulbura cel mai tare.

Akiva era aici, acest dușman de care ea se îndrăgostise de două ori, în două vieți separate, cu o putere care părea plănuită de univers și poate chiar era, dar nu conta. Ea stătea de partea lui Thiago. Acesta era locul pe care și-l alesese pentru ea, pentru binele neamului ei: alături de Thiago.

Mai mult – *deși Akiva n-o știa* – acesta era Thiago pe care și-l făcuse pentru ea însăși: unul alături de care suporta să stea. Lupul Alb… nu era el însuși, zilele astea. Ea închisese un suflet mai bun în corpul pe care îl disprețuia – *oh*, *Ziri* – și se ruga la întreaga panoplie a nenumăraților zei din cele două lumi ca nimeni să nu-și dea seama. Era un secret chinuitor și, în fiecare clipă, îl simțea ca pe o grenadă în mâna ei. Inima îi bătea haotic. Palmele îi erau umede.

Înșelăciunea era uriașă, și se ținea doar într-un fir subțire, până acum depinzând aproape numai de Ziri s-o continue. Să-i păcălească pe toți soldații ăștia? Cei mai mulți fuseseră zeci de ani sub comanda generalului, câțiva chiar secole, în multiple incarnări, și îi cunoșteau fiecare gest, fiecare inflexiune a

glasului. Ziri trebuia să fie Lupul, în purtări și în impulsuri, în cruzimea rece, reținută – să *fie* el, dar, paradoxal, un el *mai bun*, unul care să le poată călăuzi pe himere la supraviețuire, în loc de răzbunare fără cale de întoarcere.

Și toate acestea nu se puteau înfăptui decât treptat. Lupul Alb nu s-ar fi trezit într-o bună dimineață, căscând și întinzându-și oasele, și hotărând să se alieze cu dușmanul său de moarte.

Însă exact asta făcea Ziri acum.

— Jael trebuie oprit, rosti el liniștit. Dacă izbutește să-și procure arme omenești și sprijin, n-o să mai existe speranță pentru niciunul dintre noi. Din punctul ăsta de vedere, cel puțin, avem o cauză comună.

Își păstrase glasul coborât, emanând absolută autoritate și nicio secundă de preocupare pentru cum avea să-i fie primită decizia. Era stilul Lupului, Ziri îl imita ireproșabil.

— Câți sunt?

— O mie, răspunse Akiva. În lumea asta. O să fie, fără îndoială, prezente și trupe de întărire masive, de partea cealaltă a portalului.

— La portalul ăsta? întrebă Thiago, cu un semn din cap spre Munții Atlas.

— Au intrat prin celălalt, zise Akiva. Însă și ăsta ar putea fi compromis. Au mijloace să-l descopere.

Nu se uită la Karou când spuse acestea, însă ea simți săgeata învinuirii. Din cauza ei, oribilul Razgut era un agent liber și i-ar fi fost ușor să le arate celor din Dominion portalul acesta, la fel cum i-l arătase și ei. Himerele puteau fi prinse în capcană aici, retragerea spre lumea lor fiindu-le tăiată, în timp ce dușmanii lor, serafimii, le-ar fi atacat din două părți. Refugiul acesta sigur, în care ea le condusese, ar fi putut deveni lesne mormântul lor.

Thiago zise, fără să se tulbure:

— Ei bine, hai să aflăm.

Se uită la soldații săi, iar ei se uitară la el, circumspecți, analizându-i fiecare mișcare. *Ce are de gând*? se întrebau, probabil, pentru că pur și simplu nu putea fi ceea ce părea să fie. Curând, avea să ordone uciderea îngerilor. Dialogul acesta făcea parte dintr-o stratagemă. În mod sigur.

— Oora, Sarsagon, porunci el, alegeți echipe pentru viteză și furișat. Vreau să știu dacă Dominionul e la ușa noastră. Dacă

este, țineți-l afară. Apărați portalul. Nu lăsați să treacă niciun înger viu.

Un zâmbet crud de lup mărturisi plăcerea la gândul îngerilor morți, iar Karou văzu o parte din îngrijorare risipindu-se de pe fețele soldaților. Asta li se părea de înțeles, dacă restul nu – Lupul, desfătându-se la perspectiva sângelui serafimilor.

— Trimiteți un mesager, odată ce sunteți siguri. Hai, dați-i drumul! zise el și ei îl ascultară.

Oora și Sarsagon își aleseră echipele cu gesturi iuți, ferme, plimbându-se printre cei adunați. Bast, Keita-Eiri, grifonii Vazra și Ashtra, Helget, Emylion.

— Toți ceilalți, înapoi la castel. Fiți gata de plecare, dacă raportul e favorabil.

Generalul făcu o pauză.

— Și gata de luptă, dacă nu e.

Din nou izbuti, cu nu mai mult decât un zâmbet insinuat, să sugereze că ar prefera rezultatul sângeros.

Se comportase bine și un licăr de speranță se ivi în neliniștea lui Karou. Acțiunea era cea mai potrivită, ordine date și îndeplinite. Reacția a fost imediată și neșovăitoare. Mulțimea se întoarse și porni să urce dealul înapoi. Dacă Ziri avea să-și poată păstra această incontestabilă conduită de comandant, până și cei mai posaci dintre soldați aveau să se grăbească să-i facă pe plac.

Numai că, ei bine, nu chiar toată lumea se grăbea. De pildă Issa, mișcându-se, sfidător, împotriva valului de soldați, ca să coboare dealul, și apoi locotenenții lui Thiago. În afară de Sarsagon, căruia i se dăduse un ordin direct, escorta lui Thiago rămase lângă el. Ten, Nisk, Lisseth, Rark și Virko. Erau aceleași himere care conspiraseră s-o lase pe Karou singură cu Thiago la puț – cu excepția lui Ten, care făcuse greșeala s-o atace pe Issa și care acum era la fel de mult Ten, pe cât era Thiago de Thiago –, iar ea le ura. Nu avea nicio îndoială că ar fi ținut-o imobilizată pentru el, dacă el le-ar fi cerut-o, și nu putea decât să se bucure că el nu socotise necesar.

Acum, faptul că zăboveau era de rău. Nu-i urmaseră ordinul lui Thiago, pentru că se credeau exceptați. Pentru că se așteptau să primească alte ordine. Iar modul în care îi priveau pe Akiva și Liraz nu lăsa nicio îndoială despre care bănuiau că vor fi acestea.

— Karou, șopti Zuzana, lângă prietena ei. Ce naiba se întâmplă?

Ce naiba *nu* se întâmpla? Toate ciocnirile pe care Karou crezuse că le evitase în ultimele zile se întorseseră ca bumerangul pentru a se izbi una de alta chiar în locul acesta.

— Totul, zise ea, printre dinții strânși.

Monstruoșii Nisk și Lisseth, cu brațele pe jumătate ridicate, gata să-și îndrepte hamsele spre Akiva și Liraz, slăbindu-i ca să-i poată ucide – sau *să încerce*. Akiva și Liraz, neclintiți în fața lor, iar Ziri la mijloc. Bietul Ziri cel blajin, purtându-i carnea lui Thiago și încercând să-i poarte și sălbăticia –, dar numai la suprafață, nu și în inimă. Aceasta de acum era proba lui de foc. Mai mult decât probă, era viața lui. Totul depindea de asta, insurecția, viitorul – dacă avea să fie vreunul – pentru toate himerele care încă trăiau și pentru toate sufletele îngropate în catedrala lui Brimstone. Succesul farsei era singura lor speranță.

Următoarele zece secunde au părut grele ca fierul călit.

Issa ajunse la ei în același moment în care Lisseth vorbi:

— Care sunt ordinele, domnule, pentru *noi*?

Issa îi îmbrățișă pe Mik și pe Zuzana și-i aruncă lui Karou o privire în care sclipea un înțeles luminos. Părea entuziasmată, observă Karou. Părea *răzbunată*.

— Eu mi-am spus ordinele, îi zise Thiago lui Lisseth, cu răceală. Am vorbit cumva mai puțin decât perfect clar?

Răzbunată? Pentru *ce*? Mintea lui Karou se întoarse la noaptea dinainte. După ce îl refuzase pe Akiva cu o siguranță rece, pe care în mod cert nu o simțea, și-l alungase pentru ceea ce bănuise că avea să fie ultima oară, Issa îi spusese „Inima ta nu greșește. Nu trebuie să-ți fie rușine”.

Că îl iubea pe Akiva, voia să spună. Și care fusese răspunsul lui Karou? „Nu contează”. Încercase să creadă că inima ei nu conta, că ea și Akiva nu contau, că erau niște *lumi* în joc și că numai *asta* conta.

— Domnule, protestă Nisk, partenerul naja al lui Lisseth. Nu se poate să vreți să-i lăsați pe îngerii ăștia în viață…

Să-i lase pe îngerii ăștia în viață. De parcă s-ar mai fi putut pune problema: viața lui Akiva și a lui Liraz. Se întorseseră ca să-i avertizeze. Adevăratul Thiago n-ar fi șovăit să-i spintece pentru osteneală. Akiva nu știa că acesta nu era adevăratul Thiago și se întorsese, oricum. De dragul ei.

Karou se uită la el, descoperi că ochii lui îi așteptau pe ai ei, și-i susținu privirea cu o pătrunzătoare claritate care era dizolvarea finală a minciunii.

Ba, conta. Și ei contau și orice ar fi fost ceea ce îi făcuse să nu se ucidă unul pe altul pe plaja de la Bullfinch, cu atâția ani în urmă… conta.

Thiago nu-i răspunse lui Nisk. Nu prin cuvinte, în orice caz. Privirea pe care o aținti asupra lui reteză orice altă obiecție a soldaților, amuțindu-i. Lupul întotdeauna avusese puterea asta; era șocant cum și-o însușise Ziri.

— La castel, zise el, cu o amenințare mocnită. Mai puțin Ten. O să vorbim despre ceea ce vreau eu, după ce termin aici. Plecați!

Și ei plecară. Karou s-ar fi bucurat de retragerea lor, cu fețe rușinate, însă Lupul își întoarse privirea spre Issa și spre ea.

— Și voi, zise el.

Întocmai cum ar fi făcut Lupul. Nu avusese niciodată încredere în Karou, ci numai o manipulase și o mințise, iar în situația asta, de bună seamă că i-ar fi dat papucii ca tuturor celorlalți. Și întocmai cum Ziri avea rolul său de jucat, și ea îl avea pe al ei. În secret, poate că ea era forța călăuzitoare a acestui nou țel, desemnată de Brimstone cu acordul Despotului, dar în ochii armatei himerelor ea încă era – cel puțin, deocamdată – fata care se întorsese, clătinându-se și plină de sânge, de la puț.

Păpușa sfărâmată a lui Thiago.

Nu puteau decât să continue de la punctul de unde începuseră șarada, adică de la puț – pietriș, sânge, moarte și minciuni – și, în clipa asta, ea n-avea de ales decât s-o mențină. Dădu din cap, supusă, către Lup, și se simți invadată de acid văzând privirea lui Akiva întunecându-se. Lângă el, a lui Liraz era de-a dreptul disprețuitoare.

Asta era un pic cam greu de îndurat.

Lupul e mort! ar fi vrut ea să strige. *Eu l-am ucis*. *Nu te uita așa la mine*! Dar bineînțeles că nu putea. În clipa asta, trebuia să fie destul de puternică să pară neajutorată.

— Haide, zise Karou, făcându-le semn Issei, Zuzanei și lui Mik.

Însă Akiva nu voia să cedeze atât de ușor.

— Așteaptă.

Vorbi în serafică, limba pe care nimeni în afară de Karou nu o înțelegea.

— Nu cu el am venit să vorbesc. Te-aș fi căutat să vorbesc numai cu tine, ca să-ți ofer alegerea, dacă aș fi putut. Vreau să știu ce vrei *tu*.

Ce vreau *eu*? Karou își înăbuși un fior de isterie care semăna periculos de mult cu râsul. De parcă asta semăna vreun pic cu ceea ce voia ea! Totuși, în împrejurările date, *ce* voia ea? Nici nu se gândise ce ar fi putut însemna oferta. O alianță. Rebelii himere alăturându-se pe bune fraților bastarzi ai lui Akiva, pentru a se lupta cu Imperiul?

Pe scurt, era o nebunie.

— Chiar și uniți, zise ea, am fi copleșiți numeric.

— O alianță înseamnă mai mult decât numărul săbiilor, zise Akiva.

Iar vocea lui era ca o umbră dintr-o altă viață, când adăugă, încet:

— La început atât, apoi mai mult.

Karou se uită direct la el pentru o secundă, apoi își reveni și își sili privirea să coboare. La început atât, apoi mai mult. Era răspunsul la întrebarea dacă ceilalți ar fi putut fi convinși să se alăture visului lor de pace... Acesta e începutul", zisese Akiva, câteva clipe mai devreme, cu mâna la inimă, înainte să se întoarcă spre Thiago. Nimeni altcineva nu știa ce însemna, dar Karou știa și simți căldura visului reanimându-se în propria inimă.

Noi suntem începutul.

Ea i-o spusese lui, cu mult timp în urmă; el era cel care o spunea acum. Asta însemna propunerea lui de alianță: trecutul, viitorul, căința, renașterea. Speranța.

Însemna totul.

Iar Karou nu putea să arate că a înțeles. Nu aici. Nisk și Lisseth se opriseră pe pantă, ca să se uite înapoi la ei. Karou, „iubitoarea-de-îngeri" și Akiva, însuși îngerul în cauză, vorbind cu voce scăzută în serafică, în timp ce Thiago stătea cuminte și le permitea să vorbească? Lupul pe care îl cunoșteau ei ar fi avut sânge pe colți până acum.

Fiecare clipă era un test pentru înșelăciune; fiecare silabă rostită făcea răbdarea Lupului mai puțin credibilă. Așadar, Karou își plecă ochii spre pământul răscopt de soare și întărit ca piatra

și își aduse umerii în față, ca păpușa zdrobită ce se presupunea că este.

— Alegerea îi aparține lui Thiago, zise ea în himeră și încercă să-și joace rolul.

Încercă.

Dar nu putea să lase lucrurile așa. După tot ce se întâmplase, Akiva încă alerga după fantoma speranței. De sub mai mult sânge și cenușă decât își imaginaseră ei vreodată, în zilele lor de iubire, el încerca s-o readucă la viață. Ce altă cale mai directă exista? Asta *era* ce voia ea.

Trebuia să-i facă un semn.

Issa o ținea de cot. Karou se aplecă spre ea, întorcându-se astfel încât corpul femeii șarpe să se interpună între ea și himerele care priveau, și atunci, atât de repede că se temu că lui Akiva ar fi putut să-i scape, își ridică mâna și o duse în treacăt la inimă.

Inimă care-i bătea cu putere în piept, când se îndepărtă. *Noi suntem începutul*, gândi ea și se simți copleșită de amintirea credinței în adevărul acestor cuvinte. Amintirea venea de la Madrigal, sinele ei ascuns, care murise crezând în cuvintele astea și era cât se poate de vie. Se sprijini cu toată greutatea de Issa, ascunzându-și fața ca nimeni să nu-i poată vedea obrajii aprinși.

Vocea Issei se auzi atât de slab, încât păru ecoul gândurilor ei.

— Vezi, copilă? Inima ta nu greșește.

Și pentru prima oară după multă, foarte multă vreme, Karou simți că era adevărat. Inima ei nu greșea.

Dincolo de trădare și disperare, printre monștri ostili și îngeri invadatori, și în mijlocul unei farse care părea o explozie gata oricând să se producă, într-un fel, era un început.

5. Jocul de-a familiarizarea

Lui Akiva nu-i scăpă semnalul. Văzu vârfurile degetelor lui Karou atingându-și ușor pieptul în dreptul inimii și în clipa aceea totul i se păru că merita. Riscul, efortul chinuitor de a-i vorbi Lupului, chiar și incredulitatea clocotitoare a lui Liraz de lângă el.

— Ești nebun, zise ea, în șoaptă. *Și eu am o armată*? Nu *ai* o armată, Akiva. Tu faci parte dintr-o armată. E o diferență.

— Știu, zise el.

Nu-i stătea în puteri să facă oferta. Frații lor Bastarzi îi așteptau la Peșterile Kirine; doar atât era adevărat. Erau născuți să fie arme. Nu fii și fiice, nici măcar bărbați și femei, doar arme. Ei bine, acum, erau arme care se mânuiau singure și, cu toate că se raliaseră lui Akiva ca să se opună Imperiului, o alianță cu dușmanul lor de moarte nu făcuse parte din această înțelegere.

— O să-i conving eu, zise și, în euforia lui – Karou își atinsese inima – crezu în vorbele sale.

— Începe cu mine, îi șuieră sora lui. Am venit aici să-i prevenim, nu să ne alăturăm lor.

Akiva știa că dacă o putea convinge pe Liraz, restul avea să-i urmeze. Mai exact cum ar fi trebuit să facă asta, nu știa, iar prezența Lupului Alb îl împiedica să încerce.

Cu lupoaica locotenent lângă el, se apropie cu pași mari, iar euforia lui Akiva se stinse. Își aminti de prima oară când îl văzuse pe Lup. Se întâmplase la Bath Kol, în Ofensiva din Umbră, când el însuși era doar un soldat novice, proaspăt venit din tabăra de instrucție. Îl văzuse pe generalul himeră luptând și mai mult decât toată propaganda cu care fusese crescut, priveliștea îi cimentase ura lui față de monștri. Cu sabia într-o mână și toporul de luptă în cealaltă, Thiago se năpustise printre rândurile de îngeri, sfâșiind gâtlejurile cu colții ca mânat de instinctul său de fiară. Ca și când ar fi fost *flămând*.

Amintirea îi întoarse stomacul pe dos lui Akiva. Totul la Thiago îi întorcea stomacul pe dos, nu mai puțin zgârieturile adânci de pe fața lui, făcute de Karou în autoapărare. Când generalul se opri înaintea lui, tot ce reuși Akiva să facă a fost să nu-i pună o mână pe față și să-l trântească la pământ. O sabie prin inima lui, cum fusese soarta lui Joram, și apoi ar fi putut să se ocupe de noul lor început, toți ceilalți, scăpați de stăpânii morții care-și conduceau popoarele unul împotriva celuilalt de atâta amar de vreme.

Însă asta nu putea face.

Karou mai aruncă o privire în urmă, de la jumătatea pantei, cu îngrijorarea zugrăvită pe fața ei frumoasă – încă deformată de violența pe care refuzase să i-o mărturisească și lui –, după care își văzu de drum și nu rămaseră decât Thiago și Ten față în față

cu Akiva și Liraz, soarele fierbinte de sus, cerul albastru și pământul uscat.

— Deci, începu Thiago, putem vorbi fără public.

— Parcă îți plăcea să ai un public, zise Akiva, cu amintirile lui despre tortură mai vii ca niciodată.

Chinurile la care îl supusese Thiago fuseseră spectacol: Lupul Alb, protagonistul spectacolului său sângeros.

O cută de nedumerire dădu să se ivească pe fruntea lui Thiago, dar dispăru imediat.

— Hai să lăsăm trecutul, bine? Prezentul ne dă prea destul de vorbit și, de altfel, bineînțeles, mai e și viitorul.

Viitorul n-o să te aibă și pe tine în el, gândi Akiva. Era mult prea mult să-și imagineze că, dacă aveau să treacă prin asta, într-un fel sau în altul, prin acest vis imposibil, Lupul Alb avea să răzbată până la împlinirea lui și să fie încă acolo, încă înfumurat, și încă acela care să stea la ușa lui Karou, după toată lupta și victoria.

Dar, nu. Asta era greșit. Falca lui Akiva se încleștă și se descleștă. Karou nu era un premiu de câștigat; nu de aceea se afla el aici. Ea era o femeie și avea să-și aleagă propria viață. El se afla aici ca să facă tot ce putea, orice i-ar fi stat în puteri, ca ea să aibă o viață de ales, într-o bună zi. Oricine și orice implica asta, era problema ei. Așa că strânse din dinți. Zise:

— Atunci, hai să vorbim despre prezent.

— M-ai pus într-o poziție dificilă, venind aici, zise Lupul. Soldații mei se așteaptă din partea mea să te ucid. Am nevoie de un motiv să n-o fac.

Asta o stârni pe Liraz.

— Crezi că ne-ai putea ucide? întrebă ea. Încearcă, Lupule.

Thiago își întoarse privirea spre ea, cu un calm imperturbabil.

— Nu am făcut cunoștință.

— Știi cine sunt, cum și eu știu cine ești, iar asta e de ajuns.

Franchețea tipică a lui Liraz.

— Cum dorești, zise Thiago.

— Voi oricum semănați toți, adăugă Ten, tărăgănat.

— Atunci, replică Liraz, asta s-ar putea să facă jocul nostru de-a cunoștința mai dificil pentru voi.

— Despre ce joc vorbești? întrebă Ten.

Nu, *Lir*! gândi Akiva. Degeaba.

— Cel în care noi încercăm să ne dăm seama care dintre noi i-a ucis pe care dintre voi în corpurile voastre anterioare. Sunt sigură că unii dintre voi trebuie să-și amintească de *mine*.

Își ridică mâinile ca să-și arate crestăturile de răboj, iar Akiva o prinse pe cea mai apropiată de el, își închise propriul pumn tatuat peste ea și i-o trase cu forța în jos.

— Nu-ți etala astea aici, zise el.

Ce o apucase? Chiar își dorea ca situația să degenereze într-o baie de sânge – indiferent ce „situație” era această fragilă și aproape incredibilă pauză în ostilități.

Ten mârâi un început de râs, când Akiva îi lăsa mâna surorii sale în jos.

— Nicio grijă, Urgia Bestiilor. Nu e tocmai un secret. Îmi amintesc fiecare înger care m-a ucis vreodată și, cu toate acestea, iată-mă aici, vorbind cu tine. Se poate spune același lucru despre numeroșii îngeri pe care i-am ucis eu? Unde sunt acum toți serafimii morți? Unde e fratele tău?

Liraz tresări. Akiva simți întrebarea ca pe un pumn într-o rană – spectrul lui Hazael readus cu nepăsare, cu răutate –, iar când fierbințeala din jurul lor crescu, știu că nu era doar de la furia surorii lui, ci și a lui.

Vasăzică, se restabilea ordinea naturală: ostilitatea.

Sau... nu.

— Dar nu o himeră ți-a ucis fratele, zise Thiago, ci Jael. Ceea ce ne readuce la subiect.

Akiva se trezi uitându-se în ochii palizi ai dușmanului său. Nu exista nici urmă de tachinare în ei, niciun rânjet subtil și nimic din amuzamentul rece cu care îl privise pe Akiva în camera de tortură, în urmă cu mulți ani. Exista doar o stranie intensitate.

— Nu mă îndoiesc că suntem cu toții ucigași desăvârșiți, zise el liniștit. Am înțeles că stăm aici dintr-un alt motiv.

Akiva simți la început rușine – să primească lecții despre severitate de la Thiago? – și apoi mânie.

— Da. Și nu era despre a ne certa pentru viețile noastre. Ai nevoie de un motiv să ne ucizi? Ce zici de ăsta: aveți un loc mai bun în care să vă duceți?

— Nu. N-avem.

Simplu. Cinstit.

— Prin urmare, ascult. A fost ideea ta, la urma urmei.

Da, fusese. Ideea lui nebunească, de a oferi pacea Lupului Alb. Acum, că stătea față în față cu el, iar Karou nu era prin preajmă, își dădu seama de absurditatea lucrurilor. Fusese orbit de disperarea lui de a sta lângă ea, de a nu o pierde în imensitatea Eretzului, dușmani pentru totdeauna. De aceea făcuse această ofertă și abia acum, prea târziu, vedea cât de ciudat, într-adevăr, era faptul că Lupul cântărea propunerea.

Că Lupul căuta un motiv să nu-l ucidă?

Declarația asta i se păruse o agresiune, o provocare. Dar era cu putință să fi fost sinceritate? Putea fi adevărat că voia această pace, dar avea nevoie s-o justifice în fața soldaților săi?

— Bastarzii s-au retras într-un loc sigur, zise Akiva. În ochii Imperiului, suntem trădători. Eu sunt patricid și regicid, iar vina mea ne pătează pe toți.

Își alese cu grijă următoare cuvintele:

— Dacă vorbești serios că vrei să iei asta în considerație…

— Nicio viclenie din partea mea, îl întrerupse Thiago. Îți dau cuvântul meu.

— Cuvântul tău!

Asta veni din partea lui Liraz, servită pe o coajă uscată de râs.

— Va trebui să găsești ceva mai bun de atât, Lupule. Nu avem niciun motiv să ne încredem în tine.

— Eu n-aș exagera așa. Sunteți în viață, da? Nu vă cer să-mi mulțumiți pentru asta, dar sper că e foarte clar că nu e o întâmplare. Ați venit la noi pe jumătate morți. Dacă aș fi vrut să termin povestea, aș fi făcut-o.

Nu se putea tăgădui asta. Fără îndoială, Thiago îi lăsase să trăiască. Îi lăsase să evadeze.

De ce?

De dragul lui Karou? Îl rugase ea pentru viețile lor? Nu…

… *se târguise* pentru ei?

Akiva își ridică ochii spre vârful pantei, în direcția în care plecase ea. O văzu stând în intrarea boltită a kasbah-ului, privindu-i, prea departe s-o deslușească. Se întoarse spre Thiago și observă că expresia lui era în continuare lipsită de cruzime sau duplicitate, ba chiar și de obișnuita lui răceală. Ochii îi erau deschiși, nu pe jumătate acoperiți de pleoape grele de aroganță sau dispreț. Asta însemna o mare schimbare în el. Oare din ce pricină?

O explicație îi răsări în minte lui Akiva și el o urî. În camera de tortură, furia lui Thiago fusese aceea a unui rival – un rival care *pierduse*. Dedesubtul urii de secole dintre rasele lor, ardea focul mai personal al unui mascul alfa față de un pretendent. Umilința celui neales. Răzbunarea pe iubirea lui Madrigal pentru Akiva.

Însă gelozia era absentă acum – la fel de absentă ca motivele pentru ea. Akiva nu mai era rivalul lui, nu mai reprezenta o amenințare. Deoarece Karou făcuse o altă alegere, de data asta.

De îndată ce ideea își făcu loc în mintea lui Akiva, lipsa de maliție a lui Thiago păru o dovadă incontestabilă. Lupul Alb era îndeajuns de sigur pe locul lui cât să nu mai aibă nevoie să-l ucidă pe Akiva. Karou, oh, puteri cerești. Karou.

Dacă n-ar fi existat povestea lor sângeroasă, dacă Akiva n-ar fi știut ce zăcea ascuns în adevărata inimă a lui Thiago, ar fi părut o pereche evident potrivită: generalul și resurecționistul, stăpânul și stăpâna ultimei speranțe a himerelor. Dar el știa adevărata inimă a lui Thiago, la fel și Karou.

Și nu era un capitol de mult încheiat, violența lui Thiago. Ochii plecați ai lui Karou, nesiguranța ei tremurătoare. Vânătăile, rănile. Cu toate acestea, creatura ce stătea acum în fața lui Akiva părea cea mai bună variantă a Lupului Alb: inteligent, puternic și rațional. Un aliat valoros. Uitându-se la el, Akiva nici măcar nu știa la ce să se aștepte. Dacă Thiago era *astfel*, atunci alianța ar fi avut o șansă, iar Akiva ar fi putut să fie în viața lui Karou, chiar dacă numai pe la margini. Ar fi putut s-o vadă, cel puțin, și să se încredințeze că era teafără. Ar fi putut să-și ispășească păcatele, iar ea să vadă lucrul ăsta. Ca să nu mai spunem că, toți, împreună, ar fi avut o șansă de a-l opri pe Jael.

Pe de altă parte, dacă Thiago era *astfel* – inteligent, puternic, rațional și stătea umăr la umăr cu Karou pentru a croi destinul poporului lor, unde ar fi existat un loc pentru Akiva în asta? Și, mai precis, ar fi suportat să stea deoparte și să vadă?

— Mai e ceva, zise Thiago. Ceva ce îți datorez. Înțeleg că trebuie să-ți mulțumesc pentru sufletele câtorva dintre ai noștri.

Akiva își îngustă ochii.

— Nu știu despre ce vorbești, zise el.

— În Extremul Neumblat. Ai intervenit în tortura unui soldat himeră. El a scăpat și s-a întors la noi cu sufletele celor din echipa lui.

Ah. Kirinul. Dar cum ar fi putut cineva ști că Akiva făcuse asta? Nu se lăsase văzut. Chemase păsările, toate păsările de pe o rază de o milă. Clătină din cap, pregătit să tăgăduiască.

Însă Liraz îl luă prin surprindere:

— El unde e? îl întrebă pe Thiago. Nu l-am văzut printre ceilalți.

Se uitase după el? Akiva îi aruncă scurt o privire. Thiago făcu mai mult decât să-i arunce o privire. Și-o pironi asupra ei, pătrunzătoare.

— E mort, zise el, după o pauză.

Mort. Tânărul kirin, ultimul din tribul lui Madrigal. Liraz nu spuse nimic.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Akiva.

Thiago își întoarse privirea asupra lui.

— Dar mulțumită ție, echipa lui va trăi din nou. Și, ca să ne întoarcem la scopul nostru, cel care l-a torturat nu e același înger căruia trebuie acum să ne opunem?

Akiva dădu din cap.

— Jael. Căpitanul Dominionului. Acum, împărat. Noi stăm aici, în timp ce el își adună forțele, și, cu toate că nu pun niciun preț pe cuvântul tău, am încredere într-un singur lucru: că o să-l oprești. Așadar, dacă ești de părere că soldații tăi pot face deosebirea între un înger și altul atâta vreme cât să poată lupta împotriva Dominionului alături de Bastarzi, veniți cu noi și o să vedem ce-o să se întâmple.

Liraz, spre Ten, adăugă cu răceală:

— Noi purtăm negru, iar ei poartă alb. Dacă asta ajută.

— Toți au același gust, răspunse laconic lupoaica.

— Ten, te rog, o avertiză Thiago, adresându-i-se apoi lui Akiva. Da, o să vedem.

Dădu din cap, ca o promisiune, susținându-i privirea lui Akiva, iar rațiunea era încă prezentă în ochii lui și cruzimea încă absentă, totuși Akiva nu se putu împiedica să nu și-l amintească sfâșiind gâtlejuri, drept care se simți ca pe buza unei prăpăstii, a unei decizii foarte proaste.

Soldații reînviați și Bastarzii, laolaltă. În cel mai bun caz, avea să fie jalnic. În cel mai rău, devastator.

Însă, în pofida presimțirilor lui, i se părea că întrezărește o lumină călăuzitoare – viitorul, plin de lumină, chemându-l la el. Nicio promisiune, numai speranță. Și nu era doar speranța

aprinsă de gestul subtil al lui Karou. Cel puțin, nu credea să fie numai atât. Se gândi că asta trebuia să facă și că nu era o prostie, ci o îndrăzneală.

Numai timpul avea să lămurească.

6. Exodul bestiilor

Karou mai supraveghease un transfer al acestei mici armate dintr-o lume în alta și nu fusese cel mai bun timp de care-și putea aminti. Atunci, cu majoritatea soldaților neînaripați și fără nicio modalitate de a-i transporta din Eretz, fuseseră nevoiți să facă mai multe drumuri, dar chiar și așa Thiago optase să „decupleze” mulți dintre ei, colectându-le sufletele și transportându-i în cădelnițe. „Greutate moartă”, considerase el corpurile – cu excepția, bineînțeles, a corpului său, al lui Ten și al altor câțiva locotenenți ai lui, care călătoriseră călare pe reînviații înaripați mai mari.

De data asta, Karou era mulțumită să intre în rând cu toți ceilalți, întrucât ce „greutate moartă” mai rămânea putea fi transportată de restul, nefiind necesară nicio altă decuplare.

Puțul își primise ultimele corpuri.

Îl văzu din aer, o ultimă oară, când compania își luă zborul, și descoperi că avea un soi de putere magnetică asupra privirii ei. Părea atât de mic, de la înălțimea asta, la capătul cărării șerpuite dinspre kasbah. Doar o adâncitură întunecată în platoul vălurit, de culoarea prafului, și, alături, câteva grămăjoare de pământ excavate, cu lopețile încă înfipte în ele ca niște țăruși. Avu impresia că poate vedea urmele de luptă, în locul în care o atacase Thiago, și chiar pete întunecate care ar fi putut fi de sânge. Iar în capătul îndepărtat al movilelor, vizibil pentru nimeni altcineva decât pentru ea, un alt loc unde pământul fusese răvășit: mormântul lui Ziri.

Era puțin adânc, căci se alesese cu bășici în palme de la lopată chiar și săpând numai atât, dar nimic n-ar fi făcut-o să-i împingă corpul natural al ultimului kirin în puțul cu muștele și putreziciunile lui. Nu scăpase de muște și de putreziciune atât de ușor, totuși. Fusese nevoită să se aplece peste marginea acelei guri de întuneric umed și colcăitor cu toiagul colector al

lui Ziri, ca să culeagă sufletele lui Amzallag și ale Umbrelor Care Trăiesc, uciși de Lup și de prietenii lui devotați pentru crima de a-i fi luat ei partea.

Și-ar fi dorit să-i aibă din nou lângă ea, în loc de a-i avea într-o cădelniță, puși la păstrare, dar într-o cădelniță trebuia să rămână – deocamdată. Pentru cât timp? Nu știa. Până când avea să vină un timp încă imposibil de imaginat: câțiva, după toate acestea, când avea să fie mai bine decât acum și când înșelătoria nu avea să mai conteze.

Dacă un asemenea timp avea să vină vreodată.

O să vină dacă o să-l facem noi să vină, își spuse ea.

Iscoadele lui Thiago raportaseră că nu exista niciun serafim pe o rază de câteva mile în jurul portalului dinspre Eretz, ceea ce era o ușurare, dar una în care Karou nu se putea încrede. Cu Razgut în mâinile lui Jael, nimic nu era sigur.

Părea greșit să plece – *să dea bir cu fugiții* – cu ceea ce se declanșase, dar ce altceva ar fi putut face? În momentul acesta, numărul lor era de numai optzeci și șapte de himere – optzeci și șapte de „monștri”, în ochii lumii acesteia, și posibil niște „demoni”, dacă Jael reușea să-și vândă șarada sfințeniei. Erau prea puțini ca să-l învingă sau să-l oblige să se retragă. Dacă l-ar fi atacat acum, nu numai că ar fi pierdut, ci i-ar fi slujit în cauza lui. O singură privire la acești soldați pe care-i crease Karou și oamenii i-ar fi umplut brațele lui Jael cu lansatoare de rachete.

Cu Bastarzii lui Akiva, totuși, aveau măcar o șansă.

Bineînțeles, alianța stătea pe propriul butoi cu pulbere. Trebuia să le convingă pe himere. Să lucreze cu briciul înșelăciunii cât să manipuleze o armată rebelă ca să acționeze împotriva instinctelor adânc înrădăcinate. Karou știa că fiecare pas înainte avea să întâmpine rezistență din partea multora din companie. Ca să pună bazele viitorului, ei erau siliți să câștige la fiecare pas. Și cine erau „ei”? În afară de ea și de „Thiago”, numai Issa și „Ten” – care, de fapt, era Haxaya, un soldat mai puțin ticălos, dar la fel de lesne irascibil cum fusese adevărata Ten – erau la curent cu secretul. Mă rog, acum și Zuzana și Mik.

— Ce-i cu tine? întrebase Zuzana, nevenindu-i să creadă, de îndată ce îi lăsaseră pe Akiva și pe Thiago să negocieze. Te-ai împrietenit cu Lupul Alb?

— Știi ce înseamnă „a te împrieteni”, nu-i așa? răspunsese Karou, evaziv. Înseamnă a arunca sânge în apă ca să atragi rechinii.

— Păi, eu mă refeream la „a fi prieteni”, dar sunt sigură că e o metaforă în asta, pe undeva. Ce ți-a făcut? Ești bine?

— Acum, da, zisese Karou și, cu toate că fusese o ușurare să le corecteze prietenilor ei noțiunea prieteșugului, nu-i făcuse nicio plăcere să le spună adevărul despre Ziri.

Amândoi plânseseră, ceea ce fusese ca un declanșator pentru propriile lacrimi, fără îndoială validând astfel slăbiciunea ei aparentă în ochii trupei.

Cu asta mai putea trăi, dar, oh, zei și întemeietori de stele, Akiva era cu totul altă problemă. Să-l lase și pe el să creadă că „se împrietenise” cu Lupul Alb? Însă ce ar fi trebuit să facă? Toată ceata himerelor n-o scăpa din ochi. Unii păreau pur și simplu curioși – *Oare ea îl mai iubește încă*? –, dar alții erau suspicioși, gata s-o blameze și să deducă urzeli în fiecare privire a ei. Nu le putea da apă la moară, așa că, la kasbah, se ținuse departe de Akiva și Liraz, iar acum încerca să nici nu privească măcar în direcția lor, în flancul îndepărtat al escadrilei.

Thiago călărea în fruntea trupei, pe spatele soldatului Uthem. Uthem era un vispeng, o creatură din rasa cal-dragon, cu trupul lung și sinuos. Era cel mai mare și mai frapant dintre soldații himere, iar în spinarea lui, Thiago arăta la fel de maiestuos ca un prinț.

Lângă Karou, Issa călărea pe soldatul smilodon Rua, în vreme ce, în mijlocul tuturor, contrastanți ca o pereche de vrăbii agățate de spinările răpitoarelor, erau Zuzana și Mik.

Zuzana călare pe Virko, Mik pe Emylion, amândoi cu ochii larg deschiși, ținându-se strâns de hamurile din piele, în timp ce puternicele trupuri ale himerelor se încordau sub ei, urcând în aer. Coarnele de berbec spiralate ale lui Virko îi aminteau lui Karou de Brimstone. Avea trup de felină, dar imens: mușchi împletiți și alerți, ca un leu pe steroizi, iar pe spatele cefei groase i se zbârlea un guler de țepi, pe care Zuzana îi căptușise cu o pătură de lână de care se plânsese că mirosea a picioare. „Deci, am de ales fie între a mirosi picioare tot drumul, fie a-mi scoate ochii în țepii de pe ceafă? Splendid”.

Acum țipă:

— Faci asta dinadins!

Când Virko se răsuci abrupt în stânga, făcând-o să alunece pieziș în șaua ei improvizată din curele, ca apoi să se răsucească abrupt în partea opusă și s-o îndrepte.

Virko râdea, dar Zuzana nu. Își lungi gâtul după Karou și răcni:

— Am nevoie de un alt cal. Ăsta crede că e amuzant!

— Acum rămâi cu el, n-ai ce face! îi strigă Karou.

Veni mai aproape de ei, după ce ocoli o pereche de grifoni supraîncărcați. Și ea era îngreunată în zbor de un balot greu de echipament și de un șir lung de cădelnițe înlănțuite, cu mai multe zeci de suflete înăuntru. Se lovea de ele, zornăindu-le, la fiecare mișcare, și niciodată nu i se păruse mai lipsită de delicatețe.

— S-a oferit voluntar.

Într-adevăr, dacă Zuzana n-ar fi fost atât de ușurică, poate că n-ar fi fost posibil să ia și ființele omenești cu ei. Virko o căra în plus de încărcătura care-i revenise, cât despre Emylion, doi sau trei soldați îi preluaseră, fără vorbă, o parte din încărcătura lui, ca să-l poată duce pe Mik, care, deși nu era masiv, nu era nicio petală fără greutate ca Zuzana. Nu se pusese problema nici să-și lase vioara în urmă. Prietenii lui Karou, în mod clar, câștigaseră afecțiunea grupului himerelor într-un mod în care ea nu reușise.

În cea mai mare parte a grupului, adică. Fiindcă exista Ziri. Poate că nu mai arăta ca Ziri, dar *era* tot Ziri, iar Karou știa…

Știa că el era îndrăgostit de ea.

— De ce nu ai un pegas în compania asta? întrebă Zuzana, pălind când se uită spre pământul din ce în ce mai îndepărtat. Un căluț drăguț și docil, cu o coamă pufoasă în loc de țepi, pe care să călărești ca plutind pe un nor.

— Pentru că nimic nu bagă mai tare groaza în dușman decât un pegas, zise Mik.

— Hei, în viață contează mai multe decât îngrozirea dușmanului, zise Zuzana. De pildă să nu plonjezi o mie de metri la moarte – *aaah*!

Țipă, când Virko se lăsă din zbor ca să treacă pe sub fierarul Aegir, care se căznea avan cu un sac de arme ce atârna greu. Karou apucă de un colț al sacului ca să-l ajute și, împreună, se ridicară mai sus, în timp ce Virko le-o luă înainte.

— Mai bine te porți frumos cu ea! strigă ea după el, în himeră. Altminteri, o să te transform într-un pegas, în următorul tău corp!

— Nu! strigă el, peste umăr. Asta nu!

Virko se potoli, iar Karou se trezi într-unul dintre acele momente intermediare, când viața ei încă o mai putea surprinde. Se gândi la ea și la Zuze, în urmă cu nu foarte multe luni, la șevaletele lor în sala de desen, sau cu picioarele cocoțate pe o măsuță-sicriu din Bucătăria cu Otravă. Mik era doar „băiatul cu vioara” pe atunci, o pasiune de la distanță, iar acum iată-l aici, cu vioara legată de rucsac, călărind cu ei spre o altă lume, în vreme ce Karou amenința monștri cu resurecție răzbunătoare pentru comportamentul lor nepotrivit?

Pentru o clipă, în pofida poverii sacului cu arme, și a cădelnițelor și a bagajului ei – ca să nu mai pomenim de greutatea menghinei serviciului ei și a înșelătoriei și a viitorului celor două lumi – Karou se simți aproape ușoară. Cu speranță.

Apoi auzi un chicotit, condimentat de răutate nonșalantă, iar cu coada ochiului prinse o fluturare de mână. Era Keita-Eiri, o himeră sab cu cap de șacal, iar Karou văzu imediat ce se pregătea să facă. Își îndrepta hamsele – „ochii diavolului” tatuate în palme – spre Akiva și Liraz. Rark, lângă Keita, făcea la fel, și râdeau.

Sperând că serafimii erau departe, în afara pericolului, Karou riscă o privire în direcția lor, la timp s-o vadă pe Liraz întrerupându-se la mijlocul unei bătăi de aripi și răsucindu-se, în mod cert furioasă, după postură, chiar și de la distanță.

Nu erau în afara pericolului, așadar. Akiva întinse mâna după sora lui, oprind-o de a se năpusti asupra agresorilor ei.

Alte chicoteli, când himerele își bătură joc de ei, iar mâinile lui Karou se strânseră în pumni, peste propriile tatuaje. Nu putea fi ea aceea care să intervină – n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Cu dinții strânși, îi privi pe Akiva și Liraz retrăgându-se mai mult, iar distanța în creștere dintre ei părea de rău augur pentru începutul acesta curajos.

— Ești bine, Karou? se auzi o șoaptă șuierată.

Karou se întoarse. Lisseth se apropiase de ea.

— Da, zise Karou.

— Zău? Pari încordată.

Deși tot din rasa naja, ca Issa, Lisseth și partenerul ei, Nisk, erau de două ori mai mari decât Issa – cam ca niște pitoni față de o viperă –, cu gât de taur și vânjoși, dar mortal de rapizi și echipați cu colți veninoși, pe lângă aripile neverosimile. Opera lui Karou, toate acestea. *Ce prostie*, *ce prostie*.

— Nu-ți face griji pentru mine, îi spuse ea lui Lisseth.

— Păi, asta-i cam greu, nu-i așa? Cum să nu-mi fac griji pentru o iubitoare de îngeri?

Fusese o vreme, destul de recentă, când insulta asta o afecta. Nu și acum.

— Avem atât de mulți dușmani, Lisseth, zise Karou, păstrându-și vocea liniștită. Cei mai mulți sunt moșteniți, ca pe o datorie, dar cei pe care ni-i facem singuri sunt speciali. Ar trebui să ni-i alegem cu grijă.

Lisseth se încruntă.

— Mă ameninți? întrebă ea.

— Să te ameninț? Ei, alta, cum ai ajuns la concluzia asta? Eu vorbeam despre a-ți face dușmani și nu-mi pot închipui un soldat reînviat într-atât de stupid încât să-și facă dușman resurecționistul.

Poftim, zise ea în gând, când fața lui Lisseth împietri, *ia-o cum vrei*.

Continuaseră să zboare, în tot timpul ăsta, ținând rândurile strânse, iar acum mulțimea corpurilor dinaintea lor se desfăcu în două, lăsând loc lui Thiago călare pe Uthem, întorcându-se prin mijlocul lor. Compania se reformă în jurul lor, încetinind înaintarea.

— Stăpâne, îl salută Lisseth, iar Karou practic putu vedea pâra închegându-se în gândurile ei. *Stăpâne*, *iubitoarea de îngeri m-a amenințat*. *Trebuie să înăsprim controlul asupra ei*.

N-ai decât să pârăști, gândi ea, dar Lupul nu-i dădu lui Lisseth – sau altcuiva – șansa să vorbească. Cu o voce ridicată doar atât cât să ajungă la urechile tuturor, deși nu părea s-o fi ridicat intenționat, el zise:

— Credeți că, pentru că sunt în frunte, nu știu ce face armata mea în urmă?

Făcu o pauză.

— Sunteți ca sângele din corpul meu. Vă simt fiecare tresărire și oftat, vă știu durerea și bucuria, și cu siguranță vă aud râsul.

Își plimbă privirea peste soldații din jur, iar Keita-Eiri cu cap de șacal nu mai râdea, când ochii lui se opriră asupra sa.

— Când o să vreau să vă luați de... *aliații*... noștri, o să vă spun. Și dacă vi se pare că am uitat să vă dau vreun ordin, fiți buni și lămuriți-mă. Drept răsplată, o să vă lămuresc și eu pe voi.

Mesajul era pentru toată lumea. Keita-Eiri era din întâmplare ținta ghinionistă a sarcasmului înghețat al generalului.

— Cum ți se pare planul ăsta, soldat? Se bucură de aprobarea ta?

Cu vocea pierită de umilință, Keita-Eiri șopti:

— Da, domnule.

Lui Karou aproape că-i fu milă de ea.

— Mă bucur.

Lupul își înălță glasul de-a binelea, acum.

— Împreună am luptat și împreună am îndurat pieirea poporului nostru. Am sângerat și am strigat. M-ați urmat în foc, în moarte și în altă lume, dar probabil niciodată în ceva atât de ciudat ca aceasta de acum. Refugiu cu serafimii? Oricât ar părea de ciudat, aș fi foarte dezamăgit dacă încrederea voastră ar slăbi. Nu-i momentul pentru dezacord. Și cine nu poate suporta modul nostru acțiune, de acum, e liber să plece, de îndată ce intrăm prin portal, și n-are decât să-și încerce singur șansele.

Le cercetă chipurile. Al lui era aspru, dar străluminat de o flacără lăuntrică.

— În ceea ce-i privește pe îngeri, nu vă cer decât răbdare. Nu ne putem lupta cu ei cum o făceam până acum, încrezători în numărul nostru, chiar dacă sufeream pierderi. Nu vă cer permisiunea să găsesc o cale nouă de luptă. Dacă rămâneți cu mine, mă aștept la *credință* din partea voastră. Viitorul e înnegurat și nu vă pot promite nimic în afară de asta: o să luptăm pentru lumea noastră până la ultimul ecou al sufletelor noastre și, dacă vom fi foarte puternici, foarte norocoși și foarte *inteligenți*, s-ar putea să trăim ca să reclădim tot ce am pierdut.

Îi privi în ochi, pe rând, pe fiecare, făcându-i să se simtă văzuți și remarcați, apreciați. Privirea transmitea încrederea lui în ei – și, mai mult, încrederea în credința *lor* în *el*.

— Un lucru e clar: dacă dăm greș în împiedicarea amenințării acesteia presante, *sfârșim*. Himerele sfârșesc.

Făcu o pauză. Își rotise ochii de jur-împrejur și acum ajunse din nou la Keita-Eiri. Vorbi cu blândețe mângâietoare, care cumva făcea reproșul cu atât mai greu de suportat:

— Asta nu e de râs, soldat.

Apoi îl îmboldi pe Uthem înainte și își făcură loc printre soldați reocupându-și poziția din fruntea armatei. Karou îi urmări pe soldați reluându-și tăcuți locul în formație, iar acum știu că niciunul dintre ei nu avea să-l părăsească pe Thiago și că Akiva și Liraz aveau să fie feriți de lovituri de hamse rebele, pentru tot restul zilei.

Asta era bine. Simți un val de mândrie pentru Ziri și, de asemenea, admirație. În pielea lui originală, tânărul soldat fusese tăcut, aproape sfios – opusul acestui megaloman elocvent, a cărui piele o purta acum. Privindu-l, se întrebase pentru prima oară – și poate că era stupid că nu-i trecuse prin minte să se întrebe înainte – cum îl schimbase, oare, faptul că era Thiago.

Însă gândul plecă la fel de iute cum veni. Acesta era Ziri. Dintre multele lucruri pentru care Karou trebuia să-și facă griji, acela că Ziri s-ar fi lăsat corupt de putere nu făcea parte dintre ele.

Lisseth, totuși, făcea. Karou se uită la ea, încă plutind în apropiere, și văzu în ochii ei de naja că-l evaluează, gânditoare, pe generalul lor, reluându-și locul.

Oare ce gândea? Karou știa că nu exista nicio șansă ca locotenenții lui Thiago să-și abandoneze compania, dar, Doamne, cât și-ar fi dorit s-o facă. Nimeni nu-l cunoștea mai bine și nimeni nu-l urmărea mai îndeaproape. Cât despre ce-i spusese ea lui Lisseth, să se abțină să-și facă dușman resurecționistul, nu fusese o glumă sau o amenințare vagă. Dacă era ceva sigur pentru soldații reînviați, era că, dacă voiau să intre în bătălie îndeajuns de des, în cele din urmă aveau să aibă nevoie de un corp.

Bovină, gândi Karou. *O vacă lentă pentru tine*. Iar următoarea dată când Lisseth îi aruncă o privire, ea gândi, aproape veselă: *Muu*.

7. Un dar din sălbăticie

Himerele trecuseră acum de vârfurile munților. Kabash-ul rămăsese în urmă, portalul era drept în fața lor, deși Karou abia îl putea desluși. Chiar și de aproape, se înfățișă ca o simplă vălurire și trebuia să te arunci prin ea mânat de credința-ți proprie, simțindu-i marginile ca puful deschizându-se pe lângă tine. Creaturile mai mari își strângeau aripile cât puteau mai bine și se repezeau cu toată viteza, de parcă dacă ar fi nimerit doar un pic mai sus sau mai jos, n-ar mai fi simțit nicio rezistență și ar fi ratat ținta, trecând pe lângă ea și rămânând aici, în cerul ăsta. Ceea ce nu s-a întâmplat, totuși. Compania aceasta știa ce făcea și, unul câte unul, dispărură prin cuta cerului.

Trecerea dură un timp, fiecare corp înălțându-se și dispărând în eter.

Când veni rândul lui Virko și Zuzanei, Karou îi strigă prietenei sale:

— Ține-te bine!

Aceasta o ascultă și se năpustiră prin despicătură. Emylion și Mik îi urmară. Lui Karou nu-i plăcu să nu-i mai aibă pe prietenii ei sub ochi, așa că-i făcu semn din cap Lupului, care se rotea, supraveghind trecerea fiecăruia, apoi, după ce mai trase o dată adânc în piept aerul Pământului, plonjă.

Simți o clipă, pe față, atingerea ca puful a orice-o fi fost membrana de necunoscut care separa lumile și apoi se trezi dincolo.

Era în Eretz.

Aici nu mai era cer albastru; bolta era albă deasupra capetelor lor, întunecându-se până la cenușiu metalic de-a lungul singurului orizont vizibil, restul fiind înghițit de ceață. Sub ei era numai apă, iar în lumina decolorată a zilei, valurile sale păreau aproape negre. Golful Bestiilor. Era ceva înspăimântător în negreala apei. Ceva neîndurător.

Vântul sufla tare, izbind în ceata himerelor, în timp ce ele își reluau locurile în formație. Karou își trase puloverul mai strâns pe lângă ea, tremurând. Apărură și ultimii din ceată, trecând prin deschizătură, Uthem și Thiago în urma tuturor. Părțile de cal și de dragon ale lui Uthem erau insesizabil suple, verzi și

unduitoare, și-ai fi zis că se înfiripă sub ochii tăi din nimic. Rasa vispeng nu era, natural, înaripată, prin urmare Karou trebuise să-și pună imaginația la contribuție ca să-i susțină corpul lung: două perechi de aripi, cea principală, ca pânzele de corabie, și o pereche mai mică, ancorată lângă picioarele dinapoi. Arăta destul de frumos, după părerea ei.

Lupul își plecase capul la trecerea prin portal și, de îndată ce pătrunse în Eretz, și-l înălță ca să cuprindă cu privirea trupele ce se roteau. Ochii săi o găsiră rapid pe Karou și, cu toate că nu zăboviră asupra ei decât un scurt moment, ea se simți ca și când ar fi fost – *știa* că era – prima lui grijă din lume, din aceasta sau oricare alta. Numai când văzu unde era ea și se asigură că era bine, se întoarse la misiunea ce-l aștepta, și anume să-și călăuzească armata în siguranță deasupra Golfului Bestiilor.

Lui Karou îi venea greu să plece de lângă portal și să-l lase acolo, unde oricine l-ar fi putut găsi și folosi. Akiva ar fi trebuit să-l ardă și să-l închidă în urma lor, însă Jael le schimbase planurile. Acum urma să aibă nevoie de el.

Ca să se întoarcă și să pornească apocalipsul.

Lupul preluă încă o dată conducerea, întorcându-i spre răsărit, în partea opusă orizontului cenușiu-metalic și către Munții Adelphas. Pe o zi senină, piscurile ar fi fost vizibile de aici. Dar nu era o zi senină și nu puteau vedea nimic înainte decât ceață din ce în ce mai groasă, ceea ce avea avantajele și dezavantajele ei.

Pe linia avantajelor, ceața le oferea acoperire. Nu aveau să fie văzuți de la distanță de nicio patrulă de serafimi.

Pe aceea a dezavantajelor, ceața putea da acoperire oricui… Nici ei n-aveau să zărească de la distanță pe nimeni – sau nimic.

Karou se afla într-o poziție centrală în escadrilă, căci tocmai ajunsese lângă Rua, ca să vadă cum se simțea Issa, când se întâmplă.

— Copilă dulce, te descurci? întrebă Issa.

— Sunt bine, răspunse Karou. Dar *tu* ai nevoie de mai multe haine.

— N-aș zice nu, răspunse Issa.

De fapt, purta haine – un pulover de-al lui Karou despicat la gât ca să o cuprindă peste gluga ei de cobră – ceea ce și atât era destul de neobișnuit pentru Issa, însă tremura, buzele îi erau vinete și umerii îi erau ridicați practic până la urechi. Rasa naja

era specifică unui climat fierbinte. Marocul i se potrivise perfect. Ceața aceasta rece nu prea, iar destinația lor glacială încă și mai puțin, dar măcar aveau să fie la adăpost de intemperii. Karou își amintea camerele geotermale din adâncul labirintului peșterilor, dacă mai erau cum fuseseră odinioară.

Peșterile Kirine.

Nu se mai întorsese în locul unde se născuse, căminul ei din primii săi ani de viață. Își propusese să se întoarcă, odată. Acolo ar fi trebuit să se întâlnească Akiva cu ea, ca să-și înceapă rebeliunea, dacă soarta nu ar fi avut alte idei.

Dar, nu. Karou nu credea în soartă. Nu soarta le ucisese planul, ci trădarea. Și nu soarta îl recrea acum – sau, cel puțin, această versiune răsturnată de teatru al umbrelor, plină de suspiciune și animozitate. Ci voința.

— O să-ți găsesc o pătură sau ceva, îi spuse Issei.

Mai bine zis, începu să-i spună. Căci în clipa acea, ceva se repezi peste ea.

Sau *la* ea.

La ei toți.

O presiune în ceața coborâtoare și, cu o certitudine subită, Karou se ghemui și își lăsă capul pe spate ca să se uite în sus. Și nu numai ea făcu asta. De jur-împrejurul ei, soldații reacționară. Lăsându-se în zbor, scoțându-și armele, răsucindu-se la o parte din calea… a ceva.

Deasupra, cerul alb părea destul de aproape să-l atingi cu mâna. Nu se vedea nimic, dar era un vuiet în sângele lui Karou și un zumzet ca de sunet prea jos pentru a fi auzit, iar apoi, brusc, deasupra capetelor lor, rapid și masiv, mișcând aerul înaintea sa ca pe o pală de vânt ce-i azvârli pe soldați la o parte ca pe niște jucării, apăru ceva.

Mare.

Chiar *peste* ei și întunecând cerul, trecând iute, aproape atingând capetele celor din companie. Atât de neașteptat, atât de *acolo*, atât de imens, încât Karou nu putu înțelege ce vedea, iar când trecu vâjâind mai departe, o atinse și curentul stârnit de trupul său uriaș o învârti în loc. Lanțurile cădelnițelor îi zburară care-ncotro, înfășurând-o, iar pentru o clipă, tot învârtindu-se așa, se gândi la suprafața apei negre de jos, la cădelnițele scufundându-se – sufletele înghițite de Golful Bestiilor – și se luptă să-și recapete controlul… Numaidecât se

simți eliberată, plutind într-o acalmie nefirească. Lanțurile îi erau înfășurate strâns și încurcate între ele, dar nu pierduse nimic, iar acum nu-i trebui decât o privire ca să-și dea seama ce fusese – ce fuseseră, oh. *Oh* – înainte ca ziua păstoasă și albă să-i înghită la loc și să dispară...

Furtunari.

Cele mai mari creaturi din lumea aceasta, în afară de ce taine ascundeau adâncurile mării. Aripi care puteau acoperi sau dărâma o casă mică. Asta o atinsese, aripa unui furtunar. Un stol de păsări uriașe tocmai trecuse în zbor peste compania lor și o singură bătaie de aripă de la cea mai de jos fusese de ajuns să răvășească himerele din formația lor. Mai înainte să-și facă loc uimirea în mintea lui Karou, ea verifică înnebunită escadrila.

Issa se ținea strâns de gâtul lui Rua, zdruncinată, dar altminteri nevătămată. Fierarul Aegir scăpase balotul cu arme – toate se pierduseră în mare. Akiva și Liraz erau încă la posturile lor, mai departe de ei, iar Zuzana și Mik, ceva mai în față, nu prea departe, dar în mod clar scăpați de turbionul aripilor furtunarilor. Arătau doar puțin ciufuliți, dar complet uluiți de faptul că ea încă era întreagă – iar soldații închideau din nou rândurile, niciunul atât de stoic încât să nu caște gura după uriașele siluete, deja topite în ceață. Toată lumea era bine.

Doar își încrucișaseră drumul cu furtunarii.

În viața ei anterioară, Karou fusese un copil al munților: Madrigal din neamul Kirinilor, ultimul trib din Munții Adelphas. Uriașele făpturi își duceau veacul printre creste, deși niciun kirin sau altcineva de care Karou să fi auzit nu văzuse vreodată un furtunar atât *de aproape*. Nu puteau fi vânați; erau din cale-afară de greu de prins, prea rapizi pentru a fi urmăriți, prea șireți pentru a fi luați prin surprindere. Se zicea că puteau simți fie și cea mai mică schimbare din aer și din atmosferă, iar, copilă fiind – ca Madrigal –, Karou avusese toate motivele s-o creadă. Văzându-i de departe, plutind ca firicelele de praf în razele piezișe ale soarelui, mai pornea după ei, dornică să-i vadă mai bine, dar de îndată ce aripile ei începeau să bată în direcția lor, aripile lor simțeau și-i purtau mai departe. Niciodată nu fusese găsit vreun cuib, vreo coajă de ou sau măcar un schelet; dacă furtunarii cloceau, dacă furtunarii mureau, nimeni nu știa unde.

Acum Karou îi văzuse mai de aproape și fusese palpitant.

Adrenalina vuia prin corpul ei și nu se putu abține. Zâmbi. Îi avusese sub ochi prea puțin, dar reușise să vadă că o blană deasă acoperea trupurile furtunarilor, că ochii lor erau negri, mari cât farfuriile și acoperiți de o membrană nictantă, ca păsările Pământului. Penele lor străluceau iridescent, nu de o singură culoare, ci de toate culorile, schimbându-se în funcție de lumină.

Păreau ca un dar din sălbăticie și o reamintire că nu totul de pe lumea asta era determinat de războiul fără sfârșit. Ea se adună în aer, își desfăcu un lanț de cădelnițe din jurul gâtului, și lunecă în sus, spre Zuzana și Mik.

Zâmbi larg la prietenii săi, amândoi încă stupefiați, și zise:

— Bun venit în Eretz.

— Uită de pegas, declară Zuzana, înflăcărată și cu ochii mari. Vreau una dintr-astea!

8. Învinețirea cerului

— Alți furtunari, zise soldatul Stivan de la fereastră, dându-se deoparte pentru Melliel.

Era singura fereastră a celulei lor. De patru zile erau în închisoarea asta. În trei seri soarele apusese și în trei zori răsărise ca să lumineze o lume ce avea din ce în ce mai puțină noimă. Făcându-și curaj, Melliel privi afară.

Răsărit. Intensă saturație cu lumină: nori luminoși, o mare poleită și orizontul o fâșie incandescentă aproape prea puternică să te uiți la ea. Insulele păreau niște siluete risipite de monștri adormiți, iar cerul… cerul era cum fusese, ceea ce vrea să însemne că era *greșit*.

Dacă ar fi fost din carne, ai fi putut spune că era învinețit. Răsăritul acesta, ca și celelalte, își arăta alte pete de culoare, dobândite peste noapte – sau, mai exact, pete *de*colorate: violet, indigo, galben bolnăvicios, azuriul cel mai delicat. Erau mari eflorescențele sau sângerările acestea. Melliel nu știa cum să le spună. Umpleau cerul și aveau să se întindă, oră de oră, intensificându-se, apoi pălind, iar, până la urmă, dispărând, în timp ce altele aveau să le ia locul.

Era frumos, iar când Melliel și echipa ei fuseseră aduși aici prima oară de către cei care-i luaseră prizonieri, presupuseseră că pur și simplu așa arăta cerul sudului. Aceasta nu era lumea pe care o cunoscuseră ei. Totul în privința Insulelor Îndepărtate era frumos și bizar. Aerul era atât de bogat, încât avea corp, un parfum pe care părea să-l poarte în el la fel de ușor ca și pe sunete: miresme, glasuri de păsări, fiecare briză la fel de animată cu cântece rapide și parfumuri ca și marea de pești. Cât despre mare, era de o mie de noi culori în fiecare minut, nu toate albastre sau verzi. Copacii semănau mai mult cu desenele pline de imaginație ale unui copil, decât cu verișorii lor serioși și onești din emisfera nordică. Iar cerul?

Ei bine, cerul făcea asta.

Dar Melliel pricepuse între timp că asta nu era normal, cum nici faptul că furtunarii se adunau, din ce în ce mai mulți, în fiecare zi.

În larg, deasupra mării, creaturile se grupau, rotindu-se necontenit în cerc. Soldat de Sânge din regimentul Bastarzilor, Melliel, A Doua Purtătoare a acestui Nume, nu mai era tânără, iar la viața ei văzuse mulți furtunari, însă niciodată mai mult de jumătate de duzină într-un loc și întotdeauna în punctul cel mai îndepărtat al cerului, deplasându-se în șir. Dar aici erau cu zecile. Zeci care se intersectau cu alte zeci.

Era un spectacol ciudat, dar chiar și așa, l-ar fi putut înregistra doar superficial, ca pe vreun fenomen natural, dacă n-ar fi fost chipurile gardienilor. Stelianii erau foarte încordați.

Ceva se întâmpla aici și nimeni nu le spunea nimic prizonierilor. Nici ce era în neregulă cu cerul sau ce atrăgea furtunarii, nici care avea să fie soarta lor.

Melliel se agăță de gratiile ferestrei, aplecându-se ca să vadă întreaga panoramă a mării, a cerului și a insulelor. Stivan avea dreptate. Peste noapte, numărul furtunarilor crescuse iarăși, de parcă fiecare creatură din rasa lor din cuprinsul Eretzului răspundea unei chemări. Și se roteau, se roteau, iar cerul sângera și se vindeca singur, pentru a se învineți din nou.

Ce forță poate învineți cerul?

Melliel dădu drumul gratiilor și străbătu, cu pași hotărâți, celula, până la ușă. Bătu cu pumnii în ea și strigă:

— Hei! Vreau să vorbesc cu cineva!

Echipa ei ciuli urechile și începu să se pregătească. Cei care încă dormeau se treziră în hamacurile lor și își dădură picioarele jos. Erau doisprezece, în total, toți capturați fără nicio rană – deși nu fără nedumerire față de maniera de capturare: o stupefacție completă, care li se păruse ca o suspendare totală a funcțiilor creierului –, iar celula nu era o temniță umedă, ci doar o încăpere lungă, curată, cu ușa solidă și bine zăvorâtă.

Exista o toaletă și apă pentru spălat. Hamace de dormit și schimburi de haine din țesături ușoare, ca să-și poată scoate tunicile de piele căptușite și armurile, dacă doreau – ceea ce, până în momentul de față, toți o făcuseră. Mâncarea era îndestulătoare și cu mult mai bună decât erau ei obișnuiți: pește alb și pâine pufoasă și ce mai fructe! Unele care aveau gust de miere și de flori, cu coajă groasă sau subțire și divers colorată. Erau unele acrișoare, cu boabe galbene, și altele globulare, cu coajă purpurie, pe care nu se prinseseră cum să le deschidă, fiindcă fuseseră, lesne de înțeles, deposedați de săbii și cuțite. Unele aveau țepi ascuțiți, iar înăuntru erau pline de cremă; la acestea se repeziseră mai întâi, dar niciunul nu le putuse mânca – o ciudățenie de globuri rozalii, de consistență cărnoasă, aproape serbezi, care te mânjeau ca sângele. Pe acestea le lăsaseră neatinse în coșul cu fund drept, de lângă ușă.

Melliel nu se putuse abține să nu se întrebe care dintre ele, dacă vreunul dintre acestea, fuseseră fructele care-l înfuriaseră pe tatăl lor, Împăratul, când apăruseră în mod misterios la picioarele patului său.

Nu primi niciun răspuns la apelul ei, așa că bătu din nou.

— Hei! E cineva?

De data asta, se gândi să adauge un „vă rog” supărat și era nervoasă când cheia se întoarse în broască imediat, de parcă silfa – firește că era o silfă – nu făcuse decât să stea acolo așteptând un „vă rog”.

Fata steliană era, ca de obicei, singură și neînarmată. Purta o simplă cascadă de pânză albă, legată pe un umăr ciocolatiu, cu părul ei negru împletit ca vița și adunat peste celălalt. Brățări de aur cu gravuri, la distanțe egale, îi urcau pe ambele brațe subțiri și era desculță, ceea ce i se păru lui Melliel un lucru stânjenitor de intim. Vulnerabil. Vulnerabilitatea era o iluzie, desigur.

Nimic din înfățișarea silfei nu sugera că ar fi soldat – sau că vreunul dintre steliani ar fi fost sau că ar fi avut o armată –, însă

tânăra aceasta fusese, fără îndoială, la comandă, când echipa lui Melliel fusese… interceptată. Și din cauza a ceea ce se petrecuse atunci – Melliel încă nu reușise să înțeleagă – și cu toate că ei erau zece Bastarzi căliți în război împotriva unei singure fete elegante, nimănui nu-i trecu prin cap să încerce să evadeze.

Dar la silfă – ca și la Insulele Îndepărtate – era mai mult decât frumusețe.

— Sunteți bine? întrebă fata elegantă, cu accentul stelian care putea îmblânzi și cele mai aspre cuvinte.

Zâmbetul ei era prietenos; ochii ei steliani de foc jucau vioi, când îi salută pe toți cu un gest – o strângere căuș a mâinii și apoi un soi de oferire, plimbând brațul încărcat de brățări ca să-i cuprindă pe toți.

Soldații murmurară niște răspunsuri. Bărbați și femei deopotrivă, erau cu toții întrucâtva fascinați de misterioasa silfă cu ochii vioi, dar Melliel privi gestul cu suspiciune. Ea văzuse stelianii… făcând lucruri… cu doar niște gesturi din acestea grațioase, lucruri de nepovestit, și își dori ca fata să-și țină mâinile pe lângă corp.

— Suntem destul de bine, zise ea, pentru niște prizonieri.

Accentul propriu suna atât de vulgar în urechile ei, comparativ cu al fetei, iar vocea, răgușită și necizelată. Se simți bătrână și greoaie, ca o sabie de fier.

— Ce se întâmplă afară?

— Lucruri care ar fi fost mai bine să *nu*, răspunse neprimeditat silfa.

Era mai mult decât scosese Melliel de la ea înainte.

— Ce lucruri? întrebă ea. Ce e în neregulă cu cerul?

— E obosit, zise fata cu o sclipire în ochi ca scânteile unui foc ațâțat.

Atât de asemănători ochilor lui Akiva, gândi Melliel. Toți stelianii pe care îi văzuse până acum aveau acest tip de ochi.

— Suferă, adăugă silfa. E foarte bătrân, știi.

Cerul era bătrân și obosit? Un răspuns fără noimă. Se juca, evident, cu ei.

— Are legătură cu Vântul? întrebă Melliel, gândind cuvântul cu majusculă, ca să-l distingă de orice vânt mai cunoscuse vreodată.

Într-adevăr, să-l numești „vânt” era la fel ca a numi un furtunar pasăre. Echipa lui Melliel ajunsese aproape de Caliphis când îi izbise, luându-i pe sus ca pe niște pene răzlețe și sorbindu-i înapoi de unde veniseră, deopotrivă cu toate celelalte zburătoare din calea sa – păsări, fluturi, nori și, da, până și furtunarii – și la fel ca mulțimea de lucruri de pe fața lumii care nu erau fixate atât de temeinic cum ar fi trebuit, de pildă toate florile copacilor și spuma mării.

Neajutorați, se duseseră de-a dura mile întregi. Fuseseră prinși și purtați – mai întâi spre răsărit, bătând înnebuniți din aripi ca să se echilibreze, după care... acalmie. Scurtă și mult prea neclintită, le dăduse timp doar să respire o dată, mai înainte să vină din nou în plină forță și să-i ia pe sus, mânându-i spre apus, de data asta, înapoi spre Caliphis și dincolo de ea, până când în sfârșit să le dea drumul. O asemenea forță! Păruse că întregul eter trăsese aer în piept și apoi îl expirase. Fenomenele trebuia să aibă legătură, gândea Melliel. Vântul, cerul învinețit, adunarea furtunarilor? Niciunul dintre acestea nu era natural sau în regulă.

Expresia de frumusețe blândă a silfei se șterse; nu mai era nicio sclipire în ochii ei acum.

— Acela n-a fost vânt, zise ea.

— Atunci ce-a fost? întrebă Melliel, sperând că sinceritatea neașteptată va continua.

— Furt, zise ea și păru pe punctul de a se retrage. Iertați-mă. Mai e și altceva?

— Da, zise Melliel. Vreau să știu ce se va face cu noi.

Întorcând capul cu viteza viperei, silfa o făcu pe Melliel să tresară.

— Sunteți atât de nerăbdători să se *facă* ceva cu voi?

Melliel clipi.

— Eu voiam doar să știu...

— Nu s-a hotărât. Ajung atât de puțini străini aici. Copiilor le-ar plăcea să vă vadă, cred. Ochi albaștri. Așa o minunăție.

O spusese cu admirație, uitându-se direct la Yav, cel mai tânăr din echipă, care era foarte blond. El roși până la rădăcinile părului său blond. Silfa se întoarse la Melliel cu o privire contemplativă.

— Pe de altă parte, Spectrul a cerut să fiți dați novicilor. Pentru exercițiu.

Exercițiu? Ce fel de exercițiu? Melliel nu voi să întrebe; de când intrase în contact cu ființele acestea, văzuse asemenea lucruri, greu de imaginat, care lăsau să se înțeleagă magia. Meșteșugurile astea se pierduseră de mult în Imperiu și o înspăimântau grozav, însă ochii silfei erau veseli. Glumise? Melliel nu era consolată. *Atât de puțini străini*, zisese steliana. Melliel întrebă:

— Unde sunt ceilalți?

— Ceilalți?

Deloc sigură că voia să insiste, Melliel zise:

— Da, și încercă să sune hotărâtă.

Aceasta era misiunea ei, la urma urmei, să afle. Echipa ei fusese trimisă ca să ia urma soliilor dispărute ale împăratului. Declarației de război a lui Joram pentru steliani i se răspunsese – cu un coș cu fructe –, deci era clar că fusese primită, dar ambasadorii nu se mai întorseseră, iar mai multe detașamente armate trimise spre Insulele Îndepărtate dispăruseră, de asemenea. În zilele petrecute aici, Melliel și echipa ei nu văzuseră și nu auziseră nimic despre ceilalți prizonieri.

— Mesagerii împăratului, zise ea. Nu s-au mai întors.

— Ești sigură? întrebă fata, cu voce dulce, foarte dulce, ca mierea care ascunde bila de otravă.

Iar apoi, cu deliberare, fără să-și ia ochii dintr-ai lui Melliel, se aplecă să ia un fruct din coșul de la ușă. Era unul dintre globurile rozalii pe care Bastarzii nu le putuseră suferi. Fructe probabil că erau, dar arătau prea bine a pungi cărnoase cu suc roșu, care-ți umplea gura dezgustător și era *cald*.

Fata mușcă și, în clipa aceea, Melliel ar fi jurat că dinții ei erau ascuțiți. Fusese ca un văl dat puțin deoparte și, în spatele lui, silfa cu ochii vioi era o sălbatică. Delicatețea îi pierise; era... *vătămătoare*. Fructul plesni, iar ea își lăsă capul pe spate, sugând și lingând ca să prindă tot sucul gros în gură. Gâtul ei ca o coloană era expus și roșeața i se prelinse pe lângă buze, șiroind, vâscos și opac, spre cascada albă a rochiei sale, unde înflori ca petele de sânge, sânge curat, în timp ce ea continua să sugă din fruct. Soldații se dădură înapoi, iar când silfa își îndreptă din nou capul ca să se uite fix la Melliel, fața îi era mânjită cu roșu avid.

Ca un prădător, gândi Melliel, care-și ridică botul dintr-un stârv cald.

— Ne-ați adus carnea și sângele vostru odată cu dușmănia voastră, zise silfa cu gura ei udă și era imposibil acum să-ți mai amintești măcar de fata grațioasă care păruse în urmă cu câteva clipe. Ce altceva ați vrut, venind aici, dacă nu să vă dăruiți nouă? V-ați închipuit că vă păstrăm așa cum sunteți, cu ochi albaștri, mâini înnegrite și tot restul?

Ridică pulpa fructului golit de suc și o lăsă să cadă – când ajunse pe dalele de piatră de jos scoase un pleoscăit slab.

Doar nu voia să spună că... Nu. Nu fructul. Melliel văzuse lucruri, da, însă mintea ei nu admitea posibilitatea *asta*. Pur și simplu, nu. Era o glumă scârboasă. Dezgustul îi dădu curaj.

— N-a fost niciodată dușmănie, zise ea. Noi nu avem luxul de a ne alege dușmanii. Noi suntem soldați.

Soldați, zise, dar gândi *sclavi*.

— Soldați, zise silfa cu dispreț. Da. Soldații și copiii fac ce li se spune.

O arcuire a buzelor sale, în timp ce-și plimbă ochii peste ei, și continuă:

— Copiii cresc și depășesc stadiul ăsta, dar soldații doar mor.

Doar. *Mor*. Fiecare cuvânt era o împunsătură și apoi ușa se deschise brusc, neatinsă, iar fata era de partea cealaltă a pragului, fără să se fi mișcat, pe culoar. Mai făcuse asta și înainte: timpul părea că se împiedică și merge poticnit, pierzând niște pași pe parcurs de parcă secundele ar fi fost decupate din el și înghițite.

Înghițite ca sucul roșu care se coagula și care nu era sânge, nu putea fi sânge.

Melliel făcu un efort să spună:

— Deci o să murim?

— Regina va decide ce e de făcut cu voi.

Regină? Aceasta era prima mențiune despre o regină. Oare era aceeași care îi trimisese lui Joram coșul cu fructe, din care pricină paisprezece Rupesăbii atârnaseră de spânzurătorile Căii de Vest și o concubină fusese aruncată pe gura de canal într-un giulgiu?

— Când? întrebă Melliel. *Când* o să decidă?

— Când o să se întoarcă acasă, zise fata. Bucurați-vă de carnea și sângele vostru cât mai puteți, soldați drăgălași. Scarab e plecată la vânătoare.

Repetă cuvântul cântat:

— Vânătoare, vânătoare.

Un zâmbet crud și Melliel văzu din nou că dinții ei erau ascuțiți… și apoi văzu din nou că nu erau. Timp discontinuu, realitate discontinuă. Era adevărat? O trosnitură și o pâlpâire a imaginii, iar ușa fu închisă, silfa dispăruse și…

… și camera era în întuneric.

Melliel clipi, scuturându-se de apăsarea subită, privind în jurul ei. Întuneric? Ecoul cuvintelor silfei încă plutea prin celulă – *vânătoare*, *vânătoare* –, așa că trebuia să fi trecut doar o secundă, dar camera era întunecată. Stivan clipea, la fel și Doria, și ceilalți. Tânărul Yav, abia venit de pe câmpul de instrucție, cu fața bucălată de băiat, avea lacrimi de groază în ochii lui albaștri, albaștri.

Vânătoare, *vânătoare*, *vânătoare*.

Melliel se răsuci spre fereastră și, bătând o dată din aripi, se repezi la ea și privi afară. Era așa cum se temuse. Nu mai era dimineață.

Nu mai era *ziuă*. Întunericul nopții ascunsese vânătăile cerului și ambele luni erau sus pe boltă, subțiri, Nitid, o seceră, iar Ellai doar o pojghiță, împreună răspândind doar atâta lumină cât să tivească în argintiu aripile furtunarilor care continuau să se rotească neobosiți.

Vânătoare, veni glasul silfei – ecou sau amintire sau fantomă –, iar Melliel se sprijini de zid, simțind, cutremurându-se, că întreaga zi pierdută gonise prin ea și-i fusese luată, fiecare minut furat aducând-o mai aproape de ultimul său minut. Oare aveau să moară aici, cu toții? Nu putuse – sau nu voise – s-o creadă pe silfă în privința fructelor, dar amintirea cărnii lui între propriii dinți îi întorcea stomacul pe dos.

Stelianii aceștia poate că erau serafimi, dar cu aceasta începea și se termina înrudirea lor, iar în mintea lui Melliel forma misterioasei lor regine – *Scarab*? – începu să se închege în ceva înfiorător.

Vânătoare, *vânătoare*, *vânătoare*.

Vânătoare *de*?

SOSIREA, 6 ORE MAI TÂRZIU

9. Aterizarea

La 15:12 GMT, în timp ce toată lumea privea, îngerii aterizară. Fusese un interval de mai multe ore, în care formația de zbor își croise drum la vest de Samarkand, peste Marea Caspică și Azerbaidjan, când destinația încă rămăsese un mister. Pe deasupra Turciei, menținând direcția spre vest, și abia când îngerii traversară cel de-al treizeci și șaselea meridian fără să se întoarcă spre sud, Pământul Sfânt a fost eliminat din discuție. După aceea, s-a pariat pe Vatican și pariul a fost bun.

Păstrând mereu formația de zbor, douăzeci de blocuri perfecte de câte cincizeci de îngeri fiecare, Vizitatorii au aterizat în măreața piață a Bazilicii San Pietro din Roma.

Oamenii de știință, doctoranzii și stagiarii care se adunaseră în subsolul NMNH din Washington D.C., urmăriră în tăcere ecranul, în timp ce, în ținuta barocă potrivită titlului său – Sanctitatea Sa, Episcop al Romei, Vicar al lui Iisus Hristos, Succesorul Principelui Apostolilor, Pontif Suprem al Bisericii Universale, Primat al Italiei, Arhiepiscop și Mitropolit al Vaticanului, Suveran al Cetății Vaticanului, Slujitor al Slujitorilor Domnului – papa a ieșit să-și întâmpine oaspeții magnifici.

În momentul acela, s-a produs o schimbare în prima falangă centrală. Era greu să-ți dai seama de toate detaliile. Camerele de filmat erau în aer, plutind în elicoptere, iar din punctul acela de observație de la înălțime, îngerii arătau ca o dantelă vie de foc și mătase albă. Splendid. Acum, unul dintre ei păși în față – părea să poarte un coif de argint cu panaș – și, cu o mișcare fluidă, toți ceilalți s-au lăsat într-un genunchi.

Papa s-a apropiat, tremurând, cu mâna ridicată a binecuvântare, iar conducătorul îngerilor și-a înclinat foarte puțin capul. Cei doi au stat față în față. Păreau să-și vorbească.

— Adică... papa tocmai a devenit purtătorul de cuvânt al întregii omeniri? se întrebă un zoolog uluit.

— Ce ar fi rău în asta? răspunse un antropolog zăpăcit.

Colegii Elizei improvizaseră un centru media, grupând mai multe televizoare și computere într-o sală de cursuri goală, ferită. De-a lungul mai multor ore, direcția comentariilor trecuse aproape în întregime de la teoria farsei pe teritoriul mult mai neliniștitor al lui… *Dacă e adevărat*, cum *e adevărat și ce înseamnă și*… *cum facem să aibă sens*?

Cât despre comentariul de la televizor, era stupid. Învârteau jargonul biblic de la unul la altul, de parcă n-ar mai fi existat vreun mâine – ceea ce, *chiar așa*, poate că nu mai exista! *Ta-na-nam*.

Apocalips. *Armaghedon*. *Răpirea la cer*.

Supliciul Elizei, Morgan Toth – cel cu buzele cărnoase – folosise un vocabular cu totul diferit.

— Ar trebui s-o trateze ca pe o invazie extraterestră, zise el. Există protocoale pentru așa ceva.

Protocoale. Eliza înțelese imediat la ce se referea.

— Oh, asta ar merge foarte bine la mase, zise Yvonne Chen, microbiolog, râzând scurt. *E A Două Venire*! *Dați drumul la avioanele de luptă*!

Morgan scoase un suspin de răbdare exagerată.

— Da, zise el cu supremă condescendență. Indiferent ce e, aș aprecia niște avioane de luptă între aceasta și mine. Oare sunt singurul nebătut în cap de pe planetă?

— Da, Morgan, ești, interveni Gabriel. Vrei să ne fii tu rege?

— Cu plăcere, zise Morgan, schițând o ușoară plecăciune și dându-și la o parte bretonul artistic lăsat lung.

Era un individ mărunțel cu o față frumoasă deasupra unor umeri slăbănogi, căzuți și un gât cam de circumferința degetului mic al Elizei. Cât despre buzele cărnoase, existau în starea unui fals zâmbet superior, iar Eliza era veșnic ispitită de pofta de a le încerca elasticitatea aruncând cu diverse obiecte în ele. Monede. Ursuleți de jeleu.

Pumni.

Ei doi erau doctoranzi în laboratorul lui Dr. Anuj Chaudhary, amândoi câștigători ai unei burse de cercetare cu unul dintre cei mai de frunte biologi evoluționiști, dar din ziua în care se cunoscuseră, animozitatea pe care Eliza o simțise pentru micuțul băiat alb înfumurat o intoxicase până la greață. El râsese deschis când ea-i spusese numele neglijentei universități publice de la care venise, pretinzând că se gândise că făcuse

vreo glumă – iar acesta fusese doar începutul. Își dăduse seama că el nu credea că ea își câștigase cinstit locul aici, că trebuie să-l fi obținut prin vreo formă de intervenție și stăruință – sau mai rău. Uneori, când Dr. Chaudhary râdea la ceva ce spusese Eliza sau se apleca peste umărul ei ca să citească unele rezultate, ea putea vedea supozițiile malițioase ale lui Morgan în zâmbetul lui afectat, iar asta o scotea din minți. I se părea că o dezonorează – și pe Dr. Chaudhary, totodată, care era un bărbat decent, căsătorit și, de altfel, destul de în vârstă cât să-i fie tată. Eliza se obișnuise să fie subestimată, pentru că era de culoare, pentru că era femeie, dar nimeni nu fusese vreodată atât de josnic în privința asta ca Morgan. Îi venea să-l distrugă și asta era cel mai rău. Eliza era blajină, chiar după toate acestea, și furia ei însăși o înfuria – faptul că Morgan Toth o putea schimba, că o putea face să devină maleabilă ca sârma, doar prin odioșenia personalității lui.

— Adică, pe bune acum, zise el, făcând semn spre ecranele televizoarelor.

Îngerul cu coif și papa încă păreau să mai discute. Cineva adusese o cameră de filmat mai aproape de acțiune, pe sol, ca ei, deși nu destul de aproape ca să se și audă ce vorbeau.

— Ce sunt chestiile alea? întrebă Morgan. Știm că nu sunt „făpturi celeste”…

— Nu știm nimic, deocamdată, se auzi Eliza răspunzându-i, deși ultimul lucru pe care și-l dorea – vai, ce ironie – era să le țină partea *îngerilor*.

Numai Morgan o putea provoca astfel. Era de parcă vocea lui – beligerantă și mustind de aluzii respingătoare – îi declanșa un impuls autonom de contrazicere. Nu era nevoie decât să ia o poziție, iar ea simțea imediat nevoia să o adopte pe cea opusă. Dacă el declara că-i place lumina, Eliza trebuia să apere întunericul.

Și ei chiar nu-i plăcea întunericul.

— Ești măcar un om de știință? îl întrebă ea. De când decidem ce știm mai înainte de avea orice fel de informații?

— Mi-ai luat vorba din gură, Eliza. Informații. Avem nevoie de ele. Mă îndoiesc că papa o să le obțină și nu-l aud pe președinte cerându-le imperios.

— Asta nu înseamnă că nu le cere. A spus că orice scenariu e luat în considerare.

— Vezi să nu. Presupun că, dacă o farfurie zburătoare ar fi aterizat peste Vatican, ei ar fi eliberat o pistă de aterizare pentru ea, în mijlocul afurisitei de Piețe San Pietro?

— Nu e o farfurie zburătoare totuși, nu-i așa, Morgan? Chiar nu poți vedea cât de diferită este treaba asta?

Știa că nu avea niciun rost să se certe cu el, dar o înnebunea. Se prefăcea că nu pricepe cât de sensibilă era situația, din pricina unei convingeri că așa s-ar fi distins ca superior – de parcă el s-ar fi aflat atât de mult deasupra maselor încât grijile lor erau caraghioase, pentru el. *Ce primitive sunt obiceiurile voastre*! *Ce e chestia asta pe care o numiți „religie*”? Dar Eliza știa că aceasta era o cu totul altfel de amenințare decât ar fi fost o farfurie zburătoare. O descindere extraterestră ar fi unit lumea, exact ca într-un film SF. Dar „îngerii” aveau potențialul de a scinda omenirea, spărgând-o într-o mie de cioburi ascuțite.

Ar fi trebuit să știe. Fusese un ciob ani de-a rândul.

— Nu sunt multe lucruri pentru care oamenii să ucidă și să-și dea viața bucuroși, dar ăsta e cel principal, zise ea. Înțelegi? Nu contează ce crezi *tu* sau ce consideri *tu* că e o prostie. Dacă puterile actuale vor aplica oricare dintre „protocoalele” tale, n-o să fie prea plăcut acolo, afară.

Morgan oftă din nou, ridicându-și vârfurile degetelor la tâmple într-o atitudine care semnifica *De ce trebuie eu să suport o asemenea debilitate mintală*?

— Nu există niciun scenariu în care rezultatul să fie „plăcut”. Trebuie să controlăm situația, nu să cădem în genunchi ca o turmă de țărani orbiți.

Eliza trebui să-și muște obrazul pe dinăuntru, fiindcă nu putea suferi să fie de acord cu Morgan Toth, dar cu asta era de acord. Dusese lupta asta ani de-a rândul – să nu mai cadă niciodată în genunchi, să nu se mai lase niciodată doborâtă din picioare și ținută la pământ, să nu mai fie niciodată forțată.

Iar acum cerurile se deschiseseră și *îngerii* se revărsaseră aici?

Era oarecum amuzant. Îi venea să râdă. Îi venea să dea cu pumnii în ceva. Un zid. În zâmbetul încrezut al lui Morgan Toth. Își imagină cum s-ar fi uitat el la ea dacă ar fi știut de unde venise ea. Din *ce* venise. Ar fi atins un prag al disprețului fără egal în istoria omenirii. Sau mai degrabă o fascinată, dezgustată *veselie*. Ar fi fost bomba anului pentru el.

Decise să tacă, iar Morgan bineînțeles îi luă tăcerea drept victorie și, cu toate acestea, simți, din sclipirea de pește a privirii lui piezișe, că ar fi trebuit să tacă mai devreme. *Oamenii cu secrete n-ar trebui să-și facă dușmani*, se avertiză ea în gând.

Atunci, limpede și neașteptat, ca un răspuns, dintr-un strat adânc al memoriei, se ridică vocea mamei sale. „Oamenii cu destine”, zicea, „n-ar trebui să-și facă planuri”.

— Oh, Doamne! izbucni o exclamație plină de însuflețire de la unul dintre jenanții comentatori ai știrilor, atrăgându-i Elizei atenția înapoi la șirul de televizoare.

Se întâmpla ceva. Papa se întorsese într-o parte, ca să dea ordine slujitorilor, iar acum, încărcată cu camere de filmat și microfoane, o echipă de știri se apropia alergând hurducat.

— Se pare că Vizitatorii o să facă o declarație!

10. Înclinarea spre panică

Îngerul purta un coif de argint gravat, împodobit cu un panaș alb. Semăna cu coiful unui centurion roman la care se adăugase o apărătoare lungă de nas – o bandă de argint care se prelungea de la vizor până la bărbie, efectiv secționându-i fața în două. Îi ascundea nasul și gura, mai puțin colțurile buzelor, în timp ce îi lăsa ochii, pomeții obrajilor și maxilarul la vedere.

Era o alegere ciudată, mai cu seamă ținând cont că restul oștirii era cu capul gol, expunându-și frumoasele lor fețe. Mai erau și alte lucruri ciudate la acest înger, dar mai greu de precizat, iar cuvântarea lui avea, curând, să le eclipseze pe toate. Abia mai târziu urma să înceapă analizarea posturii sale și a ciudatei sale umbre gheboșate, a vocii lui siropoase, susurate, și a șoaptelor care se puteau auzi în pauzele mai lungi, de parcă i se dicta ce să spună. Detaliile aveau să întărească impresia generală de *neplăcere* pe care o lăsase – ca un reziduu lipicios pe degetele tale, numai că rămas pe mintea ta.

Însă nu încă. Mai întâi, declarația sa și înclinarea subită a întregii lumi pe care o provocă: drept spre panică.

— Fiilor și fiicelor ai singurului Dumnezeu adevărat, zise el – dar… în latină, așa că foarte puțini l-au înțeles în acel moment.

Pe toată suprafața planetei Pământ, printre rugăciuni și blesteme și întrebări exprimate în sutele de limbi, miliardele de oameni se dădeau de ceasul morții să găsească o traducere.

Ce spune???

În intervalul de timp dinainte ca traducerile să se propage, majoritatea rasei umane percepu mesajul îngerului doar după reacția papei.

Nu era liniștitoare.

Pontiful pălise. Făcuse un pas împleticit îndărăt. La un moment dat încercase să vorbească, dar îngerul îi tăiase vorba fără să-i arunce vreo privire.

Iată mesajul lui către omenire:

— Fiilor și fiicelor ai singurului Dumnezeu adevărat, a trecut multă vreme de când am venit ultima oară printre voi, deși nu v-am pierdut niciodată din ochi. Secole de-a rândul am dus un război mai presus de cunoștința voastră. Mult timp v-am apărat, cu trup și suflet, ferindu-vă, totodată, de a ști despre amenințarea care plutește asupra voastră, dușmanul care poftește să vă înghită. Departe de tărâmurile voastre s-au dat bătălii aprige. Sângele a curs cu nemiluita, carnea a fost devorată. Dar, pe măsură ce lipsa de credință și răul creștea printre voi, și puterea Dușmanului sporea. Iar acum a venit ziua în care puterea lor a egalat-o pe a noastră și, curând, o va întrece. Nu vă mai putem lăsa neștiutori despre Umbră. Nu vă mai putem proteja fără ajutorul vostru.

Îngerul trase adânc aer în piept și făcu o pauză, înainte să sfârșească apăsat.

— *Bestiile*... *vin după voi*.

•••

Și, cu acestea, se dezlănțui nebunia.

11. Soiuri de tăcere

Akiva se ținu ferm. Cuvintele pe care tocmai le rostise păreau să fi rămas suspendate în aer. Atmosfera, în urma cuvântării lui, gândi el, era ca presiunea din calea plonjării furtunarilor – tot aerul împins spre un cataclism iminent. În jurul lui, în Peșterile Kirine, erau două sute nouăzeci și șase de Bastarzi cu fețe sumbre, tot ce mai rămăsese din legiunea bastarzilor Împăratului, cărora el tocmai le făcuse această propunere de neconceput.

Presiunea creștea, aerul devenind greu, în pofida rarefierii de la altitudine. Și apoi…

Râsete. Neîncrezătoare și stingherite.

— Și vom dormi cu toții laolaltă, bestie-serafim-bestie-serafim? întrebă Xathanael, unul dintre mulții frați vitregi ai lui Akiva și nu unul pe care-l cunoștea bine.

Urgia Bestiilor nu era vestit pentru glumele sale, dar cu siguranță asta era o glumă: dușmanul să vină să se adăpostească laolaltă cu ei? Să li se alăture?

— Și ne vom pieptăna reciproc înainte de culcare? adăugă Sorath.

— Îi vom despăduchea, mai probabil, vorbi din nou Xathanael.

Alte râsete.

Akiva suferi o acută amintire fizică a lui Madrigal dormind lângă el, iar gluma nu i se păru deloc amuzantă. Era cu atât mai puțin amuzant aici, în peșterile cu ecou unde rudele ei fuseseră măcelărite, unde, dacă te uitai mai bine, încă puteai desluși urmele de sânge pe podea, când fuseseră târâte cadavrele. Cum era, oare, pentru Karou să vadă acele dovezi? Cât de multe își amintea din ziua în care fusese lăsată orfană? Prima oară când fusese lăsată orfană, își reaminti el. A doua era mult mai recentă și din vina lui.

— Cred că ar fi cel mai bine, răspunse el, dacă am sta în sectoare separate.

Râsetele șovăiră și, treptat, se stinseră. Cu toții se uitau lung la el, cu expresii încremenite între amuzament și indignare,

neștiind la care să se stabilească. Niciuna dintre alternative nu se potrivea. Akiva trebuia să-i conducă în cu totul alt punct: la acceptare, oricât de fără tragere de inimă.

În clipa aceasta, i se părea foarte departe. Lăsase compania himerelor într-o vale din munți, până când ar fi putut să se întoarcă și să-i aducă la loc sigur. Își dorea foarte mult s-o aducă pe Karou la loc sigur – și pe ceilalți, de asemenea. Această șansă aproape imposibilă n-avea să se mai ivească a doua oară. Dacă nu izbutea să-i convingă pe frații și pe surorile lui să o încerce, avea să piardă visul.

— Alegerea vă aparține, zise el. Puteți refuza. Ne-am retras din serviciul Imperiului: acum noi alegem luptele pe care să le ducem și ne putem alege și aliații, de asemenea. Adevărul este că am zdrobit himerele. Acești câțiva războinici care au supraviețuit sunt dușmanii din războiul de ieri. Astăzi ne înfruntăm cu o altă amenințare, nu doar noi, deși într-adevăr e pornită asupra noastră, ci întregul Eretz: auspiciile unei noi epoci de tiranie și război care va face domnia tatălui nostru să pară blândă, prin comparație. Trebuie să-l oprim pe Jael. Asta e principalul.

— Nu avem nevoie de bestii pentru asta, zise Elyon, făcând un pas în față.

Pe Elyon, spre deosebire de Xathanael, Akiva îl cunoștea bine și îl respecta. Era dintre cei mai în vârstă bastarzi rămași în viață, deși nu foarte bătrân, căci abia începuse să încărunțească. El era un tip chibzuit, care nu acționa fără un plan, neavând înclinație spre bravadă sau violență nenecesară.

— Nu? se întoarse Akiva spre el. Dominionul are cinci mii de soldați și Jael e împărat acum, așadar tot el comandă și Legiunea a Doua.

— Și câte bestii din astea sunt?

— Himerele acestea, răspunse Akiva, în prezent sunt optzeci și șapte.

— Optzeci și șapte.

Elyon râse. Nu cu dispreț, ci aproape cu tristețe.

— Atât de puține. Și cum ne ajută asta pe noi?

— Ne ajută cu optzeci și șapte de soldați în plus, zise Akiva.

Pentru început, adăugă el în gând.

— Optzeci și șapte cu hamse împotriva Dominionului.

— Sau împotriva noastră, îi atrase atenția Elyon.

Akiva ar fi vrut să nege că hamsele aveau să fie întoarse asupra lor; încă simțea efectul palmelor îndreptate asupra lui pe furiș, ca o durere surdă în capul pieptului. Zise:

— Nici ele nu au mai multe motive să ne placă decât avem noi pentru ele. Chiar mai puține. Uită-te la țara lor. Însă, cel puțin deocamdată, interesele noastre sunt comune. Lupul Alb a promis…

Când pomeni de Lupul Alb, compania își pierdu stăpânirea.

— Lupul Alb trăiește? întrebară mai mulți soldați.

— Și tu nu l-ai ucis? întrebară și mai mulți.

Vocile lor umplură peștera, ricoșând și răsunând în ecou din boltele înalte, neregulate, părând să se multiplice într-un cor de exclamații fantomatice.

— Generalul trăiește, da, confirmă Akiva – fu nevoit să ridice glasul ca să-i acopere – și, nu, nu l-am ucis.

Dacă ați ști voi ce greu mi-a fost să n-o fac.

— Și nici el nu m-a ucis pe mine, deși i-ar fi fost foarte ușor s-o facă.

Strigătele lor se stinseră, apoi și ecourile strigătelor, dar Akiva simți că nu mai avea nimic să adauge. Când venea vorba despre Thiago, puterea lui de convingere seca. Dacă Lupul Alb ar fi fost mort, ar fi fost oare mai elocvent? *Nu te gândi la el*, își spuse. *Gândește-te la ea*.

Își urmă sfatul.

Și spuse:

— Există trecutul și există viitorul. Prezentul nu e niciodată mai mult decât acea unică secundă care le desparte. Noi trăim concentrați pe acea secundă care se grăbește înainte – spre ce? Toată viața noastră, Imperiul a fost cel care ne-a mânat – spre distrugerea bestiilor. Și asta a venit și s-a dus. Aparține trecutului, dar noi suntem încă în viață, mai puțin de trei sute rămași, și încă ne repezim înainte, spre *ceva*, dar care nu mai depinde de Imperiu. Iar, în ceea ce mă privește, vreau ca acel ceva să fie…

Ar fi putut spune moartea lui Jael. Și ar fi fost adevărat. Însă era un mic adevăr pus în umbră de unul mai mare. În amintirea lui stăruia o voce mai profundă decât oricare alta pe care o auzise vreodată, spunând „Te conduce fie viața, fie moartea”.

Ultimele cuvinte ale lui Brimstone.

— Viața, le spuse el acum fraților și surorilor. Vreau ca viitorul să fie *viața*. Nu himerele sunt cele care stau în cale. N-au fost niciodată. Ci Joram și, acum, Jael.

Când venea vorba despre ura mai mare și mai mică, Akiva știa că ura mai personală câștiga, iar Jael făcuse multe să-și asigure această onoare. Bastarzii nu știau încă, totuși, cât de multe.

Akiva păstră informația pentru sine, o clipă, nevrând să o divulge, simțindu-se, mai mult ca oricând, vinovat. În cele din urmă, o depuse ca pe un cadavru în vârful tăcerii lor dure.

— Hazael e mort.

Există diverse soiuri de tăcere. Cum există diverse soiuri de himere. Himeră înseamnă, în esență, nimic mai mult decât „creatură cu aspect mixt, creatură care nu e serafim”. Era un termen care acoperea toate speciile dotate cu limbaj și funcțiuni superioare ce viețuiau pe acest pământ și nu era înger; era un termen care n-ar fi existat niciodată, dacă serafimii, prin agresiunea lor, n-ar fi unit triburile împotriva lor.

Iar tăcerea care precedase destăinuirea lui Akiva și tăcerea care-i urmă nu erau mai înrudite decât un kirin cu un heth.

Bastarzii fuseseră reduși, în ultimul an, la o fracțiune mică din efectivele lor. Pierduseră atât de mulți frați și surori încât cei care rămăseseră s-ar fi putut îneca sub cenușa celor care muriseră. Fuseseră crescuți să se aștepte la asta, totuși nu le fusese niciodată ușor, iar în ultimele luni de război, când numărul morților ajunsese la niveluri absurde, se produsese o schimbare. Furia lor crescuse – nu doar din pricina pierderilor, ci și din pricina faptului că era de așteptat ca ei, nefiind altceva decât arme, să nu fie îndurerați. Dar erau îndurerați. Și, după toate aparențele, Hazael fusese un favorit.

— A fost ucis de Dominion, în Turnul Cuceririi. A fost o capcană.

Vorbind despre asta, Akiva se trezi proiectat înapoi *în* situația de atunci, retrăind momentul și modul în care, în lumina extraordinară a *siritharului* care venise asupra lui prea târziu, îl văzuse pe fratele lui murind. Nu povesti și restul: că Hazael murise apărând-o pe Liraz de intențiile insuportabile ale lui Jael pentru ea. Lui Liraz îi era și așa destul de greu, fără să mai știe toți despre asta.

— E adevărat că eu l-am ucis pe tata, zise el. Pentru asta m-am dus acolo și am făcut-o. Indiferent ce ați auzit, nu eu l-am ucis pe prințul moștenitor, nici nu avusesem de gând. Nici pe consilieri, pe gărzile de corp, pe Rupesăbii, pe slujnicele de la baie.

Tot sângele ăla.

— Toate celelalte au fost opera lui Jael și au făcut parte din planul lui. Indiferent cum s-ar fi sfârșit ziua aceea, el urma să dea vina pe mine și să se folosească de pretext ca să ne termine pe toți.

În timpul povestirii, tăcerea continuase să se dezvolte, iar Akiva simți în ea o destindere, ca de pumni slăbind strânsoarea pe mânerul săbiilor.

Poate că era o noutate pentru ei să afle că viețile le-ar fi fost pecetluite indiferent ce ar fi făcut Akiva în ziua aceea și poate că nu era. Poate nu asta contase. Cele două nume – Hazael și Jael – poate că le serveau drept poli ai iubirii și urii și, împreună, contribuiseră la a face real, totul: ascensiunea unchiului lor, exilul lor, până și *libertatea* lor – încă atât de străină, un limbaj pe care nu avuseseră niciodată prilejul să-l deprindă.

Acum ar fi putut face orice. Chiar și… să se alieze cu bestiile?

— Jael n-o să se aștepte la asta, zise Akiva. O să-l înfurie, în primul rând. Dar, mai mult de atât, o să-l *dezechilibreze*. N-o să știe la ce să se aștepte mai departe, într-o lume în care himerele și Bastarzii și-au unit forțele.

— Și nici noi, pot să pun pariu.

În vocea lui Elyon, gândi Akiva, exista un ton meditativ, de parcă necunoscutul îl atrăgea în aceeași măsură în care îl alarma.

— Mai e ceva, zise Akiva. E adevărat că himerele au un nou resurecționist. Și ar trebui să știți, mai înainte de a lua vreo hotărâre, că a vrut să-l salveze pe Hazael.

Se înecă.

— Dar a fost prea târziu.

Bastarzii digerară informația.

— Și Liraz? întrebă Elyon, stârnind un murmur general.

Liraz. Ea avea să fie piatra de încercare. Cineva spuse:

— Cu siguranță *ea* nu s-a învoit la asta.

Și Akiva zise în gând o binecuvântare pentru sora lui, pentru că știa că acum îi prinsese.

— Ea e cu himerele, în tabără, așteptând semnalul meu. Și vă puteți închipui…

Își îndulci tonul pentru prima oară de când sosise și îi chemase pe toți să stea de vorbă, își îngădui chiar să zâmbească.

— Că ar fi preferat să fie aici, cu voi. Nu e timp de dezbătut pe larg. Jael n-o să aștepte.

Se uită în primul rând la Elyon:

— Ei?

Soldatul clipi de vreo câteva ori, rapid, de parcă s-ar fi trezit din somn. Fruntea i se încreți.

— O destindere, zise el, pe un ton de prevenire, poate rezista doar până la cel mai mic semn de neîncredere, din oricare parte.

— Atunci hai să nu fie din partea noastră, zise Akiva. E cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Privirea din ochii lui Elyon sugera că el ar fi avut alte idei mai bune, care începeau și se sfârșeau cu săbii, dar dădu din cap.

Dădu din cap. Akiva simți ușurarea ca trecerea furtunarilor care schimba aerul.

Elyon încuviințase și ceilalți, la fel. Era simplu, și fragil, și cât de mult se putea aștepta, deocamdată: că, atunci când vântul ar fi adus trădarea la dușmanii lor, nu ei aveau să lovească primii. Thiago făcuse aceeași promisiune din partea soldaților lui.

Curând aveau să afle cu toții cât valorau promisiunile acestea.

12. O idee de căldură

— Știi ce aș putea să fac? întrebă Zuzana, tremurând.

— Ce ai putea să faci? se interesă Mik, care stătea așezat în spatele ei, cu brațele înfășurate în jurul ei și cu fața cuibărită la baza gâtului ei.

Aceea era partea cea mai încălzită din corpul ei în momentul acesta, baza gâtului, unde răsuflarea lui Mik își făcea propriul microclimat, câțiva centimetri pătrați de tropical bine-venit.

— Știi faza aia din *Războiul stelelor*, zise ea, în care Han Solo despică burta tauntaunului ăluia și îl îndeasă pe Luke înăuntru ca să nu moară înghețat?

— Îmm, ce drăguț! răspunse Mik. Ai de gând să mă îndesi într-un leș proaspăt, aburind, ca să mă încălzești?

— Nu pe tine. Pe *mine*.

— Oh. OK. Bine. Pentru că lucrul la care eu m-am gândit mereu, la faza aia, e că mațele o să se răcească repede și, personal, aș prefera să fiu înghețat și *nu* acoperit în mâzga mațelor tauntaunului ca…

— Bine, atunci, zise Zuzana. Nu e nevoie de descriere plastică.

— Se numește un sac de dormit Skywalker, continuă Mik. O femeie din America a încercat figura, într-un cal.

Zuzana scoase un sunet de înecat.

— *Încetează*.

— Goală.

— Oh, Doamne!

Se aplecă să-și poată întoarce capul și să se uite la el. Numaidecât, temperatura microclimatului de pe gâtul ei începu să coboare. *Adio*, *tropice mici*.

— N-am nevoie de imaginea asta în mintea mea.

— Scuze, zise Mik, spăsit. Eu am o idee mai bună, oricum.

— O idee de *căldură*?

— Da. Tocmai îmi adunam curajul când mi-ai abătut atenția cu *Războiul stelelor*.

Armata himerelor, plus ei doi și Liraz – Akiva zburase înainte ca să obțină semnul de încurajare de la armata *lui*, ținem degete încrucișate pentru noroc – făcuse tabără într-o vale adăpostită din munți. *Adăpostit* fiind un termen relativ, ca și *vale*, de altfel. Te-ai fi gândit la pajiști și flori sălbatice și lacuri oglindă, însă aceasta semăna mai curând cu un crater de pe Lună. Erau totuși feriți de bătaia directă a vântului; destul de feriți ca să poată menține focurile arzând, deși nu aveau prea mult combustibil, iar lemnul pe care cineva – Rark? Aegir? – îl tăiase cu un topor de luptă ardea prost, aruncând scântei verzi și mirosind urât ca deceniile de varză adunate în apartamentul mătușii Zuzanei din Praga.

Pe bune, mirosul ăla n-avea rost să existe în două lumi.

Zuzana se gândea ce idee ar putea avea Mik pentru care să fie nevoie de curaj.

— O să mă impresioneze? întrebă ea.

— Dacă merge? Da. Dacă nu și o să mă întorc rapid, arătând intimidat sau… ăă, *înjunghiat*, să nu faci mișto de mine, OK?

Arătând înjunghiat?

— N-aș face niciodată mișto de tine, zise Zuzana și, în momentul acela, vorbea serios. Mai ales când există riscul unei înjunghieri. Nu e de-adevăratelea, nu-i așa?

— Nu cred. Umilire, fără îndoială.

Trase adânc aer în piept.

— Gata, mă duc.

Și corpul lui se îndepărtă de spatele ei, lăsând-o expusă complet elementelor, iar Zuzana își dădu seama că de fapt nu-i fusese frig înainte, dar acum îi era. Ca ieșită dintr-un tauntaun, acoperită în mâzga…

Uh.

— Ce face Mik? întrebă Karou, sărind de pe contrafortul stâncii care îi adăpostea – oarecum – de vânt.

Acolo se plimbase ea, în sus și-n jos, așteptându-l pe Akiva, pretextând că stătea de pază. Soarele apunea, iar Zuzana nu credea că serafimul avea să se întoarcă prea curând, dar nu se osteni să-i atragă atenția prietenei sale.

— Nu știu, răspunse ea. Ceva curajos, ca să ne împiedice să murim înghețați.

Numaidecât regretă că se plânsese.

Karou tresări.

— Îmi pare rău că nu suntem mai bine pregătiți, Zuze, zise ea. Ar fi trebuit să rămâneți. Am făcut o prostie să vă las să veniți.

— Sst! Nu-mi pare rău și, de fapt, nu mor de frig, altminteri m-aș vârî în grămada de pături, cu Issa.

Se făcuse zid în jurul câtorva dintre membrii cu sângele cel mai rece din companie, și toate păturile în plus – inclusiv căptușeala puturoasă și înțepătoare a Zuzanei – fuseseră donate cauzei. Zuzana avea o jachetă de lână, cel puțin, iar Mik, o bluză de trening. Norocul lor fusese că-și lăsaseră toate lucrurile la kasbah când evadaseră, altminteri nu le-ar fi avut nici pe astea.

— Unde se duce? întrebă Karou.

Mik pornise în direcția opusă de grupul himerelor care se odihneau.

— Doar nu… n-ar îndrăzni… Oh. Ba da.

Exista groază și admirație în glasul ei.

Zuzana i le împărtășea pe amândouă.

— Ce-i în capul lui? șuieră ea. Anulează. *Anulează*.

Dar era prea târziu.

Cu mâinile adânc vârâte în buzunarele jeanșilor și mutându-și greutatea de pe un picior de altul ca un vagabond speriat, Mik se apropie de… Liraz.

Zuzana se ridică în picioare să privească. Liraz stătea de una singură, în cel mai îndepărtat colț de himere din această tranșee de stâncă, arătând absolut la fel de enervată cum fusese și la kasbah, și pe Podul Carol. Poate chiar *mai* enervată. Sau poate că asta era fața ei? Zuzana nu fusese încă martoră că îngerul acesta putea arăta și altfel. În timpul zborului, ea și Mik se amuzaseră inventând anunțuri matrimoniale pentru membrii companiei, iar pentru Liraz găsiseră ceva de genul: *Înger fierbinte*, *permanent scoasă din răbdări*, *caută pernuțe de ace umane pentru exersat încruntături și împunsături generale*. *Exclus săruturi*.

Mik nu avea să fie pernuța aceea de ace. Zuzana își dădu seama că partea cu „fierbinte” în sens literal – era ceea ce căuta el. Era o nebunie. Și sortit eșecului. În niciun caz Liraz n-avea să vină până aici ca să le țină de cald maselor îngrămădite cu aripile ei. Înflăcăratele, minunatele, dogoritoarele sale aripi.

Mik vorbea cu ea, acum. Gesticula. Făcu semnul universal pentru *brrr* și apoi, imediat după aceea, își întinse brațele ca pe niște aripi, arătând înapoi spre locul de unde venise și împreunându-și mâinile a rugăminte. Liraz se uită și le văzu pe Zuzana și pe Karou privind-o. Ochii i se îngustară. Își întoarse atenția la Mik, dar numai pentru o clipă, și se uită la el – *în jos*, la el; era înaltă – cu dezinteres fățiș. Nu zise nimic, nici măcar nu se osteni să clatine din cap, ci doar îi întoarse spatele de parcă nici n-ar fi fost acolo.

Cum îndrăznește?

— Am s-o tauntaunez, murmură Zuzana.

— Ce? întrebă Karou.

— Nimic.

Mik se întorcea, intimidat, dar neînjunghiat și, cu toate că misiunea lui eșuase – ce-și închipuise, că lui Liraz ar fi putut să-i pese de confortul lor? –, fusese extraordinar de îndrăzneață. Himerele, cu toată monstruozitatea lor, erau mult mai abordabile decât îngerul.

— Eroul meu, zise Zuzana fără ironie și, luându-l de mână pe Mik, îl conduse înapoi la focul pipernicit, ca să înceapă să mai conjure niște tropice de gât.

13. Împreună

Soarele apuse. Nitid se ridică, urmată de Ellai, iar Karou se bucură de uimirea prietenilor ei văzând prima oară lunile surori, chiar dacă în seara asta erau doar niște secere subțiri. Au mai fost blagosloviți și să zărească alți câțiva furtunari, deși, de data asta, de la distanța obișnuită. Temperatura scăzu și mai mult, iar grămezile creaturilor înfrigurate se strânseră mai tare. Au gătit ceva, au mâncat. Oora a spus o poveste cu un refren obsedant, ritmic.

Liraz a rămas retrasă, cât mai departe cu putință de grămezile bestiilor, și, în vreme ce Karou își ținea degetele la subsuori, ca să le încălzească, din aripile fierbinți ale îngerului căldura care se răspândea părea de-a dreptul risipă, asemenea turnatului de apă în deșert. Nu putea chiar s-o condamne pe Liraz, totuși, după atacurile cu hamse pe care le suferise în timpul călătoriei. Ei bine, dar o *putea* învinui pentru că fusese nepoliticoasă cu Mik; Mik nu avea hamse și, pe bune, *Cine ar fi putut fi rău cu Mik*? Nici cele mai înrăite himere n-ar fi reușit. Și numai uită-te la Zuzana! Nu degeaba era porecla ei în himeră *niic-niic*, totuși Mik o prefăcuse în miere. Până acum, numai Liraz se dovedise imună la efectul Mik.

Liraz era deosebită. Deosebit de antisocială. Spectaculos, chiar. Însă Karou se simțea responsabilă pentru ea, lăsată în mijlocul lor ca… ei, ce? Ca un soi de ambasador? Nimeni n-ar fi fost mai puțin potrivit acestui rol. Fusese un moment, înainte să plece Akiva, când privirea lui străbătuse distanța până la Karou. Nimeni nu putea face asta ca el, să ardă o cărare peste spații, să te facă să te simți văzută, individualizată. Încă nu-și vorbiseră de când părăsiseră kasbah-ul, nici măcar nu stătuseră unul lângă celălalt, iar ea fusese foarte grijulie încotro își întoarce ochii, dar acea privire îi spusese multe lucruri, iar unul dintre ele era rugămintea de a veghea asupra surorii lui.

N-o luase ușor. Din câte își putuse da seama, nimeni n-o sâcâise pe Liraz, iar Karou spera că nu vor fi atât de proști, când Akiva nu era aici ca s-o țină în frâu.

Și el când avea să se întoarcă?

În vale, focurile pocneau și își aruncau scânteile verzi, exalând râgâiturile cu putoare de varză, emanând o dogoare jalnică, iar Karou se plimba în sus și-n jos pe creastă, pe de-o parte ținând un ochi pe himere, pe de alta scrutând cerul să-l zărească pe Akiva. Încă nicio urmă de sclipire de aripă în întunericul din ce în ce mai adânc.

Cum se descurca? Dacă se întorcea cu vești rele? Unde aveau să se ducă himerele, dacă nu puteau în Peșterile Kirine? Înapoi în tunelurile de mină, unde se ascunseseră înainte de a-și găsi adăpost în lumea oamenilor? Karou se cutremură la acest gând.

Și la gândul de a înfrunta singuri grozăvenia invaziei îngerilor.

Și la pierderea acestei șanse.

Își dădu seama că, într-un timp atât de scurt, ajunsese să se bizuie pe ideea acestei alianțe, nebunească așa cum era, și tot ce însemna ea pentru această companie – atât pentru satisfacerea nevoilor primare, cât și pentru a le insufla un scop. Himerele aveau nevoie de asta. Ea avea nevoie de asta.

Pe de altă parte, ea îngheța până-n măduva oaselor, sub cerul liber, în timp ce Bastarzii se bucurau de confortul căminului ei strămoșesc? Care, dacă-și amintea ea bine, avea *izvoare calde*?

Oh, *la dracu*, *nu*.

Auzi un râcâit slab de gheare pe piatră, singurul indiciu al pasului Lupului, și se întoarse spre el. Îi aducea un ceai, pe care ea-l acceptă cu recunoștință, înconjurând cana de tablă cu ambele mâini și ținând-o ridicată la față, ca să-i inspire aburul.

— Știi că nu trebuie să stai aici, în vânt, zise el. Kasgar și Keita-Eiri fac de strajă.

— Știu, zise ea. Dar nu pot să stau locului. Mulțumesc pentru ceai.

— Cu plăcere.

— Unde i-ai trimis pe ceilalți? întrebă ea.

De aici, de sus, îl văzuse vorbind cu locotenenții lui și trimisese patru echipe de câte doi înapoi, pe unde veniseră.

— Să dea o raită pe lângă țărmul estic al golfului, zise el. Să scruteze bine orizontul. Unul din fiecare pereche trebuie să se întoarcă aici, peste douăzeci și patru de ore, și după aceea la un

interval de douăsprezece ore, ca să fim siguri că nu e nimeni, înainte să plecăm din munți.

Ea dădu din cap. Era o manevră isteață. Golful Bestiilor era teritoriul serafimilor. *Pretutindeni* era teritoriul serafimilor acum și ei habar n-aveau ce făcea restul forțelor Imperiului sau unde. Munții le ofereau un oarecare adăpost, dar, ca să se întoarcă în lumea oamenilor, trebuia să aibă cale liberă atâta timp cât le-ar fi luat întregului lor efectiv să se strecoare iarăși prin portal, unul câte unul.

— Cum crezi că merge treaba? întrebă el cu voce foarte scăzută.

Karou aruncă o privire în jos, spre soldații risipiți la picioarele lor, pe lângă marginea craterului larg de stâncă. Anxietatea sa era în alertă maximă, dar niciunul nu se uita spre ei și, oricum, distanța și întunericul îi făcea să apară probabil numai ca niște siluete, vântul purtându-le vorbele în direcția opusă trupelor.

— Te descurci foarte bine.

În rolul lui Thiago, voia să spună.

— E un pic sinistru.

— Sinistru, repetă el.

— Convingător. În vreo câteva rânduri, aproape că am uitat…

N-o lăsă să termine.

— Nu uita. Nici o dată. Nici măcar pentru o secundă.

Trase aer în piept.

— Te rog.

Atât de multe în spatele acestor două cuvinte. *Te rog*, *nu uita că nu sunt un monstru*. *Te rog*, *nu uita la ce am renunțat*. *Te rog*, *nu mă uita*. Karou se rușină că dăduse glas gândului ei. Oare intenționase să-i facă un compliment? Cum de-și închipuise că el așa avea să-l înțeleagă? *Te descurci atât de bine purtându-te ca maniacul pe care l-am ucis*. Suna ca o acuzație.

— N-o să uit, îi spuse ea lui Ziri.

Își aminti scurtul moment de îngrijorare că, purtând corpul Lupului, el s-ar fi putut schimba, însă când își adună curajul să se uite la el, acum, văzu că nu era nicio primejdie dinspre partea asta.

Ochii lui nu erau ai lui Thiago. Nu acum. Erau prea calzi. Oh, erau încă ochii palizi ai Lupului, bineînțeles, dar mult mai diferiți decât și-ar fi imaginat Karou că ar putea să fie. Era ireal cum două suflete puteau privi prin aceeași pereche de ochi într-o

manieră atât de radical diferită, părând să le dea o cu totul altă formă. Fără de aroganța Lupului, fața lui putea arăta de-a dreptul blândă. Bineînțeles, asta era periculos. Lupul nu arăta niciodată blând. Curtenitor, da, și politicos. Calculat, într-o imitație de blândețe? Desigur. Dar de-adevăratelea blând? Nu, iar deosebirea era acută.

— Promit, zise ea, coborându-și vocea, astfel încât deveni aproape neauzită sub vuietul vântului. N-aș putea uita niciodată cine ești.

El se văzu nevoit să se aplece mai mult spre ea, ca să-i audă răspunsul, și nu se îndepărtă la loc, după aceea, ci îi vorbi pe același ton secret, destul de aproape ca ea să-i simtă răsuflarea:

— Mulțumesc.

Glasul lui era tot atât de cald și de ne-Thiago ca și ochii lui, și împletit cu dorință.

Karou se întoarse brusc spre întuneric, câștigându-și puțină distanță. Nici măcar spiritul lui Ziri nu putea modifica prezența fizică a Lupului îndeajuns cât apropierea lui să n-o facă să se cutremure. Rănile ei încă o dureau. Urechea îi zvâcnea, unde colții lui o sfâșiaseră. Și nici măcar nu era nevoie să închidă ochii ca să-și aducă aminte cum se simțise, captivă sub greutatea corpului aceluia.

— Tu cum te simți? întrebă el, după un moment de tăcere.

— Sunt bine, zise ea. O să fiu și mai bine, odată ce vom ști.

Făcu semn cu capul în noapte, ca și când cerul ar fi deținut cheia viitorului – ceea ce, gândi ea, dacă Akiva zbura înapoi la ei, chiar o deținea, într-un fel sau altul. Inima dintr-odată i se strânse. Cât de adânc era viitorul? Cât de departe mergea?

Și cine avea să fie, în viitor, împreună cu ea?

— Și eu la fel, zise Ziri. Cel puțin, o să fiu mai bine, dacă vestea e bună. Nu știu ce să fac dacă planul ăsta eșuează.

— Nici eu.

Karou încercă să-și ia o mină curajoasă.

— Dar o să ne gândim la ceva, dacă vom fi nevoiți.

El dădu din cap.

— Sper să văd… locul în care m-am născut.

Atât de șovăielnic, rostind cuvintele astea. El fusese nou-născut când își pierduseră tribul și nu avea nicio amintire despre viața de dinainte de Loramendi.

— Poți să-i spui locul de baștină, zise Karou. Cel puțin, față de mine.

— Tu ți-l amintești?

Ea dădu din cap.

— Îmi amintesc peșterile. Chipurile, mai greu. Ale părinților mei sunt încețoșate.

Era dureros s-o recunoască. Ziri fusese un prunc, dar ea avusese șapte ani când se întâmplase și nu mai rămăsese nimeni altcineva care să-și aducă aminte. Kirinii existau numai atâta timp cât memoria ei îi păstra și deja i se șterseseră aproape de tot. Se chirci lăuntric la mustrarea de cuget. Oare avea să uite și chipul lui Ziri? Gândul corpului său în mormântul puțin adânc o bântuise. Modul în care țărâna i se prinsese în gene, apoi ultima oară când privise ochii lui căprui, înainte de a-i acoperi. Bășicile din palme încă o mai usturau de la disperarea cu care îl îngropase; ori de câte ori simțea durerea aceea, îi revedea fața lipsită de viață. Dar destul de curând, știa, imaginea aceea avea să-și piardă claritatea. Ar trebui să-l deseneze – *viu* – cât încă putea. Însă n-ar fi putut să-i arate și lui, dacă o făcea. El era înclinat să citească prea mult în gesturile mărunte și ea nu voia să-i dea speranțe. Nu speranțele pe care le voia el, în orice caz.

— O să-mi arăți locurile, când – *dacă* – o să ajungem acolo? întrebă el.

— N-o să avem prea mult timp, zise ea.

— Știu. Dar sper că o să găsim *un* timp să fim singuri, chiar dacă pentru puțin.

Singuri? Karou se încordă. Ce-și închipuia, că aveau să se găsească singuri?

Dar și el se încordă, de asemenea, văzându-i expresia împietrită.

— Nu vreau să spun singur cu tine. Vreau să spun, nu că nu mi-ar plăcea… dar nu m-am referit numai la asta. Doar…

Trase adânc aer în piept și-l suflă cu putere.

— Doar că sunt obosit, Karou. Să nu fiu urmărit și să nu-mi fac griji că voi face vreun pas greșit, măcar pentru puțin timp. Asta-i tot ce voiam să spun.

Oh, Doamne, cât de egoistă era, gândindu-se numai la ea? Presiunea asupra lui era atât de mare, strivitoare, iar ea nici

măcar nu putea suporta gândul de a fi singură cu el? Nici măcar nu se putea *preface* că-l suporta?

— Îmi pare atât de rău, zise ea, nefericită. Pentru toată povestea asta.

— Să nu-ți pară. Te rog. N-o să zic că e ușor, dar merită.

Arăta și vorbea atât de sincer. Din nou, expresia era cu totul străină chipului și vocii Lupului, remodelându-le pe amândouă și reușind până și să dea o nuanță de frumusețe inefabilă generală cu *dulceață*. *Oh*, *Ziri*.

— Pentru ceea ce am putea realiza împreună, adăugă el.

Împreună.

Inima lui Karou se răzvrăti și dacă mai rămăsese vreo urmă de îndoială, n-ar fi supraviețuit acestei răbufniri de claritate. Inima ei era jumătatea unui alt „împreună” – un vis început într-un alt corp și, în pofida minciunii pe care și-o spusese luni de-a rândul, aparent nu se sfârșise odată cu acela.

Se sili să zâmbească, pentru că nu era vina lui Ziri și merita ceva mai bun din partea ei, dar nu izbuti să forțeze să spună și ea cuvântul – *împreună*.

Nu lui, în orice caz.

•••

Ziri observă sforțarea din zâmbetul lui Karou. Voia să creadă că se trăgea din pricină că era silită să se uite la el prin corpul acesta, dar… înțelese. Dintr-odată. Dacă n-o știuse deloc înainte de acest moment, fusese greșeala lui, nu a ei, și acum i se făcuse lumină.

Nicio speranță aici. Nicio conjuncție norocoasă, nu pentru el.

Îi ură noapte bună și o lăsă să se plimbe în sus și-n jos pe creastă – pândind întoarcerea îngerului – și simți, pe când se îndepărta, trăsăturile chipului alunecându-i înapoi în expresia obișnuită. Colțul gurii puțin ridicat pentru a sugera amuzament – de tipul crud. Însă nu era al lui Ziri. El nu era amuzat. Karou încă îl mai iubea pe Akiva? Adevăratul Thiago ar fi fost dezgustat, furios. Falsul Thiago avea inima zdrobită.

De asemenea, era gelos și asta îi făcea mai rău.

Simțea pierderea corpului său mai acut ca niciodată, nu pentru că ar fi făcut vreo diferență în ochii lui Karou, ci pentru că ar fi vrut să zboare – să fie liber măcar pentru puțin timp, să-și ostenească aripile și plămânii, să se izbească de noapte și să-și lase durerea să i se citească pe chipul ăsta care nici măcar nu

era al lui – dar nu putea nici măcar asta. Nu avea aripi. Doar colți. Doar gheare.

Aș putea urla la luni, gândi el cu o răbufnire de disperare și în locul unde îi fusese speranța, în acel spațiu de răceală nouă, sădi o alta, care nu reuși să-l încălzească.

N-avea nimic de-a face cu iubirea; n-avea niciun rost să irosească speranța pe iubire. Asta era o chestiune de noroc și singurul motiv pe care îl avusese vreodată ca să-și spună că e norocos rămăsese să putrezească într-un mormânt puțin adânc din lumea omenească. „Norocosul Ziri” – ce ironie.

Noua lui speranță era, pur și simplu, să fie din nou kirin, într-o bună zi. Să treacă prin ceea ce urma, să supraviețuiască – și să nu fie descoperit și ars ca trădător pentru înșelăciune, iar sufletul să nu-i fie lăsat evanescenței. Încă socotea adevărat ceea ce îi spusese lui Karou adineauri: că sacrificiul lui meritase, dacă putea conduce himerele la un viitor liber de sălbăticia Lupului Alb.

Însă, dincolo de asta, speranța lui Ziri era modestă. Voia să zboare din nou și să se descotorosească de acest corp nesuferit, cu gura plină de colți și fălci zimțate.

Dacă l-ar iubi cineva vreodată, gândi el cu amărăciune, ar fi plăcut să o poată atinge fără vărsare de sânge.

14. Cele mai lungi cinci minute din istorie

Liraz se simțea… vinovată.

Nu era simțământul ei preferat. Simțământul ei preferat era *absența simțământului*; orice altceva ducea la tulburare. În clipa asta, de exemplu, se trezi mânioasă pe sursa vinovăției sale și, deși conștientă că era o reacție emoțională nepotrivită, nu se putea împiedica să n-o simtă. Era mânioasă pentru că știa că avea să facă ceva să… își aline vinovăția.

La naiba.

Era din pricina ființei omenești cu blestemații lui de ochi imploratori și tremurul lui. Cum adică, să-i ceară ei să-i țină de cald – și fetei lui – de parcă erau responsabilitatea *ei*? La urma urmei, ce căutau ei aici, călătorind cu bestiile? Asta nu era

lumea lor și ei nu erau problema ei. Vinovăția asta era destul de prostească, dar, oh, devenea din ce în ce mai rea.

Devenea mai prostească.

Liraz era, de asemenea, mânioasă pe himere și nu dintr-un motiv prea logic. Dintr-un miracol, ele nu-și îndreptaseră hamsele spre ea. Nu le simțise magia sfredelind durerea îngrețoșătoare prin ea niciodată de când își făcuseră tabăra aici. Și de asta era mânioasă. Pentru că nu-i dăduseră un motiv să fie mânioasă.

Sentimentele. Erau. Prostești.

Hai odată, Akiva, gândi ea spre cerul nopții, de parcă fratele ei ar fi putut s-o salveze de ea însăși. Slabe speranțe. El era un dezastru de sentimente și ăsta era un alt motiv de furie. Karou îl făcuse așa. Liraz își putea imagina degetele ei înfipte în gâtul fetei. Ba nu. I-ar fi răsucit părul ridicol ca într-o funie și ar fi sugrumat-o cu el.

Numai că, bineînțeles, n-avea s-o facă.

Avea să-i mai dea cinci minute lui Akiva să sosească și, dacă tot nu apărea, avea s-o facă. Nu s-o strângă de gât pe Karou. Celălalt lucru. Lucrul pe care trebuia să-l facă pentru a pune capăt acestei absurde revărsări de *sentimente*.

Cinci minute.

Era deja a treia tură de cinci minute. Și fiecare „cinci minute” durau, mai degrabă, cincisprezece.

În cele din urmă, cu greutate, Liraz începu să meargă, blestemându-l în minte pe Akiva la fiecare pas. Îi dăduse cele mai lungi cinci minute din istorie și el tot nu venise ca să pună capăt prostiei ăsteia. Tabăra dormea, mai puțin un grifon de strajă, sus, pe un vârf de stâncă. N-avea să-și dea seama, de acolo, ce se întâmpla aici.

Lupul coborâse, după ce dăduse o raită pe creastă, în urmă cu vreo jumătate de oră și se retrăsese la unul dintre focuri – din fericire, la unul dintre cele mai îndepărtate. Ochii lui erau închiși. Ca ai tuturor. După câte putea să vadă Liraz, nimeni nu era treaz.

Nimeni n-avea măcar să știe ce făcuse.

Pășea fără zgomot, înaintând încet. Ajunse la… grămada de bestii… pe care o căuta și o studie cu dezgust pentru o clipă, înainte să se apropie. Focul era amărăștean, aproape că nu dădea niciun strop de căldură. Acolo se afla perechea de ființe

omenești, dormind ghemuiți și strânși unul în celălalt, ca gemenii într-un pântece. *Fetal*, gândi ea. *Jalnic*. Se uită lung la ei. Tremurau.

Aruncă o privire în jur, rapid.

Apoi îngenunche lângă ei și își deschise aripile. Una dintre puterile de bază ale serafimilor era ca aripile lor să ardă stins sau mistuitor, un simplu gând și căldura se intensifică. În câteva secunde, căldura se răspândi peste toată grămada, dar, observă Liraz, mai dură un timp până când tremuratul să se domolească. Ea, una, nu cunoscuse niciodată frigul. Părea să fie neplăcut. *Slăbiciune*, gândi ea, cu ochii încă la perechea umană, dar îi dădea târcoale un alt cuvânt, provocator. *Neînfricare*.

Dormeau cu fețele aproape atingându-se.

Asta era greu de înțeles. Liraz nu fusese niciodată atât de aproape de vreo altă făptură vie. Mama ei? Poate. Nu-și amintea. Știa că priveliștea avea ceva care o făcea să-i vină să plângă și, de aceea, gândi ea, ar fi trebuit să n-o poată suferi, și nici pe ei. Însă nu se întâmplă și se întrebă de ce, continuând să-i privească și să le țină de cald. Trecu un timp până când să-și ridice ochii și să privească în jur. Se întrebase și altceva: dacă Akiva și Karou cunoscuseră... asta? Această neînfricată apropiere. Dar unde era Karou? O vedea pe Issa, femeia naja, dormind liniștită, aparent, dar spre consternarea lui Liraz, Karou nu era printre cei care dormeau aici.

Deci unde era?

Inima îi sări din piept și în clipa aceea știu. *Puteri cerești*! *Cum am putut să fiu atât de neglijentă*? Inundată de groază – oh, și groaza o înfuria – Liraz își lăsă capul pe spate și privi în sus, iar acolo, bineînțeles, o descoperi pe Karou, chiar în dreptul ei, ghemuită pe streașina de stâncă – *De cât timp era acolo*? –, cu genunchii la piept și brațele încolăcite strâns în jurul lor. Trează? Oh, da. Cât se poate de clar. Urmărind-o.

Intrigată.

Și în clipa în care privirile li se întâlniră, Karou își lăsă capul într-o parte, o mișcare iute, de pasăre. Nu zâmbea, dar era în privirea ei o simpatie deschisă care părea să ajungă până la Liraz. Care ar fi vrut să i-o trimită înapoi în vârful unei săgeți.

Și atunci, pur și simplu, Karou își ascunse fața între genunchi și se așeză să doarmă. Liraz nu știa ce să facă mai departe, surprinsă în flagrant. Să plece? Să ardă pe toată lumea?

Mă rog, poate că nu.

Până la urmă, rămase unde era.

Dar când oastea himerelor se trezise și întoarcerea lui Akiva se făcuse cunoscută – cu vestea bună că Bastarzii își dăduseră cuvântul – Liraz era în picioare și nimeni nu știa ce făcuse, în afară de Karou. Liraz se gândi s-o prevină să nu spună nimănui, dar se temea că arătând atâta grijă ar fi deschis un nou nivel de vulnerabilitate și i-ar fi dat lui Karou și mai multă putere asupra ei, așa că nu făcu nimic. Dar *îi aruncă* o privire încruntată.

— Mulțumesc, zise Akiva liniștit, când rămaseră un moment doar ei doi.

— Pentru ce? întrebă Liraz, mijind ochii la el, de parcă el ar fi putut ști cum își petrecuse ea ultimele ore.

El ridică din umeri.

— Pentru că ai stat aici. Și ai vegheat să fie pace. Nu cred că a fost plăcut.

— N-a fost, zise ea, și nu-mi mulțumi mie. Eu s-ar putea să fiu prima care să scot sabia, odată ce voi avea sprijinitori.

Akiva nu se lăsă păcălit.

— Îm-hmm, zise el, reținându-și un zâmbet. Hamse?

— Nu, recunoscu ea, fără tragere de inimă. Nicio încercare.

Sprâncenele lui se ridicară mirate.

— Uluitor.

Era uluitor. Liraz se strâmbă, amintindu-și absurda ei mânie din pricina asta – ce voiau să spună, lăsând-o în pace astfel? Era ciudat, totuși. Era *neobișnuit*. Dar s-o fi spus ar fi sunat prostește și poate chiar era. Akiva arăta încrezător. Liraz nu-l mai văzuse astfel… cam niciodată. Asta îi strânse inima – cu un sentiment deopotrivă rău și bun. Cum putea un sentiment să fie rău *și* bun? Akiva era fericit; asta era bine. Hazael ar fi trebuit să fie aici; asta era rău.

— Le-ai spus, îl întrebă ea pe Akiva, despre Haz?

Zgândărea coarda durerii rele, din efortul de a înăbuși sentimentul bun.

Akiva dădu din cap și ea văzu, cu un amestec de vinovăție și triumf meschin –, dar mai mult vinovăție – că îi ștersese expresia plină de speranță, biciuind-o cu suferință.

— Îți dai seama ce mult mai ușor ar fi fost totul, dacă ar fi fost aici?

În locul meu, gândi Liraz, deși știa că nu asta voise să spună Akiva. Ea, însă, așa simțea. Poate că acționase gândindu-se la Hazael, noaptea trecută, împărțind cu himerele focul ei, dar era un gest palid în comparație cu ceea ce ar fi adus el acestei bizare comuniuni de bestii și îngeri. Râsete și zâmbete involuntare, o rapidă coborâre a barierelor. Nimeni nu-i putea rezista prea mult lui Hazael. Talentul ei, gândi Liraz cu un fior lăuntric, era foarte diferit și neavenit în viitorul pe care încercau ei să-l construiască. Ea nu se pricepea decât la a ucide.

Atât de multă vreme asta fusese o sursă de mândrie și de laudă și, cu toate că mândria se dusese, avea să-și poarte lăudăroșeniile pentru totdeauna. Mânecile îi erau trase până jos, cum erau mereu, acum, ascunzând adevărul răbojului ei – oribilul adevăr că nu numai mâinile ei erau tatuate. Poate că-și fluturase mâinile în nasul himerelor, în urmă, la kasbah, dar nu etalase întregul și îngrozitorul adevăr.

Tatuajele de la focurile taberelor de luptă, coloanele de câte cinci – fiecare alcătuit din patru linii tăiate cu o a cincea – nu se mărgineau la mâinile ei. Îi urcau pe brațe, dându-i pielii aspectul unei dantele negre. Nimeni altcineva nu avea un răboj ca al ei. Nimeni.

Semnele se sfârșeau la coate, cu o socoteală incompletă: două linii subțiri reprezentând ultimele două ucideri pe care avusese plăcerea să le marcheze. Înainte de Loramendi.

Loramendi.

Rămăsese cu un vis, care i se tot repeta de atunci, în care, stăpânită de convingerea că aveau să-i crească la loc *curate*, ea... își tăia brațele.

Cum, mai exact, își taie cineva ambele brațe?

Ideea era că nu-i creșteau la loc. Sau, cel puțin, întotdeauna se trezea mai înainte. Rămânea întinsă, clipind des, și nu-și putea relua niciodată somnul până când nu-și imagina un sfârșit, unul în care sângele țâșnind din cioate se pornea de la sine să crească – oase, carne, degete –, solidificându-se, până când ea era din nou întreagă. Întreagă și, de asemenea, fără tatuaje.

Un început curat.

O fantezie.

Nu-i pomenise nimănui despre vis decât lui Hazael, care îi distrăsese apoi atenția o jumătate de oră, încercând să rezolve

misterul dublei autoamputări, sfârșind întins lat pe spate și declarând că era imposibil. Nu-i povestise și lui Akiva pentru că, ei bine, nu fusese acolo. După Loramendi, îi părăsise și, deși se întorsese, era închis într-o lume a lui. Ca de pildă acum. Se uita peste capul lui Liraz și ea nu avu nevoie să-i urmărească privirea ca să știe la cine. Se holba; își pocni degetele în fața ochilor lui.

— Un pic de subtilitate, frate? Himerele o să se răzbune pe ea, dacă o să creadă că încă e ceva între voi doi. N-ai auzit cum o numesc?

— Ce? Părea sincer surprins. Nu. Cum o numesc?

— Iubitoare de îngeri.

Îi văzu ochii luminându-se și ea și-i dădu pe ai ei peste cap.

— Nu mai fi atât de fericit. Nu înseamnă că te iubește. Înseamnă doar că nu au încredere în ea.

Îl certa de parcă ea ar fi fost cea care înțelesese lucrurile acestea – sau de parcă îi păsa. Puținul pe care îl știa Liraz despre sentimente era mai mult decât suficient, mulțumesc, dar… ei bine, n-avea să vorbească despre asta sau despre orice altceva, însă era ceva în jumătatea bună a acestei dureri din inima ei care o făcea să vrea să-și strângă aripile în jurul acesteia și s-o ocrotească de frig.

SOSIREA, 18 ORE MAI TÂRZIU

15. Teroarea obișnuită

Eliza n-a dormit în noaptea Sosirii. Putea simți visul cocoțat pe umărul ei și știa ce avea să se întâmple dacă ar fi ațipit, însă nu acesta a fost motivul principal. Nimeni n-a dormit. Lumea fusese ațâțată cu un vătrai încins și scânteile nebuniei săreau pretutindeni. Știrile în urma cuvântării îngerului fuseseră un spectacol al ororilor, înfățișând răzmerițe și violențe sectante, gardienii cultului Extazului și botezătorii în masă, jafuri și pacturi suicidare și – *oh*, *la dracu* – sacrificii de animale. Fuseseră, de asemenea, bineînțeles, petreceri de toată noaptea cu tema Armaghedonului, studenți beți ai frățiilor în costume de demoni ușurându-și vezicile din vârful acoperișurilor, femei oferindu-se pentru a avea copii cu îngerii.

Idioțenie omenească previzibilă.

Fuseseră extaz și furie, apeluri disperate la rațiune, și focuri, atât de multe focuri. Nebunie, agitație, jubilație, panică, larmă. NMNH era în National Mall și, pe sub zidurile lui, treceau mii de oameni, în marș spre Casa Albă, nu atât uniți pentru un mesaj către președinte, cât dornici să ia parte la ceva în această noapte memorabilă. La ce anume, rămânea de văzut. Unii purtau obiecte votive, alții megafoane; câțiva duceau coroane de spini și târau niște cruci enorme, și nu puțini aveau arme vârâte în buzunare sau la brâu.

Eliza rămase înăuntru.

Nu se dusese acasă, de teamă că s-ar fi putut s-o aștepte cineva acolo. Dacă familia ei îi știa numărul de telefon, fără îndoială că știa și unde locuia. Și unde lucra, de altfel, dar la muzeu exista un serviciu de pază. Paza era bună.

— O să stau aici, îi spusese lui Gabriel. Am de finalizat o lucrare.

Nu era în totalitate o minciună. Trebuia să extragă ADN-ul dintr-o serie de exemplare de fluturi împrumutați de la Muzeul de Zoologie Comparativă de la Harvard. Se apropia ziua de susținere a dizertației, însă nu-și închipuia că avea să-i

reproșeze cineva că și-ar fi luat liber, în circumstanțele date. Se întrebă dacă mai exista cineva pe lumea asta care avea ceva de terminat astăzi – în afară de Morgan Toth, desigur. El plecase cu pași apăsați, dezgustat, după ce îngerul își transmisese mesajul, și își petrecuse restul după-amiezii în laborator, de parcă ar fi putut demonstra, în contrast cu liniștea lui, cât de proști erau ceilalți șapte miliarde de oameni de pe planetă.

În cele din urmă, și el plecase totuși, spre ușurarea Elizei, și laboratorul rămăsese numai al ei. Se încuie înăuntru, își scoase pantofii și încercă să-și adune gândurile.

Ce însemna asta? Ce însemna toată povestea asta?

O durere surdă îi zvâcnea la baza capului, părând o panică închisă în colivie și începutul unei migrene. Înghiți niște Tylenol și se cuibări pe sofa, cu laptopul, ca să mai vadă o dată discursul. Din nou, îngerul îi dădu fiori mai înainte să deschidă gura și să bolborosească, unul după altul, cuvintele sale umede. Nu că i-ai fi putut vedea gura când vorbea. De ce purta coif? Era atât de ciudat. I se vedea aproape toată fața, dar secționată de piesa centrală, iar efectul era șocant – pe lângă faptul că ochii lui nu erau tocmai niște izvoare de căldură. Erau uimitor de albaștri, opaci și cruzi.

Și mai era și modul în care se apleca ușor înainte, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, de parcă își potrivea o povară din spinare, deși nu avea nimic acolo.

Sau avea?

Nu ceva ce putea vedea ea, în orice caz. Eliza dădu mai tare. Auzea *șoaptele* acelea, care îi umpleau pauzele dintre cuvinte, însă ea nu reuși să deslușească nimic, decât misteriosul lor sunet pergamentos. De unde veneau?

Urmări discursul de câteva ori, ascultând latineasca fără să recurgă la traduceri, doar uitându-se la înger și încercând să-și dea seama de diversele elemente neconcordante. Însă tot timpul cât făcu asta știu că evita adevărata problemă, care era mesajul lui.

CNN fusese primul care să redea discursul cu subtitrare, iar când Eliza o citi prima oară, un fior rece îi cuprinse trupul, începând să-i transforme sângele în gheață.

… *Inamicul flămând*… *carnea devorată*… *Umbra*… *Bestiile*.

Se hotărî să urmărească varianta cu subtitrare, acum, plimbându-și inconștient degetele pe cicatricea mică de la

claviculă. Nu mai avea peacemaker. I-l scoseseră când împlinise șaisprezece ani – nu pentru că i-ar fi trecut vreodată groaza; corpul ei devenise îndeajuns de puternic s-o suporte.

Bestiile vin după tine.

Gheață, de dinăuntru în afară. Fiori și groază. *Bestiile vin*. Era teroarea obișnuită.

Fiindcă acesta era visul ei.

16. Cât valorează promisiunile

Peșterile Kirine.

Astăzi, două armate aveau să se întâlnească. Soldați crescuți să se urască unii pe alții, care nu se uitaseră niciodată unul la altul decât cu pofta – și intenția – de a ucide și care, în cea mai mare parte, nu încercaseră nici măcar o dată să-și stăpânească pofta aceea. Himerele aveau un mic avantaj. Îi avuseseră pe Akiva și pe Liraz pe care să exerseze ne-uciderea și, până acum, mersese bine.

Bastarzii nu fuseseră testați, dar Akiva credea că frații și surorile lui aveau să-și țină promisiunea să nu lovească primii. Deși peșterile kirinilor și munții erau încă departe, el își imagină că simte încleștarea celor două sute nouăzeci și șase de fălci, când se împotriveau fiecărui instinct, fiecărei asprimi dintr-o instrucție de-o viață.

„O destindere poate rezista doar până la cel mai mic semn de neîncredere, din oricare parte”, îl avertizase Elyon, și Akiva știa că era adevărat. Dinspre partea Bastarzilor, credea că nu există verigă slabă. Ochiurile de lanț erau, de fapt, sigiliul lor, semnificând că fiecare soldat era parte a unui întreg și că puterea lor sta în unitatea lor. Bastarzii nu făceau ușor promisiuni.

Și himerele? Le privi în zbor, luând drept un semn bun faptul că abandonaseră distracția lor meschină de a-și îndrepta, ca din întâmplare, hamsele spre ei, cum făcuseră la începutul călătoriei. Cât despre încredere, mai era drum lung până acolo; speranța avea s-o suplinească, între timp. *Speranță*. Zâmbi la invocarea inconștientă a numelui lui Karou.

Karou. Ea era una din cei mulți din formație și mai mică decât majoritatea, însă îi umplea vederea lui Akiva. O fluturare azurie, o scânteiere argintie. Chiar și împovărată de cădelnițe, era la fel de fluidă în zbor ca un element al aerului. În jurul ei goneau creaturi ca dragonii și centaurii prevăzuți cu aripi, naja, smilodoni și sabi, grifoni și căpriori, iar ea strălucea în mijlocul lor ca un giuvaier într-o montură grosolană.

Ca o stea în mâinile ținute căuș ale nopții.

Cum avea să fie pentru ea aici? Artefacte ale tribului ei erau pretutindeni prin peșteri: armele și uneltele lor, pipe, farfurii și brățări. Erau și instrumente muzicale, cu strune putrezite, și oglinzi în care trebuie să se fi privit pe când avea o altă față. Avusese șapte ani când se întâmplase. Destul de mare ca să-și amintească.

Destul de mare ca să-și amintească ziua în care își pierduse întregul trib, luat de îngeri – și totuși ea îi salvase viața la Bullfinch. Și totuși își îngăduise să îl iubească.

Noi suntem începutul, auzi el în minte și i se păru ca o rugăciune. *Întotdeauna am fost*. *De data asta*, *hai să fie mai mult decât un început*.

•••

Karou văzu semiluna de umbră pe versantul muntelui și un junghi îi străbătu inima. Acasă. Oare? *Acasă*, îi spusese lui Ziri. Gustă acum cuvântul și i se păru adevărat. Nu mai erau ghilimele aeriene în jurul său. Din toate locurile în care trăise în cele două vieți ale sale, numai aici fusese locul ei fără întrebări – nici refugiată, nici exilată, ci fiică de sânge, cu rădăcini adânci în această rocă și cu aripile înrudite cu acest cer.

Ar fi putut crește aici, liberă. Ar fi putut să nu cunoască niciodată cum uriașa cușcă a cetății Loramendi forfeca toată lumina în confetti și o arunca peste acoperișuri cu zgârcenie – niciodată o baie plină de soare sau de lună pe față, ci doar fragmentele pătrunse printre umbrele gratiilor de fier. Și-ar fi trăit viața în această explozie de lumină a muntelui.

Însă, atunci nu i-ar mai fi cunoscut pe Brimstone, Issa, Yasri, Twiga.

Părinții ei ar fi în viață. Ar fi *aici*.

Ea n-ar fi fost niciodată ființă omenească și nici n-ar fi gustat pacea acelei lumi bogate și decadente, nu s-ar fi bucurat de prietenie și artă.

Ar fi avut copii, la vremea asta – copii kirini, la fel de sălbatici în vânt cum fusese și ea odată. Un soț kirin.

Nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Akiva.

În clipa în care gândul acesta îi străfulgera nechemat prin minte, îl văzu. Zbura, ca de obicei, cu Liraz, în afara formației, pe flancul drept. Chiar și de la distanța aceea simți șocul ochilor lui întâlnindu-i pe ai ei și o cu totul altă serie de *ar fi putut* se desfășură în mintea ei.

Ar fi putut să facă zborul acesta în urmă cu optsprezece ani, în loc să moară.

Atât de multe de regretat, dar în ce scop? Toate viețile netrăite se anulară una pe alta. Nu avea nimic decât un *acum*. Hainele de pe ea, sângele din venele ei și promisiunea făcută de camarazii ei. Dacă numai și-ar ține cuvântul.

Amintindu-și de maliția nepăsătoare a lui Keita-Eiri, nu avea prea multă încredere. Însă nu era timp de îngrijorări.

Ajunseseră.

•••

După cum plănuiseră, Akiva și Liraz intrară primii. Intrarea avea forma unei semiluni, de mai multe staturi de kirini înălțime, dar îngustă, așa încât numai câteva corpuri puteau încerca să pătrundă odată. Existau nișe înalte și scunde pentru arcași, acum neocupate. Kirinii fuseseră arcași renumiți. Bastarzii erau instruiți să folosească toate armele, însă nu purtau, în general, arcuri. De ce ar fi făcut-o? Ei erau corpurile trimise mai întâi să-și sfărâme săbiile pe bestii, lăsând carnea mai prețioasă să rămână în urmă, de unde să-și sloboadă săgețile.

După săbii se uită Akiva, când își plimbă privirea peste adunarea soldaților, și iată ce văzu:

Mâinile fraților și surorilor atârnau stinghere, pentru că erau lipsite de reazemul lor obișnuit, pe mânerul sabiei. Acolo își odihnea soldatul mâna. Însă, pentru a ilustra promisiunea făcută, Bastarzii – toți cei două sute nouăzeci și șase – se abțineau să le atingă, pentru ca înfățișarea lor să nu pară amenințătoare. Unii își petrecuseră degetele mari prin cheutorile centurilor; alții își țineau mâinile la spate sau încrucișate la piept. Jenați, în poziții nenaturale.

Venise momentul și era crucial. O companie de reînviați cobora asupra lor – o asemenea priveliște cum cu toții mai văzuseră și căreia înainte îi supraviețuiseră întâmpinând-o cu

strigăte din rărunchi și tăișul săbiilor. Săbii fără ezitare. Să nu le scoată din teci părea nebunie.

Însă niciunul nu mișcă.

Mândria lui Akiva pentru ei în clipa aceea era feroce. Se simți dilatat de ea, încărcat de ea, și își dori să se poată duce la fiecare și să-l îmbrățișeze, în schimb. Nu era timp de asta acum. Mai târziu, dacă totul mergea bine. Cum ar fi trebuit. Cum trebuia. Elyon stătea în fruntea tuturor celorlalți, prin urmare Akiva și Liraz traversară peștera spre el.

Prin îngusta semilună a intrării, „holul” principal al Peșterilor Kirine se dovedea a fi un șir de caverne unite între ele, coborând în trepte, mai adânc, în munte. Cândva, demult, pereții despărțitori fuseseră străpunși și ciopliți ca să creeze un spațiu continuu, dar arăta încă din toate punctele de vedere grosolan și cavernos, completat cu stalactite ca niște colți deasupra capetelor – ascunzând alte nișe pentru arcași. Podeaua era de stâncă neregulată, în care ploaia și zăpada suflate de vânt se adunaseră în băltoace și înghețaseră. Deși cerul era senin, în ziua aceea, era gheață pe jos și, în fața fiecărui soldat, aburii răsuflărilor se vedeau ca niște norișori.

Serafimii tăceau, stăpâniți. Zgomotul din ce în ce mai mare, deja stârnind ecouri, nu venea de la ei. Akiva se întoarse și privi, laolaltă cu ceilalți, intrarea armatei himerelor.

Mai întâi, o felină, micuță și grațioasă, cu o pereche de grifoni. Toți aterizară cu ușurință, deși erau încărcați de echipament, inclusiv cădelnițe. Călare pe unul dintre grifoni era Ten, locotenentul lui Thiago cu înfățișare de lup, care se dădu jos și făcu vreo câțiva pași înainte, măsurând din ochi, cutezătoare, adunarea îngerilor, și postându-se în fața lor. Ceilalți o urmară și începură să alcătuiască o linie. O armată față în față cu cealaltă. Akiva se simțea încordat; arătau prea mult a formație de luptă, dar nu s-ar fi putut aștepta ca himerele să facă stânga-împrejur și să le întoarcă spatele dușmanilor.

Continuau să intre și observă un soi de tipar: cel mai puțin înfricoșător, primul, cel mai puțin nenatural, și cu spațiu de respiro între grupuri, astfel încât serafimii să se poată obișnui, treptat, cu prezența inamicului lor mortal. Cu fiecare aterizare a doua sau trei creaturi, formația prindea contur. Undeva, pe la mijloc, au fost aduși oamenii, și bucătăresele, și Issa, care se lăsă să alunece cu grație lichidă din spinarea smilodonului pe

care călărea, pentru a-și înclina capul și umerii într-o plecăciune sinuoasă, salutând îngerii. Era frumoasă, cu maniere mai degrabă de curtean decât de războinic. Akiva îl văzu pe Elyon clipind și uitându-se lung.

Cât despre Karou, îngerii nu aveau nicio idee drept ce s-o ia – plutind prin aer fără aripi, lipsită de orice caracteristică bestială, cu părul lung și albastru ca peruzeaua. Nimeni n-avea s-o recunoască drept ce era: o kirină întoarsă acasă. Dar Akiva îi văzu chipul ca dăltuit în piatră și știu că trăia un asalt al amintirilor. Îi urmări ochii plimbându-se prin peșteră și își dori să fi putut fi cu ea.

O urmări pe ea, când ar fi trebuit să-i urmărească pe ceilalți. Din ambele tabere.

Trebuie să fie existat semne – dacă măcar s-ar fi uitat.

Optzeci și șapte nu era așa un număr mare, cum observase înainte și Elyon, și erau chiar mai puțini de atât, fără iscoadele trimise în misiune de Thiago. Curând, întregul efectiv al himerelor era în peșteră. Bastarzii auziseră, firește, că acești rebeli erau dintr-o specie aparte. Când primele lor atacuri loviseră caravana de sclavi, în sud, se zvonise că ar fi fost fantome, blestemul lui Brimstone cu gură de moarte întors să-i bântuiască. Acum îi vedeau clar. Bestiile acestea aveau aripi – cele mai multe – și erau exagerat de mari, cele mai mari exemplare având o culoare cenușie a cărnii care-i făcea să pară pe jumătate de piatră sau de fier. Înăuntru zbură o pereche de naja care semănau doar pe departe cu Issa; dacă Elyon a clipit la *ele*, a fost din cu totul alt motiv și mult mai puțin plăcut. Au mai intrat centauri, cu copite mari cât farfuriile, căpriori ale căror coarne masive și rămuroase aveau mai multe vârfuri ascuțite decât întreaga cameră de trofee a lui Joram.

Akiva se gândi că trofeele barbare ale tatălui său – capete de himere agățate de pereți – trebuie să fi explodat odată cu Turnul Cuceririi și să se fi împrăștiat laolaltă cu restul, iar el se bucură. Spera că se vaporizaseră. Încă nu înțelesese ce făcuse în ziua aceea și chiar se îndoia, uneori, că el *fusese* cel care o făcuse. Indiferent cine ar fi fost, fusese nemaivăzut și un eșec – petrecându-se prea târziu ca să-l mai salveze pe Hazael, în timp ce-l lăsase pe Jael să plece viu. Energie neconcentrată, violență gratuită.

Gânduri prea sumbre pentru un moment ca acesta. Akiva le alungă. Văzu vispengul pe care călărea Thiago afară, pe cer, coborând spre semilună. Ei erau cei din urmă. Toate celelalte himere aterizaseră; două armate stăteau înfruntându-se față în față, tensionate și alerte, fiecare rumegând printre dinți promisiunea făcută.

Sau minciuna.

Akiva își dădu seama că se așteptase la succesul acesta, pentru că nu era surprins de el. Era mulțumit – sau un cuvânt mai puternic pentru mulțumit. Mișcat. Recunoscător, din întreg sufletul. Destinderea ținea.

•••

Până când n-a mai ținut.

17. Speranța, murind fără surprindere

Din centrul aproximativ al formației himerelor, vederea lui Karou asupra peșterii era întretăiată de soldații mai mari care o înconjurau, dar avea culoar deschis spre Akiva și Liraz, stând mai într-o parte de ceilalți, cu unul dintre frații lor.

Iată-ne, *așadar*, gândi Karou. Nu „acasă”, la altceva se referea. Da, erau acasă și amintirile erau vii, însă aparțineau trecutului. Acesta... acesta era pragul unui *viitor*. Lupul era încă în aer; era conștientă de apropierea lui de undeva din spate, însă ochii ei erau ațintiți asupra lui Akiva. El înfăptuise asta și simțea minunarea dinlăuntrul ei, trepidând ca aripile de fluturi sau de molii-colibri sau... de furtunari. Era o realizare uriașă.

Oare chiar se întâmplă?

Chiar se întâmpla. Când ea și Akiva își șoptiseră primele lor gânduri despre acest vis, se întrebaseră dacă vreunul din neamul lor sau dintre camarazi ar fi putut fi convins să li se alăture. Nu toți, dintotdeauna știuseră asta, dar câțiva. *Câțiva*, *apoi mai mulți*. Iar aici, în peștera aceasta, erau cei *câțiva*. Aici era începutul pentru *și mai mulți*.

Ochii lui Karou erau la îngeri – ochii ei erau la Akiva – și, astfel... observă momentul exact când totul se nărui.

Akiva se dădu înapoi. Fără niciun motiv vizibil, tresări ca lovit. La fel și Liraz și fratele de lângă ea și, deși Karou nu se uita

drept la grosul armatei Bastarzilor, văzu valul de mișcare trecând și peste ei. Trepidația dinăuntrul ei se stinse. Și știu că această alianță fusese condamnată din ziua în care Brimstone concepuse pecețile.

Hamsele.

Cine? La naiba, *cine*?

Nu conta dacă fusese o himeră sau toate. Fusese un trăgaci și într-adevăr se trăsese. O fracțiune de secundă și totul se schimbă. Cât ai clipi, emoția din peșteră trecu de la încordare la descărcare – descătușând mușchii și voința – și *eliberare*, pentru a se dejuga de nebunia asta impusă lor și de a reveni la modul în care se trataseră dintotdeauna unii pe alții.

Avea să curgă sânge.

Panica lui Karou țipă ascuțit în capul ei. *Nu*. *Nu*! Se puse în mișcare. Un salt și era în aer, deasupra capetelor armatei, cercetând-o să vadă cine o făcuse? Cine o începuse? Nimeni nu stătea cu mâinile întinse. Keita-Eiri? Himera sab părea în alertă, cu mâinile strânse în pumni; dacă el făcuse asta, o făcuse ca un laș, ca un *ticălos*, stârnind o luptă în care aveau să moară atât de mulți…

Zuzana și Mik. Inima lui Karou o luă razna. Trebuia să-și scoată prietenii de acolo.

Privirea i se întoarse îndărăt, într-un arc ce înregistră ghemuirea colectivă înainte de salt, dezvelirea colților, prima clipă în care soldații cedară instinctului.

Și îl văzu pe Thiago, încă în aer. Uthem, cu capul înainte și gâtul lung întins, susținându-și lungimea minunată a corpului cu două perechi de aripi. Și văzu o dâră cu coada ochiului. O secundă mai târziu înregistră *zbârnăitul* care o precedase…

Când săgeata străpunse gâtul lui Uthem.

•••

De la prima atingere îngrețoșătoare a magiei, un singur cuvânt, *nu*, bubui în capul lui Akiva. *Nu nu nu nu nu nu*!

Și apoi săgeata…

Vispengul țipă. Era țipătul de moarte al cailor, care umplu peștera, intră în ei toți, iar creatura începu să cadă. Se prăbuși din zbor, războinicii himere sărind într-o parte să nu fie striviți, clătinându-se și izbind cu capul înainte podeaua de stâncă. Impactul a fost violent. Ochii i se rostogoliră înnebuniți, gâtul i se cabră și lovi în stânga și-n dreapta, săgeata fărâmându-se, în

timp ce trupul său lung și lucios se contorsionă, aruncându-și călărețul cât colo, până când, în final, se cutremură și rămase oribil de nemișcat.

Astfel a fost livrat Lupul Alb la picioarele Bastarzilor: aruncat drept spre ei, peste podeaua înghețată, în timp ce, în spatele lui, armata sa scoase un urlet.

Akiva văzu totul printr-un văl de groază. Oare himerele plănuiseră trădarea asta? Hamsele veniseră întâi, de asta era sigur.

Dar săgeata de unde venise? De deasupra. Ochii lui Akiva surprinseră o mișcare printre stalactite, iar groazei lui i se alătură furia față de frații și surorile lui. Mândria feroce pe care o simțise pentru ei dispăru. Toate mâinile alea ezitând să atingă mânerele săbiilor – nu fuseseră decât un spectacol de fațadă, arcașii stând ascunși deasupra capetelor tuturor, cu arcurile gata încordate. Cât despre mâini, n-aveau să mai ezite mult.

Lupul Alb era în genunchi. Colții dezveliți în rânjete sinistre în ambele tabere. Drept în mijlocul formației serafimilor, o mână se întinse. Mișcarea se propagă. Era ca o coregrafie. O fracțiune de secundă și o mână deveni trei, care deveniră zece, care deveniră cincizeci, iar propria reacție declanșată în Akiva era prea lentă și disperată. Își ridică mâinile goale implorator și o auzi pe Liraz strigând gâtuit:

— Nu!

Nu exista decât secunda aceasta. O secundă. Mâinile pe mânerele săbiilor. Într-o secundă, un val se pornește și, odată pornit, nu se mai întoarce. Odată ce săbiile acelea aveau să iasă șuierând din teci, odată ce mușchii încordați ai bestiilor aveau să se destindă, ziua avea să devină la fel de roșie ca a ultimilor kirini și să umple din nou peștera asta cu sânge, spre nenorocirea tuturor.

O fulgerare azurie. Ochii lui Akiva îi întâlni pe ai lui Karou, iar privirea ei era greu de îndurat.

Era speranța, murind fără surprindere.

Și pentru a treia oară în viața lui, Akiva simți în el crisalidele focului și ale limpezimii – pentru o clipă, apoi lumea se schimbă. Ca și când o peliculă izolatoare ar fi fost dată la o parte, totul se dezvălui înaintea lui: ferm și perfect conturat, strălucitor și *nemișcat*. Acesta era *siritharul*, iar Akiva se afla în echilibru, înăuntrul unui moment.

Le spusese fraților și surorilor că prezentul este această unică secundă ce separă trecutul de viitor? În această stare de calm, de limpezime cristalină – inflamarea violenței încetini până deveni vis – nu exista nicio separație. Prezentul și viitorul erau una. Intenția fiecărui soldat era pictată în lumină înaintea lui, iar Akiva văzu totul înainte să se întâmple. În acele tușe de lumină erau scoase săbiile.

Mâinile erau retezate, adunate în grămezi, hamse și răbojuri de ucideri laolaltă, mâini de serafimi și de himere împrăștiate peste tot.

Povestit dinainte de lumină, acest început murea, întocmai ca și ultimul, și un nou început îi luă locul: Jael avea să se întoarcă în Eretz fără să mai găsească nicio forță rebelă cu care să se lupte – nici himere, nici bastarzi să i se opună, numai sângele lor devenit gheață roșie pe podeaua acestei peșteri, pentru că ei avuseseră amabilitatea să se ucidă unii pe alții pentru el. Calea avea să-i fie deschisă, iar Eretzul avea să sufere. Akiva văzu toate acestea, uriașa, răsunătoarea, cutremurătoarea de lume rușine, și văzu… în alunecarea spre haos… în secundele care încă nu veniseră, cum Karou avea să-și scoată din teci cuțitele lună-nouă.

Ea avea să ucidă astăzi și, probabil, avea să fie ucisă.

Dacă acestei secunde i se îngăduia să curgă.

În Astrae, Akiva eliberase din minte un șoc energetic, de furie, de frustrare și de durere, atât de intens, încât explodase marele Turn al Cuceririi, simbolul Imperiului Serafimilor. Nu-și putuse închipui ce fusese sau cum făcuse asta.

Și, încă neînțelegând, simți un alt șoc energetic desprinzându-se din același loc necunoscut dinăuntrul lui.

Erupse din el și-l părăsi, indiferent ce era – *ce era*? – și îi luă cu el și *siritharul*, astfel încât Akiva se trezi azvârlit înapoi în curgerea obișnuită a timpului – rapidă, întunecată și zgomotoasă. A fost ca trecerea dintr-un lac cu oglinda lină într-un torent. Se împletici îndărăt un pas, văduvit de strălucirea care îl dominase, și nu putu decât să se uite, fără să respire, ca să vadă ce avea să provoace magia lui de data asta.

Și să vadă dacă avea să conteze.

18. Flacăra unei lumânări stinsă de un țipăt

Toți acei serafimi, cu mâinile pe mânerele săbiilor, și himerele ghemuite înainte de salt.

Thiago era în genunchi, în spațiul dintre cele două armate – el avea să fie primul care să moară. Mâinile lui Karou se duseseră la propriile arme, iar în ea încă adăsta strigătul gol, *Nu*! Dacă ar fi fost timp de gândit în acea secundă – acea secundă care era mai plină de intenție decât fusese vreodată orice altă secundă, plină de făgăduință sângelui –, n-ar fi crezut că vreo forță ar fi putut s-o oprească. Speranța ei murise cu primul șoc al îngerilor.

Speranța ei murise. Se gândi. N-ar fi crezut că ar putea să fie o disperare nesfârșită dedesubtul acesteia. Dar atunci o izbi.

Brusc și devastator. O târî în adânc.

Certitudinea *sfârșitului*. Văzând săbiile îngerilor gata să iasă din teci și să taie, auzind mârâitul himerelor gata să sfâșie cu colții lor viitorul în bucăți, a fost ca și când fiecare frântură de gând sau de sentiment avute vreodată sau care aveau să existe vreodată fuseseră călcate în picioare și înlocuite de această… această… mânjire crudă cu inutilitate.

Sfârșit, striga, *și pentru ce*?

Disperarea era întreagă, completă ca o posesiune, dar pasageră. O eliberă și se duse, însă o lăsă pe Karou eviscerată, stoarsă, simțindu-se ca…

… flacăra unei lumânări stinse de un țipăt.

Iar în urma acestei catastrofe ea ar fi putut fi doar un rotocol de fum rămas să plutească și să se destrame la sfârșitul tuturor lucrurilor – la evanescența lumii înseși.

Sfârșit, *și pentru ce*?

Sfârșit. *Sfârșit*.

Și mâinile ei nu reușiră să termine ce începuseră. Nu scoase cuțitele. Nu putu. Cuțitele rămaseră la șold și trase aer în piept, aproape surprinsă de senzație – că mai era încă viață în ea și aer de respirat.

O secundă.

O altă respirație, altă secundă.

Era încă în aer și se lăsă să cadă, aterizând fără vlagă și ajungând cu genunchii pe sol, iar în mintea ei era încă un ecou de *Nu*! când își dădu seama că, în jurul ei... nu se întâmpla nimic.

Nimic. Nu se întâmpla.

Mușchii de salt ai bestiilor deveniseră moi. Mâinile înnegrite de răbojuri încremeniseră pe mânerele săbiilor; săbiile serafimilor luceau în lumină, multe pe jumătate scoase, și oprite astfel.

Cele două armate însetate de sânge se opriseră... pur și simplu.

Cum?

Momentul păru foarte lung. Karou, amorțită de imensa ei disperare, nu știa ce să înțeleagă. Simțise momentul înclinându-se și aruncându-i spre dezastru. *Cum se făcuse că toți se opriseră pur și simplu*? Interpretase ea greșit înclinarea, dezastrul? Totul nu fusese decât poză, de ambele părți, doar zăngănit de săbii? Putea fi atât de simplu? Nu. Nu, îi scăpa ceva. În jurul ei plutea o confuzie mută, se clipea încet, se inspira la fel de greu cum respirase ea. Încercă să alunge încețoșarea.

Și atunci văzu, în zona no-man's-land dintre armatele față în față, cum Lupul Alb se ridică în picioare. Toți ochii erau ațintiți asupra lui, și ai ei, de asemenea, iar ceața începu să se risipească.

Să fi fost oare... cumva asta era opera lui?

Se îndreptă de spate. Îi era greu să se miște. Disperarea ei poate că se dusese, dar îi lăsase mantia grea pe umeri, groasă și mohorâtă. Văzu că genunchii Lupului erau însângerați de la cădere; Uthem zăcea mort, iar pata sângelui său se lățea. Thiago se ridicase chiar în clipa în care sângele ajungea la el și acum băltea în jurul picioarelor lui de lup, mânjindu-i blana albă, și continua să înainteze, spre primul rând al îngerilor. Uthem fusese mare; era mult sânge, iar Lupul făcea o figură dramatică stând în mijlocul lui, alb complet, mai puțin locurile unde propriul sânge îi înflorise roșu, la genunchi și la frunte. Și în palme.

Palmele îi erau însângerate și el le ținea lipite una de alta. Arăta a rugăciune, însă era clar ce însemna. În loc de atac, el își ținea hamsele acoperite, ochi tatuat peste ochi tatuat. Își stăpânea puterea și se stăpânea pe el însuși. Un soldat mort,

doborât, și nicio ripostă din partea fanaticului Lup Alb? Era un gest remarcabil, dar Karou încă nu-l înțelegea. Cum izbutise prin asta să oprească trei sute de Bastarzi gata să-și scoată săbiile?

Thiago vorbi:

— Jur pe cenușa lui Loramendi că eu și ai mei am venit la voi pentru alianță, nu pentru sânge. Ăsta a fost un prost început și n-a fost plănuit de mine. O să descopăr cine, dintre ai noștri, a ridicat mâna în pofida poruncii mele exprese. Soldatul acela, oricine ar fi, mi-a încălcat mie cuvântul.

Vorbi încet, din gâtlej, cu glasul abraziv de dezgust, și un fior îi străbătu lui Karou șira spinării.

Thiago se întoarse, plimbându-și privirea, cu ochii mijiți, peste războinicii lui.

— Soldatul acela, zise el, scrutând în inima armatei lui, a riscat moartea întregii companii, astăzi, și va fi disciplinat.

Făgăduința era directă; toți știau ce voia să spună prin asta. Privirea lui era lentă și penetrantă și, în mai multe rânduri, zăbovi asupra câtorva soldați anume, care albiră sub ea.

Se întoarse iarăși spre Bastarzi.

— Există un motiv să ne riscăm viețile, dar noi nu mai suntem motivul acela unii pentru ceilalți. Un început prost mai poate, totuși, să fie un început.

Devenise vehement. Îl căută din ochi pe Akiva; Karou simți că Lupul și-ar fi dorit ca îngerul să intervină și să-l ajute să reasambleze piesele armistițiului. Și ea aștepta, sigură pe el – Akiva îi adusese aici; el trebuie să aibă cuvintele potrivite ca să repare acest moment –, dar pauza se lungi într-o tăcere densă, tensionată.

Ceva nu era în regulă. Până și Liraz se uita cu suspiciune la Akiva, așteptând. Karou simți un junghi de îngrijorare. El arăta nesigur, chiar suferind, cu umerii largi încovoiați de o anume încordare. Ce pățise? Îl mai văzuse arătând așa și înainte; ea îl *făcuse* să arate astfel, dar nu era posibil să fi fost efectul hamselor, nu-i așa? De ce l-ar fi lovit pe el mai tare decât pe restul?

Cu evident efort, în cele din urmă rosti:

— Da. Un început.

Dar vocea îi răsună goală, în comparație cu tonul plin de înțelesuri și cuvintele impresionante ale Lupului, chiar și atunci când adăugă:

— … un început foarte prost. Regret această moarte și… regret profund graba noastră de a o provoca. Sper că se poate îndrepta.

— Se poate și se va îndrepta, răspunse Lupul. Karou? Te rog.

Un ordin. Karou se simți în centrul atenției; frica săgetă haotic prin venele ei, dar își adună curajul și se mișcă. Toți ochii se ațintiră asupra ei în timp ce-și croi drum printre războinici, până lângă Uthem. Călcase în sângele lui. O aplecare a capului de la Thiago și ea îngenunche, își luă toiagul colector din spate și îl aplecă peste Uthem, cădelnița legănându-se în lanț. Un buton de pe bățul toiagului activa o rotiță de percuție, asemănător mecanismului rotiței de fricțiune la pistoalele vechi; acesta aprinse camera cu tămâie din cădelniță cu un zgomot ca o pocnitură din degete metalice. În clipa următoare, un iz sulfuros se revărsă dinăuntru.

Ea îi simți sufletul lui Uthem răspunzând. Era precum cerurile cenușii și focurile de semnalizare, ca valurile spărgându-se. Impresiile fulgerau și se ștergeau, în timp ce sufletul lui se strecură în cădelniță – era salvat. O jumătate de răsucire a capacului ca să închidă vasul, o mișcare din încheietură ca să stingă tămâia topită, apoi se ridică din genunchi, cu grijă să-și ferească hamsele să nu arunce vreun pic de magie spre îngeri.

Toți ochii erau asupra ei. Ea se uită la Thiago. Nu vorbiseră despre asta, dar păruse ceea ce se cuvenea. Ea zise:

— N-am înviat niciodată un serafim, dar câtă vreme luptăm de aceeași parte a baricadei, am s-o fac. Dacă vreți, deși s-ar putea să nu vreți. Gândiți-vă; alegerea vă aparține. Oferta mea, cuvântul meu. Și încă ceva.

Unul după altul, întâlni ochii rândului de îngeri din fața ei.

— Poate că nu arăt, zise ea, dar sunt kirină și aceasta este casa mea. Așadar, dați-vă la o parte, vă rog, și lăsați-ne să intrăm.

Iar ei ascultară. Nu se supuseră imediat, dar se dădură în lături, deschizându-i calea. Ea se uită înapoi, o zări pe Issa în mulțime. Zuzana și Mik, cu ochii mari. Prezența lui Akiva era ca un semnal luminos la marginea câmpului ei vizual, chemând-o, dar ea nu se uită la el. Păși înainte. Thiago o urmă. Compania se înșirui în spatele lor și Bastarzii îi lăsară să treacă. Cu sânge pe tălpi, Karou și Thiago conduseră armata înăuntru.

•••

— Cum a făcut asta? șopti Liraz.

Întrebarea îl smulse, în sfârșit, pe Akiva din toropeala lui post *sirithar*.

— Cum a făcut cine și ce anume?

— Lupul, zise ea, uluită. Am fost sigură că ne-am ars. Am simțit-o. Și apoi…

Clătină din cap, parcă pentru a-l limpezi.

— Cum a făcut de a oprit-o?

Akiva căscă ochii. Ea credea că *Thiago* o oprise?

Râse spart. Ce altceva putea face? Știa că o descărcare de energie pornise din el – nu explozivă, de data asta – și indiferent ce transportase, simțise intenția colectivă a soldaților retezată. *El* făcuse asta. El oprise măcelul de a se petrece și… nimeni nu avea nicio bănuială, nici măcar Liraz și, cu siguranță, nici Karou.

Când se clătinase din cauza reculului magiei sale, abia fiind în stare să încropească o propoziție coerentă, Lupul se ridicase la înălțimea situației și culesese gloria momentului, izbutind să câștige până și admirația lui Liraz? Atunci, ce trebuia Karou să simtă pentru el? Akiva o privi dispărând pe culoar în fruntea armatei sale, cu Lupul Alb lângă ea – bizară pereche mai făceau! – și tot ce putea face era să râdă. Îl râcâia ca sticla pisată în piept. *Perfect*, gândi el. Ce bobârnac perfect din partea… cui? A sorții, a puterilor cerești? A *șansei*?

— Ce-i? întrebă Liraz. De ce râzi?

— Pentru că viața e o lepădătură.

Doar atât putu să spună Akiva.

— Ei bine, zise sora lui, sec, bănuiesc că suntem pe același calapod.

19. Vânătoarea

Peste Eretz trecu o undă de șoc de magie. Nu era niciun Vânt s-o prevestească, de data asta, niciun sunet sau mișcare, așa că aproape toată lumea care o simți – și *toată lumea* o simți – crezu că era a lor, disperarea lor. A fost un val de emoție crudă atât de puternic încât, pentru o clipă, smulse orice alt sentiment și îi luă locul, în scurta sa trecere colonizând fiecare creatură dotată cu

gândire – fiecare creatură *simțitoare* – cu convingerea absolută a *sfârșitului*.

Trecerea sa a fost rapidă și deprimantă – a gonit peste pământ, cer și mare și nimeni n-a rămas neatins, nicio barieră materială sau minerală n-a stat în calea ei.

Cu mult mai rapidă decât ar fi putut s-o poarte aripile, traversă Astrae, capitala Imperiului Serafimilor, și la fel de rapid dispăru. În tăcerea care a urmat, niciun cetățean n-a făcut legătura între ea și spulberarea măreţului lor Turn al Cuceririi.

Însă, pe locul ruinelor Turnului, înăuntrul scheletului de metal uriaș și torsionat, tot ce mai rămăsese din el, stăteau cinci îngeri care au făcut-o. Serafimi erau ei, dar nu cetățeni ai Imperiului. Veniseră din depărtări, la vânătoare – *vânătoare*, *vânătoare*, *vânătoare* –, iar acum, la unison, ca acele de busolă învârtite de același magnet, se întoarseră spre sud și est. Această disperare copleșitoare era un delict și o violare a proprietății; ei știau că nu era a lor și fiecare dintre ei făcu o pauză, atât cât să-i sondeze adâncul înspăimântătoarei puteri, înainte de-a o arunca de la ei. Un alt semn de la magul necunoscut care smucea sforile lumii.

„Urgia Bestiilor”, așa auziseră că i se spunea în bârfele-șoapte nemiloase ale acestui oraș învins. Ucigaș și trădător, măcelar de himere, bastard și patricid. El făcuse asta.

Acum, cu ochi de culoarea focului, cei cinci steliani se uitară fix la Munții Adelphas din zare.

Iar Scarab, regina lor, își deschise aripile și zise, cu mânie absolută, printre dinții ascuțiți:

— Continuăm vânătoarea.

20. Deformare

Pe Insulele Îndepărtate era noapte și noua vânătaie care apăru pe cer nu avea să fie vizibilă până la venirea zorilor. Nu semăna cu celelalte. Într-adevăr, curând le înghiți pe celelalte – toate pierdute în expansiunea sa neagră. Se întindea dintr-o zare în alta, mai întunecată decât indigoul, neagră ca însuși cerul nopții. Era mai mult decât culoare, vânătaia asta. Era deformare, era absorbție. Era concavitate și contorsiune. Silfa

cu ochii vioi spusese că cerul era obosit și îndurerat. Minimalizase problema.

Cerul se prăbușea. Furtunarii nu aveau nevoie să-l vadă înnegrindu-se. O *simțeau*.

Și începură să țipe.

21. Mâinile lui Nitid

Peșterile Kirine nu erau un sat în inima unui munte, ci mai degrabă o serie de sate unite printr-o rețea de pasaje întinzându-se ca razele dintr-un uriaș spațiu comun. O colaborare între natură, timp și mâini, spațiul era neșlefuit și fluid, neplănuit și improbabil. O minune. Impresia generală era de accident miraculos al geologiei, dar, în realitate, era un miraculos accident al geologiei care fusese lucrat de-a lungul sutelor de ani de generații după generații de kirini adepți ai unei estetici simple: „mâinile lui Nitid”. Ei erau uneltele zeiței, iar datoria lor, după cum o vedeau ei, era nu să iasă în evidență sau să ridice în slăvi, ci să-i copieze – cum ar veni – stilul.

Rar câte un detaliu se mărturisea ca „făcut”. Nu existau colțuri, ba până și treptele ar fi putut aproape să apară natural – asimetrice și imprecise.

Era întuneric, dar nu complet. Puțurile de lumină permiteau razelor de soare sau de lună să intre, amplificate de oglinzi de hematii ascunse și de lentile de cristal. Și nu era niciodată liniște. Canale întretăiate conduceau vântul peste tot, aducând aer proaspăt și scoțând un ciudat sunet de fond, permanent, care era pe de-o parte sumbru și ca de noapte furtunoasă și, pe de altă parte, ca un cântec de balenă.

Mergând prin peșteră, Karou era năpădită de senzații noi și vechi, laolaltă, ca la confluența a doua râuri repezi: amintirile lui Madrigal și uimirea lui Karou, contopindu-se la fiecare pas. Intrând în marea sală centrală, dintr-odată își aminti și rămase cu răsuflarea tăiată la vederea ei, oprindu-se în loc și dându-și capul pe spate, să privească în sus.

Își aminti fâlfâitul aripilor kirinilor pe deasupra capului, strigătele, râsetele și muzica, freamătul sărbătorilor și obișnuitul vieții de zi cu zi. În sala asta învățase să zboare.

Era uriașă, de mai multe zeci de metri înălțime, atât de vastă încât ecoul se pierdea și doar arareori își mai găsea drumul înapoi. Paravane de stalagmite se ridicau din podea în pereți ondulați – de zeci de metri înălțime, formate în sute și mii de ani, dar care mai aveau milioane până să se unească, în sfârșit, cu perechile lor din plafon. Pereții erau brăzdați de filoane de minereu, sclipind de aur, și pe alocuri terasați în nișe care îi aminteau de fagurii de albine sau de balcoanele dintr-o sală de operă. În acestea se instalaseră serafimii, privind în jos, spre spațiul central, unde cercurile de foc ordonate indicau utilizarea lor recentă.

— Uau, o auzi pe Zuzana murmurând în spatele ei.

Când se întoarse să se uite înapoi, zări fața Lupului, care tocmai înghițea cu greu un nod din gât, luptându-se cu emoția copleșitoare. Nu era nimeni să-l vadă; toată armata venea în urma lui, astfel încât numai Karou îi surprinse expresia de dor și mâhnire care i se zugrăvi, pentru o clipă, pe chip.

— Haide, zise ea și traversă sala.

Împreună, himerele și Bastarzii numărau aproape vreo patru sute de suflete, ceea ce era probabil mai mult decât numărul kirinilor care trăiseră în acest munte în zilele prospere ale tribului, însă era destul loc pentru toți și destul loc pentru a sta separați. Serafimii puteau să-și păstreze sala mare; era frig aici. Răsuflarea ei scotea aburi. Mai jos, în adânc, satele erau încălzite de izvoarele geotermale. Alese un culoar care avea să-i conducă la unul dintre acestea. Nu satul ei. Pe acela voia să-l lase în pace, să-l viziteze singură, la timpul potrivit, dacă avea să vină vreodată timpul acela.

— Pe aici.

22. Holbatul dement al abisului

— Un tort de ciocolată întreg, o baie, un pat. În ordinea asta.

Zuzana enumeră pe degete cele trei dorințe.

Mik dădu din cap, aprobator.

— Nu-i rău, zise el. Dar fără tort. Eu aș prefera gulaș de la Bucătăria cu Otravă, ștrudel cu mere și ceai. Abia pe urmă, da, o baie și un pat.

— Nu merge. Sunt cinci. Ți-ai irosit dorințele pe mâncare.

— Meniul complet e prima mea dorință. Gulaș, ștrudel, ceai.

— Nu așa merge. Eroare de dorință. Eu am câștigat. Tu și burta ta plină va trebui să priviți numai, în timp ce eu o să-mi fac o magnifică baie fierbinte și o să dorm în minunatul meu pat moale și călduros.

Baie fierbinte, pat moale – ce fantezie delirantă. Mușchii durerosi ai Zuzanei o implorau să aibă milă de ei, dar n-avea ce face. Nu aveau nicio dorință de pus; era doar un joc.

Mik își ridică sprâncenele.

— Oh. Așa, deci, trebuie să te privesc făcând baie? Bietul de mine.

— Da, bietul de tine. N-ai vrea mai degrabă în baie *cu* mine?

— De bună seamă, zise solemn. De bună seamă că aș vrea. Iar poliția dorințelor o să aibă de furcă să mă țină pe afară.

— Poliția dorințelor, pufni Zuzana.

— Poliția dorințelor? întrebă Karou, din prag.

Erau într-o serie de grote mici, despre care Zuzana deduse că alcătuiseră locuința unei familii, în zilele kirinilor. Cu patru încăperi, de forma vânei de stâncă, era oarecum ca un apartament într-un munte. Avea facilități – un soi de încălzire naturală și chiar o cămăruță privată, cu o gaură ce dădea într-un izvor subteran, care sugera foarte clar o toaletă (deși Zuzana voia o confirmare, înainte s-o folosească) –, dar nicio baie, din câte își puteau da seama, nici paturi. Existau niște grămezi de piei de animale îmblănite într-un colț, dar erau grosolane și vechi, iar Zuzana era foarte sigură că o mulțime de paraziți din lumea cealaltă trăiau în ele o saga plină de acțiune, multigenerațională.

Un întreg complex de locuințe asemănătoare acesteia erau aranjate în jurul unui soi de „piețe” a satului – o versiune mult mai mică a extraordinarei caverne prin care trecuseră mai devreme. Soldații se instalau, nu că ar fi fost prea multe de aranjat. Ei bine, Aegir fierarul avea treabă, iar Thiago se dusese cu locotenenții lui să facă ce fac în general tipii războinici înainte de o bătălie epică. Zuzana nu se putea gândi la nimic precis și nici nu voia. Nici la „adevărul” despre Thiago și nici la bătălia epică. Dacă încerca, începea să tremure și mintea îi schimba canalul, de parcă ar fi butonat telecomanda căutând programe pentru copii sau – ooh! – Canalul Culinar.

Apropo de mâncare, în timp ce Mik cerceta împrejurimile ca să găsească cel mai bun loc pentru „cartierul general al resurecțiilor”, Zuzana le ajutase, câteva minute, pe bizarele mici femei himere îmblănite, Vovi și Anwar, să improvizeze o bucătărie de campanie și să aranjeze proviziile pe care le aduseseră din Maroc. Nu strica să te pui bine cu furnizorii de mâncare și *poate* că se alesese și cu vreo câteva caise uscate din afacerea asta.

În urmă cu vreo două luni, dacă i-ar fi spus cineva că avea să fie super încântată de câteva caise uscate, s-ar fi uitat strâmb la acela. Acum se gândi că le-ar putea folosi ca monedă de schimb, ca țigările din închisoare.

— Jucăm Trei Dorințe, îi explică ea prietenei sale. Tort, baie fierbinte, pat moale. Tu ce-ți dorești?

— Pace în lume, zise Karou.

Zuzana își rostogoli ochii.

— Da, Sfânta Karou.

— Leac pentru cancer, continuă Karou. Și inorogi pentru toți.

— Bah. Nimic nu distruge Trei Dorințe ca altruismul. Trebuie să fie ceva pentru tine și, dacă nu include mâncarea, e o minciună.

— Ba, am inclus mâncarea. Am zis inorogi, nu?

— Îm-hmm. Mori de poftă după inorogi, nu-i așa? se încruntă Zuzana. Stai! Au și din ăștia pe aici?

— Din păcate, nu.

— Au avut, zise Mik, dar Karou i-a mâncat pe toți.

— Sunt un vorace prădător de inorogi.

— O să adăugăm asta la profilul tău, spuse Zuzana.

Karou își ridică sprâncenele.

— Profilul meu?

— Să zicem că am compus niște anunțuri matrimoniale, pe drumul încoace, recunoscu ea. Ca să ne omorâm timpul.

— Bineînțeles. Deci, cum suna anunțul meu?

— Păi, nu le-am putut nota, evident, dar cred că era ceva de genul: *Metisă frumoasă și dură caută*, *ăă*... *inamic nemuritor pentru curtare fără complicații*, *plimbări lungi pe plajă și fericire până la adânci bătrâneți*?

Karou nu replică imediat, iar Zuzana observă că Mik îi aruncă o privire dojenitoare. Ce? se apără ea printr-o ridicare de sprânceană. Doar trecuse sub tăcere partea cu „exclus îngeri

genocizi”, nu? Însă atunci prietena ei își îngropă fața în palme. Umerii începură să-i tremure, iar Zuzana nu-și dădea seama dacă râdea sau plângea. Trebuia să râdă, nu?

— Karou? întrebă ea, îngrijorată.

Karou își ridică fața și n-avea nicio lacrimă, dar nu i se citea nici prea multă veselie.

— Fără complicații, zise ea. Cum *vine* asta?

Zuzana aruncă o privire la Mik. *Asta* era fără complicații. Era minunat. Lui Karou nu-i scăpă privirea ei. Le zâmbi amândurora, melancolică.

— Doar ca să știți, sunteți norocoși, zise ea.

— Eu *știu*, zise Mik.

— Cu siguranță că știu asta, încuviință Zuzana, repede, și cu un pic mai multă ardoare decât era în stilul ei.

Totuși se simțea atât de... *anormală*. Oh, categoric flămândă, murdară și obosită – de aici și cele trei dorințe ale ei –, dar și dincolo de asta. Pentru un minut, adineauri, la intrarea în peșteră, simțise că se uita la sfârșitul lumii, nu alta.

Ce dracului fusese aia?

Când era copil, avea o păpușă preferată – mă rog, era de fapt o rață – și aparent devenise foarte slinoasă în urma ravagiilor adorației sale de copil mic, inclusiv, după cum fratelui ei Tomáš îi plăcea să-i aducă aminte, obiceiului ei de a-i suge ochii. Găsea treaba asta liniștitoare, netezimea și clinchetul lor dur în dinții ei micuți.

Mai puțin decât liniștitoare fusese campania părinților ei de a o convinge că asta putea s-o omoare.

— Te-ai putea sufoca, scumpo. Și n-ai mai putea să respiri.

Dar ce însemna asta pentru un copil mic? Tomáš fusese cel care făcuse clar mesajul. Și anume... sufocând-o. Doar puțin. Frații ăștia, atât de îndatoritori în materie de demonstrații de moarte!

— Ai putea să mori, zisese el, vesel, cu mâinile la gâtul ei. Uite-așa.

Funcționase. Ea înțelesese. Lucrurile te pot omorî. Toate felurile de lucruri, cum ar fi jucăriile sau frații mai mari. Și, pe măsură ce crescuse, lista asta devenise din ce în ce mai lungă.

Însă nu se simțise niciodată atât de puternică, înainte. Cum era citatul ăla din Nietzsche pe care îl iubesc poeții gotici atât de mult? *Când privești într-un abis și abisul privește în tine*. Ei bine,

abisul privise în ea. Nu, mai mult. Se holbase în ea, *o fulgerase*. Zuzana era aproape sigură că îi lăsase urme de arsură pe suflet și îi era greu să-și închipuie cum s-ar mai fi simțit vreodată normală.

Însă nu voia să i se plângă lui Karou pentru fiecare spaimă și pierdere a cumpătului. Venise aici din proprie inițiativă. Karou o avertizase că avea să fie periculos – și, bine, avertismentul teoretic fusese oarecum asemănător cu a-i spune unui copil mic despre sufocare, mai puțin demonstrația... Dar acum se afla aici și nu voia să fie copilul plângăcios din gașca asta.

Cât despre *norocoasă*?

— Sunt norocoasă și că sunt în viață, anunță ea. Când eram mică, sugeam ochii rației.

Mik și Karou se uitară la ea, iar Zuzana se bucură să vadă melancolia lui Karou preschimbată într-o îngrijorare amuzată.

— Asta-i... interesant, Zuze, comentă ea.

— Știu. Și nici măcar nu fac eforturi. Unii oameni sunt pur și simplu interesanți. *Tu*, totuși, cu viața ta monotonă și obișnuită... Ar trebui să ieși mai mult în lume. Să încerci chestii noi.

— Îm-hmm, zise Karou și Zuzana fu răsplătită cu o licărire de veselie aluzivă. Ai dreptate. Atât de plicticoasă. O să mă apuc de colecționat timbre. Asta e ceva interesant, nu?

— Nu. Doar dacă nu ți le lipești pe corp și le porți în loc de haine.

— Asta sună ca proiectul de final de semestru al cuiva de la școală.

— Absolut! încuviință Zuzana. Helen l-ar face. Dar ar transforma treaba într-un spectacol. Ar începe goală, cu un castron mare de timbre, pe care oamenii să le poată linge și să le lipească pe ea.

Karou în sfârșit râse deschis, iar Zuzana se simți mândră de reușită. Râsul îndeplinit. Poate că nu-i putea face lui Karou viața – sau iubirea – mai puțin complicată și poate că nu avea nicio sugestie folositoare când venea vorba despre, oh, știți, invaziile îngerilor sau farsele periculoase sau armate care în mod clar voiau să înceapă să se ucidă reciproc, dar măcar atât putea face. Putea s-o facă pe prietena ei să râdă.

— Bun, și acum ce urmează? întrebă ea. Îngerii dau un banchet magnific în onoarea noastră?

Karou râse din nou, dar sumbru.

— Nu tocmai. Urmează un consiliu de război.

— Consiliu de război, repetă Mik, sunând un pic năucit, cum Zuzana în mod cert se simțea.

Năucită și cu mult, foarte mult depășită de situație. Își închipuia că fiecare fir de păr de pe corpul ei stătea zbârlit drept în sus de la strania și electrizanta groază din ultima oră. Să-l vadă pe Uthem murind? Asta fusese o premieră, pentru ea. A fost silită să calce prin sângele lui și, cu toate că asta nu păruse să-i tulbure pe soldați (la fel de nepăsători de parcă ei ar fi lipăit prin sânge în fiecare dimineață pe drumul spre micul dejun), pe ea o tulburase, cu toate că abia avusese răgaz să proceseze. Fusese atât de… întoarsă de propria groază paralizantă și de ceea ce numea acum în gând „holbatul dement al abisului”.

Karou răsuflă prelung.

— De aceea ne aflăm aici.

Când spuse aici, își roti privirea prin încăpere, și adăugă:

— Oricât de straniu ar fi.

Iar Zuzana se simți și mai depășită de situație, încercând să-și închipuie ce însemna pentru prietena ei să fie înapoi, aici. Nu putu, firește. Acesta era locul unui fost masacru. Poate că era ecoul abisului care îi insuflă gândul, dar își imagină cum s-ar duce ea la casa familiei sale și ar găsi-o pustiită, cu paturile putrezite și pe nimeni care s-o întâmpine – nici acum, nici altă dată – și i se tăie răsuflarea.

— Ești bine? o întrebă Karou.

— Sunt bine. Mai la subiect, *tu* ești bine?

Karou dădu din cap, zâmbind vag.

— Da, sunt, de fapt.

Își ridică torța și se uită în jur.

— E ciudat. Când locuiam aici, asta era toată lumea mea. Nu cunoșteam pe nimeni care să nu fi locuit într-un munte.

— E uimitor, zise Zuzana.

— Este. Și n-ați văzut încă partea cea mai bună.

Karou păru sfioasă.

— Daa, care? Te rog, spune-mi că e o grotă unde prăjiturelele cresc ca ciupercile.

Bifat încă un hohot de râs pentru Zuzana.

— Nu, zise Karou. Și nu am niciun tort, de altfel, și mă tem că situația cu paturile nu se poate îmbunătăți, dar…

Făcu o pauză, lăsându-i timp Zuzanei să se prindă.

Zuzana se prinse. Oare să fie cu putință?

— Nu mă tachina.

Zâmbetul lui Karou era sincer; se bucura să dăruiască bucurie.

— Veniți. Cred că putem fura câteva minute.

23. Esențialul

Bazinele termale erau cum și le amintea Karou, dar, de asemenea, nici pe departe cum și le amintea, pentru că, în amintirile ei, aici erau kirini. Familii întregi, îmbăindu-se împreună. Bătrâne bârfind. Copii bălăcindu-se. Putea simți mâinile mamei sale clăbucindu-i capul cu rădăcină de selen și chiar își aducea aminte de mirosul său de ierburi, amestecându-se cu izul sulfuros al izvoarelor.

— E frumos, zise Mik.

Într-adevăr era: apa, verde-pal, calcaroasă, pietrele ca desenele din pasteluri, ițindu-se ca din spumă de mare. Era intim, dar nu mic, nu era un bazin, ci un ansamblu de bazine alăturate, alimentate de o cascadă lină, iar plafonul părea să vălurească, străluminat de depuneri de cristale și perdele de mușchi orb, trandafiriu-pal, numit astfel deoarece creștea în întuneric.

— Uite, acolo, zise Karou și ridică torța, călăuzindu-i spre locul unde peretele cavernei era de hematii pur, lustruit ca oglinda.

— Uau, șopti Zuzana.

Toți trei își priviră reflexiile, umăr la umăr. Arătau murdari și reverențioși. Suprafața curbă îi încovoia, iar Karou trebui să se apropie ca să cerceteze ce deformare a feței sale era de la efectul oglinzii de bâlci și ce era rezultatul bătăii. Atacul părea să se fi petrecut secole în urmă, dar corpul ei spunea altceva. Trecuseră doar două zile, iar fața ei nu era vindecată. Nici psihicul. De altfel, deformarea oglinzii i se păru potrivită: o manifestare exterioară a încovoierii ei lăuntrice pe care încercase s-o țină ascunsă.

Își scoaseră hainele și se cufundară în apă, care era fierbinte și foarte plăcută, astfel că, în câteva secunde de când intraseră,

membrele li se simțeau netede ca păpușile de porțelan, iar părul ca puful de lebădă. Al lui Karou și al Zuzanei pluteau ca niște cozi de sirenă la suprafața învolburată.

Karou închise ochii și se băgă, cu cap cu tot, în apă, lăsând curentul să scoată încordarea din ea. Dacă ar fi jucat cinstit Trei Dorințe, și-ar fi putut dori să se poată lăsa furată de somn, de parcă apa ar fi fost Lethe, râul uitării, și să ia o pauză lungă și plăcută de la armate și sfârșitul lumii. În loc de asta, se spălă și se clăti, apoi ieși. Mik se întoarse politicos cu capul în altă parte cât se îmbrăcă ea în haine curate. „Curate" vorba vine, dacă înmuiate în râul marocan și uscate pe un acoperiș prăfuit se socotea curățare.

— Aveți probabil o oră de torță, le spuse ea prietenilor săi, lăsându-le una și luând-o pe a doua. Mai știți să vă întoarceți?

Ei răspunseră că da, așa că ea lăsă perechea bucuriei lor perfecte, necomplicate, a unuia de celălalt, și încercă să nu fie prea invidioasă, în timp ce picioarele ei o duceau înapoi spre murmurul dușmănos al armatelor.

— Aici erai.

Dăduse un colț, apropiindu-se de centrul ca un stup al satului, și se întâlnise cu Thiago. *Ziri*. Când se văzură, o străfulgerare de sentiment îl transfigură. Îl ascunse repede, dar ea-l observă și-l înțelese. Era dragostea inseparabilă de tristețe și sufletul i se îndurera pentru el. „Sunt cu tine", îi spusese ea mai înainte, la kasbah, ca să nu se simtă prea singur în corpul lui furat. Însă *era* singur. Ea nu era cu el, nici măcar când era. Iar el o știa.

Karou se strădui să zâmbească.

— Veneam să te caut.

Ăsta era adevărul, în orice caz.

— S-a hotărât ceva?

El oftă și clătină capul. Era răvășit, cum Lupul nu era niciodată, mai puțin, probabil, imediat după bătălie. Părul îi era ciufulit, fruntea înnegrită de sângele uscat de la aterizarea forțată, iar genunchii și mâinile, julite și însângerate, arătau carne vie. Aruncă o privire în jur și-i făcu semn lui Karou către o ușă.

Numai pentru o clipă ea înțepeni și voi să protesteze. El nu e Lupul, își zise ea, urmându-l într-o încăpere mică. Era întunecoasă și igrasioasă. Karou închise ușa și plimbă în arc torța sfârâitoare ca să se convingă că erau singuri.

Singuri. Asta sperase Ziri, mai devreme, noaptea trecută, doar acest scurt respiro ca să-și dea jos masca Lupului? Se lăsă cu spatele de un perete, evident epuizat. Zise:

— Lisseth propune să alegem un țap ispășitor pentru o execuție demonstrativă.

— Ce? exclamă Karou. Asta-i groaznic!

— Tocmai de aceea am spus nu, doar dacă nu vrea să se ofere ea voluntar.

— Aș vrea eu.

— A refuzat.

Schiță un zâmbet strâmb, obosit, apoi își coborî vocea.

— Încă așteaptă să li se facă lumină în toată povestea asta. Să le dezvălui eu planul adevărat, care trebuie, bineînțeles, să implice măcel.

— Crezi că bănuiesc ceva? întrebă Karou, neliniștită, cu vocea un murmur tainic, ca a lui.

Își dorea să-i fi putut vorbi în cehă, cum putea cu Zuzana și Mik, fără să poarte grija c-ar putea fi auziți de nepoftiți.

— Ceva, da. Însă nu cred că se apropie de adevăr.

— Ar fi bine să nici nu se apropie.

— Eu mă port de parcă aș avea un as în mânecă pentru o lovitură finală pe care încă nu le-am împărtășit-o și lor, însă nu știu cât o să mai țină asta. N-am fost niciodată în cercul lui de apropiați. Dacă, de obicei, le spunea planurile lui și acum secretoșenia asta li se pare în neregulă? Cât despre problema asta…

Își duse mâinile la cap și tresări, trăgându-și iute respirația, la contactul rană pe rană.

— Ce ar fi făcut Lupul? N-ar fi făcut nimic. Nu le-ar fi dat serafimilor pe nimeni și i-ar fi descumpănit cu o privire, dacă i-ar fi cerut-o.

— Ai dreptate.

Lui Karou îi veni ușor să-și imagineze scena, disprețul Lupului, clar în ochii lui, înfruntându-și dușmanii.

— Bineînțeles că el ar orchestra un măcel.

— Da. Numai că asta este tactica noastră, în toată povestea: să începem credibili, cu ce ar fi făcut el, dar să nu mergem pe drumul pe care l-ar fi apucat el. Nu o să le dau îngerilor pe nimeni și n-am să-mi cer nicio scuză. E o problemă a himerelor și atâta tot.

— Și dacă se întâmplă din nou? întrebă Karou.

— O să am grijă să nu se repete.

Cuvinte simple, grele, pline de amenințare și regret.

Karou știa că Ziri nu voia o asemenea responsabilitate, dar își aminti ce spusese, în timpul zborului – „Vom lupta pentru lumea noastră până la ultimul ecou al sufletelor noastre” – și de modul în care stătuse între cele două armate însetate de sânge și le ținuse deoparte, și de aceea nu se îndoia că el s-ar fi putut ridica la înălțimea oricărei situații.

— Bine, zise ea, încheind subiectul.

Tăcerea începu să se aștearnă între ei și, odată ce problemele fuseseră discutate, calitatea lui „singuri” se schimbă. Erau doi indivizi obosiți, stând în picioare într-o penumbră pâlpâitoare, un hățiș de sentimente și temeri – iubire, încredere, ezitare, regret.

— Ar trebui să ne întoarcem, zise Karou, deși i-ar fi plăcut să-i poată prelungi puțin răgazul lui Ziri. Serafimii așteaptă.

El dădu din cap și o urmă, spre ușă.

— Ai părul ud, zise.

— Sunt niște băi, îi spuse ea, deschizând ușa și amintindu-și că el n-avea de unde să știe.

— Nu pot să spun că nu sună ademenitor.

Arătă spre blana mânjită de sânge închegat de pe picioarele lui și spre palmele rănite. Și mai avea și rana de la cap, unde se lovise de podeaua peșterii. Ea făcu un pas spre el, ridicând mâna să-l atingă; el tresări. Un cucui mare se umflase sub sângele negru, uscat.

— Au, zise ea. Te ia cu amețeli?

— Nu. Doar pulsează durerea. E în regulă.

Și el îi cercetă fața lui Karou.

— Tu arăți mult mai bine.

Ea-și atinse obrazul, dându-și seama că nu o mai durea. Nici nu mai era umflată. Își duse mâna la lobul urechii și descoperi că rana se închisese. *Ce*?

Cu o mică tresărire, își aminti, ca un fragment dintr-un vis:

— Apa, zise ea, are niște proprietăți vindecătoare.

— Serios?

Ziri se uită din nou la mâinile lui jupuite.

— Poți să-mi arăți drumul?

— Ăă…, Karou făcu o pauză, stânjenită. Te-aș conduce, dar Zuzana și Mik sunt acolo.

Roși. Era posibil ca Zuzana și Mik să fie prea obosiți ca să se poarte ca Zuzana și Mik, dar cu apa vindecătoare, probabil că prietenii ei aveau să profite de ora lor de singurătate la modul, ăă, Zuzana-și-Mik.

Ziri pricepu repede unde bătea. Roși, de asemenea, iar umanitatea care îi inundă trăsăturile reci și perfecte era extraordinară. Ziri purta acest corp mult mai frumos decât o făcuse Thiago.

— O să aștept, zise râzând încetișor, stingherit, ocolindu-i privirea lui Karou, care râse și ea.

Și acolo se aflau, în pragul ușii, roșind, râzând stingheriți și stând prea aproape unul de celălalt – mâna ei coborâtă de la fruntea lui, dar corpul încă aplecat spre al lui – când cineva veni de după colț, pe culoar, și se opri scurt.

Oh, *puteri cerești și praf de stele*, voi Karou să strige. *Glumiți*?

Pentru că bineînțeles, bineînțeles, era Akiva. Muzica vântului îi acoperise zgomotul pașilor. Se afla la nici trei metri distanță și, oricât de priceput era să-și ascundă izbucnirile sentimentelor, nu izbuti în totalitate să-l ascundă pe acesta de acum.

O tresărire de stupefacție în oprirea lui și obrajii începură să i se coloreze. Karou era sigură că își ținu răsuflarea. La stoicul Akiva, toate aceste mici semne erau echivalentul unei clătinări pe picioare în urma unei palme.

Karou făcu un pas și se îndepărtă de Lup, dar nu putu risipi tabloul pe care îl oferiseră în secunda aceea. Simți propria izbucnire a sentimentelor la vederea lui Akiva, dar se îndoi că el i-ar fi putut-o desluși în râsul ei, în fața îmbujorată și, acum, mai rău, în vinovăția de a fi descoperiți, de parcă ar fi fost prinsă în mijlocul unei trădări.

Râzând și roșind cu Lupul Alb? Din câte știa el, asta *era* trădare.

Akiva. Impulsul de a zbura la el era cumva ca o forță de gravitație, căreia nu i te puteai opune, însă numai inima ei se mișcă. Picioarele îi prinseseră rădăcini, grele și vinovate.

Vocea lui Akiva sună rece și grăbită.

— Am ales un consiliu reprezentativ. Ai putea face și tu la fel.

Făcu o pauză, iar pe chipul lui se citi procesul invers de pe chipul Lupului. Uitându-se la ei doi, umanitatea i se retrase, rămânând așa cum îl văzuse prima oară Karou în Marrakech: *cu sufletul mort*.

— Suntem gata, oricând sunteți și voi.

Oricând o să terminați cu roșitul la lumina torțelor.

Cu acestea se întoarse și plecă, mai înainte ca ea să poată spune ceva.

— Stai, zise Karou, dar vocea îi sună slab și, chiar dacă el o auzi prin muzica vântului, nu se întoarse.

Am fi putut să-i spunem, gândi ea. *Am fi putut să-i spunem și lui adevărul*. Însă ocazia fusese ratată și Akiva parcă luase tot aerul cu el. Pentru un lung moment, ea nu mai putu respira, iar când o făcu, se strădui să sune egală și normală.

— Îmi pare rău, zise Ziri.

— Pentru ce? întrebă ea, mimând jalnic nepăsarea, de parcă el n-ar fi văzut și înțeles totul.

Dar bineînțeles că înțelesese.

— Îmi pare rău că lucrurile nu pot fi altfel. Pentru tine.

Pentru ea și Akiva, deduse Karou că voia să spună, și – dragul de Ziri – era sincer. Fața Lupului era însuflețită de compasiune.

— Ba pot fi, zise ea, cumva spre surprinderea ei, și în locul vinovăției și a chinului ei mut, simți hotărârea.

Brimstone crezuse în asta, la fel și Akiva, și… fericirea supremă din ambele ei vieți fusese atunci când *ea* crezuse.

— Lucrurile pot fi diferite, îi spuse lui Ziri.

Și nu doar pentru ea și Akiva.

— Pentru noi toți, preciză și se sili să zâmbească. Ăsta-i esențialul.

24. Semnul Apocalipsului

Câteva ore mai târziu, Karou uitase cu desăvârșire de ce zâmbise.

Lucrurile pot fi diferite, desigur. Dar mai întâi, trebuie să ucideți o întreagă companie de îngeri și probabil să dați peste cap civilizația omenească pentru totdeauna. Și, oh, ați putea foarte bine să pierdeți, oricum. Ați putea muri cu toții. Nu-i cine știe ce.

Nu era propriu-zis o surpriză. Nu era ca și când ar fi numit careva întrunirea „consiliu al păcii”.

Era o întrunire pentru cărțile de istorie, fără îndoială. Sus, în Munții Adelphas, care fuseseră dintotdeauna principalul bastion dintre Imperiu și ținuturile libere, reprezentanții celor două armate rebele stăteau față în față. Serafimi și himere, Bastarzi și reînviați, Urgia Bestiilor și Lupul Alb, astăzi nu dușmani, ci aliați.

Avea să meargă pe cât de bine se puteau aștepta.

— Sunt pentru acțiunea directă.

Vorbise Elyon, fratele care îi luase locul lui Hazael, lângă Akiva. El și alți doi – Briathos și Orit – îi reprezentau pe Bastarzi, împreună cu Akiva și Liraz. Cu Thiago erau Karou, Ten și Lisseth.

— Și acțiunea directă este? se interesă Lupul.

Elyon zise, de parcă ar fi fost evident:

— Închidem portalurile. Îi lăsăm pe oameni să se ocupe de Jael.

Ce?

Nu la asta se așteptase Karou.

— Nu, zise imediat, deși nu se cădea să răspundă ea.

Liraz obiectă în același moment și cuvintele lor se ciocniră în aer. *Nu*. Așezate la masa discuțiilor chiar față în față, își încrucișară privirile, Liraz mijind ochii, Karou păstrându-i cu grijă neutri.

Nu aveau să închidă portalurile dintre lumi, lăsându-i pe Jael și mia lui de soldați din Dominion de partea cealaltă, pentru ca oamenii „să se ocupe” de ei. Din acest punct de vedere erau de acord, deși din motive diferite.

— De Jael o să mă ocup eu, zise Liraz.

Vorbi liniștit, fără emfază. Era fioros, iar efectul declarației, indiscutabil, ca un fapt de mult stabilit.

— Orice altceva o să se întâmple, măcar lucrul ăsta e sigur.

Motivul lui Liraz era răzbunarea, iar Karou n-o învinui. Văzuse corpul neînsuflețit al lui Hazael și o văzuse și pe Liraz sfâșiată de durere, cu Akiva lângă ea, la fel de tulburat. Chiar și din propriul puț negru de mâhnire al lui Karou, din noaptea aceea, priveliștea o zdruncinase. Și ea îl voia pe Jael mort, dar nu era singura ei grijă.

— Jael e problema *noastră*, zise ea. Nu le-o putem pune oamenilor în cârcă.

Elyon avea răspunsul pregătit.

— Dacă ceea ce spui tu despre oameni și armele lor e adevărat, ar trebui să fie simplu pentru ei.

— Ar fi, dacă i-ar vedea ca pe dușmani, zise ea.

„Mascarada” lui Jael era o lovitură de maestru. „O să ne venereze ca pe zei”, îi spusese Jael lui Akiva, iar Karou nu se îndoia că avea dreptate. Îi zise lui Elyon:

— Imaginează-ți puterile cerești desprinzându-se din cer și coborând înaintea voastră, vii și respirând. Cum anume v-ați „ocupa” de ele?

— Îmi imaginez că le-aș da orice mi-ar cere, răspunse el, adăugând, cu o logică impecabilă: Și tocmai de aceea trebuie să închidem portalurile. Întâia noastră grijă trebuie să fie Eretz. Avem destule de înfruntat aici, fără a mai porni o luptă într-o lume care nu ne aparține.

Karou clătină din cap, dar cuvintele lui o dezechilibraseră și, pentru moment, nu mai găsi niciun argument. Era obligatoriu ca Jael să nu reușească să aducă armele omenești în Eretz și cea mai simplă cale de a-l opri era să închidă portalurile.

Însă era inacceptabil. Karou pur și simplu nu putea să se spele pe mâini în privința sorții oamenilor, întorcând spatele unei întregi lumi, mai ales fiindcă mascarada lui Jael avea legătură directă cu ea. Ea îl adusese pe abominabilul Razgut în Eretz și îi îngăduise să plece de capul lui, cu asemenea cunoștințe pe care le deținea – despre război, religie, geografie –, iar el i le dăruise lui Jael. Ea adusese năpasta asta pe capul oamenilor la fel de sigur cum făcuse posibilă asocierea acelor doi îngeri oribili.

În secunda în care ea își căuta cuvintele, își roti privirile după ajutor la cei din jurul mesei de piatră și întâlni privirea lui Akiva. A fost ca o săgeată în inima ei, privirea aceea. Lipsită de orice expresie. Indiferent ce simțea pentru ea – dezgust? dezamăgire? consternare și durere până în măduva oaselor? – era ascuns.

— Închiderea accesului e o cale de rezolvare a problemei, zise el, uitându-se drept la Thiago. Însă nu e una foarte bună. Dușmanii noștri nu stau întotdeauna unde-i punem și au tendința să se întoarcă asupra noastră când nu suntem atenți și cu atât mai periculoși pentru asta.

Nu era nicio îndoială că se referea la propria sa evadare și la consecințele sale. Lupului nu-i scăpă aluzia.

— Într-adevăr, zise. Trebuie să învățăm din greșelile trecutului. Moartea e singura soluție.

O privire spre Karou și adăugă, cu un zâmbet abia ghicit:

— Și, uneori, nici măcar ea.

Le luă celorlalți o secundă să-și dea seama că Urgia Bestiilor și Lupul erau de acord, chiar și un acord glacial cum era.

— Ar fi prea nesigur, îi spuse Liraz lui Elyon, și prea nesatisfăcător.

Erau cuvinte simple și pătrunzătoare. Ea avea un unchi de ucis și plănuia să se bucure făcând-o.

— Și atunci ce propuneți? întrebă Elyon.

— Facem ceea ce știm să facem, zise Liraz. Luptăm. Akiva îi distruge portalul lui Jael ca să nu poată chema întăriri. Atacăm mia de soldați de acolo și apoi ne întoarcem prin celălalt portal, îl închidem în urma noastră și ne ocupăm de restul de aici, din Eretz.

Elyon cumpăni planul.

— Lăsând deocamdată la o parte „restul" și șansele minime de aici, mia din lumea oamenilor înseamnă aproape trei la unu în favoarea lor.

— Trei dominioni la un bastard? zâmbetul lui Liraz era ca rodul iubirii dintre un rechin și un iatagan. Accept provocarea asta. Și, nu uitați, noi avem ceva ce ei nu au.

— Și anume? întrebă Elyon.

Cu o privire, întâi spre Akiva, Liraz se întoarse spre himere. Nu vorbi; privirea ei era plină de resentiment și fără chef, dar înțelesul era clar: *Noi avem bestiile*, ar fi putut răspunde, cu buzele subtil arcuite.

— Nu, zise brusc Elyon.

Se uită la Briathos și la Orit, pentru sprijin.

— Am fost de acord să nu le ucidem, atâta tot, deși am fi fost îndreptățiți s-o facem, după ce ele au încălcat armistițiul...

— Noi am încălcat armistițiul? sări Ten.

Haxaya, mai precis, care părea să se delecteze cu farsa jucată, într-un mod în care numai ea ar fi putut. Karou îi știa adevărata față. Îi fusese prietenă, demult, iar înfățișarea ei originală nu era de lup, ci de vulpe, într-adevăr nu foarte diferită de aceasta de acum – numai că mai ascuțită și mai sălbatică. Haxaya pretinsese, odată, că ea era doar două șiruri de colți cu un corp în spate și modul în care rânjea cu fălcile de lup ale lui Ten părea o zeflemea. *Aș putea să vă mănânc*, părea ea să gândească în majoritatea timpului, inclusiv acum.

— Atunci de ce e sângele *nostru* cel care pătează podeaua peșterii? întrebă ea.

— Pentru că noi suntem mai rapizi decât voi, răspunse Orit, tot numai dispreț. De parcă ați mai avea nevoie de dovezi.

Și, cu asta, Ten se pregăti să se repeadă peste masă la ea, cu colții dezveliți și ducă-se naibii armistițiul.

— Arcașii voștri sunt cei care ar trebui să răspundă pentru asta, nu noi.

— A fost legitimă apărare. În clipa în care v-ați arătat hamsele, am fost liberi de jurământ.

Pe bune? ar fi vrut Karou să strige. Nu învățaseră chiar nimic? Erau ca niște copii. Niște copii cu adevărat mortali.

— *Destul*.

N-a fost un strigăt și n-a venit de la Karou. Mârâitul lui Thiago era gheață și ordin și pătrunse printre soldații față-n față făcând ambele tabere să se clatine înapoi pe călcâie. Ten lăsă capul în jos, la generalul ei.

Orit se uită chiorâș. Nu era frumoasă ca Liraz, la fel ca mulți dintre îngeri. Trăsăturile ei erau șterse, fața plină, iar nasul îi fusese rupt cândva, cu puntea turtită de o forță brută.

— Tu decizi ce e destul? îl luă la rost pe Thiago. Nu prea cred.

Se întoarse spre ai săi:

— Parcă ne înțeleseserăm să nu mergem mai departe, până când nu-și vor dovedi buna-credință. Eu nu văd bună-credință. Văd bestiile râzându-ne în nas.

— Nu, zise Thiago, nu asta vezi.

— Rugați-vă să nici n-ajungeți s-o vedeți vreodată, adăugă Lisseth.

Thiago continuă ca și când ea n-ar fi vorbit.

— Am spus că voi pedepsi orice soldat sau soldați care-mi vor sfida ordinul și am s-o fac. Dar nu ca să vă mulțumesc pe voi și nici n-o să fiți publicul, când am s-o fac.

— Atunci cum o să știm? întrebă Orit.

— O să știți, răspunse Lupul, la fel de încărcat cu amenințare ca declarația de mai devreme făcută lui Karou, însă fără urma de regret.

Elyon nu era mulțumit. Celorlalți le zise:

— Nu putem avea încredere în ei, lângă noi, în bătălie. Putem să luptăm cu Jael fără să amestecăm batalioanele. Ei urmează ordinele lor, noi pe ale noastre. Rămânem separați.

A fost Liraz cea care, măsurând himerele din ochi, zise:

— Chiar și o pereche de hamse într-un batalion ar putea slăbi Dominionul și ne-ar da un avantaj.

— Sau ne-ar slăbi pe noi, protestă Orit, și ne-ar dezavantaja.

Karou se uitase la Akiva și observă o scânteie aprinzându-i ochii – însuflețirea unei idei – și când el vorbi, intervenind abrupt, se așteptă să îi dea glas. Însă el zise doar:

— Liraz are dreptate, dar și Orit are dreptate. S-ar putea să fie prea curând să vorbim despre batalioane mixte. O să lăsăm deoparte propunerea aceasta, deocamdată.

Iar când discuția continuă cu planul de atac, Karou rămase întrebându-se: *Ce a fost scânteia aceea*? *Care era ideea*?

Se uită mai departe la el, cercetătoare, și trebui să recunoască că se așteptase să fie vreo cale de ieșire din toată încurcătura asta, pentru că ei îi devenise limpede, cu fiecare moment, că în cel puțin un lucru serafimii și himerele erau uniți, și anume în indiferența lor, în toate planurile pe care le făceau, pentru efectul pe care acest atac avea să-l aibă asupra oamenilor.

Karou încercă să dea glas îngrijorării acesteia în timp ce consiliul de război își urma cursul, dar nu reuși să se facă luată în seamă. Liraz, i se păru ei, intenționat vorbea peste ea de fiecare dată, de parcă interesele lor care se întâlniseră mai devreme în acel răsunător nu, acum divergeau radical. Liraz voia sângele lui Jael. Nu-i păsa pe cine împroșca.

— Ascultați, zise Karou, grăbită, când simți că acordul lor devenise bătut în cuie – și era un miracol că acest consiliu putuse găsi un acord, dar părea un miracol *rău*. În clipa în care atacăm, devenim actori în mascarada lui Jael. Îngeri în alb atacați de îngeri în negru? Lăsând la o parte ce o să creadă oamenii despre himere. Au o poveste și pentru asta, iar în povestea lor, diavolul *este un înger*…

— N-avem de ce să ne facem griji pentru ce o să creadă oamenii despre noi, zise Liraz. Asta nu e nicio mascaradă. Este o ambuscadă. Intrăm și ieșim. Rapid. Dacă oamenii o să încerce să-l ajute pe el, o să devină și ei inamicii noștri.

Mâinile ei erau așezate pe tăblia de piatră a mesei. Era gata să se împingă în ele și să se salte în picioare, în clipa asta. Oh, era atât de gata pentru o baie de sânge.

— Acest inamic potențial, pe care pari să-l desconsideri, zise Karou, are…

Ar fi vrut să spună că oamenii aveau arme de asalt și lansatoare de rachete și avioane de luptă. Mici detalii care, în limbile Eretzului, nu reușeau nici pe departe să transmită realitatea.

— … arme de distrugere în masă, zise ea, în schimb.

Asta era o traducere destul de bună.

— La fel și noi, replică Liraz. Noi avem *foc*.

Tonul ei era atât de rece, încât Karou se opri brusc.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea, vocea înălțându-i-se de mânie.

Știa prea bine ce voia să spună Liraz și era șocată. Stătuse în cenușa cetății Loramendi. Știa ce putea face focul serafimilor. Oare să fi fost același pe care îl folosise Liraz ca să-i încălzească pe Zuzana și pe Mik în somnul lor, cel cu care amenința să ardă o lume?

Akiva interveni.

— N-o să se ajungă la asta. Ei nu sunt dușmanii noștri. Scopul nostru va fi să provocăm cât mai puține pagube colaterale cu putință. Dacă oamenii ajung marionetele lui Jael, o vor face în necunoștință de cauză.

Era o slabă consolare. *Cât mai puține pagube colaterale cu putință*. Karou se sili să-și păstreze chipul imobil, în timp ce mintea i se răzvrătea. Mai mult sau mai puțin literalmente, lumea oamenilor avea să fie o iască ușor de aprins la o flacără ca asta. *Apocalips*, gândi ea. Asta era ceva special până și pentru schița *ei* de dezastru, care devenise destul de fantastică, în ultimele câteva luni. *Bine că nu sunt decât două lumi de care să-mi pese că vor fi distruse*, gândi ea. Numai că, oh, la naiba, *erau* probabil mai multe. De ce nu? O lume puteai s-o numești întâmplare – un accident excepțional de praf de stele. Dar dacă existau două lumi, care erau șansele să nu fie *decât* două?

Apropiați-vă, *lumilor*, gândi Karou, *poftim de luați-vă dezastrul*! Se uită din nou în jurul mesei, dar era înconjurată de războinici în mijlocul unui consiliu de război și tot ce se decisese aici putea fi rezumat prin „*Bineînțeles*, *idioato*. *Ce* credeai *că o să se întâmple*? Totuși mai încercă. Zise:

— Nu există un nivel acceptabil de pagube colaterale.

I se păru că vede o îmblânzire în privirea lui Akiva, însă nu glasul lui îi răspunse. Ci al lui Lisseth, chiar din spatele ei.

— Atât de îngrijorată, zise ea, șuierând cu ranchiună. Ești himeră sau ești om?

Lisseth. Sau, cum îi plăcea lui Karou să-i spună în minte, viitoarea rumegătoare. Trebui să facă un mare efort să nu se întoarcă, să se uite în ochii najei și să zică: „Muu”. În loc de asta, îi răspunse pe un ton detașat și doar cu o mică notă de condescendență:

— Sunt himeră într-un corp de om, Lisseth. Credeam că ai înțeles asta până acum.

— Înțelege foarte bine. Nu-i așa, soldat?

Thiago se întorsese pe jumătate să-i arunce najei o privire de avertisment. Locotenentul avea să-și încaseze muștruluiala mai târziu, gândi Karou. Lupul fusese cât se poate de clar, înainte de consiliu, că trebuia să se prezinte ca un front unit, orice ar fi. Acum părea evident că Lisseth nu putea asculta acel ordin.

— Da, domnule, zise Lisseth, izbutind să găsească un ton îndeajuns de respectuos.

— Și, în afară de oameni, continuă Karou, cum rămâne cu noi? Câți dintre noi vor muri?

— Atâția cât va fi necesar, răspunse Liraz de peste masă, iar lui Karou îi veni s-o *zgâlțâie* pe splendida regină de gheață, înger al morții.

— Și dacă nu e necesar să moară niciunul? întrebă ea. Dacă există o altă cale?

— Desigur, zise Liraz, parcă plictisită. De ce nu ne ducem pur și simplu la Jael și să-i cerem să plece? Sunt convinsă că, dacă-i spunem „te rugăm frumos”…

— Nu asta am vrut să spun, i-o reteză Karou.

— Atunci, ce? Ai o altă idee?

Și, bineînțeles, Karou n-avea. Recunoscu, înciudată și cu amărăciune:

— Nu încă.

— Dacă-ți vine vreuna, sunt sigură că o să ne anunți.

Oh, privirea ei tăioasă, tonul acela sardonic, disprețuitor. Karou simți ura îngerului ca pe o palmă. O meritase? Aruncă o privire spre Akiva, dar el nu se uita la ea.

— Am ajuns până aici, zise Thiago. Soldații noștri au nevoie de odihnă și mâncare, și avem și niște resurecții de efectuat.

— Pornim în zori, zise Liraz.

Nimeni nu obiectă.

Și asta a fost tot.

Când consiliul se termină și participanții se ridicară în picioare, Karou gândi: Semnalul apocalipsului.

Sau… poate că nu. Privindu-l pe Akiva ieșind fără să arunce nici măcar o privire spre ea, încă nu avea nicio idee despre scânteia care-i sclipise în ochi, dar nu avea de gând să se bizuie pe el sau pe oricine altcineva ca să ia partea lumii oamenilor. Cât despre ea, n-avea să se resemneze atât de ușor cu măcelul. Mai avea timp. Nu prea mult, dar avea. Ceea ce ar trebui să fie de ajuns, nu? Tot ce trebuia să facă era să vină cu un plan ca să evite apocalipsul și, cumva, să-i convingă pe acești soldați îndârjiți și căliți să-l adopte. În… aproximativ douăsprezece ore. În timp ce avea să fie în transă profundă, efectuând câte resurecții putea.

Nu era mare scofală.

SOSIREA, 24 DE ORE MAI TÂRZIU

25. Voi, plural

De la consiliu, Akiva se retrase în camera pe care o alesese pentru el și închise ușa.

Liraz se opri puțin afară și ciuli urechea. Ridică mâna să bată, dar o lăsă să-i cadă pe lângă corp. Aproape un minut rămase acolo, pe chipul ei succedându-se dorul și mânia. Dorul după un timp când stătea între frații ei. Mânia pentru absența lor și pentru nevoia ei.

Se simțea… expusă.

Hazael într-o parte, Akiva în cealaltă; întotdeauna fuseseră scuturile ei. În bătălie, firește. Se antrenaseră împreună de la cinci ani. În cel mai bun caz, luptau ca un singur corp cu șase brațe, cu o minte comună și niciunul nu avusese vreodată spatele descoperit spre vreun dușman. Însă nu doar în bătălie, își dădea seama acum, îi folosise drept adăpost, ca pe niște ziduri de apărare între care să stea. Ci și în momente ca acestea. Cu Hazael mort și Akiva într-o lume a lui, simțea vântul din toate părțile, de parcă ar fi putut s-o spulbere.

N-avea să cerșească tovărășie. Nici n-ar fi trebuit s-o ceară și o durea faptul că Akiva în mod clar nu avea nevoie de ceea ce avea ea nevoie. Și se închidea singur cu propria durere și nefericire, lăsând-o pe ea afară?

Nu bătu la ușa lui, ci își îndreptă umerii și plecă. Nu știa unde se duce și nici nu-i păsa prea mult. Totul era de umplutură, oricum – fiecare secundă, până la ultima, când avea să-și țină sabia deasupra inimii unchiului ei și, încet, încet, avea s-o împlânte în ea.

Nimic nu avea să oprească asta să se întâmple, nici oamenii și armele lor, nici îngrijorările înnebunite ale lui Karou, nici rugămințile de pace.

Nici altceva.

•••

Akiva nu era mâhnit. Imaginile care îl bântuiau – corpul neînsuflețit al fratelui său, Karou râzând cu Lupul – fuseseră

puse deoparte și încuiate. Ochii lui erau închiși, fața liniștită ca într-un somn fără vise, dar nu dormea. Nici nu era întrutotul treaz. Era într-un loc pe care îl găsise cu ani mai devreme, după Bullfinch, când se refăcea în urma rănii care ar fi trebuit să-l ucidă. Deși nu murise și chiar își recuperase folosința deplină a brațului, rana din umăr nu încetase niciodată să-l doară, nici măcar o secundă, și acolo se afla acum.

Era înăuntrul durerii, în locul unde lucra magia.

Nu *siritharul*. Acela era cu totul altceva. Orice magie pe care o făcuse cu un scop, o făcuse – sau probabil o *descoperise* – aici. La început, i se păruse ca și când ar fi coborât printr-o trapă în nivelurile întunecate ale minții sale, dar, cu trecerea timpului, pe măsură ce devenise mai puternic și se cufundase mai adânc, simțul spațiului continuase să se extindă și ajunsese să se trezească, după aceea, confuz și dezechilibrat, de parcă s-ar fi întors de undeva de foarte departe.

Oare făcea magia sau o găsea? Oare era în el însuși sau în afară? Nu știa. Nu știa nimic. Fără nicio pregătire, Akiva se ghida după instinct și speranță, iar, în seara asta, minut după minut, le testase pe amândouă.

În mijlocul consiliului de război, ideea îi venise într-o străfulgerare subită care i se păruse o revelație. Era vorba despre hamse.

Nu-și făcea iluzii despre probabilitatea ca armatele să ajungă la vreun acord prea curând. Știa că asta avea să fie periculos, dar mai știa și că o adevărată alianță, nu doar o destindere, ar fi însemnat cea mai bună utilizare a puterii lor colective. Integrare. În orice mod ar fi lovit Dominionul – în batalioane mixte sau separate –, ar fi fost copleșiți numeric. Însă Liraz avusese dreptate, cu hamse în fiecare unitate, dușmanul ar fi fost slăbit și asta ar mai fi echilibrat forțele. Ar fi însemnat deosebirea dintre victorie și înfrângere.

Însă nu se putea aștepta ca frații și surorile lui să aibă încredere în himere, mai ales ținând cont că începuseră cu stângul. Hamsele erau o armă împotriva căreia ei nu aveau nicio apărare.

Dar dacă *ar fi avut* o apărare?

Asta era ideea lui Akiva. Dacă ar fi putut face o contravrajă care să-i protejeze pe Bastarzi de pecețile diabolice? Nu știa dacă putea s-o facă – nici măcar dacă ar fi trebuit. Dacă reușea,

oare n-avea să provoace mai multe conflicte decât aplana? Himerele n-aveau să fie încântate să-și piardă avantajul.

Și… Karou?

Aici viziunea lui Akiva se încețoșa. Cum să-ți dai seama dacă instinctele tale erau doar speranță deghizată și dacă speranța nu era decât disperare afișându-se ca posibilitate? Pentru că, dacă reușea, deopotrivă cu șansa unei adevărate alianțe între armatele lor mai venea una, mai personală.

Karou ar fi putut să-l atingă. Mâinile ei, direct pe pielea lui, fără agonie. Nu știa dacă ea voia să-l atingă sau dacă avea s-o mai facă vreodată, însă șansa ar fi fost acolo, în caz că.

•••

Serafimii și himerele își postaseră, fiecare, străji la gura culoarului care unea satul și sala principală a peșterii, cu intenția de a-și ține soldații separați. Plutea senzația de pândă și de dat târcoale, posibilitatea dușmanilor după fiecare colț. Relaxarea era cu neputință. Cei mai mulți din ambele tabere se simțeau prinși ca într-o capcană sub plafoanele cu ascunzători și între pereții fără ferestre ale acestui loc, nevăzând cerul, cu imposibilitatea evadării – mai ales himerele, știind că Bastarzii își aveau tabăra între ei și ieșire.

Se odihniseră, mâncaseră și salvaseră ce arme mai putuseră găsi din arsenalul kirinilor, de mult jefuit de negustorii de sclavi. Aegir topea oale și unelte ca să facă săbii, iar bătaia ciocanelor sale se alătura zgomotelor muntelui. Unii soldați fuseseră puși să reechilibreze dinamic vechile săgeți, dar nu era destulă treabă de făcut ca să ocupe majoritatea armatei, iar statul degeaba era periculos. Nu izbucnise nicio agresiune deschisă, dar îngerii, furioși că nicio bestie nu fusese pedepsită pentru încălcarea jurământului, pretindeau că simțeau răul hamselor pulsând prin pereți spre ei.

Himerele, oricât de supuse ordinelor răspicate ale generalului lor, se poate să fi găsit mai multe ocazii decât necesar ca să-și sprijine palmele, istovite, de stâncă, apăsând, chipurile ca să-și sprijine greutatea. Că magia hamselor trecea prin piatră era improbabil, dar nu din cauză că nu ar fi încercat. „Măcelarii cu mâini negre”, așa îi numeau pe Bastarzi, și vorbeau cu glas scăzut despre retezatul mâinilor tatuate și aruncatul lor în foc.

Apoi, colac peste confuzia generală și amestecând-o mai mult, era disperarea care-i scobise pe fiecare adânc pe

dinăuntru și care încă răsuna în ei, ca o bătaie de tobe îndepărtată, monștri și îngeri deopotrivă. Nimeni nu vorbea despre asta, fiecare ascunzând-o ca pe o slăbiciune personală. Soldații aceștia poate că nu simțiseră niciodată o disperare mai profundă ca aceea care îi zdruncinase mai devreme, dar cu siguranță simțiseră disperare.

Ca frica, era întotdeauna îndurată în tăcere.

•••

— Ei? întrebă Issa, când Karou se întoarse, singură, în sat.

Rămăsese dinadins în urma lui Thiago, Ten și Lisseth, sătulă de compania lor, iar Issa îi ieșise în întâmpinare, la o răscruce de culoare.

— Cum a fost?

— Cam cum te-ai fi așteptat, răspunse Karou. Sete de sânge și bravadă.

— De la toți?

— Aproape.

Se ferea s-o privească în ochi pe Issa. Nu era adevărat. Nici Akiva, nici Thiago nu manifestaseră vreuna dintre apucăturile astea, dar rezultatul era același ca și când ar fi făcut-o. Se frecă la ochi. Doamne, ce obosită era.

— Pregătește-te de un măcel general.

— Adică se va trece la atac? Păi, atunci mai bine ne-apucăm de treabă.

Karou lăsă să-i scape o răsuflare prelungă. Aveau timp până în zori. Câte resurecții ar fi putut ei să realizeze până atunci?

— Ce contează încă o mână de soldați în fața unei bătălii ca asta?

— Facem ce putem, zise Issa.

— Și asta-i tot ce putem face? Pentru că războinicii ne decid acțiunile.

Issa rămase tăcută câteva clipe. Se aflau la marginea satului, la o cotitură în ac de păr a culoarului săpat în stâncă, dincolo de care începeau locuințele satului, pasajul continuând până la „piață”.

— Și dacă un artist ne-ar fi decis planurile? întrebă Issa, cu blândețe.

Karou strânse din dinți. Știa că nu dăduse consiliului de război nicio alternativă demnă de luat în calcul. Își aminti ironia lui Liraz: „De ce nu ne ducem, pur și simplu, la Jael și să-i cerem să

plece?” Măcar. *Și îngerii au plecat în liniște acasă și nimeni n-a murit*. *Sfârșit*.

Slabă speranță.

— Nu știu, recunoscu ea cu amărăciune în fața Issei, ținându-și privirea în jos, la cărarea cu trepte abrupte. Îți mai aduci aminte desenul ăla, pe care l-am făcut cândva, pentru o temă? Când trebuia să ilustrez conceptul de război?

Issa încuviință.

— Mi-l amintesc bine. Am vorbit o grămadă despre el după ce ai plecat tu.

Karou desenase doi bărbați monstruoși, stând față în față la o masă, iar în fața fiecăruia era un enorm castron cu… oameni. Mici membre răsucite, mici grimase nefericite. Iar bărbații își înfigeau furculițele în ei – fiecare în castronul celuilalt – înnebuniți de foame, ducând îmbucătură după îmbucătură *de oameni* în gurile lor căscate.

— Ideea era că oricine golea primul castronul celuilalt câștiga războiul. Și l-am desenat înainte să știu despre Eretz, despre războiul de aici, sau despre rolul lui Brimstone în el.

— Sufletul tău știa, zise Issa, chiar dacă mintea ta nu.

— Poate, admise Karou. M-am tot gândit la desenul ăla în timpul consiliului de război și la rolul nostru în toată povestea. Trișăm cu castronul. Continuăm să-l umplem, iar monștri continuă să-și înfigă furculițele gigantice în el, și, din cauza noastră, există întotdeauna mai mult pentru ei de mâncat. Nu pierdem niciodată, dar nici nu câștigăm. Doar continuăm să murim. Asta e ceea ce facem?

— Asta e ceea ce am făcut, o corectă Issa, punându-și mâna liniștitoare pe brațul lui Karou. Copilă dulce, adăugă ea – era atât de frumoasă, cu fața blândă ca o Madonă a Renașterii. Tu știi că Brimstone își pusese mari speranțe în voi.

În limba himeră, pronumele de persoana a doua avea o formă de singular și una de plural, iar aici Issa folosi pluralul. *Brimstone își pusese mari speranțe în voi*, plural.

În ea și în Akiva. Karou își aminti că Brimstone îi spusese – pe când era Madrigal, în celula din temniță, cu puțin înainte de execuție – că singurul mod prin care el a putut continua să facă ceea ce făcea, secole după secole, a fost credința că păstra himerele vii…

— „Până când lumea va putea să fie reclădită”, zise Karou încetișor, ca un ecou al celor ce-i spusese el, atunci.

— El nu putea s-o facă, zise Issa, la fel de încet. Nici Despotul nu putea. Cu siguranță, Thiago n-ar fi putut niciodată. Dar voi ați putea.

Din nou pluralul.

— Nu știu cum se ajunge la asta, îi spuse ea Issei, ca și când i-ar fi împărtășit un secret cumplit. Suntem aici, himere și serafimi, împreună, dar nu prea. Toată lumea încă vrea să se ucidă reciproc și probabil că o va face. Nu e tocmai o lume nouă.

— Ascultă-ți instinctele, dulce copilă.

Karou râse, doborâtă de oboseală.

— Și dacă instinctele mele îmi spun să mă duc să dorm și să mă trezesc când totul s-a terminat? Lumile s-au reparat, portalurile s-au închis, toată lumea e pe partea care trebuie, Jael e înfrânt și nu mai e război.

Issa zâmbi și spuse:

— N-ai vrea să dormi în timp ce se petrec toate acestea, iubito. Acestea sunt niște timpuri extraordinare.

Zâmbetul ei era radios, până când se prefăcu în malițios.

— Sau vor fi, odată ce *voi* o să vă dați seama cum să le faceți astfel.

Karou o lovi încetișor pe umăr.

— Grozav. Mersi. Nicio grabă.

Issa o luă în brațe și în îmbrățișarea ei se simțiră o mie de alte Issa, cum putea întotdeauna să insufle cu forța ei – forța credinței celorlalți. Și ea împărtășea credința lui Brimstone în Karou.

Oare o mai avea și pe a lui Akiva?

Karou se desprinse din brațele Issei. Ajunseseră aproape la „cartierul general al resurecțiilor”, camerele pe care Zuzana și Mik le aleseseră. Văzu pâlpâirea verde a torțelor de skhol prin ușa deschisă. De mai jos, pe culoarul de trecere, veneau zgomotele armatei și aromele de mâncare gătită. Legume de pământ, cușcuș, turte și ultimii lor pui marocani slăbănogi. Miroseau bine, iar Karou se gândi că nu i se părea, doar din cauză că îi era atât de foame. Asta-i dădu o idee.

Ascultă-ți instinctele? Ce-ar fi să asculte, în schimb, de stomac? Nu era un plan sau o soluție, ci doar o idee mică. Un pas de copil.

— Spune-le lui Zuze și lui Mik că mă întorc imediat, îi zise Issei și plecă să-l caute pe Lup.

26. Sângerare și înflorire

Cam pe la șapte dimineața, la mai mult de douăzeci și patru de ore după ce se trezise țipând, Eliza cedă epuizării și se cufundă direct în vis.

Începu, ca întotdeauna, cu cerul. *Un* cer, oricum. Dacă te uitai la el, era pur și simplu o întindere albastră, cu vreo câteva scame de nori, nimic special. Dar în vis Eliza știa niște lucruri. Le simțea și le știa așa cum se poate numai în vise, fără analiză și îndoială. Nu era fantezie sau plăsmuire a minții, nu câtă vreme era în vis. Era ca și când ar fi trecut dincolo de bariera minții ei cunoscute, într-un loc mai adânc și mai straniu, dar nu mai puțin real.

Iar primul lucru pe care Eliza îl știu era că acest cer *era* special și că era undeva foarte, foarte departe. Nu departe ca în Tahiti. Nu departe ca în China. Un soi de depărtare care sfida ceea ce știa despre univers.

Ea îl privea, ținându-și respirația, așteptând să se întâmple ceva.

Cu speranța că nu se va întâmpla.

Cu groaza că se va întâmpla.

Ca și *remușcarea*, cuvintele *speranță* și *groază* erau cu totul nepotrivite pentru a descrie intensitatea sentimentelor din vis. Speranța și groaza obișnuită erau un fel de avataruri ale acestora – simple reprezentări digerabile ale unor emoții atât de pure și de copleșitoare, încât ne-ar fi terminat în viața reală, ne-ar fi sfâșiat mințile și ne-ar fi aruncat în nebunie. Până și în vis Elizei i se părea că e gata să explodeze – sălbatica, insuportabila presiune a acestui suspans.

Privește cerul.

O să se întâmple?

Nu se poate. *Nu trebuie*.

Nu trebuie, *nu trebuie*, *nu trebuie*.

Un suspin înecăcios i se adună în gât. O rugăminte își făcu loc prin speranța-disperarea ei, vibrantă ca scoasă dintr-o vioară,

două cuvinte simple îi ieșiră de pe buze – *te rog* – atât de fierbinți și de pure, încât ar fi durat până la sfârșitul timpului…

… ceea ce putea să nu însemne deloc prea mult.

Pentru că lumea era pe cale să se sfârșească.

Iarăși și iarăși, rugându-se în vis, Eliza era silită să privească întâmplându-se. Prima oară, avusese șapte ani și de atunci o visase de nenumărate ori, și, cu toate că știa ce avea să urmeze, era azvârlită de fiecare dată în momentul acela de groază, când speranța se mai afla încă la un braț distanță…

… și apoi îi era smulsă brusc.

O înflorire în albastru. La început, mică, abia vizibilă, o perturbare în cer, ca o picătură de apă într-o acuarelă. Creștea rapid și era urmată de altele.

Cerul sângera și înflorea. Spirale de culoare radiau și se desfăceau din ce în ce mai mult, dintr-o zare într-alta, unindu-se și contopindu-se într-un caleidoscop de pete. Cerul… se prăbușea. Era frumos de privit și era îngrozitor. *Îngrozitor*, *îngrozitor și îngrozitor în vecii vecilor*, *amin*.

Așa avea să se sfârșească lumea. *Din cauza mea*. *Din cauza mea*. *Nimic mai rău nu fusese vreodată comis*. *În tot decursul timpului*, *în tot cuprinsul spațiului*. *Nu merit să trăiesc*…

Cerul avea să se prăbușească și să-i lase pe ei să pătrundă. *Ei*. Vânând, răscolind, devorând.

Bestiile vin după tine.

Bestiile.

Eliza fugea de ei, în vis. Se întorcea și fugea, iar panica și vinovăția ei erau la fel de lacome ca și oroarea ce venea în urma ei. Cumva, era vina ei. Ea avea s-o facă. Ea avea să fie cea care să-i lase să intre.

Niciodată. *Niciodată n-am să*…

— Ce naiba? Ai *dormit* aici?

Eliza se trezi tresărind și Morgan era în fața ei, oprit în cadrul ușii, cu părul proaspăt șamponat căzut pe frunte, în stil băiat-de-trupă. Gura lui cu buze pline era schimonosită de dezgust. Doamne, numai visul putea face ca Morgan Toth și strâmbătura lui să pară benigne, prin contrast. După cum se uita la ea, ai fi zis că o prinsese în mijlocul vreunui act indecent și nu ațipită pe o canapea, complet îmbrăcată.

Eliza se ridică în capul oaselor. Ecranul laptopului ei se întunecase. Cât timp dormise? Închise laptopul, își șterse gura cu dosul mâinii și se bucură că nu găsi bale.

Nu-i curseseră bale și nu țipase, dar simțea în piept o apăsare despre care înțelese că era un țipăt în devenire. Ar fi izbucnit chiar aici, în laborator, dacă Morgan n-ar fi trezit-o, binecuvântat fie micul meschin.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

— Nu sunt ceasul tău deșteptător, zise el, trecând pe lângă ea spre secvențiatorul lui preferat.

Erau două secvențiatoare de ADN uriașe în laborator, iar Eliza nu fusese niciodată în stare să descopere vreo deosebire între ele, dar știa că Morgan îl prefera pe cel din stânga, așadar, ori de câte ori putea, încerca să sosească prima și să-l reclame pe acela înaintea lui. Cu astfel de victorii mărunte se îndulcea ziua. Însă nu și ziua de azi.

Dat fiind că începuse cu un vis și continuase cu epuizare, că lumea se dezintegra, că familia ei îi luase urma și se afla afară, undeva, *plus* că rămăsese în hainele de ieri, Eliza nu-și imagina că ziua i-ar fi rezervat prea multe în materie de îndulciri.

Greșea; îi rezervase. Însă deopotrivă cu multe alte lucruri și, curând, avea să devieze nebănuit de la orice posibilă așteptare ar fi putut avea din partea ei.

Nebănuit.

A început două ore mai târziu, cu o bătaie în ușă care o făcu pe Eliza să-și ridice capul din lucrul ei. Depunea mari eforturi să se concentreze, oricum, datele plutindu-i prin fața ochilor, și se bucura de o întrerupere. Dr. Chaudhary răspunse la ușă. Sosise la scurt timp după Morgan și comentase foarte laconic evenimentele din lume.

— Ciudate zile, spusese el cu o ridicare din sprâncene, înainte să intre în biroul lui.

Nici pe departe moară-stricată, Anuj Chaudhary. Un indian înalt, la vreo cincizeci de ani, cu un nas coroiat, proeminent, și păr des, încărunțit pe la tâmple, avea un accent englezesc rafinat și manierele unui gentleman victorian.

— Vă pot ajuta cu ceva? îi întrebă pe cei doi bărbați de la ușă.

O singură privire spre ei și Eliza se simți transportată într-o emisiune TV. Costume negre, tunsori regulamentare, trăsături

șterse făcute și mai plate de o școlită inexpresivitate. Agenți guvernamentali.

— Dr. Anuj Chaudhary? întrebă cel mai înalt dintre cei doi, fluturând o legitimație.

Dr. Chaudhary dădu din cap.

— Am dori să veniți cu noi.

— În clipa asta? întrebă Dr. Chaudhary, calm de parcă ar fi fost vorba de un coleg care l-ar fi invitat la un ceai.

— Da.

Nicio explicație și niciun cuvânt în plus care să atenueze rigiditatea ordinului lor. Eliza se întrebă dacă agenții guvernamentali urmaseră un curs de comportament criptic. Despre ce era vorba? Intrase Dr. Chaudhary în vreun necaz? Nu. Bineînțeles că nu. Când agenții guvernamentali veneau în laboratoare și spuneau: „Am dori să veniți cu noi” însemna că aveau nevoie de competența unui om de știință.

Iar competența lui Dr. Chaudhary era filogeneza moleculară. Așadar, întrebarea era… ce ADN voiau să fie analizat?

Eliza se întoarse spre Morgan și îl descoperi urmărind schimbul de cuvinte cu o enervantă, aprinsă aviditate. Protocolul de invazie extraterestră, gândi Eliza. El, de îndată ce-i simți privirea asupra lui, afișă un zâmbet superior și spuse:

— Poate că nu sunt singurul non-idiot de pe planetă, la urma urmei, într-o manieră care în mod clar o distingea pe *ea* ca fruntașă între idioți.

Ceea ce nu făcu decât să-i pară incredibil de dulce – iată, singurul ei moment dulce, dintr-o zi care, curând, avea să devină mult mai neagră – când Dr. Chaudhary îi întrebă pe agenți:

— Aș putea să aduc și un asistent?

Și, primind încuviințarea printr-o aplecare scurtă a capului, el se întoarse… spre ea.

Spre *ea*. Neprețuit de dulce, extaziant, aproape prea bun să fie adevărat.

— Eliza, dacă nu te superi, mă însoțești?

După sunetul pe care-l scoase Morgan, Eliza ar fi zis că aerul îi răbufnise din plămâni prin toate orificiile capului său, nu doar pe gură și pe nas. Urechile și ochii lui trebuie să-i fi ieșit, de asemenea, de un metru în afară, ca în desene animate. Într-atât

de explicit a fost, un șuierat sarcastic, de perplexitate, nedreptate, *dispreț*.

— Dar, Dr. Chaudhary…, începu el.

Dr. Chaudhary îl respinse, brusc și pragmatic:

— Nu acum, domnule Toth.

Iar Eliza, dându-se jos de pe scaunul ei, se opri doar atât cât să spună, cu vocea foarte joasă:

— Suge-o, domnule Toth.

— Asta e ceea ce eu ar trebui să-ți spun ție, zise el, acid și furios, aruncând o privire insinuantă, cu ochii mijiți, spre Dr. Chaudhary.

Eliza încremeni, simțind strania senzație că palma îi devine incandescentă și încordată de pofta de a-l pocni peste față. Dându-și seama că agenții și mentorul ei se uitau, își înfrână impulsul, dar mâna i se păru că atârnă grea ca de plumb cu palma necheltuită.

Ei bine, găsi o oarecare consolare în faptul că ea era cea care a strâns echipamentul la cererea lui Dr. Chaudhary, iar apoi cea care i-a urmat pe agenți la ieșire, lăsându-l pe Morgan să-și consume singur indignarea violentă de copil mic.

O mașină îi aștepta. Elegantă, neagră, guvernamentală. Eliza se întrebă pentru ce agenție lucrau oamenii ăia. Nu reușise să citească pe legitimațiile lor. FBI? CIA? NSA? Cine avea jurisdicție asupra… îngerilor?

Dr. Chaudhary îi făcu Elizei semn să urce prima, apoi urcă lângă ea, pe bancheta din spate. Ușa se închise, agenții urcară în față și mașina porni. Pe măsură ce distanța dintre ea și muzeu crescu, triumful Elizei se diluă și îngrijorarea începu să pună stăpânire pe ea. *Stai așa*, își zise ea în gând, *hai să gândim puțin*.

— Ăă, mă scuzați, unde mergem? întrebă ea.

— O să fiți puși la curent când ajungem, veni răspunsul de pe scaunul din față.

OK.

Când ajungem – *unde*?

Probabil că la Roma.

Nu-i așa?

Eliza strecură o privire spre Dr. Chaudhary, care dădu puțin din umeri și ridică o sprânceană.

— Asta ar trebui să lămurească lucrurile, zise el.

Să lămurească? Oare? Chiar vor avea acces la Vizitatori?

Îi fulgeră o imagine în minte, cu ea făcând un pas înainte ca să preleveze o mostră din gura unuia dintre ei, și se simți gata să izbucnească într-un râs isteric. Cine ar fi ghicit, după tot ce abandonase, că *știința* avea s-o aducă față în față cu îngerii? Trebui să se lupte să nu râdă. *Hei*, *mami*, *uită-te la mine*! Doamne. Era amuzant numai pentru că era atât de absurd. Ea își alesese singură calea, cât mai diferită cu putință de trecutul ei, și unde o dusese aceasta?

Unul dintre cele mai mari evenimente din istoria omenirii, iar ea avea să fie acolo… vârând un tampon în gura unui înger? *Gura mare*. Un alt gâlgâit de isterie, înăbușit și camuflat sub dregerea glasului. Eliza avea să analizeze ADN-ul de înger. Dacă *aveau* ADN. Și ar fi trebuit să aibă, gândi ea. Aveau corpuri fizice, trebuia să fi fost făcuți din ceva. Dar cum avea să arate, oare? Ce asemănare ar fi avut cu ADN-ul uman? Nu-și putea închipui, dar credea că aceasta era calea de a rezolva misterul. La nivel molecular.

Urma să afle ce erau ei.

În vârtejul din mintea ei, pe lângă epuizare, îngrijorare și cu greutatea visului încă apăsându-i pe umăr – ca o pasăre necrofagă, fără grabă, așteptând –, gândurile se tot răsuceau s-o înfrunte. Era de parcă ai fi urmărit pe cineva, din răsputeri, iar apoi, chiar în momentul în care întindeai mâna să-l prinzi, el se răsucea spre tine, feroce, și te apuca de gât.

Avea să afle ce erau îngerii. Cu asta era Eliza stăpână pe gândurile ei. Avea să afle, după metodele cu care fusese instruită să afle. Nucleotide secvențiale și lumea, universul și viitorul aveau să capete, frumos, un sens. Filogenie. Ordine. Rațiune.

Apoi gândul se răsuci și o înșfacă, o sili să se uite la el, și nu era cel pe care crezuse că îl urmărea. În ochii lui sclipea nebunia.

Nu era: *O să știu ce sunt îngerii*.

Ceea ce gândea Eliza, de fapt, era: *O să aflu ce sunt* eu?

27. Doar niște făpturi dintr-o lume

Când Karou se întoarse la Zuzana, Mik și Issa, descoperi că ei își făcuseră de lucru cât timp stătuse ea la consiliul de război: pregătiseră locul, desfăcuseră tăvile, curățaseră și sortaseră dinții. Zuzana chiar făcuse o încercare de a înșira niște coliere – încă neîncheiate, așteptând inspecția lui Karou.

— Sunt bune, zise Karou, după ce le studie cu atenție.

— O să meargă? întrebă Zuzana.

Karou continuă să le studieze.

— Ăsta e Uthem? întrebă, arătându-l pe primul.

Un șir de dinți de cal și de iguană, cu tuburi de os de liliac – dublate, pentru două perechi de aripi – împreună cu fier și jad pentru mărime și grație.

— Mi-am închipuit că el era de la sine înțeles, zise Zuzana. Karou dădu din cap. Thiago avea nevoie de Uthem, pe care să-l călărească în bătălie.

— Ai talent la asta, îi spuse prietenei sale.

Colierul nu era perfect, dar foarte aproape – ceea ce era uimitor, ținând cont de cât de puțină experiență avea Zuzana.

— Da.

Fără falsă modestie din partea Zuzanei.

— Acum va trebui doar să mă înveți magia pentru a le transpune, practic, în carne.

— Nu mă ispiti, zise Karou râzând sumbru.

— Ce?

— E povestea aceea, despre un om sortit să slujească drept luntraș peste râul morților o veșnicie. Există o chichiță, numai că el n-o știe. N-ar trebui decât să dea altcuiva prăjina cu care împinge luntrea și i-ar înmâna și soarta lui, totodată.

— Și tu o să-mi dai mie prăjina ta? întrebă Zuzana.

— Nu. N-o să-ți dau ție prăjina mea.

— Ce-ai zice să facem cu schimbul? propuse Zuzana.

Karou clătină din cap, exasperată și uluită.

— Zuze, nu. Tu ai o viață de trăit…

— Și probabil am s-o trăiesc, în timp ce te ajut pe tine?

— Da, dar…

— Deci, hai să recapitulăm. Fie pot face lucrul magic cel mai uimitor, extraordinar, incredibil, de care a auzit cineva vreodată

– din toate timpurile – și, când toată treaba asta cu războiul se va termina, să te ajut să reînvii o întreagă populație de femei și copii și, cum ar veni, să aduc o rasă de făpturi înapoi la viață, la începutul unei noi ere pentru o lume despre care nimeni altcineva nu știe măcar că există. Fie… pot să mă întorc acasă și să fac spectacole de marionete pentru turiști.

Karou simți un zâmbet jucându-i pe buze.

— Ei bine, dacă așa pui problema.

Se întoarse spre Mik.

— Ai ceva de spus despre asta?

— Da, zise el, serios – și nu serios în derâdere, ci *serios*-serios. Spun că hai să discutăm despre viitor mai târziu, după „toată treaba asta cu războiul”, cum a numit-o Zuze, când o să știm că *o să fie* un viitor.

— Bună observație, zise Karou și se întoarse spre cădelnițe.

În cel mai bun caz, aveau să realizeze o duzină de resurecții – vorbind la modul optimist. Întrebarea era Cine? *Cine o să fie sufletele norocoase de astăzi*? Karou cumpănea și, în timp ce sorta cădelnițele, făcea o grămăjoară de „da”, o grămăjoară de „poate” și o grămăjoară de „oh, Doamne, tu rămâi mort”. Fără Lissethe în reacțiunea asta, fără Razori cu saci cu pete care se întind. Voia soldați cu onoare, care puteau adera la noul țel și să nu i se împotrivească la fiecare cotitură. Exista un grup de alegeri evidente, însă ea șovăi cu mâna deasupra lor, imaginându-și cum aveau să fie primiți.

Balieros, Ixander, Minas, Viya și Azay. Fosta patrulă a lui Ziri – soldații care încălcaseră ordinul adevăratului Lup de a măcelări serafimii civili, zburând în schimb spre Extremul Neumblat, ca să moară apărându-i pe cei din neamul lor. Erau puternici, competenți și respectați, dar îi nesocotiseră ordinul Lupului. Oare resurecția lor avea să trezească suspiciuni, încă un punct bifat într-o coloană din ce în ce mai lungă de „Lucruri pe care Thiago nu le-ar fi făcut niciodată”?

Poate, dar Karou îi voia pe ei; avea să ia vina asupra ei. Îi voia și pe Amzallag și pe Umbrele Care Trăiesc, însă știa că ar fi însemnat să împingă lucrurile prea departe. Puse deoparte cădelnița lor, ca un soi de totem pentru zile mai bune. Avea să le redea viețile, de îndată ce i-ar fi fost cu putință.

Echipa lui Balieros o puse în grămada de „da”. Era și un al șaselea suflet între ele. Mângâindu-i simțurile, i se păru o lance

de lumină printre copaci și, deși Karou nu-l cunoștea, își aminti că Ziri îi pomenise despre un băiat smilodon care li se alăturase în luptă și murise laolaltă cu ceilalți.

Nu avea niciun sens să aleagă un băiat neantrenat ca unul din numai o duzină de reînviați înaintea unei bătălii precum aceea ce îi aștepta, dar Karou o făcu totuși, cu un sentiment de sfidare. „Alegerea resurecționistului”, își imagină ea că-i spune lui Lisseth sau, cum o numea acum în mintea ei pe veninoasa femeie naja, *viitoarea vacă*. „Ai vreo problemă cu asta?” Oricum, smilodonul nu avea să mai fie un băiat. Karou nu avea dinți de tineri și, chiar dacă ar fi avut, nu era un timp pentru tinerețe. Așadar el avea să se trezească și să se descopere viu, pe deplin dezvoltat și înaripat, într-o peșteră îndepărtată, în compania reînviaților și a serafimilor.

Ar trebui să fie o zi interesantă pentru el. O parte din mintea lui Karou îi tot spunea că e o idee foarte proastă, însă ceva din treaba asta i se părea just. Smilodonii sunt himere formidabile, puține sunt mai fioroase, dar ea nu credea că asta o convinsese în primul rând, cât puritatea sufletului său. O lance de lumină. Onoare și un țel nou.

— Bun, le spuse asistenților săi, începem.

Orele au dispărut ca într-un timelapse. Thiago a intrat, pe undeva pe la mijlocul intervalului, ca să contribuie la tribut – fusese la băi, văzu Karou, și se curățase de sângele închegat, iar rănile sale începuseră să se vindece – și împreună, el și Karou, adăugară noi vânătăi la acelea abia șterse de pe brațele și mâinile lor. N-au reușit o duzină. Nouă corpuri au luat ființă în mai puțin de șase ore, dar au fost siliți să se oprească. În primul rând pentru că nu mai era loc pentru alte corpuri. Aceștia nouă umpluseră complet încăperea. În al doilea rând, pentru că oboseala lui Karou o făcea mocăită. Hăbăucă. Bună de nimic. Terminată.

Aparent, Zuzana se simțea la fel.

— Dau un regat pentru cafeină, mormăi ea, unindu-și palmele a rugăciune și vorbind spre plafon.

Când, totuși, în secunda următoare, Issa intră cu ceai, Zuzana nu se arătă recunoscătoare.

— *Cafea*, am zis *cafea*, dojeni ea plafonul, de parcă universul ar fi fost un chelner care îi greșise comanda.

Cu toate acestea, băură ceaiul, supraveghindu-și în tăcere lucrarea. Nouă corpuri și tot ce mai rămăsese de făcut acum era să transfere sufletele în ele. Karou îi lăsă pe Zuzana și pe Mik să se ocupe de etapa asta, de vreme ce brațele ei tremurau și fiecare mișcare stârnea un asalt sincronizat de junghiuri și dureri pulsatile, săgetându-le până sus. Se sprijini de un perete cu Thiago și o urmări pe Zuzana trecând de-a lungul corpurilor aliniate, plasând un con de tămâie pe fruntea fiecărui nou cap.

— Le-ai făcut invitația? îl întrebă ea pe Lup.

El dădu din cap.

— S-au consultat și, în cele din urmă, au primit. Au făcut-o să pară un favor față de noi, ca să zicem așa. *Fără tragere de inimă*, *acceptăm să mâncăm mâncarea voastră*, *dar nu vă așteptați să ne placă*.

— Au zis ei *asta*?

— Nu în atâtea cuvinte.

— Ei bine, spuse Karou, e mândrie. S-ar putea preface că nu le place, dar o să le placă.

Aceasta fusese mica ei idee, pasul ei de copil – să hrănească serafimii. Cineva, Elyon sau Briathos, lăsase să-i scape, la consiliul de război, că Bastarzii, părăsindu-și în grabă diversele lor posturi de prin Imperiu, deja își consumaseră micile provizii de mâncare pe care izbutiseră să le ia cu ei. Hrănindu-i pe ei – aproape trei sute de guri – și proviziile himerelor aveau să se epuizeze, dar era un gest de solidaritate de dragul alianței. Mâncăm împreună, răbdăm de foame împreună. Suntem împreună în asta.

Și poate că, într-o bună zi, chiar vom trăi împreună. Doar niște făpturi dintr-o lume. De ce nu?

Scrâșnetul unei brichete – o brichetă mică și roșie, cu o figură de desen animat pe ea, cu totul nepotrivită cu seriozitatea sarcinii, ca să nu mai vorbim că era cu totul nelalocul ei în această lume – și Zuzana aprinse conurile de tămâie, unul după altul, de-a lungul șirului. Mirosul tămâii reînviaților lui Brimstone umplu încet camera de piatră și, mai întâi Uthem, apoi și ceilalți, deschiseră ochii.

Emoțiile lui Karou erau complexe. Mândrie, pentru ea și pentru Zuzana. Corpurile erau bine clădite, puternice și falnice, nu monstruoase sau exagerate cum fuseseră resurecțiile ei de

la kasbah. Acestea erau mai mult în stilul lui Brimstone și ea simți nostalgia și dorul de el.

Și amărăciune.

Iată niște rezerve pentru castroane. Mai multă carne de măcinat pentru dinții războiului.

Doar niște făpturi dintr-o lume, gândise ea, câteva clipe mai devreme, iar acum se întreba, privindu-i revenind la viață: Oare va fi vreodată adevărat?

28. Iubitoare de îngeri, iubitor de bestii

La fel cum conduseseră armata de-a lungul pasajului întortocheat spre satul izolat, acum Thiago și Karou o conduseră înapoi. Bastarzii erau deja prezenți în caverna mare, centrală, cu ecou, care le servea drept loc de adunare. Împreună și nu tocmai, de parcă fusese trasată o linie chiar prin centru.

A fost adusă mâncarea, vase uriașe de cușcuș asezonat cu legume, caise și migdale. Puținele bucăți de pui erau întinse în strat subțire peste restul mâncării, astfel încât o bucată adevărată era rară, însă aroma era acolo, și erau lipii coapte pe piatră încinsă – mai multă pâine decât văzuse vreodată Karou la un loc în viața ei. O cantitate uriașă, după cum arăta, care totuși dispăru rapid, iar mâncatul comun se încheie încă și mai rapid.

— Știi ce ar merge grozav acum? șopti Zuzana, când zgomotele lingurilor pe farfurii aproape se stinseseră. Ciocolată. Să nu încerci niciodată vreo alianță fără ciocolată.

Karou nu-și putea închipui că Bastarzii, tratați cu duritate întreaga lor viață, ar avea prea multă experiență cu desertul.

— În lipsa ei, sugeră Mik, ce-ați zice despre muzică?

Karou zâmbi.

— Cred că e o idee bună.

El își scoase vioara și începu s-o acordeze. De când veniseră în cavernă, Karou îl pândea pe Akiva, dar se prefăcea că nu. El nu era aici și ea nu știa ce să creadă. N-o vedea nici pe Liraz; doar câteva sute de îngeri necunoscuți și absolut toți își păstrau fețele inexpresive și încruntate. Nu era nimic în neregulă cu asta – era ajunul apocalipsului, la urma urmei –, dar nici confortabil. Karou simțea destinderea la fel de nefondată cum fusese și la

sosirea lor și că toți acești soldați și-ar putea curând lua gâtul unii altora la fel de simplu cum luaseră pâinea din coșuri.

Mik începu să cânte, iar serafimii deveniră atenți. Karou îi privi, cercetând acele fețe aprige și frumoase una după alta, întrebându-se cum era sufletul fiecăruia. Încetul cu încetul, i se păru că muzica începe să aibă un efect asupra lor. Încruntăturile nu se șterseră de tot de pe chipurile lor, dar ceva se îmblânzi în atmosferă. Aproape că puteai simți răsuflarea prelungă, lentă, treptată, care scotea cu ea încordarea din câteva sute de perechi de umeri.

În zori, aveau să zboare înapoi în lumea oamenilor. Ce s-o fi întâmplat acolo? se întrebă ea. Cum se prezentase Jael și cum fusese primit? Oare se agitaseră să-i furnizeze arme? Și chiar în clipa asta îl instruiau cum să le folosească? Sau se arătaseră sceptici? Unii poate că erau, dar vocea cui avea să se audă mai tare? Cine era *întotdeauna* mai sonor? Virtuosul.

Înspăimântătorul.

— Karou, șopti Zuzana. Am nevoie de traducere.

Karou se întoarse spre prietena ei, care reîncepuse să învețe vocabularul limbii himerelor de la Virko, la fel cum făcuse la vremea meselor din kasbah.

— Ce spune? întrebă ea. Nu-mi pot da seama.

Virko repetă cuvântul problematic, iar Karou traduse:

— Magie.

— Oh, zise Zuzana. Apoi, cu fruntea încrețită de mirare: Pe bune? întreabă-l de unde știe.

Karou întrebă, cuminte.

— L-am simțit cu toții, răspunse Virko. Spune-i. În același moment.

Karou clipi nedumerită la el. În loc să traducă, îl întrebă:

— Ce ați simțit cu toții în același moment?

El îi susținu privirea.

— Sfârșitul, zise el.

Simplu. Sinistru.

Un fior rece îi străbătu șira spinării lui Karou. Înțelese exact la ce se referea, dar întrebă, oricum:

— Cum adică „sfârșitul”?

— Ce-a zis? voi să știe Zuzana, dar Karou era fixată pe Virko.

Înțelesul se pogorî asupra ei de parcă ar fi fost ceva care până atunci tot plutise pe deasupra și se ferise de a fi prins, dar în cele din urmă obosise prea tare să mai fie precaut.

Virko se uită în jur la tovarășii lui, adunați în grupuri mai mari sau mai mici, unii cu ochii închiși, ascultând muzica, alții uitându-se în foc. Zise:

— După ce s-a întâmplat, mi-am spus în sinea mea *Îngerii sunt norocoși*. *De bună seamă îmi pierd mințile*. Mi-am uitat sabia la jumătatea drumului afară din teacă. Doar stăteam acolo, cu gura căscată, simțind că inima mi-a fost scoasă pe gât. De parcă aș fi ajuns la capătul unei vieți lungi, așa simțeam.

O lăsă să chibzuiască la asta, iar ea simți, pe rând, un val rece și apoi unul cald.

— Dar toată lumea a simțit la fel, zise Virko. Nu numai eu, iar asta e o ușurare. Ceva s-a întâmplat cu noi. Ni s-a făcut ceva.

Făcu o pauză.

— Nu știu ce, dar de aceea suntem cu toții încă în viață.

Karou se lăsă pe spate, amețită. Cum de nu ghicise imediat? Nimic asemănător acelei disperări nu o mai invadase înainte, nici măcar atunci când stătuse îngropată până la glezne în cenușa cetății Loramendi. Iar disperarea venise și plecase, precum ceva trecător. Ca o undă de sunet sau de particule de lumină. Sau ca… un suflu de magie.

Un suflu de magie exact în momentul de cumpănă al catastrofei, trăgându-i înapoi de pe buza prăpastiei. Și, dacă Lupul Alb se ridicase în picioare și vorbise, vorbise în liniștea trecerii acesteia, ajutându-i pe toți să se adune și să-și vină în fire, în timp ce sufletele li se clătinau. Însă nu el făcuse magia, nu el îi oprise de la a se ucide unii pe alții.

Ci Akiva.

Revelația se răspândi prin Karou ca febra și, mai înainte să se poată întreba dacă avea dreptate, era sigură.

Iar când Akiva intră în sfârșit în cavernă, Karou știu, chiar dacă avea ochii plecați. Inima îi tresăltă. Când aruncă o privire să se încredințeze că era el, Akiva nu se uita în direcția ei.

Mai mult simți decât auzi freamătul celor din jurul ei, deși trecură câteva clipe până când desluși cuvintele.

— El a fost, auzi ea. El a fost cel care ne-a salvat.

Să-și mai fi dat seama și altcineva în afară de ea?

Se răsuci ca să-l vadă pe cel care vorbise și avu surpriza să-l descopere pe băiatul smilodon, care acum nu mai era băiat. Se numea Rath și n-avea de unde să știe despre valul de disperare; sufletul lui fusese într-o cădelniță, la momentul acela. Și-atunci despre ce vorbea? Karou trase cu urechea.

— N-am apucat să ajung în Extremul Neumblat, le povestea el lui Balieros și celorlalți împreună cu care fusese reînviat. Mă îndreptam spre sud, cu alți câțiva. Îngerii ardeau pădurea în urma noastră. Un sat întreg de caprine și câteva fete din neamul ciutelor eliberate de la stăpânii de sclavi odată cu mine. Am fost prinși într-o râpă, ne-am ascuns, iar ei ne-au găsit. Doi nemer…

Se opri și se corectă.

— Doi Bastarzi. Erau chiar acolo, în fața noastră. Puteam auzi berbecii zbierând în timp ce erau uciși, dar cei doi îngeri doar s-au uitat la noi și… s-au prefăcut că nu ne văd. Ne-au lăsat să plecăm.

— Poate că într-adevăr nu v-au văzut, sugeră Balieros.

Respectuos, Rath răspunse singur pe el:

— Ba ne-au văzut. Și unul dintre ei era el.

Cu un semn din bărbie, arătă spre Akiva.

— Ochi portocalii ca de smilodon. N-aș putea să-l confund.

Și toate acestea Karou le auzi cu același sentiment că înțelesul fusese acolo, tot timpul, plutind în jur și gata să se pogoare de îndată ce ea avea să înceteze să-l gonească. Bineînțeles că nu fusese numai Ziri cel salvat de Akiva în Extremul Neumblat, dar și sclavi și săteni, cei pe care Lupul îi lăsase să moară, alegând să ucidă dușmanii lui, în loc de a-și ajuta propriul popor.

— Urgia Bestiilor luptând pentru bestii? cugetă Balieros, aruncând o privire lungă, examinatoare, prin cavernă și schițând un zâmbet. Și zgârcind ciudat ceasurile, în timp ce sfârșitul se apropie.

Zgârcind ciudat ceasurile. Era un vers dintr-un cântec. Toți soldații îl știau. Nu tocmai un cântec optimist, dar potrivit în contextul acelui strigăt de magie. *În timp ce sfârșitul se apropie*. *Sfârșitul*.

Karou nu se putu abține. Se uită din nou la Akiva. El încă nu se întoarse spre ea și a fost de ajuns s-o facă să creadă că n-o va mai face niciodată.

Aici erau în peșterile kirinilor. Era ajunul bătăliei. Își uniseră armatele, ceea ce în sine putea fi socotit un triumf de necrezut, însă nimic nu era cum visaseră ei. Nu erau unul lângă altul. Nici măcar nu se puteau uita unul la celălalt.

Inima lui Karou bătea razna, când puternic, când timid, ca o creatură captivă înăuntrul ei. Akiva era înconjurat de cei din neamul lui, iar ea era aici, cu ai ei, și părea că tot ce îi mai ținea uniți era un dușman comun și sunetele dulci, pure, ale muzicii.

Mik stătea pe o piatră, cu capul aplecat pe vioară, iar cântecul lui suna diferit aici, față de cum sunase la kasbah. Acolo, plutise drept spre cer. Aici avea ecou.

Aici era captiv, ca inima lui Karou.

O simți pe Zuzana punându-și capul pe umărul ei. Issa ședea de partea cealaltă, netulburată și atentă, iar Lupul era tolănit în fața ei, proptit în coate, lângă foc. Arăta relaxat. Încă elegant, încă impecabil, dar fără cruzime, fără amenințare, de parcă expresiile de bază ale corpului său furat se schimbau, încet, de dinăuntru. Karou putea vedea primele semne ale unei mai mari frumuseți începând să iasă la suprafață, și se gândi că era efectul artei lui Brimstone întâlnind sufletul lui Ziri. Nu avea nicio legătură cu Thiago, acum. Monstrul acela dispăruse pentru totdeauna și, dacă era cineva în stare să-l purifice de ceea ce îl întina, acela era Ziri.

Ar fi fost totuși bine să aibă mai multă grijă și să nu se relaxeze prea mult. Karou cercetă rapid soldații care îl înconjurau, circumspectă mai ales la vigilența constantă a lui Lisseth. Însă n-o zări pe Lisseth lângă Lup. Nisk era prezent, dar nu și partenera lui, iar Nisk se uita gânditor în foc.

Karou simți ochii Lupului asupra ei, dar nu-i răspunse. Privirea ei simțea o atracție magnetică – în capătul celălalt al cavernei, la Akiva. *Akiva*, *Akiva*. Încă o dată, avea să îndrăznească să se uite la el. Ținându-și răsuflarea și, după cum i se păru, bătăile inimii, făcu o pauză. Ca într-un vechi joc de superstiție din copilărie, când suflă aerul din piept, gândi: *Dacă nu se uită la mine de data asta*, *înseamnă că l-am pierdut*.

Posibilitatea îi stârni un ecou al disperării de mai devreme. *O flacără de lumânare stinsă de un țipăt*.

Își ridică ochii și privi peste cavernă. Și…

… foc viu. Așa erau ochii lui, salutând-o: o văpaie care incendia aerul dintre ei. El *se uita* la ea. Și, cu toate că era

departe și cu atât de multă lume între ei – himere, serafimi, toți morții și toți viii – privirea aceea o simți ca pe o atingere.

Ca pe razele soarelui.

Se uitară unul la altul. Se uitară, și oricine i-ar fi putut observa. Oricine i-ar fi putut vedea. *Iubitoarea de îngeri*. *Iubitorul de bestii*.

N-au decât să vadă.

Era nebunie și abandon, dar, după toate celelalte, lui Karou nu putea să-i mai pese îndeajuns ca să se uite în altă parte. Ochii lui Akiva erau dogoare și lumină, iar ea-și dorea să rămână în ei pentru totdeauna. Mâine, apocalipsul. Astăzi, soarele.

Și, în cele din urmă, Akiva a întrerupt contactul vizual. S-a ridicat în picioare și le-a vorbit liniștit îngerilor din jurul lui, iar când s-a strecurat prin mulțime ca să iasă din cavernă, a zăbovit o clipă în intrarea boltită, înaltă, fără să se uite din nou spre ea, dar Karou înțelese, totuși. Voia să-l urmeze și ea.

Nu putea s-o facă, bineînțeles. Ar fi fost văzută. Cavernele din față erau cazarma Bastarzilor și, cu toate că Lisseth nu era de față – unde o fi? – erau destul de multe himere aici, supraveghind-o.

Însă trebuia să încerce. Nu putea îndura gândul că Akiva o aștepta și o tot aștepta. I se părea ca o ultimă șansă.

— Eu mă duc să dorm puțin, zise ea, ridicându-se și căscând – la început, prefăcându-se, dar apoi de-adevăratelea – și părăsi caverna pe ușa opusă celei pe care ieșise Akiva, aceea care ducea înapoi în sat.

Dar, de îndată ce ieși din vedere, deveni invizibilă și trecu imediat înapoi în cavernă, nevăzută și plutind fără zgomot pe deasupra capetelor celor două armate, cu inima bătându-i puternic, ca să-l găsească pe Akiva.

29. Un vis devine realitate

„Lucrurile pot fi diferite”, îi spusese Karou lui Ziri, înainte de consiliu. „Ăsta-i esențialul”.

Ăsta *era* esențialul? Să construiască o lume în care ea putea să fie cu iubitul ei? Văzând privirea pe care o schimbaseră ea și

Akiva în cavernă, Ziri se întreba dacă pentru asta renunțase el la propria viață.

„Pentru noi toți”, spusese ea.

Adică și pentru el? Ce ar fi putut fi diferit pentru el? Avea să se elibereze de corpul ăsta, într-o bună zi, în resurecție sau evanescență, într-un fel sau altul. Asta te aștepta întotdeauna.

Îl privi pe Akiva plecând și nu fu surprins când, la scurt timp după aceea, plecă și Karou. Separat și pe uși diferite, dar nu se îndoia că aveau să se găsească unul pe celălalt. Se gândi iarăși la balul Despotului, cu atâția ani în urmă, și la ce fusese martor atunci. Era doar un băiat, dar fusese limpede ca lumina lunii pentru el: felul în care corpul lui Madrigal, în dans, se arcuise *depărtându-se* de al Lupului, dar *apropiindu-se* de al străinului. Și chiar dacă întreaga și amețitoarea complexitate a intrigilor adulților era un mister pentru el, o simțise – prima lui senzație, ca un parfum insinuant, exotic, îmbătător… înspăimântător.

Intrigile adulților nu mai erau un mister pentru el. Rămăseseră încă îmbătătoare și înspăimântătoare, și, privindu-i pe Akiva și pe Karou plecând, Ziri se simți din nou băiat. Lăsat pe dinafară. Lăsat în urmă.

Poate că avea să se simtă întotdeauna așa cu ea, indiferent de vârsta corpurilor pe care aveau să le poarte.

O siluetă apăru în prag – ușa pe care ieșise Karou – și, pentru o fracțiune de secundă, se gândi că ea se întorsese, dar nu era ea. Era Lisseth.

Ziri nu-și dăduse seama că naja nu era aici, cu restul trupei, iar primul lui gând, pe jumătate închegat, a fost o ușoară ocărâre la adresa lui însuși. Adevăratul Lup ar fi știut dacă vreunul din războinicii lui lipsea. Însă gândul acesta se topi când observă expresia de pe fața lui Lisseth. Era o față neplăcută, în momentele ei bune, grosolană și lătăreață, găzduind un repertoriu limitat de căutături urâte, de la viclene la agresive, dar acum arăta… consternată.

Aripile nărilor ei fremătau albe, iar buzele îi erau strânse cu putere, o linie golită de sânge. Ochii îi erau neașteptat de sinceri, vulnerabili, și se ghicea o demnitate împietrită în umerii ei încordați, în bărbia teșită, ridicată. Îl salută cu o înclinare scurtă a capului, iar el se ridică în picioare, curios, și se duse la ea.

Nisk, partenerul ei naja, văzu toată scena și li se alătură, în prag.

— Ce e? întrebă Ziri.

Cuvintele ei ieșiră… crispate. Suna ofensată.

— Domnule, am făcut ceva ce v-a nemulțumit?

Da, ar fi vrut Ziri să răspundă. *Totul*. Însă deși bănuia că ea fusese călcătoarea de jurământ care-și ridicase hamsele spre Bastarzi, ea negase și el nu avea nicio dovadă.

— Nu din câte știu eu, răspunse el. Despre ce-i vorba?

— Ordinul acesta ar fi trebuit să fie al meu. Am așteptat asta și am mai multă experiență tactică. Sunt mai puternică, iar, în ceea ce privește discreția, sunt neîntrecută. Să nici nu-mi spuneți măcar ce ați plănuit…

— Ce am… ce? Soldat, despre ce vorbești?

Lisseth clipi, se uită la Nisk și înapoi la Ziri.

— Despre atacul asupra serafimului, domnule. E în desfășurare, chiar acum.

S-a albit la față, oare? L-au văzut pălind? Nu ăsta era răspunsul potrivit. Ar fi trebuit să-și ascută trăsăturile într-o furie rece și să-și arate colții în clipa în care și-a dat seama că soldații lui, chiar în momentul ăsta, acționau fără ordinul lui.

— Ăsta nu e un plan de-ale mele, zise el și văzu fața ei transformându-se.

Indignarea i se risipise. Înțelegând că nu o disprețuise, Lisseth redeveni agresivă ca de obicei.

— Condu-mă, porunci el.

— Da, domnule, zise ea, întorcându-se și, cu suplețe de șarpe, porni înainte.

Ziri o urmă, cu Nisk în spatele lui.

Cine era? se întreba Ziri. Lisseth însăși, cu privirile ei insistente și înveninate, ar fi fost prima pe lista lui de posibili răzvrătiți. Oare era? Să fi fost asta o cursă?

Poate. Totuși n-avea de ales, trebuia s-o urmeze. Cu întârziere îi trecu prin gând că ar fi trebuit s-o cheme pe Ten și i se păru ciudat că lupoaica nu venise după el din proprie inițiativă.

Coborâră pe unul dintre multele pasaje întortocheate ale rețelei peșterii, trecând de cele pe care le cunoștea el, din ce în ce mai în adâncul muntelui. De fiecare dată când dădeau câte un colț cu torțele lor, insecte mari și palide fugeau din calea lor, strecurându-se incredibil în crăpăturile din pereți. Cavernele

erau îmbâcsite de un miros greu, jilav-mineral, învăluindu-i la fel de apăsător senzorial ca și muzica vântului, dar, pe măsură ce înaintau, se distingeau noi mirosuri, ale căror urme îi tachinau din întuneric. Mirosuri de animale, moscate și fetide. Himere, mai multe la număr. Și un miros de carne arsă, secondat de izul iute de păr pârlit, care-i crea lui Ziri un ghem de presimțiri în măruntaie. Orice himeră care luptase vreodată împotriva serafimilor știa izul de carne arsă.

Simțul mirosului lui Ziri din acest corp era mult mai ascuțit decât fusese al lui, cel natural, dar încă învăța să descifreze informațiile pe care i le aducea și să identifice multiplele duhori ale lumii. Și parfumurile ei, de asemenea. Mai multe erau mirosurile urâte, cel puțin în aceste câteva zile din experiența lui, însă cele plăcute erau mai plăcute decât își dăduse seama vreodată.

Aici era unul din acestea, strecurându-se printre celelalte ca un singur fir de aur într-o tapiserie, subțire, fin, dar limpede ca cristalul. Condiment, gândi el. Din categoria acelora care te ardeau pe limbă și-ți lăsau în urmă senzația de purificare.

Indiferent cine era – nu se îndoia că îi aparținea unui serafim – mirosul său era acoperit de copleșitoarea duhoare de mosc a himerelor. Ziri simți o încordare la baza craniului. Groază. Asta era groază.

Ce – și *pe cine* – avea să găsească?

•••

Karou se mișca nevăzută prin pasajele căminului ei strămoșesc. Trecu din tabăra himerelor în cea a serafimilor. Nu știa unde să-l caute pe Akiva, dar presupunea că el avea să se facă ușor de găsit. Dacă intuise corect, oricum, că el voia să fie găsit de ea.

Se înfioră. Spera că intuise corect.

Cavernele deveneau din ce în ce mai reci, pe măsură ce se apropia de sala de la intrare și, curând, își putu zări aburul răsuflării. Un ultim serafim de depășit – era Elyon, arătând obosit și deznădăjduit, când credea că nu-l vedea nimeni – și își ținu respirația până când îi ieși din vedere, ca aburii să n-o dea de gol.

Nu mai era niciun alt serafim; erau cu toții în urma ei, acum. Nu mai era decât Akiva.

O ușă deschisă și iată-l. Așteptând.

Pentru o clipă, Karou nu se putu mișca. În clipa asta se afla cel mai aproape de el – și pentru prima oară erau singuri – de… de când? Din ziua în care *el* venise la *ea*, invizibil, la malul râului din Maroc, și îi dăduse cădelnița în care se găsea sufletul Issei. Îi spusese lucruri oribile, în ziua aceea – că nu avusese niciodată încredere în el, de pildă, ce minciună – și trebuia să-și retragă cuvintele.

Încă ascunsă de vraja invizibilității, intră în cameră și îl văzu ridicându-și capul, conștient de prezența ei. Un val de roșeață se ridică pe gâtul ei când privirea lui cercetătoare trecu peste ea, de parcă ar fi putut s-o vadă. El era atât de frumos, atât de înfocat. Putea simți până la ea căldura pe care o radia.

Putea simți dorul intens pe care-l radia.

— Karou? întrebă el, foarte încet.

Ea închise ușa și renunță la vrajă.

•••

Era aproape o ușurare să-și vadă furia justificată. Chiar și în genunchi, îngrețoșată de asaltul de aproape al hamselor, Liraz era capabilă să gândească, fără patimă sau triumf, că lumea avea din nou sens. Ăsta era motivul pentru care bestiile o lăsaseră în pace, în noaptea aceea, sub cerul liber, când ea rămăsese singură cu ele, din proprie voință. Pentru că pândiseră momentul oportun.

Erau patru. Trei stăteau cu hamsele ridicate, asaltând-o cu magia lor. Cea de-a patra cântărea în mână un topor mare, cu tăiș dublu.

Bineînțeles, nu le includea și pe cele trei care zăceau moarte, la picioarele lor – atât de proaspăt moarte, încât inimile lor n-o știau încă, iar sângele lor încă țâșnea în jeturi arteriale, ca apa dintr-o pompă de mână.

— N-ar fi trebuit să faci asta, zise șefa acestei mici bande de asasini, pășind peste cadavrele tovarășilor ei, cu rânjetul ei de lup nesovăitor.

Ten.

Liraz nu știa de ce ar fi trebuit să fie surprinsă că locotenentul lupoaică al lui Thiago era atacatoarea sa, dar era. Oare chiar începuse să creadă că Lupul Alb își regăsise onoarea? Ce idioțenie. Se întrebă pe unde o fi fost el acum și de ce se priva de distracție.

— Crezi sau nu, zise Ten tărăgănat, n-o să te ucidem.

— Va trebui să aleg *sau nu*-ul.

O urmăriseră prin întuneric, iar Liraz nu avea nicio îndoială că viața ei era în joc.

— Ah, dar e adevărat. Am vrut doar să jucăm și noi jocul tău.

Pentru o fracțiune de secundă, Liraz nu pricepu despre ce vorbea. Îi era greu să gândească prin bătăile ritmice ale magiei, dar apoi se lumină. Jocul ei de-a face cunoștință. *Care dintre noi l-a ucis pe care dintre voi în corpurile voastre anterioare*. Greața din măruntaiele ei se înrăutăți și nu numai de la hamse. *Desigur*, gândi ea. Nu era asta exact ceea ce-și închipuise ea că o să se întâmple? Ăsta fusese argumentul ei, când concepuse jocul, în care cu siguranță nu găsea niciun strop de umor.

— Nu-mi spune, zise ea. Te-am ucis o dată. Sau am făcut-o de mai multe ori?

— O dată a fost de ajuns, zise Ten.

— Deci, acum ce vrei? Aștepți să-mi cer iertare?

Ten râse. Zâmbetul ei sclipi.

— Ar trebui. Chiar ar trebui. Totuși, de vreme ce nu-mi închipui că tu îți ceri vreodată iertare, îți voi lua, în schimb, trofeele. O să mai poți încă trăi o viață lungă și fericită fără ele. Sau probabil nu, dar asta-i treaba ta.

Mâinile ei, adică. Aveau să-i taie mâinile. Mă rog, aveau să încerce.

— Atunci, vino și fă-o, zise Liraz batjocoritor.

— Nu-i nicio grabă, răspunse Ten.

Nu pentru ei, poate. Liraz devenea mai slăbită cu fiecare secundă sub hamsele îndreptate spre ea și tocmai asta era ideea. Blestemații ochi ai diavolului. Ăsta era planul lor laș, să-i secătuiască puterile înainte s-o ciopârțească.

Nu ăsta fusese planul lor inițial, dar trei morți în mai puțin de un minut îi făcuseră să se gândească mai bine.

Trei morți. O irosire prostească de sânge. Vederea lor o făcea pe Liraz să-i vină să urle. *De ce m-ați silit să fac asta*?

Ten se apropie. O flancau doi draconieni, cu înfățișare de șopârlă, cu gulere mari de carne acoperită cu solzi la gât, ca niște grotești coliere de curteni. Țineau mâinile ridicate, hamsele făcând să-i zvâcnească suferința la baza craniului și îi trebui un mare efort de concentrare ca să se opună ca tremurul s-o ia cu totul în stăpânire. Înțelese că n-avea să fie în stare să

se mai opună mult. Curând, magia avea s-o zgâlțâie ca spasmele.

Lipsa de putere o înfuria, o umilea și o dispera. *Acum*, își zise ea. Dacă voia să mai aibă vreo șansă de a scăpa din cursă, trebuia să acționeze acum. Magia celor trei perechi de hamse izbea în ea ca baroasele.

Un singur gând clar răzbătu prin suferința ei: *Și mâinile mele sunt arme*.

Se repezi.

Ten pară, apucând-o de o încheietură, iar magia *țipă* în Liraz de la punctul de contact, împlântându-și răul în tendoanele ei, în carnea, în oasele și în mintea ei. Fără pauză. Valuri peste valuri de tremurături. Incandescente ca loviturile de bici. Slăbiciune ca un vânt pustiitor. Puteri cerești. Liraz avu impresia că o s-o devoreze de vie, o s-o mistuie făcând-o cenușă sau dezintegrând-o complet.

Ten îi ținea încheietura, dar cealaltă mână a lui Liraz își croi drum spre agresoare. Își lipi toată palma de pieptul lui Ten, țipând înapoi, un urlet fără glas, drept în fața himerei, când focul… sfredeli. Și scoase fum.

Și carboniză.

Blana cenușie moale de pe pieptul lupoaicei se aprinse. Mirosul răbufni imediat, respingător, și-i aminti lui Liraz de rugurile pe care arseseră leșurile în Loramendi. Aproape că-și pierdu concentrarea, dar izbuti s-o păstreze, în timp ce mâna ei ardea prin blana himerei, adânc în carnea ei.

Grimasa lui Ten se lăbărță și slobozi un urlet pe potriva celui al lui Liraz. Stăteau ochi în ochi și palme lipite pe carne, răcnindu-și furia și agonia una în fața celeilalte, până când o altă pereche de mâini o apucă pe Liraz și o împinse deoparte, azvârlind-o cu atâta putere în peretele de piatră încât aproape că-și pierdu cunoștința și se trezi întinsă pe spate, răsuflând anevoie.

Acesta a fost sfârșitul șansei sale.

Când leșinată, când revenindu-și, simți mâini apucând-o de brațe înainte să zărească fețele aplecate asupra ei – draconienii. Gurile lor erau deschise și șuierătoare, roșii, adânci și împuțite. O ridicară cu forța în picioare, încă o dată, materialul mânecilor ei lungi închipuind o protecție slabă între palmele lor și carnea ei.

Carnea ei tatuată, groaznicele ei răbojuri ascunse.

Încă o dată ajunse să se privească în ochi cu Ten. Lupoaica își pierduse rânjetul și era spectaculos de plină de ură – botul ei de lup încrețit dezvelindu-și colții cum nicio față umană sau de serafim n-ar fi putut vreodată s-o egaleze în agresivitate. Ea zise:

— N-am terminat cu jocul. Până acum eu câștig și, dacă nu-ți vine și ție rândul, n-ar mai fi joc, nu-i așa? Eu îmi aduc aminte de tine, îngere, dar *tu* îți aduci aminte de mine?

Liraz nu-și amintea. Toate uciderile pe care le crestase în pielea brațelor ei cu funingine de la focurile de campanie și un cuțit înroșit – în cel mai bun caz îi apăreau încețoșate, dar acum nu era un astfel de moment. Câte himere cu înfățișare de lup răpusese Liraz în deceniile sale de viață? Numai puterile cerești știau.

— N-am spus niciodată că m-aș pricepe la vreun joc, reuși ea să răspundă, gâtuit.

— Îți dau un indiciu, zise Ten.

Indiciul a fost un singur cuvânt, stârnind un mârâit de ură. Era numele unui sat.

— Savvath.

Cuvântul spintecă memoria lui Liraz ca un bisturiu și sângele țâșni. Savvath. Se întâmplase cu mult timp în urmă, dar nu uitase – nici satul, nici ce se petrecuse la marginea lui. Liraz își ascunsese episodul de ea însăși, ca pe o pagină ruptă dintr-un jurnal – numai că, dacă ar fi fost o pagină ruptă, ar fi ars-o.

Nu-ți puteai arde amintirile.

De pildă, amintirea a ceea ce-i făcuse unui dușman muribund cu mult timp în urmă și amintirea felului în care o priviseră frații ei după aceea. Multă vreme după aceea.

— Tu ai fost ăla? se auzi întrebând, răgușită.

Nu voise să vorbească. Răul din ea i-o luase înainte. Nu mai avea nicio putere de apărare. Și… era vorba despre Savvath. Dacă marea majoritate a obscen de multor sute de himere ucise de Liraz la viața ei erau încețoșate, aceea, unică, nu era, iar simpla mențiune a locului, *Savvath*, îi readuse totul în minte.

Însă ceva nu se potrivea.

— N-ai fost tu, zise Liraz, clătinând din cap ca să și-l limpezească. Soldatul acela avea…

Înfățișare de vulpe, se pregătea să zică, dar Ten o întrerupse.

— Soldatul acela am fost eu. A fost prima mea moarte, știai? Carnea mea naturală a fost cea pângărită de tine, iar corpul de acum, firește, este doar un recipient de împrumut. Jocul tău ne dă nouă avantaj, îngere. Cum ai putea să știi cine suntem doar privindu-ne? N-ai nicio șansă.

— Ai dreptate, încuviință Liraz, și își simțea capul ca pe un caleidoscop de cioburi pisate – învârtindu-se și iar învârtindu-se.

— Joc nou, zise Ten, în derâdere. Dacă o să câștigi, îți păstrezi mâinile. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui, unul câte unul, cine a fost ucisul, pentru fiecare dintre semnele tale.

Liraz își imagină spunându-i lui Hazael că a rezolvat misterul visului care o bântuia. *Cum îți retezi ambele brațe*?

Simplu. *Îi dai unei himere un topor*.

Pentru că nu exista nicio speranță să câștige jocul ăsta.

Ten se uită la monstrul uriaș înarmat cu toporul și-i făcu semn să se apropie, în timp ce le porunci draconienilor:

— Ridicați-i mânecile.

Ei se supuseră, iar Liraz nu le văzu decât primul șoc al ochilor holbați – Ten chiar *tresări* la vederea tuturor semnelor de pe brațele ei – și restul se pierdu în întunericul ce se prăbuși peste ea, ca o avalanșă de cenușă, când draconienii o înșfăcară de brațele goale cu mâinile lor. Patru hamse direct pe pielea ei. Era aproape o izbăvire. Liraz văzu nimicul care avea să devină. Se înclină spre el. Niciun serafim n-ar fi putut îndura. Avea să piardă propria sa moarte și nu era un lucru chiar atât de rău, până la urmă…

Se limpezi.

Nicio milă, așadar. Ten trebuie să fi poruncit draconienilor să o păstreze conștientă, pentru că avalanșa se domoli, iar Liraz se trezi uitându-se, de foarte aproape, la pielea distrusă a urmei de mâini imprimate cu foc în mijlocul pieptului lupoaicei. Era înnegrită și plină de bășici supurânde, iar partea arsă începuse să se desprindă și să lase la vedere carnea roșie de dedesubt. Hidos.

— Hai, începe, porunci Ten, clocotind de răutate. O să-ți ușurez sarcina. Începi de la sfârșit și mergi înapoi. Cu siguranță ți-i amintești pe cei mai recenți.

Șoapta cu care îi răspunse Liraz era jalnică.

— Nu vreau să joc jocul tău, zise ea.

Ceva din ea ceda. Bătăile inimii păreau ca niște pumnișori de copil neajutorat. Voia să fie salvată. Voia să fie în siguranță.

— Nu-mi pasă ce vrei tu. Iar miza s-a schimbat. Dacă o să câștigi, o să-l pun pe Rark să taie curat. Dacă o să pierzi…

Își dezveli colții lungi și galbeni, clămpănind o dată, într-o grimasă exagerată, care nu lăsa nicio îndoială despre ce voia să spună.

— Mai puțin curat, zise ea. *Mai distractiv*.

Și o apucă de mâini pe Liraz, întinzându-i brațele în față.

— Hai să începem *cu mine*. Care e al meu, frumușico? Care e semnul meu?

— Niciunul, gâfâi Liraz.

— Mincinoaso!

Însă era adevărat. Dacă ucisul de la Savvath *ar fi fost* marcat, semnul ar fi fost pe degetele ei, fiindcă se petrecuse cu atât de multă vreme în urmă. Dar, la sfârșitul acelei zile, Hazael se oprise îndelung, cântărind trusa de tatuaj în mână și uitându-se la ea – o privire mult prea lungă și mult prea stăruitoare pentru Hazael, de parcă ea nu doar că se schimbase pe ea însăși în ziua aceea prin ceea ce făcuse, dar și pe el –, după care o pusese înapoi în ranița lui, îi întorsese spatele și se îndepărtase de ea.

Liraz auzise că se spunea că există o singură emoție care, la reamintire, era capabilă să reînvie complet, cu puterea nemijlocită a celei originale – o emoție pe care timpul nu putea s-o șteargă și care avea să te târască înapoi peste oricât de mulți ani, la acel sentiment de odinioară, pur, nediluat, de parcă l-ai fi trăit din nou. Și nu era dragostea – nu că ea ar fi avut experiență cu vreuna – și nu era nici ura, mânia sau fericirea, nici măcar durerea pierderii cuiva drag. Amintirile acestora erau doar ecouri ale adevăratului sentiment.

Era rușinea. Rușinea nu se ștergea niciodată, iar Liraz își dădea seama abia acum că asta era linia de bază a emoțiilor ei – „normalul” ei amar, stricat – și că sufletul ei era solul otrăvit în care nimic bun nu putea crește.

Nu-mi închipui că tu îți ceri iertare, zisese Ten mai devreme și avusese dreptate, însă Liraz se gândi că acum ar face-o. Și-ar cere iertare pentru Savvath. Dacă ar mai fi avut voce. Dacă nu s-ar fi scurs din ea, ridicându-se și coborând într-un sunet ce ar

fi putut fi hohot de râs și ar fi putut fi – dacă ea n-ar fi fost Liraz și asta ar fi fost de negândit – hohot de plâns.

Adevărul e că era amândouă. Avea să-și piardă brațele, mai curat sau mai puțin curat, și de aici râsul – era îngrozitor, și sadic, și era, de asemenea, literalmente, un vis devenit realitate.

30. Mai aproape și atingându-se

Mai întâi, nu era nimeni.

Apoi o simți, dar fără să poată spune cum anume. Akiva știu, pur și simplu, că nu mai era singur.

Apoi ușa scârțâi închizându-se, iar aerul o scoase la iveală. O sclipire și Karou rămase în fața lui, ca o dorință îndeplinită.

Nu spera, se avertiză el. *Nu știi de ce a venit*. Însă doar fiind atât de aproape de ea, pielea lui căpătă viață, iar mâinile, mâinile lui aveau amintiri proprii – mătase și puls și vibrație – și voință proprie. Și le prinse la spate, ca să aibă ceva de făcut cu ele în afară de a le întinde spre ea, ceea ce, bineînțeles, era exclus. Numai pentru că se uitase și ea la el, adineauri, în cavernă – a fost *modul* în care se uitase, se contrazise el, de parcă ar fi renunțat să mai încerce să n-o facă – nu însemna că ar fi vrut ceva mai mult de la el decât această alianță temporară.

— Salutare, zise ea.

Privirea ei coborî în podea și un val de roșeață îi urcă în obraji, iar bătălia lui Akiva împotriva speranței fu pierdută.

Roșea. Dacă roșea…

Puteri cerești, ce frumoasă e.

— Salutare, zise el cu voce scăzută și răgușită, iar acum speranța lui se întrecu pe sine.

Mai spune-o o dată, îi ceru el în gând. Dacă o făcea, poate că își amintea de templul lui Ellai, când își dăduseră jos măștile de carnaval și își priviseră fețele unul altuia pentru prima oară de la câmpul de bătălie de la Bullfinch.

Salutare, își spuseseră atunci, ca o incantație șoptită. *Salutare*, ca o promisiune. *Salutare*, răsuflare contra răsuflare.

Ultima răsuflare înainte de primul lor sărut.

— Ăă, zise ea acum, aruncând o privire grăbită, întâlnindu-i ochii și abătându-i din nou, roșind încă și mai tare. Bună.

Pe aproape, gândi Akiva, o exuberanță precaută crescând în el în timp ce o privi făcând un pas și apoi încă unul în camera aceasta pe care el și-o alesese. Erau singuri, în sfârșit. Puteau vorbi, fără ochii iscoditori ai tuturor camarazilor asupra lor. Faptul că ea se afla aici însemna ceva. Iar cu văpaia privirii pe care o schimbaseră în cavernă, nu putea decât să spere că însemna... totul.

Să aibă speranță era și când ar fi atârnat de un fir deasupra unei prăpăstii, punând sfoara în mâinile ei. L-ar fi putut nimici, dacă ar fi vrut ea.

Karou se uita prin jur, deși nu erau multe de văzut. Era o cameră mică, fără altceva decât o lespede lungă de piatră în centru și câteva etajere pe care se aflau niște lumânări foarte vechi. Lespedea era, presupusese Akiva, neobișnuită. Era dăltuită cu mai multă grijă decât restul suprafețelor de piatră de aici. Era netedă, iar colțurile sale ascuțite, o raritate într-o lume de linii curbe.

— Îmi amintesc de încăperea asta, zise Karou cu o voce voalată. Aici erau pregătiți morții pentru înmormântare.

Asta era vag neliniștitor. Ore în șir Akiva stătuse întins aici, visând, în locul acela dinăuntrul ființei lui. Zăcuse aici ca un cadavru în locul unde câte alte cadavre zăcuseră înaintea lui?

— N-am știut, răspunse el, nădăjduind că nu era ofensator că se afla el acolo.

Ea își plimbă degetele peste lespede. Era cu fața întoarsă de la el, iar el îi privi umerii ridicându-se și coborând, cu respirația. Părul ei era prins într-o coadă împletită, albastră ca inima unei flăcări. Nu era bine pieptănat. Firișoarele moi de păr de la ceafă i se desprinseseră și arătau ca puful de pasăre. Șuvițe mai lungi de păr albastru îi erau date după urechi, mai puțin una rebelă care îi atârna, ondulată, pe obraz.

Akiva simți în degete dorința de a i-o da la o parte. Să i-o dea la o parte și să zăbovească pe gâtul ei cald.

— Ne provocam unii pe alții să îndrăznim să venim aici și să ne întindem pe lespede, povesti Karou. Copiii, vreau să spun.

Înconjură încet masa, oprindu-se și întorcându-se cu fața la el de pe partea opusă, astfel încât masa închipuia un fel de barieră

între ei. Ea-și ridică privirea spre plafon. Era înalt, ridicându-se într-un con și continuând printr-un tub din centru, ca un horn.

— Aia e pentru suflete, îi spuse ea. Ca să le elibereze spre cer și să nu rămână captive în munte. Obișnuiam să spunem că, dacă adormeai aici, sufletul tău avea să creadă că ești mort și și-ar fi luat zborul.

Akiva auzi zâmbetul din vocea ei cu o clipă înainte să-l vadă fluturându-i pe față, grăbit și afectuos.

— Prin urmare, eu m-am prefăcut, o dată, că am adormit și m-am purtat de parcă mi-aș fi pierdut sufletul, făcându-i pe toți ceilalți copii să mă ajute să-l găsesc. Toată ziua, pe toate piscurile.

Lăsă zâmbetul să îi înflorească de-a binelea, încet, extraordinar.

— Am prins un element de aer și am pretins că *el* era sufletul meu. Biata creatură. Ce mică sălbatică eram.

Chipul ei, chipul ei de acum, își dădu seama Akiva, era încă un tărâm necunoscut pentru el, iar zâmbetul o făcea aproape o străină.

Dacă pe Madrigal o cunoscuse o lună de nopți, pe Karou o cunoscuse… două nopți? Sau fusese în realitate numai una, mare parte din care el dormise, plus două zile în fragmente disparate? În cele câteva întâlniri periculoase ale lor de după aceea, tot ce văzuse la ea fusese furie, deznădejde, frică.

Chipul de acum era cu totul diferit. Zâmbind, era radioasă ca o piatră a lunii.

Îl izbi puternic revelația că, de fapt, n-o cunoscuse. Nu numai chipul ei. El continua să se gândească la ea de parcă ar fi fost Madrigal într-un alt corp, dar ea era mai mult de atât. Trăise o altă viață de când o cunoscuse el – într-o altă lume, unde mai pui. Cum ar fi putut-o schimba asta? N-avea de unde ști.

Dar putea să învețe.

Durerea dorului i se părea ca o gaură în mijlocul pieptului său. Nu exista nimic în ambele lumi pe care el să și-l dorească mai tare decât să o ia din nou de la început și să se îndrăgostească de Karou, încă o dată.

— Aceea a fost o zi frumoasă, zise ea, încă pierdută în amintirea de demult.

— Cum te porți când ți-ai pierdut sufletul? întrebă Akiva.

Intenționase să fie o întrebare fără semnificație despre un joc de copii, dar când își auzi cuvintele gândi, *Cine știe mai bine decât mine*? *Ai trădat toate lucrurile în care ai crezut*. *Ți-ai înecat durerea în răzbunare*. *Ai ucis și ai continuat să ucizi până când n-a mai rămas nimeni*.

Expresia lui îi trădase probabil gândurile, fiindcă zâmbetul lui Karou dispăru. Rămase tăcută un lung moment, uitându-se în ochii lui. Akiva mai avea multe de învățat și despre ochii ei. Ai lui Madrigal fuseseră căprui, calzi. Vară și pământ. Ai lui Karou erau negri. Erau negri ca noaptea și strălucitori ca stelele, iar când se uita așa la el, păreau să fie în întregime pupile. Noptatici. Tulburători.

— Pot să-ți spun cum te porți când îți *recapeți* sufletul, zise ea și el înțelese că nu mai vorbea despre un joc. Salvezi vieți. Îți îngădui să visezi din nou.

Vocea îi coborî până la o șoaptă stinsă:

— Ierți.

Tăcere. Respirații ținute. Inimi bătând puternic. Oare… vorbea despre el? Akiva simți că lumea se înclină, încercând să-l împingă înainte, să fie mai aproape de ea – aproape și atingând-o – de parcă asta ar fi fost singura stare de odihnă și orice altă acțiune și mișcare erau îndreptate doar spre a o dobândi.

Ea privi în jos, sfioasă din nou.

— Dar tu știi mai bine decât mine. Eu abia încep.

— Tu? Tu nu ți-ai pierdut niciodată sufletul.

— Am pierdut ceva. În timp ce tu salvai himere, eu făceam monștri pentru Thiago. N-am știut ce fac. Aceleași lucruri pentru care pe tine te uram că le făceai, dar nu puteam vedea…

— E durerea pierderii, zise Akiva. E furie. Asta ne mână să facem lucrurile pe care le disprețuim.

Și gândi, *și eu am fost lucrul pe care l-ai disprețuit*. *Mai sunt încă*?

— Întreține focul pentru tot ce popoarele noastre și-au făcut unul altuia încă de la început. Asta face pacea să pară imposibilă. Cum poți să condamni pe cineva pentru că vrea să ucidă pe ucigașul celor pe care i-a iubit? Cum poți să învinuiești oamenii pentru ce fac când sunt îndurerați?

De îndată ce rosti cuvintele, Akiva își dădu seama că sunau de parcă ar fi încercat să-și justifice propria spirală a durerii și groaznicul cost asupra poporului ei. Rușinea îl cuprinse și pe el.

— Nu vreau să spun… Nu mă refer la *mine*. Pentru ce am făcut eu, Karou, știu că n-am să pot niciodată să ispășesc și să fiu iertat.

— Crezi asta? întrebă ea.

Privirea ei era pătrunzătoare, de parcă scotocea prin rușinea lui după adevăr.

Oare *chiar* o credea? Sau era doar prea împins de vinovăție ca să admită că spera că, într-o zi, cumva, ar fi *putut* fi iertat? Că, într-o zi, ar fi putut simți că a făcut mai mult bine decât rău și că prin viața lui nu adusese lumea la o mai mare josnicie decât dacă n-ar fi trăit niciodată. *Asta* să fi fost ispășirea, înclinarea balanței la sfârșitul vieții lui?

Dacă era, atunci poate c-ar fi fost posibil. Akiva ar fi putut, dacă ar fi trăit mulți ani și nu s-ar fi oprit niciodată din a încerca, să salveze mai multe vieți decât nimicise.

Însă nu asta credea, își dădu el seama, confruntat cu intensitatea întrebării lui Karou.

— Da, zise el. Cred. Nu poți să ispășești pentru că ai luat o viață decât salvând o alta. La ce le folosește asta morților?

— Morții, zise ea. Și avem destui morți între noi, dar după felul în care ne purtăm, ai zice că sunt leșuri atârnate de gleznele noastre și nu suflete eliberate elementelor.

Se uită la hornul de deasupra de parcă și-ar fi imaginat sufletele pe care le lăsase să treacă prin el odinioară.

— Ei s-au dus, nu mai pot fi răniți, dar noi le târâm amintirea după noi, făcând cele mai rele lucruri pe care le putem face în numele lor, de parcă asta e ceea ce ar vrea ei, ca noi să le răzbunăm? Nu pot vorbi pentru toți morții, dar știu că nu asta am vrut de la tine, când am murit. Și știu că nu asta a vrut Brimstone pentru mine sau pentru Eretz.

Privirea ei era încă ascuțită, încă sfredelitoare, noptatică, neagră. Părea o incriminare – firește că ea voise ca el să ducă visul lor mai departe, nu să găsească o cale pentru a-i distruge poporul –, așadar, când spuse:

— Akiva, nu ți-am mulțumit niciodată că mi-ai adus sufletul Issei. Eu… Îmi pare rău pentru toate lucrurile pe care ți le-am spus atunci.

El se simți îngrozit. Ideea că *ea* îi cerea scuze *lui*.

— Nu. Înghiți anevoie nodul din gât. Nimic din ce mi-ai spus n-a fost nemeritat. Meritam chiar mai rău.

Era milă în ochii ei? Exasperare?

— Ești hotărât să rămâi neiertat? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nimic din ceea ce fac nu e pentru mine, Karou, sau pentru vreo speranță pe care o am pentru mine, de iertare sau de orice altceva.

Iar sub acei scrutători ochi negri, fu obligat să se întrebe: *Asta* e adevărat?

Era și nu era. Indiferent cât ar fi încercat să nu întrețină speranța, speranța ieșea la suprafață, stăruitoare. Nu avea mai mult control asupra ei decât avea asupra murmurului vântului. Dar era motivul pentru care făcea vreunul din aceste lucruri de acum? Pentru șansa unei răsplăți? Nu. Dacă ar fi știut foarte sigur că niciodată Karou nu l-ar fi iertat și nu l-ar mai fi iubit, tot ar fi făcut tot ce-i stătea în puteri – și dincolo de puterile lui, se părea, în lumina ce pleca voințele a *siritharului* – să reclădească lumea pentru ea.

Chiar dacă trebuia să stea deoparte și s-o vadă mergând prin lumea asta alături de Lup?

Chiar și atunci.

Dar… *nu* știa absolut sigur că nu exista nicio speranță. Încă nu.

•••

Te iert. *Te iert*. *Te vreau pe tine*, *când se vor sfârșit toate acestea*. *Visul*, *pacea și* tu.

Asta și-ar fi dorit Karou să spună și asta și-ar fi dorit să audă, de asemenea. Nu voia să i se spună că Akiva renunțase la speranța de a fi cu ea și că, indiferent de motivația lui de acum, aceasta nu mai era spre îndeplinirea visului lor, care nu fusese doar pace, ci și ei doi în lumea păcii. Oare el tăiase visul ca să-l facă lemne de foc? Dar *ea*? Fusese deja folosit pentru a întreține focul?

— Te cred, zise ea.

Nicio speranță pentru el. Era un gest nobil și trist, dar nu era direcția de care aveau nevoie propriile ei cuvinte nerostite. Acestea pluteau greu în aer, agățătoare. Cum arunci pur și simplu „te iubesc” în aer? Ar fi nevoie de brațe pregătite să-l prindă. Cel puțin, în clipa asta, „te iubesc”-ul lui Karou, nepracticat, nerostit, avea nevoie. După atâtea luni în care fusese strivit în cotloanele îndepărtate ale furiei, îndoit și răsucit

până își pierduse definitiv forma naturală, ea nu mai putea să-l rostească deodată, cum nu putea să-i ia lui Akiva fața între palme și să-l sărute.

Să-l sărute. *Asta* părea la un milion de kilometri depărtare de posibil.

Ochii ei își făcură din nou timidul dans al privirilor furișe, uitându-se la el în instantanee. Un cadru imobil al feței lui, apoi își pleca ochii din nou la tăblia de piatră a mesei sau la mâinile ei, păstrând imaginea în minte. Pielea aurie a lui Akiva, buzele lui pline, expresia încordată, bântuită și... *retragerea* din ochii lui. Mai devreme, în cavernă, ochii lui se îndreptaseră spre ea ca razele soarelui. Acum se trăgeau înapoi de le ai ei, reticenți și precauți. Karou voia să simtă din nou soarele. Dar când își ridică privirea de la mâinile ei fără stare, Akiva se uita în jos, la lespedea de piatră.

Între ei doi, ai fi zis că masa asta era un artefact fascinant.

Ei bine, nu era doar „te iubesc” ceea ce voise ea să-i spună, venind aici. Trase adânc aer în piept și dădu drumul celorlalte.

•••

— Trebuie să-ți spun ceva.

Akiva ridică ochii. Numaidecât, ceva nou din tonul lui Karou îl puse în alertă. Șovăirea ei, glasul înecat. Nu mai trebuia să lupte acum ca să-și țină speranța deoparte. Speranța îl părăsi.

Ce avea să spună?

Că era cu Lupul, acum. Alianța era o greșeală. Himerele plecau. El n-avea s-o mai vadă niciodată.

Ar fi vrut să zică repede, *și eu am ceva să-ți spun*, ca s-o împiedice să spună ceea ce urma. Ar fi vrut să-i spună despre noua lui magie, încă netestată, și să-i ceară să-l ajute. Asta sperase el, dacă ea avea să vină, într-adevăr, la el. Ar fi vrut să-i spună ce făcuse el posibil – măcar pentru armatele lor, dacă nu pentru ei doi.

Lucrurile se schimbă. *Pot* fi *schimbate de cei cu voință*.

Chiar și lumile. *Poate*.

— E despre Thiago, zise ea și simți atingerea rece a finalității.

Bineînțeles că era despre Lup. Când îi văzuse aplecați unul spre celălalt, râzând, înțelesese, dar o parte a minții lui stăruise să o tăgăduiască – era de negândit – și apoi, când ea se uitase peste cavernă spre el, în felul acela, la el, sperase...

— Nu e cine crezi, zise Karou, iar Akiva știu ce avea să urmeze.

Își adună curajul.

— L-am ucis, șopti ea.

…

…

…

Stai puțin.

— *Ce*?

— L-am ucis pe Thiago. Cel de-acum nu e el. Vreau să spun, nu e sufletul lui.

Trase din nou aer în piept, poticnit, apoi se grăbi să spună mai departe.

— Sufletul lui s-a dus. El a dispărut. Am urât faptul că te-am lăsat să crezi că eu… și el… eu nu l-aș fi putut ierta niciodată sau…

Îi aruncă o privire iute ca argintul viu și apoi, ca și când i-ar fi citit gândurile:

— Sau *să râd* cu el. Și n-ar fi putut exista niciodată pace câtă vreme ar fi fost în viață. Iar alianța asta?

Clătină din cap, emfatic:

— *Niciodată*. El v-ar fi ucis imediat, pe tine și pe Liraz, la kasbah.

— Stai puțin, zise Akiva, încercând să țină pasul. Stai puțin.

Ce spunea? Cuvintele ei nu voiau să capete sens. Lupul era mort? Lupul era mort și, indiferent cine umbla prin jur pretinzând acest titlu… nu era el. Akiva se holba la Karou. Ideea îl amețea. Nu știa nici măcar ce întrebări să pună.

— Am vrut să-ți spun mai devreme, zise ea. Dar trebuia să am grijă. Totul e atât de fragil. Nimeni nu știe. Numai Issa și Ten… și nici Ten nu e adevărata Ten… dar dacă restul himerelor ar fi aflat, i-am fi pierdut uite-așa.

Pocni din degete.

Akiva încă făcea eforturi să înțeleagă ideea dintâi.

— Soldații n-ar fi ascultat de nimeni în afară de Thiago, cel puțin, deocamdată, zise ea. Asta era clar. Aveam nevoie de el. Armata lui avea nevoie și cei din neamul nostru aveau nevoie, dar… aveam nevoie de un el *mai bun*.

Mai bun.

Iar Akiva își aminti impresia lui despre Lupul cu care negociase această alianță. Inteligent, puternic și rațional – așa gândise la momentul acela, fără să-și închipuie motivul.

În sfârșit, piesele de puzzle își găsiră locul și el înțelese. Cumva, Karou pusese un alt suflet în corpul Lupului.

— Cine? întrebă el. Cine e?

O umbră de mâhnire adâncă trecu pe fața lui Karou.

— E Ziri, zise ea.

Când el nu reacționă la acest nume, adăugă:

— Kirinul căruia i-ai salvat viața.

Tânărul kirin, ultimul din tribul lui. Deci nu era mort, nu tocmai.

— Dar… cum? întrebă Akiva, incapabil să-și închipuie lanțul evenimentelor care creaseră o asemenea situație.

Karou rămase câteva clipe tăcută și pierdută în gânduri.

— Thiago m-a atacat, zise ea, ridicând mâna la obrazul care fusese umflat și jupuit, când Akiva zburase la ea, în Maroc, el și Liraz purtând corpul lui Hazael între ei.

Se vindecase aproape de tot, acum. Arăta de parcă ar fi vrut să spună mai multe despre asta, dar se opri. Buzele strânse ascundeau un tremur, iar Akiva își aminti furia lui oarbă când o văzuse lovită. Pumnii lui și-o aminteau bine, și inima și rărunchii lui și-o aminteau, de asemenea, privirea de nesfârșită tandrețe pe care o schimbaseră ea și Lupul în noaptea aceea, la kasbah – și care în sfârșit căpăta sens.

Nu-l consolă, totuși.

— El m-a atacat și eu l-am ucis, continuă ea. Și n-am știut ce să fac. Știam că ceilalți m-ar fi obligat să-l reînvii, dacă ar fi aflat, și n-aș fi putut să fac față. Dacă lucrurile fuseseră rele înainte, cum aveau să fie după asta? Nu știu ce m-aș fi făcut…

Se întrerupse. Apoi ochii ei redeveniră limpezi, ațintindu-se cu intensitate asupra *lui*. De necrezut, îi zâmbi. Nu era ca zâmbetul radios, înflorit ultima oară pe fața ei, ci de un cu totul alt soi, mic, neașteptat și surprins.

— Deși m-am gândit la asta, zise ea, n-am înțeles, până adineauri, cum îți apărea ție totul.

— Mie? întrebă el, tresărind.

— Tu mi i-ai adus și pe Issa și pe Ziri, zise ea. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi avut niciun aliat și nicio șansă.

Din nou, greutatea cuvintelor ei – a recunoștinței sale – stârni în Akiva rușinea cea mai adâncă.

— Dacă n-aș fi fost eu, Karou, ai fi avut mult mai mulți aliați.

Mult mai mulți. Câți morți atârnau în cuvintele astea? Loramendi. Mii și mii.

— Încetează cu asta, zise ea, cu frustrare. Akiva, am vorbit serios despre iertare. E singura cale de a merge înainte. Când Lupul era încă el însuși, am încercat să-l fac să înțeleagă că metodele sale, calea lui era moartea. N-a vrut să mă asculte. Nu putea. Era mult prea pornit. Dar m-am tot trezit cu cuvintele *tale* pe buze când m-am contrazis cu el și am știut că, oricât de departe te-ai fi dus, aveai să vii înapoi. Și… asta m-a ajutat să mă aduc *pe mine* înapoi.

Cuvintele lui? Akiva nu avea niciunul acum. Povestea asta era atât de departe de ceea ce se temuse el că avea ea să-i spună, încât nu reușea să-i facă loc în mintea lui.

— Ai spus că depinde de noi dacă viitorul va avea himere în el, îi spuse ea. Și n-au fost numai cuvintele. I-ai salvat viața lui Ziri. Dacă n-ai fi făcut-o, noi n-am fi fost acum aici. Tu ai fi mort și eu… eu aș fi a Lupului…

Nu continuă. Din nou, o umbră de groază îi întunecă fața, lăsându-l pe Akiva să-și imagineze singur ce însemnau exact acele cuvinte simple, *Thiago m-a atacat*.

Fulgerul mâniei lui amenință să-l orbească. Făcu eforturi s-o împingă la o parte și să-și reamintească, respirând, că motivul ei dispăruse. Thiago nu mai putea fi pedepsit. Culmea, asta îi făcea furia și mai fierbinte încă.

— N-am fost acolo să te apăr, zise el. N-ar fi trebuit să te las niciodată acolo cu el…

— M-am apărat singură, îl întrerupse Karou. Abia după aceea am avut nevoie de ajutor, și atunci a fost Ziri, iar acum noi suntem aici, cu toții. Asta încerc să-ți spun.

Groaza o părăsise; strălucirea din ochii ei era din pricina lacrimilor, iar arcuirea buzelor ei era recunoștință, și Akiva simți un val de autodispreț când se surprinse întrebându-se *pentru cine* erau strălucirea și recunoștința ei.

Își aminti iarăși de privirea plină de tandrețe schimbată între ea și falsul Lup, atunci, la kasbah, și de modul în care stătuseră împreună, râzând, cu numai o zi în urmă.

Puteri cerești. El ar fi fost mort acum, dacă Lupul ar fi fost Lupul, și cu toate acestea, iată, putea sta aici făcându-și griji dacă acest „inteligent, puternic și rațional” Thiago, acest eroic kirin care era cel mai apropiat aliat al lui Karou, nu era o amenințare mai mare pentru speranțele lui, decât fusese un maniac ucigaș și împătimit al torturii? Erau armate gata pregătite să-și ia zborul, iar pe el îl preocupa pe cine ar fi putut *iubi* Karou?

— Însă nici măcar ăsta nu e sfârșitul, zise ea. Tu mi-ai adus-o pe Issa și nici nu-ți închipui ce altceva ai mai adus odată cu ea, dar… Akiva, a schimbat totul.

Ochii ei erau atât de strălucitori încât, în luciul lor negru ca de oglindă își vedea reflectat focul aripilor lui.

— E vorba de Loramendi. E… nu e izbăvire, nu în totalitate, dar e un început. Sau va fi, când o să ajungem acolo.

Și atunci îi povesti despre catedrală.

Magnitudinea veștilor… îl năuci pe Akiva și-i amuți toate îngrijorările lui mărunte.

Brimstone avusese o catedrală sub oraș – Akiva n-o găsise, când cutreierase zăpăcit printre ruine, pentru că fusese îngropată, intrările se prăbușiseră și nu se mai cunoșteau. Iar înăuntru, în stază, erau suflete. Suflete nenumărate. De copii, de femei. Sufletele a mii de himere pentru care încă erau speranțe că vor fi recuperate.

Akiva îi spusese lui Karou, atunci, în Maroc, că ar face orice – că ar muri de o mie de morți pentru fiecare himeră ucisă, dacă așa le-ar fi putut aduce înapoi. O spusese cu deprimarea convingerii că erau doar vorbe goale, că nu exista nimic pe care să-l fi putut face el vreodată ca să dovedească sinceritatea lor. Dar… exista.

— Lasă-mă să te ajut, zise el, deodată. Karou… te rog. Atât de multe suflete, nu poți s-o faci singură.

Ea spusese că nu era chiar o izbăvire? Era mult mai aproape decât s-ar fi gândit el vreodată că ar ajunge. Iar dacă izbăvirea venea în ajutorul lui personal, picându-i pleașcă, frumos împachetată și legată cu fundă, pentru ce-și dorea cel mai mult în viață? Pentru prima oară, rușinea lui Akiva nu se ridică să muște momeala. El voia ceea ce voise întotdeauna și-ar fi mai bine s-o spună direct, în pofida îngrijorărilor și temerilor lui.

Indiferent pe cine ar fi iubit ea, pe el, pe Lup sau pe nimeni, avea s-o afle.

— Asta e tot ce vreau, să fiu alături de tine, să te ajut. Dacă va dura o veșnicie, cu atât mai bine, dacă înseamnă să fiu veșnic cu tine.

Și masa de piatră era între ei, o barieră, dar nu putea fi nicio barieră pentru zâmbetul cu care-i răspunse ea. Un nou soi de zâmbet, iar Akiva gândi că și-ar fi putut petrece și o mie de ani cu ea – *te rog* – și tot să-i descopere noi tipuri de zâmbete. Acesta de acum era greu de îndurat, dulce ca muzica și greu ca lacrimile. Era toată tensiunea ei, toate ostenelile și nesiguranța, topite în lumină.

Era însăși inima ei, zâmbetul acesta, și era pentru el.

— Bine, zise ea.

Glasul îi era slab, dar cuvântul răsună strălucitor și cu greutate, precum ceva pe care el l-ar fi putut prinde și ține în mână.

Bine. Bine, adică putea s-o ajute? Bine, adică o veșnicie?

Bine.

Oh, dacă asta ar fi putut fi sfârșitul. Sau începutul. Dacă ar fi putut zbura împreună, în clipa asta, la Loramendi. Și veșnicia să înceapă *acum*. Dar bineînțeles că nu se putea. Karou vorbi din nou, iar vocea ei era încă slabă, încă strălucitoare și grea, dar dacă „bine” sunase senin, încălzit de soare și neted ca piatra, următoarele ei cuvinte aveau spini.

— Dacă o să trăim atâta, zise ea.

31. Opusul supraviețuirii

Ziri se opri în prag. Dintr-o privire înțelese situația.

Trei dintre soldații lui zăceau morți la picioarele lui. Oora, Sihid, Ves. Carne irosită, durere irosită și din nou sânge prin care să calci. Dintre cei încă în viață, Rark, cel mai mare, ieșea în evidență, uriașul lui topor sclipind în semiîntuneric, dar ochii lui Ziri se îndreptară imediat spre Liraz. Focul aripilor ei abia pâlpâia – totuși era încă lucrul cel mai luminos din încăpere. Era răvășită de spasme și albă ca varul, cu ochii rătăciți și… râdea? Plângea? Un sunet înfiorător. Era între două himere, ridicată de

ele, și numai strânsoarea lor o mai putea ține în picioare, în halul în care se afla – ținută în picioare și ucisă, în același timp.

Oare un serafim putea muri de la atingerea hamselor? O privire spre Liraz și Ziri își răspunse *da*. Însă nu așa intenționau ei s-o ucidă. Îi țineau brațele întinse în față și, numaidecât, Ziri crezu că înțelege.

Rark. Toporul. Voiau să-i taie brațele.

Însă toporul se odihnea pe umărul gros al lui Rark și… adevărul se legă din bucăți. Sunet, imagine, miros. Dezvelitul colților. Balele prelingându-se de pe colții galbeni și duhoarea triumfului. Ten.

Dovada aceasta îl lovi pe Ziri ca un pumn, tăindu-i aerul, oprindu-i respirația. Era *Ten*. *Oh*, *Nitid* – *oh*, *Ellai*, *nu*! Dintre toți soldații de sub comanda lui… asociata lui intrusă, părtașă la conspirație. Cea care îi cunoștea secretul.

Ea se pregătea să lovească. Și cu toate că trupul ei era mai mult omenesc, în clipa aceea spinarea i se umflase lupește deasupra capului aplecat, blana i se ridicase pe marginea umerilor, iar sunetul mârâitului ei era animalic și gutural – se *simțea* în egală măsură ce se auzea. Încăperea duhnea a sânge, măruntaie și arsură – fierbinte, aproape și moartă. Cadavre și răzbunare, fără posibilitate de întoarcere. Iar Ziri știu ce se pregătea să facă Ten – *Haxaya*.

— Oprește!

Era vocea Lupului Alb, calmă și rece ca tăișul sabiei, dar însoțită de o groază care era numai a lui Ziri. Scena asta nu l-ar fi oripilat pe Lup, care sfârtecase îngeri cu propriii colți ascuțiți. Și odată ce primejdia imediată a fost abătută, iar Ten se răsuci cu fața la el, Ziri nu mai pricepu de ce îl oripilase atât de profund cât o făcuse. El nu ucisese cu colții lui, dar luptase alături de multe himere care o făcuseră – și cu pliscurile, cu ghearele, cu coarnele și cu spinii din cozi, și cu orice altă armă la dispoziția lor. Împotriva forței superioare a serafimilor, era o chestiune de supraviețuire.

Dar *asta* nu era. Asta era opusul supraviețuirii.

Însemna expunerea completă la risc – a alianței, firește, dar și a înșelăciunii. Pentru că era Ten.

Pentru că era Ten, Ziri stătu încremenit și tăcut, în timp ce Rark și draconienii se întoarseră cu fața la el, iar Nisk și Lisseth se aliniară în spatele lui. Pentru că era Ten, el nu știu ce să

spună. Simți că Haxaya îl scrutează cu ochii ei galbeni de lupoaică fără niciun strop de frică, doar cu un dispreț viclean și grosolan.

Te provoc, ar fi putut foarte bine să spună ea. *Pedepsește-mă și o să te pedepsesc și eu pe tine*. *Impostorule*.

Inima lui bătea cu putere. Făcu eforturi s-o domolească. Naja puteau citi semnele căldurii, cum numai șerpii o puteau face; Nisk și Lisseth ar fi putut să-i detecteze tulburarea, iar Thiago pur și simplu nu cădea niciodată pradă tulburării. Ziri își forță trăsăturile să păstreze expresia obișnuită a Lupului, rece, evaluând pe sub pleoapele pe jumătate coborâte.

— Ce înseamnă asta, locotenent? întrebă el cu voce joasă și ucigător de calm.

Capul lui Rark tresări puțin de surprindere, iar draconienii, Wiwul și Agwilal, își întoarseră pe furiș privirile spre Ten. Era clar că ea le spusese că acesta era ordinul generalului lor, iar ei nu avuseseră niciun motiv să se îndoiască. Ea era a doua la comandă, locotenentul lui cel mai de încredere.

Până acum.

— E răzbunare, răspunse Ten, omițând „domnule”.

Era flagrantă lipsă de respect și, înțelese el, un avertisment.

— Îngerul ăsta e un nemernic. Uită-te la brațele sale.

El se uită și i se făcu rău la ceea ce văzu – extraordinarul ei răboj, și chinul ei, de asemenea. Nu o cunoștea pe Liraz, bineînțeles. Era frumoasă – și ce? Cei mai mulți serafimi erau frumoși. Era, de asemenea, ostilă și iute la mânie, iar, în posesia tuturor forțelor ei, mai mult decât pe măsura lui Ten, ca ferocitate. Însă el o văzuse, deopotrivă, zdrobită de durere și jelind, ținându-și fratele mort în brațe, lipsită de orice urmă de ferocitate, doar o fată vulnerabilă. Și mai văzuse și altceva în ea.

Atunci, la kasbah, spre surprinderea lui, ea întrebase de *el* – de el însuși, Ziri – într-un asemenea mod încât fusese clar că… îi observase absența. Faptul că ea știa de existența lui fusese o surpriză pentru el, iar apoi, când îi răspunsese că soldatul kirin era mort, văzuse – era sigur – o străfulgerare de mâhnire în ochii ei, pentru doar o fracțiune de secundă, precum ceva scăpat din mână și prins iute la loc.

Bineînțeles, nu de aceea nu le putea el îngădui soldaților săi s-o ucidă sau s-o mutileze în această grotă izolată – existau multe motive mai importante și mai puțin personale pentru

aceasta. Însă se poate să fi fost motivul pentru care furia crescu în el, la fel de rece cum își închipuia că ar fi fost cea a adevăratului lup, și la fel de grăbită să înăbușe tulburarea lui sub un strat de hotărâre implacabilă. Bătăile inimii lui se uniformizară, devenind o bătaie calmă și grea de ciocan.

— Eliberați-o, zise el, cu o săgetare a privirii lui dezinteresate în direcția îngerului.

Ochii lui Liraz erau globi albi acum, dați peste cap, pe sub pleoapele care i se zbăteau pe punctul de a-și pierde cunoștința – sau viața.

— Sau o să moară înainte de a vă putea explica voi.

Wiwul și Agwilal îi dădură imediat drumul, iar ea se prăbuși la baza peretelui, dar numai parțial, fiindcă Ten încă o ținu de încheieturi. Un ordin direct ignorat, în prezența celorlalți. Deci avea de gând să-l provoace.

— Să ne explicăm *noi*? întrebă ea, prefăcut nevinovată cu o nuanță acidă. Dar tu… *domnule*?

Acest *domnule* a fost mai rău decât niciunul, un afront fățiș pe care Lupul nu l-ar fi tolerat niciodată.

— N-ai vrea să *te* explici?

Auzi aerul tras iute pe nări, în spatele lui – Nisk sau Lisseth, uluiți de insubordonarea ei. Rark se holba cu gura căscată, iar Ziri nu mai avu nevoie să chibzuiască ce ar fi făcut adevăratul Lup. Știu, și se simți de parcă ar fi alunecat în sânge, să facă exact ce ar fi făcut Lupul. O alunecare și te-ai dus. Sângele te acoperă. Sângele e viața ta acum. Dar ce alternativă avea?

Deveni acut conștient – de puterea nenaturală din carnea lui de împrumut, de maliția și ipocrizia din ochii lui Ten, și de povara viitorului strivindu-i pe ei toți dacă ea l-ar fi dat de gol.

Cum putea fi atât de neghioabă?

A fost ca o plesnitură de bici, fracțiunea de secundă care-i trebui s-o apuce. Să-i pună mâinile pe cap, una la ceafă și una pe bot.

Și să-i rupă gâtul.

N-a fost timp nici măcar pentru surpriză. Odată cu sunetul – n-a fost o *plesnitură*, ci un scrâșnet și o cedare punctate de un șir de *pocnete* ca de foc de artificii –, ochii ei au devenit goi. Gata cu maliția, gata cu ipocrizia, gata cu amenințarea, și cu toate că momentul de dinainte ca mușchii ei să se înmoaie a părut lung, probabil nu durase mai mult de o secundă. Ten căzu și, în

cădere, îi dădu în sfârșit drumul încheieturilor lui Liraz, iar Liraz căzu și ea, aterizând cu obrazul pe podea de parcă și-ar fi pierdut de mult simțul orientării. Ziri își absorbi propria tresărire la impactul aterizării ei și se sili s-o ignore, prăbușită acolo, cu focul aripilor din ce în ce mai stins și cu tremurul trupului singurul semn că mai era încă în viață.

Se întoarse spre soldați și zise, de parcă n-ar fi existat nicio întrerupere în conversație:

— Nu, n-am chef să mă explic.

Privirea lui îi provoca să i-o ceară.

Rark vorbi primul.

— Domnule, noi… Ten a zis că era ordinul tău. Noi niciodată n-am…

— Cred, soldat, îl opri el.

Rark păru ușurat.

Dar era prea curând să se simtă ușurat.

— Cred că într-adevăr ați crezut că eu aș fi *atât de neghiob*.

Ziri șuieră ultimele cuvinte printre dinții strânși.

— Doar câteva ore până când vom porni în zbor, disperat de depășiți numeric, la o bătălie, și voi credeți că mi-aș deposeda armata de forțe, când e cea mai mare nevoie de ele.

Își întinse o mână spre morții peste care pășise în prag.

— Că aș irosi corpuri pentru care alții au plătit cu durere. Că aș risca toate planurile pe care le-am inițiat, pentru ce? Pentru un înger? Voi credeți că sunt atât de neghiob încât să arunc totul pe apa sâmbetei, în loc să aștept… câteva ore… pentru a intra în luptă cu mii de îngeri, care sunt amenințarea adevărată și imediată. Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Nimeni nu-i răspunse, iar el clătină din cap încet, dezgustat.

— Ordinul pe care l-ați urmat anula toate ordinele pe care le-ați auzit din gura mea, iar dacă ați fi fost în stare să gândiți mai departe decât vârful colților voștri, ați fi ×întrebat. Ați făcut asta pentru că ați vrut-o. Poate că *toți* ne-o dorim, dar unii dintre noi sunt stăpâni pe dorințele personale, iar alții sunt sclavi. Vă crezusem mai deștepți de atât.

Ca Lisseth să nu se simtă cruțată de dezaprobarea lui, se întoarse spre ea:

— E o slabă consolare că Ten n-a socotit potrivit să te invite și pe tine în misiunea ei, întrucât nu mi-ai lăsat nicio îndoială că i-ai fi dat curs cu entuziasm. Ești scutită de condamnarea

camarazilor tăi, dar știm amândoi că numai întâmplarea te-a salvat, nu deșteptăciunea.

La cuvântul condamnare, Rark, Wiwul și Agwilal înțepeniră, iar Ziri lăsă să treacă vreo câteva momente de tăcere inconfortabilă, înainte să le curme suferința.

— Ați pierdut încrederea mea, zise el, și sunteți degradați. O să luptați în bătălia care vine și, dacă o să supraviețuiți, o să plătiți tribut de durere pentru camarazii voștri până voi considera eu că v-ați spălat de păcate. De acord cu asta?

— Da, domnule, ziseră ei, deopotrivă cu Nisk și Lisseth, cinci glasuri topite într-unul singur.

— Atunci dispăreți din ochii mei și luați-i și pe ăștia trei cu voi.

Oora, Sihid, Ves.

— Captați-le sufletele și aruncați-le corpurile, apoi așteptați-mă în camera de resurecție. Nu spuneți nimănui ce s-a întâmplat aici. S-a înțeles?

Din nou un cor de *da, domnule*.

Ziri își aranjă fața într-o expresie de resemnare, cu o subtilă arcuire a buzei indicând dezgust.

— O să am eu grijă de acestea două.

Ten și Liraz, una moartă, una în viață.

O spusese sumbru și-i lăsă pe ceilalți să-și închipuie ce-or vrea. O apucă pe Ten de ceafa îmblănită și pe Liraz de un braț – fără menajamente, deși avu grijă să păstreze mâneca ei suflecată între hamsa lui și pielea ei – de parcă amândouă erau cadavre de târât prin pasaje ca un cargou. N-avea cum să mai țină o torță, dar cu lumina slabă a aripilor lui Liraz, nu avea nevoie de vreuna.

Dacă murea, avea să rămână în beznă.

Iar bezna ar fi fost cea mai mică dintre grijile lui.

— Cărați-vă! mârâi el.

Soldații se repeziră la morți, îi ridicară pe umeri și plecară, lăsând dâre de sânge în urmă, și numai după plecarea lor Ziri își ajustă modul de-a o ține pe Liraz, ridicând-o ușor – și blând – cu un braț. I se părea nepotrivit și mult prea intim să-i sprijine corpul de al lui – *Nu al meu*, gândi el, cutremurându-se –, așa că păstră un spațiu între ei, chiar dacă se dovedi stingheritor când cârmi spre ușă, cu atât mai mult că încerca să nu-i provoace și mai mult rău cu hamsele lui.

Când își schimbă modul în care o ținea pe Ten ca să poată da un colț, capul lui Liraz se aplecă și căzu, greu, peste al lui, fruntea ei pe obrazul lui, iar Ziri simți fierbințeala ca de febră a pielii de serafim pentru prima oară, înainte să i-l dea deoparte, inspirând de aproape parfumul pe care-l urmase de departe. Nota de condiment era pregnantă și ca o izbucnire învăpăiată, curăța calea pentru ceva mult mai subtil și neașteptat – cel mai tainic dintre parfumuri, natural, nu se îndoia, și atât de fin încât nasul de kirin nu l-ar fi detectat niciodată, nici măcar de atât de aproape. Abia se simțea, dar în sugestia existenței sale era la fel de fragil ca florile de noapte – nu prea dulce, doar cât trebuie, ca rouă pe un boboc de recviem în orele palide ale zorilor.

Ziri își ținu ochii drept înainte și nu se aplecă, nici nu întoarse capul să încerce să-l miroasă mai bine, dar chiar și așa, mergând prin întuneric, târând un cadavru și cărând un înger – care probabil avea să-l spintece pentru că o atinsese de îndată ce avea să-și revină, *dacă* își va reveni –, parfumul acela tainic îl făcea conștient de ghearele din locul degetelor lui, de colții din gura lui și de toate modurile în care nu era el însuși. Purta pielea unui monstru și i se părea o violare și să adulmece o femeie cu simțurile lui, darămite s-o atingă cu mâinile lui.

Totuși o cără mai departe și o adulmecă mai departe – pentru că nu putea să n-o facă – și îi mulțumi lui Nitid, zeița vieții – și lui Lisseth, ale cărei intenții fuseseră mult mai puțin curate – pentru că îl conduseseră la ea la timp. Își dorea doar să fi putut ajunge mai devreme și s-o cruțe de nebănuitele profunzimi ale răului pe care hamsele îl comiseseră în ea. Oare va putea să fie îndeajuns de refăcută pentru a zbura împreună cu ei, peste câteva ore? Puțin probabil. Dacă ar fi putut face ceva pentru ea…

Aproape imediat ce acest gând prinse ființă, ajunse la o bifurcare a pasajului și își dădu seama unde se afla, ceea ce îl ajută să completeze gândul. Dacă ar fi putut face ceva pentru ea, ar fi făcut-o.

Și era ceva. Așa că el o făcu.

Se întoarse și o luă pe un pasaj secundar, depunând cadavrul lupoaicei la intrarea bazinelor termale, ducând apoi îngerul până la marginea apei. Apele vindecătoare – oare erau bune doar pentru julituri și vânătăi? Ziri nu știa. A trebuit s-o apuce pe Liraz cu ambele brațe ca să intre cu ea în bazin, iar când o lăsă

în apă, întunericul se închise asupra lui și, pentru un moment, simți panică, gândindu-se că aripile ei se stinseseră.

Dar, nu. Un licăr slab lumină apa de dedesubt; focul ei încă ardea, mocnit ca tăciunii. Își slăbi strânsoarea până ce abia de-o mai atingea – numai cu brațul, sub ceafă, ca să-i țină fața la suprafață – și așteptă, urmărindu-i buzele și pleoapele pentru o mișcare cât de mică. Și... treptat, atât de încet, încât la început nici nu observă, lumina de sub apă deveni mai puternică, astfel că, în momentul în care Liraz se mișcă, în sfârșit, Ziri putea desluși nu doar întinderea verde-lăptoasă a apei și trandafiriul valurilor de mușchi, dar și roșeața din obrajii îngerului și aurul întunecat al genelor când fluturară și se deschiseră încet. Și ochii se fixară asupra lui.

El își aminti cuvintele ei, de când se văzuseră la kasbah. „Nu am făcut cunoștință”, îi spusese el, la care ea îi răspunsese „Știi cine sunt, cum și eu știu cine sunt, și asta e de ajuns”.

Totuși, ea *nu* știa. Iar el voia să știe.

— Nu am făcut cunoștință, zise el din nou, în timp ce ea-și găsea sprijin pe fundul bazinului cu apă caldă, întunecată. Nu cu adevărat.

32. Tort pentru mai târziu

„Dacă o să trăim atâta”.

Nu asta voise Karou să spună. Nici pe departe. De fapt, nu voise să *spună* nimic. Akiva stătea uitându-se la ea de dincolo de masa de piatră, cu ochii încă plini de veșnicie, și tot ce voia ea să facă era să se urce pe lespede și să-l întâlnească la jumătate. Dar de când obținea ea ce-și dorea? Akiva voia să-și petreacă o veșnicie cu ea? Asta a fost... explozie solară și lovitură de trăsnet în lăuntrul ei, dar a fost, de asemenea, ca o felie de tort pusă deoparte pentru mai târziu. O tachinare.

Termină-ți cina și ai voie să-ți mănânci tortul.

Dacă nu o să mori până atunci.

— O să trăim atâta, zise el, arzător și convins. O să supraviețuim. O să învingem.

— Aș vrea eu să fiu la fel de sigură ca tine, zise ea, dar gândi *oștiri îngeri portaluri arme război*.

— Fii sigură. Karou, n-am să las să ți se întâmple nimic. După toate cele de dinainte și de *acum*... n-o să te scap din priviri.

După o pauză și în mijlocul unei îmbujorări dulci și sfioase – de parcă încă nu era sigur că o înțelesese corect sau că acum-ul lui era ceea ce sperase el că e – Akiva adăugă:

— Câtă vreme vrei să fiu lângă tine.

— Vreau ca eu să fiu lângă tine, zise ea imediat.

Se auzi încurcând cuvintele – *eu lângă tine* –, dar nu se corectă. Era exact ce voise să spună.

— Dar nu pot fi cu tine. Nu încă. E deja hotărât. Batalioane separate, ți-aduci aminte?

— Mi-aduc aminte. Dar și eu am să-ți spun ție ceva. Sau, mai bine, să-ți arăt. Cred că s-ar putea să ajute.

Și se așeză pe masă, urcându-și picioarele pe tăblie, dându-se spre centru și făcându-i semn să vină lângă el.

Urcă și ea și simți temperatura crescând pe măsură ce se apropia de el. Nu mai exista barieră între ei. Își îndoi picioarele sub ea – piatra era rece – și se întrebă despre ce era vorba. Nu era un ecou al dorinței sale. El nu întinse brațele spre ea, ci doar o privi cu o intensitate pe jumătate ezitantă.

— Karou, crezi că himerele ar consimți la batalioane mixte? întrebă el.

Ce?

— Dacă Thiago le-ar cere-o, ar consimți. Dar ce contează? Frații și surorile tale nu vor fi de acord. Au spus-o destul de clar.

— Știu, zise el. Din cauza hamselor. Din cauză că voi aveți o armă contra căreia noi nu avem nicio apărare.

Ea dădu din cap. Hamsele ei erau acum lipite de tăblia mesei; devenise a doua natură să-și ascundă ochii tatuați în prezența serafimului, să-l ferească de un asalt accidental, dar era o măsură precară. Zise:

— Mâinile noastre sunt dușmane chiar dacă noi nu suntem.

Tonul ei era relaxat, dar inima, nu. Nu voia ca vreo parte din ea să fie dușmanca lui Akiva.

— Dar dacă n-ar fi? stărui el. Cred că i-aș putea convinge pe Bastarzi să se integreze. Are logică. Într-o luptă unu la unu, Dominionul nu ar fi o problemă pentru noi, dar nu va fi unu la unu și, chiar fără vreun avantaj neprevăzut, ei tot ar putea câștiga, fiindcă noi suntem prea puțini. Himerele în batalioanele noastre nu numai că ne vor spori puterea, dar le-o va scădea pe

a inamicului. Și mai este, în plus, și avantajul psihologic. O să-i descumpănească să ne vadă împreună.

Făcu o pauză.

— Cel mai bine e să folosim ambele noastre armate.

Unde voia să ajungă cu asta?

— Poate ar fi trebuit să-i lămurești pe Elyon și pe Orit în privința asta, zise ea.

— O să le spun. Dacă ești de acord și… dacă merge.

— Ce să meargă?

Încă uitându-se la ea cu acea intensitate pe jumătate ezitantă, Akiva întinse mâna foarte încet și, cu vârful unui deget atingând-o ușor pe obraz, îi prinse o șuviță de păr și i-o dădu după ureche. Mica atingere scânteie și se aprinse viu, dar scânteia și vâlvătaia au fost înghițite de un foc mai profund, mai plin, când el își lipi întreaga palmă de obrazul ei. Privirea lui era însuflețită, plină de speranță și cercetătoare, iar atingerea era ușoară ca o șoaptă și… o mostră din tortul pe care Karou nu-l putea avea. Era mai mult decât o tachinare. Era un chin. Ar fi vrut să-și întoarcă fața și să-și lipească buzele de palma lui Akiva, și apoi de încheietura mâinii lui, ca să urmeze calea pulsului până la sursă.

Până la inima lui. Pieptul lui, robustețea lui. Brațele lui în jurul ei, asta voia și… voia mișcarea care să răspundă mișcării, piele pe piele și nădușeală pe fierbințeală, pe respirație, pe gâfâit. Oh, Doamne. Atingerea lui o făcea nesăbuită. O răpea din viața reală cu duruitul ei de tobe, *oștiri îngeri portaluri arme război*, și-o ducea în paradisul acela pe care și-l imaginaseră ei doi cândva – cel ca un cufăr de comori care aștepta să fie găsit și umplut cu fericirea lor.

Fantezie. Chiar dacă ar fi ajuns la „veșnicie”, nu avea să fie paradis, ci o lume distrusă de război, cu multe de învățat și dezvățat. Muncă și tribut de durere și… și… *Și tort*, gândi Karou, sfidătoare. Ar putea fi viață, pe la margini. Akiva în fiecare zi, cu muncă și durere, da, dar și cu iubire, totodată.

Tortul ca un mod de viață.

Și până la urmă își întoarse fața, și își lipi buzele de palma lui Akiva, și simți un fior străbătându-l, și știu că distanța dintre ei era mult mai mică decât lungimea aceasta de braț de spațiu fizic. Cât de ușor era să se lase pradă și să se piardă într-un paradis mic și temporar…

— Îți amintești? întrebă el și vocea îi era răgușită. Acesta este începutul.

Iar atingerea lui îi coborî pe obraz și pe gât, și era foc și magie, incendiind fiecare atom din ea. Vârfurile degetelor lui se opriră la claviculă, iar palma lui coborî să se odihnească, ușoară ca un șal de molii-colibri, peste inima ei.

— Bineînțeles, zise ea, la fel de răgușită ca el.

— Atunci dă-mi mâna.

O întinse pe a lui și ea i-o dădu. O trase spre el, iar ochii lui Karou rămaseră pironiți pe V-ul decolteului, triunghiul pieptului, și deja în minte își strecura mâna pe sub țesătură ca să-și lipească palma pe inima lui…

Stop.

Ca din depărtare, recunoscu primejdia și se opuse, strângându-și mâna în pumn.

— Nu vreau să te rănesc.

— Ai încredere în mine, zise el.

Jumătatea lui de ezitare se topise când buzele ei îi atinseseră palma, iar acum rămăsese numai intensitatea și atracția – de parcă, de la distanța asta, magneții lor se antrenaseră și n-ar mai fi putut fi smulși unul de altul decât prin cea mai dedicată rezistență. Rezistența lui Karou nu era dedicată. Voia să-l atingă pe Akiva cum voia să respire. Prin urmare, îl lăsă să-i ghideze mâna, iar când nodurile degetelor ei îi atinseră gulerul, ea preluă controlul asupra propriului rol în reconstituirea amintirii –, *Noi suntem începutul*” – și își desfăcu degetele, strecurându-le pe sub marginea țesăturii, la pieptul lui. Pieptul lui Akiva. Pielea lui Akiva. Era însuflețită sub vârfurile degetelor ei și ea ar fi vrut să le urmeze cu buzele. Dorința ei topea judecata și de aceea îi trebui un moment lung, delirant, mâna ei – palma ei – lipită în întregime pe pielea lui, ca să înțeleagă.

Atingerea ei nu-l rănea.

Cu uimire în voce, întrebă:

— Akiva… cum?

Mâna lui i-o acoperi pe a ei și o ținu la pieptul lui, iar ea simți căldura din hamsă ca de fiecare dată în prezența unui serafim, ca o furnicătură, dar Akiva nu tresări, nu se retrase, nu tremură. Zâmbea. Distanța de un braț dintre ei se micșorase – de la o lungime de braț de-al lui, până la o lungime de braț de-al ei și el

o micșoră mai mult, aplecându-se spre ea, plecându-și capul și întorcându-se, în timp ce-i șopti:

— Magie.

Și îi arătă ce făcuse.

La spatele gâtului era un semn despre care Karou știa că nu fusese acolo înainte. Era la baza gâtului, aproape ascuns de guler, dar ea putu vedea ce reprezenta: un ochi. Un ochi *închis*. Magia lui proprie pentru a o contracara pe a lui Brimstone. Nu era indigo, ca o hamsă; nu era niciun tatuaj, ci o cicatrice.

— Când ți l-ai făcut? întrebă ea.

— În noaptea asta.

Ea își plimbă vârful degetului peste liniile fine, în relief, ale pielii.

— E deja vindecat.

El dădu din cap, îndreptându-și spatele și ridicând din nou capul. Deși Karou începuse să aibă o idee despre ce era capabil Akiva, tot o uimea. Faptul că se cicatrizase și se vindecase în decurs de câteva ore era extraordinar, dar nu era nimic pe lângă magia făcută. El pur și simplu neutralizase cea mai puternică armă a himerelor – după resurecție, adică, dacă asta putea fi socotită ca armă. Poate ar fi trebuit s-o îngrozească, însă în clipa asta nu groază era ceea ce simțea Karou.

— Pot să te ating, se minună ea.

Și nu putu rezista – sau, cel puțin, n-o făcu – poftei de a verifica mai departe, lunecând cu palma peste terenul fierbinte și neted al pieptului până când îi simți bătăile inimii sub palmă.

— Oricât dorești, zise el, cu un tremur în trup, dar nu de durere.

Piele și veșnicie alcătuiau o combinație puternică, iar adevăratul motiv pentru care Akiva conjurase această magie era aproape uitat, la fel ca orice altceva în afara bătăilor celor două inimi ale lor…

… până când motivul apăru la ușă.

•••

O priveliște mai incredibilă cu greu ar fi putut fi imaginată: umăr la umăr, uzi fleașcă, străbătând întins pasajele, cu o hotărâre tăcută, și traversând din tabăra himerelor în cea a serafimilor în linie dreaptă prin caverna principală unde aproape toată lumea era adunată… Thiago și Liraz târau cadavrul lui Ten în urma lor.

Orice murmur încetă. Mik lăsase vioara deoparte de ceva vreme și stătea lungit, cu capul în poala Zuzanei, când tresărirea ei îl făcu să se ridice imediat.

Issa se înălțase mult pe coada ei și semăna, mai mult ca oricând, cu o zeiță-șarpe dintr-un templu antic, iar de jur-împrejur himerele se ridicau, în capul oaselor sau în picioare, alerte și gata să lupte dacă ar fi fost chemate. Însă n-au fost. Perechea mergea rapid, privind drept înainte și cu expresii aidoma de sumbre, și în câteva clipe dispăruse, trecând de straja serafimilor de la ușa îndepărtată fără să se oprească, fără vreun cuvânt de explicație.

Descoperind ușa lui Akiva din nou închisă, Liraz pufni batjocoritor și nu bătu, ci deschise direct ușa și se uită mânioasă la priveliștea care o întâmpină. Akiva și Karou, cu ochii tulburi de dorință, față în față pe o lespede de piatră și atingându-și reciproc inimile cu mâinile.

Unii ar fi zis că Ellai – zeița asasinilor și a amanților secreți – avusese multă treabă, în această noapte, lunecând prin pasaje, pusă pe rele și salvări de ultim moment. Câteva clipe de-o parte sau de alta, și Liraz ar fi fost moartă sau Karou și Akiva ar fi fost surprinși într-o situație mult mai compromițătoare, decât o uitare de sine cu ochi încețoșați de dorință și cu mâinile unul pe inima celuilalt. O clipă mai târziu și s-ar fi sărutat.

Însă Ellai era o patroană capricioasă și îi mai trădase – spectaculos – înainte. Karou nu mai credea în zei, iar când ușa se deschise, numai Liraz și Lupul puteau fi învinuiți pentru asta.

— Ei bine, zise Liraz cu vocea mai uscată decât restul corpului ei. Măcar aveți încă hainele pe voi.

•••

Și slavă Domnului pentru asta, gândi Karou, smucindu-și mâna de sub bluza lui Akiva. Numaidecât simți răcoarea camerei. Cât de repede corpul ei se ajustase la temperatura lui Akiva, făcând orice altceva să pară rece, prin contrast. Privirii sale îi trebui câteva clipiri până să se limpezească, să înregistreze detaliile hainelor ude lipite de piele și picuratul apei pe podea, ca să nu mai vorbim de mirosul sulfuros.

Ziri o luase pe Liraz la o baie în bazinele termale? Ei bine, asta era… ciudat. Complet îmbrăcați? Bine, asta era mai puțin ciudat decât alternativa, însă afacerea rămânea totuși *prea* ciudată.

Apoi Lupul târî ceva greu peste prag și Karou își regăsi concentrarea.

Un cadavru.

— Călcătoarea de jurământ, zise Lupul.

Ten. *Haxaya*.

Ce?

Karou își descolăci picioarele pe tăblia mesei de piatră și sări peste margine, lăsându-se în genunchi lângă cadavru. Primul lucru pe care l-a văzut a fost urma arsă de mână pe pieptul lupoaicei și își ridică ochii la Liraz, care o întâmpină cu o privire mai-placidă-decât-de-obicei.

Akiva veni și el lângă cadavru și, în decurs de câteva secunde, culoarul fu plin de serafimi și de himere care trecuseră granița ca să vadă ce se întâmpla. Era aproape amuzant că un act de violență ca acesta declanșa, cumva, liberul amestec între armate. Aproape amuzant, dar nu foarte.

Era un alt butoi cu pulbere, cu un chibrit aprins deasupra, gata să cadă. Următoarele câteva clipe au fost o avalanșă de întrebări și răspunsuri. Lupul le povesti ce se întâmplase, menținând farsa în toate detaliile. Ten încălcase jurământul. Și Ten murise. Cât despre Haxaya, Karou încercă să-i înțeleagă rolul în toate acestea. O cunoscuse bine. Ca Madrigal, luptase alături de ea și avusese încredere în ea. Era sălbatică, dar nu imprevizibilă. Nu *stupidă*. Făcând-o părtașă la farsă, Karou îi încredințase viețile lor toți.

— De ce-a făcut-o? întrebă ea, deși fără să aștepte vreun răspuns.

Întrebase în aer, numai că Liraz îi răspunse:

— A fost personal.

Liraz se întoarse spre Akiva și ceva din privirea ei placidă cedă. Schimbarea petrecută în ea în clipa aceea, gândi Karou, era ca schimbarea pe care Ziri o adusese feței Lupului, deși motivul bineînțeles că nu putea fi același. Însă altcineva se uita prin ochii lui Liraz. Masca îi căzuse și fața mai blândă, aproape de fetiță, pe care o descoperi era *ea însăși*.

— Savvath, zise ea.

Și Akiva, răsuflând prelung, dădu din cap că înțelege.

Karou cunoștea numele. Auzise de *bătălia de la Savvath*. Era un sat la țărmul de la vest de Golful Bestiilor, sau fusese, odinioară. Fusese înainte de a se naște ea.

Lui Thiago, cu fața întoarsă către el, dar cu ochii plecați în podea, Liraz îi spuse:

— Ce faceți cu sufletul ei e problema voastră, dar ar trebui să știți că eu n-o învinuiesc. Am meritat răzbunarea ei.

Iar Thiago răspunse ceva, însă Karou auzi cuvintele fără să le priceapă, subit distrasă. Ceva încerca să-și facă drum în mintea ei. Se tot uita de la cadavrul lui Ten la Liraz, de la urma neagră a mâinii imprimate cu foc pe pieptul lupoaicei la răbojurile uciderilor îngerului, ascunse bine sub mânecile trase până la degete.

Mâinile noastre sunt dușmane chiar dacă noi nu suntem, își aminti Karou.

Iar îngerii s-au dus în liniște acasă și nimeni n-a murit. *Sfârșit*.

Inima începu să-i bată năvalnic. O idee prindea contur. Nu îi dădu glas, ci îi lăsă dantelele să se brodeze, urmându-le și căutându-le de cusururi, anticipând ce argumente se vor ridica împotriva ei. Să fie oare atât de simplu? Vocile din jur se estompaseră până la murmur, care curgea ușurel pe sub stratul gândurilor ei. *Poate și trebuie să fie atât de simplu*. Planul lor, deocamdată, era mai mult decât complicat. Era haotic. Se uită în jur la fețele celor adunați: Akiva, Liraz și Lupul, în cameră cu ea, Elyon și Issa în prag și siluete schimbătoare din spatele lor, vizibile doar ca o masă în mișcare, pene de foc și coapse îmblănite, armuri negre și chitină roșie, carne netedă și aspră, unii lângă alții.

Toți gata să-și ia zborul în bătălie, să joace pentru omenire apocalipsul viselor și coșmarurilor sale.

Sau poate că nu.

Și Liraz, nu Akiva sau Lupul, a fost cea dintâi care să observe schimbarea din atitudinea lui Karou – îndreptarea spatelui, vioiciunea ei euforică.

— Ce te-a apucat? întrebă ea, pe un ton de curiozitate întristată.

Un ton potrivit, venind de la Liraz. „Dacă-ți vine vreo idee mai bună, sunt sigură că o să ne anunți”, spusese ea la sfârșitul consiliului de război, batjocoritoare și disprețuitoare. Iar acum Karou o privi cu forța propriei siguranțe. Disperarea ei devenise convingere și părea de oțel.

— M-am gândit la o idee mai bună, zise ea. Convocați din nou consiliul. Acum.

A fost odată ca niciodată,
când o fată a mers să vadă o menajerie de monștri

unde toate exponatele erau moarte.

SOSIREA, 36 DE ORE MAI TÂRZIU

33. Ca pe o invazie extraterestră

„Ar trebui s-o trateze ca pe o invazie extraterestră”.

Cuvintele lui Morgan îi reveneau mereu în minte Elizei, în avion. Dincolo de fereastră era un peisaj nocturn misterios – o învălmășeală de nori care din când în când se despărțeau ca să dea la iveală... întunericul. Oare erau deasupra Atlanticului? Ce nebunie, să nu știi sigur nici măcar atât. Cât de des li se întâmpla asta oamenilor, această derută, de a nu ști în ce parte a lumii ești?

Eliza se înfioră și își retrase fruntea de la geamul rece. Nu era nimic de văzut afară, decât nori zdrențuiți și noapte. Dacă ar fi fost într-o carte sau într-un film, gândi ea, ar fi putut citi stelele ca să-și afle coordonatele. Personajele întotdeauna aveau, întâmplător, exact priceperea necesară ca să stăpânească o situație dată. De genul, *Mulțumesc cerului pentru noaptea aceea de pe barca de contrabandă a unchiului și pentru frumosul matelot care m-a învățat navigația celestă*. Ha.

Eliza nu avea, întâmplător, nicio pricepere. Mă rog, aparent, reușea să scoată un țipăt ca dintr-un film de groază. Foarte folositoare chestia asta. Oh, și era pricepută cu un scalpel. Când predase anatomia, ca asistentă, la universitate, un student glumise că probabil ea știa cele mai bune locuri în care să înjunghii pe cineva, și bănuia că era adevărat, deși nu era o pricepere la care să fi fost vreodată nevoie să apeleze.

Așadar, în esență, suma abilităților ei speciale se ridica la înjunghiatul cu mare acuratețe în timp ce țipa ca într-un film de groază. Era, practic, un supererou!

Oh, Doamne. De la oboseală. Aprecia că era în a treizeci și șasea oră fără somn – fără a socoti scurta ei moțăială din laborator – și nu era de ici, de colo. Sunetele pașnice ale sforăiturilor lui Dr. Chaudhary de partea cealaltă a culoarului dintre scaune erau o tortură. Cum ar fi, oare, să fii în stare să ațipești fără frică?

Cine ar fi ea, fără vis? Cine era, la urma urmei? Era oare „Eliza Jones”, pe care o crease de la zero, sau era, imuabil, cealaltă persoană, modelată de alții și zdrobită tot de ei?

Oamenii cu destine n-ar trebui să-și facă planuri.

Acestea erau gândurile ei când simți prima înclinare a avionului spre aterizare. Își duse din nou fața la geamul rece al avionului și văzu că bezna de afară nu mai era compactă. Trandafiriul zorilor se ținea de contururile lumii și… Eliza se încruntă, nedumerită. Se aplecă mai mult, încercând să-și încline fața ca să vadă mai bine. Nu fusese niciodată în Italia, dar era foarte sigură că nu era asta.

Italia nu avea… un deșert, nu-i așa?

Aruncă o privire spre agenții așezați câteva rânduri mai în spate, dar fețele lor nu trădau nimic.

Zgâlțâit de o turbulență, Dr. Chaudhary se trezi în sfârșit și se întoarse spre Eliza.

— Am ajuns? întrebă, întinzându-se.

— Am ajuns undeva, răspunse Eliza.

El se aplecă spre fereastra lui, uitându-se afară.

O privire lungă, o ridicare de sprâncene și se așeză la loc în scaunul său.

— Hmm.

Doar atât zise, ceea ce, în vorbirea lui Dr. Chaudhary, se traducea, în mare, cu: *Foarte ciudat*, *într-adevăr*.

Eliza simți cum cutia toracică îi apasă brusc pe inimă. *Unde suntem duși*?

Atunci când roțile avionului atinseră pista de aterizare din deșertul dezolant, soarele urcase deasupra lanțului de munți și descoperea privirii un pământ de culoarea prafului. Singura clădire care servea drept terminal era scundă și construită aparent din același praf.

Orientul Mijlociu? se întrebă Eliza. Tattooine? Un indicator, pictat de mână, cu litere exotice, buclate, era imposibil de citit. Arabă, bănui ea. Asta probabil elimina Tattooine din discuție.

Un oficial într-un soi de uniformă militară stătea la marginea pistei. Unul dintre agenți discută cu el și îi înmână niște documente. Iar în umbra clădirii de țărână, alți doi bărbați stăteau rezemați de un SUV. Unul era un agent în regulamentarul costum negru; celălalt era un individ de culoare,

îmbrăcat într-o robă, cu o eșarfă lungă, albastră, înfășurată pe cap.

— Un tuareg, observă Dr. Chaudhary. Oamenii albaștri din Sahara.

Sahara? Eliza privi în jur cu alți ochi. Africa.

Agenții nu spuseseră nimic, doar îi conduseră spre vehicul.

Drumul a fost lung și ciudat: întinderi complet neremarcabile, punctate de uimitoare ruine de cetăți, ocazional câte o sârmă de rufe sau un fuior de fum sugerând că erau încă locuite. Au trecut pe lângă copii călare pe cămile, un cârd de femei mergând pe jos, cu capetele îmbrobodite și rochii lungi, ponosite, în zeci de culori albite de soare. Într-un loc la fel de nediferențiat ca oricare altul, vehiculul părăsi drumul și începu să hurducăie și să salte urcând o pantă, uneori derapând pe grohotiș. Nodurile degetelor Elizei erau albe pe mânerul de deasupra portierei și orice gând la îngeri îi rămăsese în urmă, cu avionul.

Aici era cu totul altceva și dintr-odată *știu*, cu un pătrunzător și complet neștiințific tip de cunoaștere pe care crezuse că-l abandonase. O neagră presimțire o cuprinse, scăpată din ungherele ascunse ale memoriei, din copilărie, de când credea cu naivitatea de copil ceea ce fusese învățată să creadă: că răul era real și te urmărea, că diavolul stătea la pândă în umbra desișurilor de tisă, așteptând să-ți înhațe sufletul.

Nu există niciun diavol, își spuse ea, supărată. Dar oricât se convinsese ea în anii de când plecase de acasă, era greu de crezut acum, în lumina evenimentelor curente.

Bestiile vin după tine.

— Ia uite, îi arătă Dr. Chaudhary.

În vârful dealului, puternic reliefat de umbra munților îndepărtați, apăruse o fortăreață de pământ roșu. Când se apropiară, cu roțile scrâșnind pe pietre, Eliza văzu că, pe lângă zidurile sale mai erau și alte vehicule, jeepuri și transportoare militare greoaie. Un elicopter, oprit mai la o parte. Soldați care patrulau, îmbrăcați în uniforme de camuflaj de deșert și… își ținu respirația și se întoarse spre Dr. Chaudhary. Îi văzuse și el.

Coborând pe o potecă dinspre fortăreață, siluete în combinezoane de protecție albe.

Protocol de invazie extraterestră, gândi Eliza. *Oh, la dracu’*.

Unul dintre agenți dădu un telefon și, până când vehiculul lor opri lângă celelalte, un bărbat cu o mustață neagră, stufoasă,

aștepta să-i întâmpine. Purta haine civile și vorbea cu accent și cu un aer de autoritate.

— Bine ați venit în Regatul Marocului, doctore. Sunt Dr. Youssef Amhali.

Bărbații își strânseră mâinile. Eliza căpătă o înclinare a capului.

— Dr. Amhali…, începu Dr. Chaudhary.

— Te rog, spune-mi Youssef.

— Youssef. Ai putea să ne spui de ce suntem aici?

— Desigur, doctore. Ești aici pentru că eu am cerut să vii. Avem… o situație care depășește competențele mele.

— Iar competențele dumitale sunt? se interesă Dr. Chaudhary.

— Sunt antropolog, răspunse el.

— Ce fel de situație? întrebă Eliza, prea repede, prea tare.

Dr. Amhali – Youssef – își ridică sprâncenele, oprindu-se s-o măsoare din cap până-n picioare. Ar fi trebuit oare să rămână asistenta tăcută, femeia supusă? Poate că îi simțise frica din voce sau poate că era doar o întrebare prostească, socotind domeniul lui. Eliza știa foarte bine cu ce se ocupau antropologii și ce trebuie să-i fi adus aici.

Iar când el își înălță capul, foarte puțin, și adulmecă aerul, încrețindu-și nasul cu dezgust, Eliza o simți și ea: o duhoare grea. Putreziciune.

— Genul de situație, domnișoară, care miroase și mai urât într-o zi caniculară, zise el.

Cadavre.

— Genul de situație, continuă Dr. Amhali Youssef, care ar putea declanșa un război.

Eliza înțelese sau crezu că înțelege. Era o groapă comună. Dar tot nu înțelegea de ce se aflau *ei* aici. Dr. Chaudhary exprimă aceeași nedumerire.

— Dumneata ești specialistul aici, sugeră el. Pentru ce ai putea avea nevoie de mine?

— Nu există specialist pentru așa ceva, zise Dr. Amhali.

Făcu o pauză. Zâmbetul lui era morbid și amuzat, dar dedesubtul lui Eliza detectă frica și asta i-o întări pe a ei. *Ce se petrece aici*?

— Vă rog, îi pofti el s-o ia înainte. E mai ușor dacă vedeți cu ochii voștri. Puțul e pe aici.

34. Lucruri știute și îngropate

De cel puțin douăzeci de minute se ocupau de documente, semnând o serie de convenții de confidențialitate care îi amplificau anxietatea Elizei, pagină după pagină. Un alt sfert de oră să se echipeze în combinezoanele de protecție – urcând anxietatea pe noi culmi – și, în sfârșit, ajunseră să se alăture alaiului ca de insecte al personajelor îmbrăcate în alb de pe potecă.

Dr. Amhali se opri în vârful pantei. Vocea i se auzi slab, filtrată de aparatul de respirat al costumului său.

— Mai înainte de a merge mai departe, zise el, trebuie să vă reamintesc că tot ce veți vedea este strict secret și incendiar. Secretul este primordial. Lumea nu este pregătită să vadă asta și noi cu siguranță nu suntem pregătiți s-o lăsăm s-o vadă. Înțelegeți?

Eliza dădu din cap. Avea câmpul periferic limitat și a trebuit să se întoarcă să zărească încuviințarea lui Dr. Chaudhary. Mai multe siluete albe îl escortau și ea – și dădu seama că niciunul dintre ei nu se remarca prin ceva. Dacă ar fi clipit, n-ar mai știut care era Dr. Chaudhary. I se părea că nimerise într-un soi de purgatoriu. Era izbitor de nenatural și a devenit și mai nenatural odată ce aria interzisă apăru vederii. La poalele dealului pe care se afla kasbah-ul, un perimetru înconjurat cu sfoară cuprindea câteva corturi de protecție galbene. Niște generatoare mari, butucănoase, zumzăiau, iar cablurile de curent șerpuiau până la corturi ca niște cordoane ombilicale. Personalul umbla de colo-colo, semănând cu niște viermi, de la distanța asta, în plastic alb din cap până-n picioare.

Ceva mai departe, soldații patrulau. Pe cer apăruseră mai multe elicoptere.

Soarele ardea nemilos, iar Eliza simți că rezerva ei de aer îi era sifonată în mască printr-un pai. Greoaie și țeapănă în costumul ei, porni spre baza dealului. Frica ei, ca umbra, i se alungea înainte.

Ce era în puț? *Ce era în corturi*?

Dr. Amhali îi conduse spre cel mai apropiat și se opri din nou.

— „Bestiile vin după voi”, cită el. Asta a zis îngerul.

Și Elizei i se păru că, în decurs de o secundă, devenise doar o inimă bătând captivă în plastic. *Bestii*. *Oh*, *Doamne*, *aici*?

— S-ar părea că sunt deja printre noi.

Și cu un gest de showman, ridică pânza de la intrare pentru a da la iveală…

… bestii.

Cuvântul bestie, își dădu seama, cu încetinitorul, Eliza, cuprindea un spectru extrem de larg de creaturi. Animale, monștri, diavoli, chiar și chestiile de nerostit din vis, atât de fioroase încât puteau opri inima unei fetițe. Acestea de aici nu erau din ultima categorie. Nici pe departe.

Aceștia nu erau monștrii ei, iar când inima sa își reluă ceva asemănător bătăilor normale, se mustră în gând. Bineînțeles că nu erau. Ce fusese în capul ei? Sau *nu* fusese. Monștrii ei existau în plan de vis, unul uriaș, de un cu totul alt ordin de mărime.

Numești astea bestii, *Youssef*? ar fi putut ea zice, râzând, cu răsuflarea tăiată de ușurare. *Nu știi să recunoști bestiile*.

Nu râse. Doar șopti:

— Sfincși.

— Pardon? întrebă Dr. Amhali.

— Arată ca sfincșii, explică ea, ridicând vocea, însă nu și ochii de la exemplare.

Frica îi dispăruse. Fusese înlăturată brusc de fascinație.

— Din mitologie.

Femei-feline. Două la număr, identice. Pantere cu capete umane. Eliza intră în cort simțind imediat o eliberare de sub povara caniculei. Cortul era răcorit de un aparat zgomotos de aer condiționat, iar sfincșii erau pe mese de metal, așezați peste butoaie de zăpadă carbonică. Corpurile lor îmblănite, de feline, erau negre și catifelate, iar aripile lor – *aripi* – erau negre, cu pene.

Gâturile le fuseseră tăiate, piepturile erau înnegrite de sângele uscat.

Dr. Chaudhary o ocoli pe Eliza și își scoase cascheta costumului de protecție.

— Doctore, zise Dr. Amhali imediat, trebuie să obiectez.

Dar Dr. Chaudhary nu păru să-l audă. Se duse lângă cel mai apropiat sfinx. Capul lui părea mic și detașat de corp, deasupra costumului, iar expresia sugera scepticism.

Eliza își scoase și ea cascheta, iar duhoarea o izbi numaidecât – mult mai concentrată decât mirosul care plutea pe panta dealului, dar așa putea vedea creaturile cu mai multă claritate. Se apropie de Dr. Chaudhary, lângă cadavru. Escorta lor era agitată, certându-i, vorbindu-le despre riscuri și regulamente, dar era simplu s-o ignore, cu ceea ce aveau în față.

— Spune-mi ce știți, zise Dr. Chaudhary, profesional.

Dr. Amhali îi spuse – nu mare lucru. Cadavrele fuseseră găsite, mai multe de două duzini, într-un puț. La atât se reducea raportul.

— Am sperat să resping totul ca pe o păcăleală, zise savantul marocan, dar am descoperit că nu pot. Acum, recunosc, sper ca *dumneata* să poți.

În loc de răspuns, Dr. Chaudhary își ridică doar sprâncenele.

— Toate arată așa? întrebă Eliza.

— Nici pe departe, răspunse Dr. Amhali, făcând un semn scurt din cap spre o pânză albă aruncată peste ceva mult mai masiv decât sfincșii.

Ce e dedesubt? se întrebă Eliza. Dar Dr. Chaudhary dădu din cap și își întoarse atenția asupra sfincșilor. Ea se apropie, trecu un deget peste laba din față a felinei, apoi se aplecă peste una dintre aripile negre. Ridică o pană cu vârful degetului și o examină.

— Bufniță, zise, surprinsă. Vedeți filiformele cu cârlige?

Arătă marginea dinainte a penei.

— Cârligele astea sunt unice penajului bufnițelor. Ele le fac zborul neauzit. Astea seamănă cu penele de bufniță.

— Nu prea cred că sunt bufnițe, zise Dr. Amhali.

Ești foarte sigur? îl interpelă răutăcios Eliza, în mintea ei, *pentru că eu am auzit că bufnițele din Africa au capete de femei*. Se simțea… exuberantă. Groaza se dusese la vale. La pomenirea cuvântului bestii, se încolăcise în jurul ei și-o strânsese cu putere – visul, coșmarul, urmărirea, devorarea –, dar acum dispăruse, lăsând-o ușoară, epuizată și uluită. Uluirea era deasupra: cupa din vârf a unui cornet de înghețată. *Înghețată de coșmar*, gândi ea, amețită.

Lic-lic.

— Ai dreptate. Nu sunt bufnițe, încuviință Dr. Chaudhary și probabil numai cineva familiarizat cu inflexiunile lui, ca Eliza, ar fi detectat sarcasmul sec. Cel puțin, nu în totalitate.

Iar ceea ce-a urmat a fost o examinare din cap până-n picioare, cu scopul de a demonta o escrocherie.

— Caută suturile chirurgicale, o instrui Dr. Chaudhary pe Eliza și ea se supuse, examinând locurile unde elementele disparate ale creaturii se uneau: gâtul și încheieturile aripilor, mai întâi.

Nu-i putea împărtăși speranța doctorului Amhali; nu voia să găsească suturi chirurgicale. Dacă ar fi găsit, în primul rând… atunci de unde – sau *de la cine* – veneau capetele? Ar fi fost mai degrabă un film de groază decât o descoperire științifică. Și, oricum, era un exercițiu fără rost. Știa că erau reale, creaturile acelea. La fel cum știa că îngerii erau reali.

Astea erau chestiuni pe care ea le știa.

Nu, nu le știi, își spuse ea. *Nu așa merg lucrurile*. *Te miri, colectezi date și le studiezi, iar în cele din urmă formulezi o ipoteză și o verifici*. *Abia după aceea poate că începi să știi*.

Însă chiar știa și să încerce să se prefacă era ca strigătul la un uragan.

Mai știu și alte lucruri.

Iar atunci, unul dintre acele alte lucruri… se prezentă singur. A fost ca și când o ghicitoare ar fi întors o carte de tarot în mintea ei și i-a arătat această cunoștință, acest adevăr care stătuse cu fața în jos… toată viața ei. *Mai mult*. *Mult mai mult de atât*. Era acolo și era un lucru foarte mare ca să-l știi dintr-odată. Foarte mare. Eliza trase adânc aer în piept, ceea ce nu e o idee strălucită când stai lângă un cadavru, și se văzu silită să se dea înapoi, clătinându-se, impunându-și o serie de respirații scurte, deliberate, ca să-și clătească miasma de mortăciune din plămâni.

— Te simți bine? se interesă Dr. Chaudhary.

— Da, zise ea, străduindu-se să-și ascundă agitația.

Chiar nu voia ca el să creadă că era prea sensibilă și că nu s-ar fi putut descurca aici, și *chiar* își dorea ca el să nu regrete că nu l-a luat pe Morgan Toth, în schimb, așa că se întoarse la treabă, ignorând asiduu… cartea de tarot… acum cu fața în sus, în mintea ei.

Există un alt univers.

Acesta era lucrul pe care-l știa. La școală, Eliza se sustrăsese, cu insolență, de la fizică, în favoarea biologiei, așa că avea doar cunoștințe minime despre teoria coardelor, dar știa că pleda în favoarea universurilor paralele, științific vorbind. Nu știa cum

anume pleda și oricum nu conta. Exista un alt univers. Nu trebuia s-o demonstreze ea.

La naiba. Dovada era chiar aici, moartă la picioarele ei. Și dovada se afla la Roma, vie. Și...

Asta-i stârni ilaritatea. „Ar trebui s-o trateze ca pe o invazie extraterestră”, zisese Morgan și o nimerise perfect, micul gargaragiu. *Era* o invazie extraterestră. Numai că, întâmplător, extratereștrii semănau cu îngerii și cu monștrii și veneau nu din „spațiu”, ci dintr-un univers paralel. Cu ilaritate crescândă, își imagină cum ar fi să lanseze teoria asta spre cei doi doctori de lângă ea – „*Hei, știți ce cred eu*? – și cam în momentul acela își dădu seama că ilaritatea ei nu era deloc ilaritate, ci panică.

Nu din pricina bestiilor, a duhorii, a zădufului sau a extenuării ei, nici măcar din pricina ideii de alt univers. Ci a cunoștinței. Era sentimentul dinăuntrul ei, adevărul și profunzimea lui îngropate în ființa ei, ca bestiile într-un puț. Numai că bestiile erau moarte și nu mai puteau face rău nimănui. Cunoștința o putea dezintegra.

Sănătatea ei mintală, în orice caz.

S-a întâmplat, în familia ei. „Tu ai darul”, îi spusese mama ei, pe când era foarte mică și zăcea pe un pat de spital, plină de tuburi și înconjurată de mașini piuitoare. Aceea a fost prima oară când inima ei o luase razna și se prefăcuse într-un ghem de mușchi în fibrilație, aproape omorând-o. Mama ei n-o ținea în brațe, nici măcar atunci. Doar îngenunchease lângă ea, cu mâinile unite ca la rugăciune, cu o fervoare în ochi – și invidie. Întotdeauna, după aceea, invidie. „Tu o să vezi pentru noi. Tu o să ne călăuzești pe toți”.

Dar Eliza nu călăuzea pe nimeni nicăieri. „Darul” era un blestem. O știuse încă de pe atunci. Povestea familiei sale era ciuruită cu nebunie, iar ea n-avea de gând să fie cea din urmă dintr-un șir de „profeți” închiși în ospicii, perorând despre apocalips și lingând pete de pe pereți. Muncise din greu să-și înăbușe „darul” și să fie cine voia să fie – și reușise. De la fuga de acasă, în adolescență, până la membru al Fundației Naționale de Știință și, curând, doctor? Reușise de-a dreptul impetuos – în toate privințele, mai puțin una. Visul. Venea când voia el, prea mare să-l îngroape, mai puternic decât ea. Mai puternic decât orice.

Dar acum și alte lucruri se trezeau la viață înăuntrul ei, alte adevăruri care nu erau ale ei și care o îngrozeau. De vreo câteva ori s-a clătinat. Amețeala ei devenise extremă și începuse să suspecteze că încercând, prin privare de somn, să refuze visul, slăbise altceva dinăuntrul ei. Inspiră și expiră, spunându-și că-și putea controla mintea la fel cum își controla mușchii.

— Eliza, ești sigură că ești bine? Dacă ai nevoie de aer, te rog…

— Nu. Nu, sunt bine.

Se sili să zâmbească și se aplecă din nou peste sfinx.

Descoperirea lor nu era de natură să satisfacă speranța doctorului Amhali. Nu exista pe nicăieri vreo sutură, au concluzionat ei, și nici vreo etichetă „făcut de Frankenstein”, cusută convenabil în spatele gâturilor. Dar au găsit ceva.

Eliza ținu una din mâinile sfinxului mort în mâna ei cu mănușă un lung moment, uitându-se la semn, înainte să vorbească.

— Ați văzut asta?

Din tăcerea păstrată de Dr. Amhali, deduse că văzuse și poate că îi așteptase pe ei s-o descopere. Dr. Chaudhary se uită nedumerit la ea de vreo câteva ori, făcând aceeași conexiune pe care o făcuse și Eliza.

— Fata de pe Pod, zise el.

Fata de pe Pod, frumoasa cu păr albastru care se luptase cu îngerii în Praga, cu mâinile întinse în fața ei, tatuate cu ochi indigo. Tatuajele acelea fuseseră pe coperta revistei *Time* și, de atunci, deveniseră sinonime cu *demon*. Copiilor le plăcea să și le deseneze cu pixul, ca să pretindă că sunt demonici. Era noul 666.

— Începeți să înțelegeți ce înseamnă asta? întrebă Dr. Amhali, foarte încordat. Vedeți cum o s-o interpreteze lumea? Îngerii au zburat la Roma; e totul foarte frumos pentru creștini, da? Îngeri la Roma, avertizând despre bestii și războaie, în timp ce aici, într-o țară musulmană, noi dezgropăm… *demoni*. Care credeți c-o să fie reacția?

Eliza îi pricepu logica și îi simți frica. Era nevoie de o provocare mult mai mică decât „demoni” adevărați, din carne și oase, ca lumea să-și piardă mințile. Totuși, creaturile astea aprinseseră o mirare în ea și nu se putea hotărî să le dorească falsuri.

În orice caz, alea erau preocupări pentru guverne și diplomați, poliție și armată, nu pentru oameni de știință. Treaba lor erau cadavrele din fața lor – partea fizică și numai ea. Erau multe de făcut: să recolteze și să conserve probe de țesut, deopotrivă cu măsurători complete și fotografii de adăugat în raport ca referință pentru fiecare cadavru. Dar, mai întâi, optară pentru o trecere în revistă a întregului material de studiu disponibil.

— Toate corpurile poartă semnele? îl întrebă Dr. Chaudhary pe antropolog.

— Toate, mai puțin unul, răspunse Dr. Amhali, spre mirarea Elizei.

Dar următoarea creatură pe care o văzură – cea masivă de sub prelata albă – le avea, la fel și cadavrele din cortul următor, și din cel următor, așa că Eliza uită de excepție. Era de ajuns să încerce să proceseze ce vedea – și mirosea – câte un cadavru o dată. Se simțea îngrețoșată și copleșită, panica continuând să-i dea târcoale – senzația lucrurilor știute și îngropate – și, de asemenea, era pradă unei tristeți ciudate. Mergând astfel din cort în cort, văzând mulțimea creaturilor nepământene, părea menajeria unui circ la care toate exponatele erau moarte.

Toate erau stranii amalgame de părți animale recognoscibile și într-o succesiune de stări de descompunere avansată. Cu cât mai adânc fuseseră în puț, cu atât mai mult trecuse de când muriseră, sugerând că fuseseră ucise una câte una, de-a lungul unei perioade de timp, și nu toate odată. Indiferent ce se petrecuse aici, nu fusese un masacru.

Apoi ajunseră la ultimul cort din material de protecție, stând izolat, în colțul cel mai îndepărtat al puțului.

— Acesta a fost îngropat singur, zise Dr. Amhali, ridicând foaia cortului de la intrare pentru ei. Într-un mormânt puțin adânc.

Eliza intră și, la vederea acestui ultim „exponat” din menajeria morților, tristețea se manifestă în ea mai puternic ca până atunci. Acesta era cel fără semne în palme. Fusese îngropat cu oarecare grijă – nu aruncat în puțul urât mirositor, ci întins și acoperit cu țărână și pietriș. Un reziduu cenușiu de praf îi rămăsese pe carne, făcându-l să arate ca o sculptură.

Poate de aceea a fost ea în stare să gândească, imediat, că era frumos. Pentru că nu arăta real. Arăta ca o lucrare de artă. Aproape c-ar fi putut plânge pentru el, ceea ce nu avea nicio logică. Dacă ceilalți fuseseră în diverse grade „monstruoși”, el

era cel mai „demonic” sau „diabolic”: în mare parte umanoid, având în plus coarne lungi și negre și copite despicate, și aripi de liliac întinse pe pământ, de-o parte și de alta lui, de cel puțin trei metri în anvergură, cu marginile arcuite în sus, spre pereții cortului.

Însă nu îi făcu impresia de demonic. Cum nici îngerii nu-i făcuseră impresia de „angelici”.

Ce s-a întâmplat aici? se întreba ea în tăcere. Nu era treaba ei să rezolve misterul, dar nu se putu abține. Întrebările se ridicară toate odată, ca niște păsări speriate. *Cine le-a ucis pe creaturile astea și de ce*? *Și ce căutau în pustiul marocan*? *Și*... *care erau numele lor*?

O parte din mintea ei îi spunea că aceasta nu era reacția potrivită la vederea unor bestii moarte – să te întrebi de numele lor –, dar mai ales acest din urmă cadavru, cu trăsăturile sale fine, o făcea să vrea să știe. Vârful unui corn era rupt, un simplu detaliu, dar ea se întrebă cum se întâmplase, iar de aici calea îi era deschisă să se întrebe despre toate celelalte. Care fusese viața lui și de ce era mort?

Bărbații vorbeau și îl auzi pe Dr. Amhali spunându-i lui Dr. Chaudhary că, după toate aparențele, creaturile locuiseră în kasbah, o vreme, și îl părăsiseră abia alaltăieri.

— Niște nomazi au fost martori la plecarea lor, zise Dr. Amhali.

— O clipă, interveni Eliza. Au fost văzute și unele vii? Câte?

— Nu știm. Martorii erau isterici. Zeci, spuneau ei.

Zeci. Eliza voia să le vadă. Voia să le vadă trăind și respirând.

— Bine și unde s-au dus? Le-ați găsit?

Dr. Amhali răspunse ironic:

— Au luat-o încolo, zise el, arătând... *în sus*. Și nu, nu le-am găsit.

Potrivit martorilor, „demonii” zburaseră către Munții Atlas, deși nu se găsise nicio dovadă care să coroboreze spusele lor. Dacă nu ar fi fost dovezile poveștii în forma unor cadavre de bestii în prag de lichefiere, mărturia lor ar fi fost respinsă ca ridicolă. Dar acestea existând, elicopterele continuau să cerceteze munții, iar agenții porniseră cu jeepuri și cămile să ia urma tuturor triburilor berbere și de păstori, pentru a-i întreba dacă văzuseră ceva.

Eliza ieși din cort împreună cu doctorii. *N-o să-i găsească*, gândi ea, privind spre munții cu piscurile acoperite de zăpadă, atât de discordante în arșiță. *Există un alt univers și acolo s-au dus*.

35. Întreit Căzutul

— *Dă-te jos*!

Îndată ce ușa se închise în urma lui, Jael, împăratul serafimilor, făcu un salt ciudat, răsucindu-și umerii, ca să se descotorosească de creatura invizibilă din spinare.

Dacă Razgut ar fi vrut să rămână unde era, o astfel de manevră nu l-ar fi făcut niciodată să-și dea drumul. Strânsoarea lui era puternică, la fel și voința lui și – după o lungă viață de suferință inimaginabilă – toleranța lui la durere. „Obligă-mă", ar fi putut să-i răspundă și să râdă cu râsul lui de nebun, în timp ce împăratul ar fi făcut ca toate visele, degeaba.

De regulă, găsea că merita efortul să le provoace altora necazuri, dar adevărul e că josnicia lui Jael strica până și plăcerea de a-l chinui, iar Razgut se bucură să-i dea ascultare. Își desprinse mâinile de pe el și căzu zbătându-se pe podeaua de marmură, cu o bufnitură și un icnet, devenind vizibil în momentul impactului. Se ridică în capul oaselor, cu picioarele atrofiate întinse într-o parte.

— Cu plăcere, zise el, într-o parodie de demnitate.

— Crezi că ar trebui să-ți mulțumesc?

Jael își scoase coiful și-l trânti în brațele unui gardian. Numai în intimitate putea să-și arate fața distrusă: hidoasa lui cicatrice care-l secționa de la baza părului la bărbie, ștergându-i nasul și lăsându-i o epavă de gură sâsâitoare și sorbitoare.

— Pentru ce? vru el să știe, împroșcând salivă.

O grimasă îi ispitea lui Razgut trăsăturile feței deopotrivă de hidoase – un sac umflat purpuriu, cu pielea întinsă ca o bășică gata să crape. Îi răspunse iritat și în latină, limbă pe care, firește, împăratul nu o putea înțelege:

— Că nu ți-am sucit gâtul când am avut ocazia. Ar fi fost atât de ușor.

— Destul cu limbile tale omenești, zise Jael, imperios și nerăbdător. Ce spui?

Se aflau în opulenta suită de camere din Palatul Papal, adiacent Bazilicii San Pietro, și tocmai ieșiseră de la o întrunire cu conducătorii lumii cărora Jael le prezentase cererile sale. Le prezentase, adică repetase fiecare silabă pe care Razgut i-o șoptise la ureche.

— Pentru cuvinte, zise Razgut, în serafică, de data asta, și cu dulceață. Fără cuvintele mele, stăpâne, ce altceva ai fi decât un chip frumos?

Rânji, iar Jael îl lovi cu piciorul.

N-a fost o lovitură impresionantă. N-avea nimic din arta spectaculosului în ea, ci doar eficiență brutală. Un zvâcnet de picior rapid, cu forță, și întăritura de oțel a vârfului balerinului său se înfipse sub coastele lui Razgut, adânc, în carnea umflată. Razgut țipă. Durerea era ascuțită și vie, punctiformă. Se ghemui în jurul ei.

Râzând.

Se produse o spărtură în carapacea minții lui Razgut. Fusese, odinioară, o minte excepțională, iar crăpătura era ca un defect în diamant, o fisură într-un glob de cristal. Se întinse ca o pânză de păianjen. Șerpui. Prefăcu fiecare sentiment obișnuit într-o rudă mutantă a lui însuși: recognoscibil, dar oh, atât de greșit. Când se uită din nou la Jael, ura se împletea cu veselia în ochii lui.

Ochii lui erau semnul distinctiv a ceea ce era, de fapt. Dacă îl priveai de la distanță, în tovărășia celor din neamul lui, părea imposibil să fi fost din aceeași specie. Serafimii erau numai simetrie și grație, putere și măreție – chiar și Jael, câtă vreme centrul crestat al feței lui rămânea acoperit –, pe când Razgut era o creatură nenorocită, târâtoare, o descompunere de carne mai degrabă de drac decât de înger. Fusese frumos cândva, oh, da, însă acum numai ochii lui o mai trădau. Forma lor migdalată ieșea în evidență ca frumusețe pe fața buhăită, de culoarea vânătăii proaspete.

Celălalt semn al originii sale era mai cumplit: cioturile oaselor frânte care îi ieșeau din omoplați. Aripile îi fuseseră rupte. Nici măcar tăiate, ci smulse. Durerea era veche de o mie de ani, dar el n-avea s-o uite niciodată.

— Când or să fie arme în mâinile soldaților mei, zise Jael, proțăpindu-se amenințător în fața lui, când omenirea va fi la picioarele mele, atunci poate că o să-ți prețuiesc cuvintele.

Razgut știa mai bine ce va fi. Știa că el era destinat să devină o pată de sânge în clipa în care Jael își va fi căpătat armele, ceea ce îl punea într-o poziție interesantă, el fiind cel însărcinat cu a le obține pentru împărat.

Dacă avea să devină o pată de sânge indiferent dacă dădea greș sau reușea, întrebarea era ce-ar fi preferat, să fie o pată de sânge tremurătoare și obedientă sau o pată de sânge încăpățânată și exasperantă, care făcea ambițiile unui împărat să se prăbușească în jurul lui?

Părea o decizie simplă, la suprafață. Cât de simplu ar fi să-l umilească și să-l distrugă pe Jael. Razgut se amuzase, la întrunirea de mare gravitate și importanță de la care tocmai se întorseseră, gândindu-se la niște replici absurde pe care să i le șoptească. Prostănacul era atât de sigur de servilismul și prosternarea lui Razgut, încât ar fi repetat papagalicește orice. Fusese o mare tentație și, de vreo câteva ori, Razgut chicotise, imaginându-și scena.

Nu există niciun dumnezeu, *proștilor*, l-ar fi putut el face să spună. *Există numai bestii*, *iar eu sunt cea mai rea dintre ele*.

Era amuzant, să țină el cărțile jocului. În ceea ce-l privește, Razgut înțelesese foarte bine că, dacă Jael ar fi venit aici fără el, și s-ar fi adresat Pământului în limba lui natală, gazdele sale și-ar fi pus toată ingeniozitatea lor considerabilă la muncă pentru a inventa un program de traducere și, probabil, ar fi fost în stare să-l înțeleagă perfect într-o săptămână, și chiar să-i vorbească prin intermediul unei voci generate pe computer.

După cum e lesne de dedus, nu îi explicase asta lui Jael. Mai bine să intercepteze fiecare silabă, să controleze fiecare frază. Ambasadorului rus: *Are cineva niște gumă de mestecat*? *Halena mea e insuportabilă*.

Sau, probabil, secretarului de stat american: *Hai să pecetluim comuniunea noastră cu un sărut*. *Vino la mine*, *drăguță*, *și scoate-mi coiful*.

Ei, n-ar fi fost amuzant?

Însă se abținuse, din cauză că decizia – de a-l distruge pe Jael sau de a-l ajuta – avea ramificații profunde și mult mai ample, mergând dincolo de orice-și închipuia împăratul însuși.

Oh. Chiar dincolo.

— O să-ți primești armele, îi spuse Razgut. Dar trebuie să ne purtăm cu prudență, stăpâne. Aceasta este o lume liberă și nu armata de sub comanda ta. Trebuie să-i facem *să vrea* să ne dea ceea ce avem nevoie.

— Să *îmi* dea ceea ce am *eu* nevoie, îl corectă Jael.

— Oh, da, tu, se conformă Razgut. Totul pentru tine, stăpâne. Armele tale, războiul tău și intangibilii steliani, târându-se la picioarele tale.

Stelianii. Ei aveau să fie prima țintă a lui Jael, și asta era important. Razgut nu știa ce îi aprinsese împăratului ura specială pentru ei, însă motivul nu conta, numai rezultatul.

— Ce dulce va fi ziua aceea.

Rânji prostește, lingușitor. Își râse în voie, în sinea lui, și se simți bine, pentru că, oh, el știa lucruri, da, și da, era bine să fie cel care știa lucruri. Singurul care știa.

Razgut își spusese secretele o dată și numai o dată, celui a cărui dorință de cunoaștere făcuse din el un catâr al îngerului zdrobit. Izîl. Razgut era surprins cât de mult îi lipsea bătrânul cerșetor. Fusese ager de minte și bun, iar Razgut îl distrusese. Ei bine, și la ce s-ar fi așteptat omul, la ceva pentru nimic? De la savant la nebun, de la doctor la jefuitor de morminte, asta fusese soarta lui, dar obținuse ce-și dorise, nu-i așa? Cunoaștere mai multă decât ceea ce i-ar fi putut împărtăși până și Brimstone, pentru că nici bătrânul diavol nu știuse *asta*. Razgut își amintea ceea ce nimeni altcineva nu putea.

Cataclismul.

Groaznic și groaznic și groaznic în vecii vecilor.

Nu fusese uitat din întâmplare. Mințile fuseseră alterate. Golite. Niște mâini intraseră în ele și șterseseră trecutul. Dar nu și într-a lui Razgut.

Izîl, bătrânul nesăbuit, încercase să-i spună îngerului cu ochi de foc care venise în Maroc. Akiva se numea acela și avea sânge stelian, dar nu și cunoaștere steliană, asta era clar, și nu voia să asculte. „Pot să-ți spun lucruri!” strigase Izîl. „Lucruri secrete! Despre neamul tău. Razgut știe povești...”

Dar Akiva îi tăiase vorba, refuzând să asculte mărturia unui Căzut. De parcă ar fi știut măcar ce zice! *Căzut*. O spusese că pe o insultă, dar habar n-avea el. „Ca mucegaiul pe cărți, miturile cresc pe istorie”, spusese Izîl. „Poate ar trebui să întrebi pe

cineva care a fost acolo, cu atâtea secole în urmă. Poate ar trebui să-l întrebi pe Razgut”.

Însă el n-o făcuse. Nimeni nu-l întrebase vreodată pe Razgut. *Ce s-a întâmplat cu tine*? *Cine ți-a făcut asta*?

Cine ești, *de fapt*?

Oh, oh, și iar oh. Ar fi trebuit să întrebe.

Razgut îi spuse lui Jael, acum:

— O să-i dăm noi pe brazdă pe oameni, nicio teamă. Întotdeauna sunt așa, discută și discută. Discuția e carne și băutură pentru ei. De altfel, nu infatuații ăștia de șefi de stat ne interesează. Asta e doar de poză. Cât își clatină ei fețele albite unul la altul, popoarele lucrează în favoarea noastră. Ascultă ce-ți spun eu. Deja grupurile își vor aduna arsenalurile, pregătindu-le ca să ți le înmâneze. O să fie doar o chestiune de alegere, stăpâne, de la cine vei dori tu să le iei.

— Și unde sunt ofertele astea, mă rog?

Saliva împroșcă.

— *Unde*?

— Răbdare, răbdare…

— Ai spus că o să fiu venerat ca un zeu!

— Da, păi, ești un zeu slut, i-o trânti Razgut, nici el un model al răbdării pe care o predica. Îi sperii. Scuipi când vorbești, te ascunzi în spatele măștii tale și te holbezi la ei de parcă ai vrea să-i ucizi pe toți în paturile lor. Te-ai gândit să încerci charisma? Mi-ar fi și mie mai ușor.

Din nou Jael îl lovi. De data asta, junghiul de durere a fost mai ascuțit, iar Razgut tuși, scuipând sânge pe splendida pardoseală de marmură. Înmuind un deget în el, mâzgăli o obscenitate.

Jael clătină din cap dezgustat și se duse, țanțoș, la masa pe care erau așezate de-ale gurii. Își turnă un pahar de vin și începu să se plimbe în sus și-n jos.

— Durează prea mult, zise el cu vocea plesnind de ciudă. N-am venit aici pentru ritualuri și cântări. Am venit pentru arme.

Razgut suspină afectat și începu să se târască încet, anevoie, spre ușă.

— Bine. Mă duc să le vorbesc eu însumi. O să meargă mai repede, oricum. Pronunția ta latinească e înfiorătoare.

Jael făcu semn celor doi dominioni care păzeau ușa și Razgut încă râdea când ei îl prinseră de subsuori și îl cărară pe sus,

înapoi, aruncându-l brutal la picioarele lui Jael. El chicotea la propria glumă.

— Închipuie-ți ce fețe ar face! strigă el, ștergând o lacrimă de la unul dintre ochii lui frumoși, negri. Oh, închipuie-ți dacă papa ar intra aici, în clipa asta, și ar da cu ochii de noi, în toată splendoarea perechii noastre! „Ăștia sunt îngeri?” ar striga el și s-ar ține de inimă. „Oh, și atunci, pentru numele lui Dumnezeu, cum sunt *bestiile*?”

Se apleca până jos, cocoșându-se de râs.

Jael nu-i împărtășea amuzamentul.

— Noi nu suntem o pereche, zise el, pe un ton rece și vorbind foarte încet. Și ține minte asta, *creatură*. Dacă mă scoți vreodată din sărite…

Razgut îl întrerupse:

— Ei, ce? Ce o să-mi faci, dragă Împărate?

Se uită în sus la Jael și îi susținu privirea. Foarte ferm, foarte calm.

— Uită-te și vezi. Uită-te la mine și află. Eu sunt Razgut Întreit Căzutul, Cel mai Nenorocit dintre Îngeri. Nu există nimic pe care să mi-l poți lua și care să nu-mi fi fost deja luat, nimic pe care să mi-l poți face și să nu-mi fi fost deja făcut.

— Încă n-ai fost ucis, zise Jael, neclintit.

La aceasta, Razgut zâmbi. Dinții lui erau perfecți, pe fața oribilă, iar crăpătura din mintea lui afișă nebunie în ochi. Cu nesinceritate zeflemitoare, își uni palmele și imploră:

— Nu asta, stăpâne. Oh, rănește-mă, torturează-mă, dar orice ai face, te rog, oh, te rog, nu-mi dărui *pacea*!

Spasmele de furie îi schimonosiră fața tăiată pe jumătate a lui Jael, fălcile i se încleștară atât de tare încât cicatricea îi deveni albă, în timp ce restul se coloră în roșu-aprins. Ar fi trebuit să înțeleagă, în clipa aceea. Asta gândi Razgut, încă râzând, când Jael se năpusti asupra lui cu bombeurile de oțel ale balerinilor, provocându-i durere după durere, o întreagă familie, o dinastie de suferințe. Acela era momentul în care Jael ar fi trebuit să priceapă, în sfârșit, că nu el controla situația. Nu-l putea ucide pe Razgut; avea nevoie de el. Să tălmăcească limbile omenești, da, dar și mai mult decât atât: să tălmăcească *oamenii*, să le înțeleagă istoria, politica și psihologia și să conceapă o strategie și o retorică prin care să-i câștige.

Îl putea lovi, oh da, iar Razgut să se tânguiască de durere toată noaptea și să se consoleze ca o ceată de bebeluși, căci dimineața avea să-și numere vânătăile, și ranchiunele și necazurile, și să continue să zâmbească, să continue să știe toate lucrurile pe care nimeni nu și le mai amintea, lucrurile care n-ar fi trebuit niciodată uitate, și motivul – oh, puteri cerești, cel mai formidabil și mai cumplit motiv – pentru care Jael ar fi trebuit să lase stelianii în pace.

— Eu sunt Razgut Întreit Căzutul, Cel mai Nenorocit dintre Îngeri, fredona el într-un talmeș-balmeș de limbi omenești, de la latină la arabă și ebraică și înapoi, întrerupându-se cu icnete, în timp ce loviturile plouau asupra lui. Și știu ce este frica! Oh da, și știu și ce sunt bestiile, de asemenea. Tu crezi că știi, dar nu știi, însă ai să afli, oh, ai să afli, da, da. O să-ți obțin armele și o să le obțin repede, și o să râd când o să mă ucizi, așa cum râd și când mă lovești, și ai să auzi ecoul râsului meu la sfârșitul sfârșitului și ai să știi că eu te-aș fi putut opri. Ți-aș fi putut *spune*.

Nu face asta, *oh nu*, *nu asta*, ar fi putut el spune, *sau va muri toată lumea*.

— Și poate c-aș fi făcut-o, adăugă el în serafică, dacă ai fi fost mai bun cu această sărmană creatură zdrobită.

36. Singurul non-idiot de pe planetă

— Salut, Rege Morgan, zise Gabriel, vârându-și capul în laborator. Ce mai face singurul non-idiot de pe planetă în această frumoasă zi?

— Să ți-o trag, răspunse Morgan, fără să se întoarcă de la computerul său.

— Ah, excelent, zise Gabriel. Și eu am o dimineață minunată.

Făcu vreo câțiva pași în laborator și se uită în jur.

— Ai văzut-o pe Eliza? N-a trecut pe acasă.

Morgan grohflăi. Cel puțin, acesta e cea mai apropiată redare fonetică a sunetului pe care îl scoase pe nas, *grohflăit*.

— Da, am văzut-o. Vederea Elizei Jones adormită cu gura deschisă mi-a stricat toată ziua.

— Oh, zise Gabriel, veselul îndatoritor. Nu, probabil n-a fost din cauza asta. Probabil era deja stricată, când te-ai trezit dintr-un vis în care aveai prieteni și erai admirat, și ți-ai dat seama că erai tot tu.

Morgan în sfârșit se întoarse pentru a-l blagoslovi cu o căutătură acră.

— Ce vrei, Edinger?

— Mi s-a părut c-am spus. O caut pe Eliza.

— Care în mod clar nu e aici, zise Morgan, întorcându-se la loc.

Era cât pe-aci să spună, cu tot considerabilul sarcasm din arsenalul lui, că probabil nu era nici în țară, continuând cu remarca fermecătoare că absența ei trebuia să fie de vină pentru neobișnuita puritate a aerului, dar Gabriel vorbi din nou.

— Am telefonul ei, zise el. N-a fost acasă și a primit vreun milion de mesaje. Pe cinstite, nu cred că e posibil să *supraviețuiești* atât de mult fără telefon. Ești sigur că e bine?

Iar expresia lui Morgan Toth se schimbă. Era încă întors cu spatele la Gabriel și acesta i-ar fi putut zări expresia reflectată în ecranul computerului, dacă ar fi fost atent, dar el nu era niciodată atent la Morgan Toth.

— S-a dus undeva cu Dr. Chaudhary, zise Morgan, iar tonul său era neschimbat, la fel de acru ca întotdeauna, însă pe față i se strecurase acum viclenia și o poftă malițioasă, rece. O să vină imediat, dacă vrei să i-l lași aici.

Gabriel șovăi. Cântări telefonul în palmă și aruncă o privire prin încăpere. Văzu bluza de trening a Elizei pe speteaza unui scaun de lângă unul din aparatele de secvenționare.

— Bine, zise, în cele din urmă, făcând câțiva pași pentru a lăsa telefonul pe masă, lângă aparat. Vrei să-i spui să-mi dea un mesaj, când și-l ia înapoi?

— Sigur, zise Morgan.

Pentru o secundă, Gabriel mai șovăi în prag, suspicios că micul snob era dintr-odată atât de serviabil. Dar atunci Morgan adăugă:

— Îți dau o idee. Ține-ți respirația până când se va întâmpla asta.

Iar Gabriel își dădu ochii peste cap și plecă.

Morgan Toth a fost remarcabil de reținut. A așteptat cinci minute, cinci minute întregi – trei sute de mici tresăriri ale limbii lungi a ceasului – înainte să încuie ușa și să ia telefonul.

37. Preocupați de fericirea supremă

— Ești sigur că poți face asta? o întrebă Akiva pe sora lui, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

Se aflau la intrarea în cavernă unde, cu o zi înainte, armatele fuseseră cât pe-aci să se termine reciproc. Scena dinaintea lor era acum… foarte diferită.

— Ce, să-mi petrec câteva zile în compania iubitei tale? replică Liraz, ridicându-și ochii de la centura sabiei pe care și-o potrivea pe șold. N-o să fie ușor. Dacă încearcă să mă îmbrace în haine omenești, nu mai pot fi considerată responsabilă de faptele mele.

Akiva îi răspunse printr-un zâmbet lipsit de amuzament. Nimic nu-și dorea mai tare decât să fie el cel care să-și petreacă vreo câteva zile împreună cu Karou – chiar vreo câteva zile precum aveau să fie acestea, să-și convingă unchiul sadic și pornit pe război ca, absolut împotriva dorințelor sale, să se întoarcă acasă.

— Te consider responsabilă pentru mai mult decât faptele tale, îi spuse el lui Liraz.

Intenționase să sune degajat. Nu-i ieși. Ochii ei fulgerară mânioși.

— Ce, nu ai încredere în mine cu prețioasa ta doamnă? Poate ar trebui să numești un întreg batalion ca s-o escorteze.

Sau să mă duc eu însumi, a fost ceea ce ar fi vrut el să spună. Îi promisese lui Karou că n-avea s-o scape din ochi, dar s-a dovedit că trebuia s-o facă, o ultimă oară. Cu toții fuseseră de acord cu planul ei, deopotrivă de îndrăzneț cât era de viclean, iar rolul lui, după cum a reieșit, era considerabil și crucial, dar avea să-l țină în Eretz, în timp ce Liraz avea s-o însoțească pe Karou înapoi în lumea oamenilor.

— Știi că am încredere în tine, îi spuse surorii lui, ceea ce era aproape adevărat.

Avea încredere că o s-o protejeze pe Karou. Când o întrebase dacă era sigură că putea face asta, se referise la altceva.

— Când o să vină momentul, o să fii în stare să te abții să-l ucizi pe Jael?

— Am spus că n-am s-o fac, nu?

— Neconvingător, răspunse Akiva.

La reconvocarea consiliului de război, Liraz salutase ideea lui Karou cu un hohot de râs fals, nevenindu-i să creadă ce aude, dar apoi se uitase la cei din jurul mesei, pe rând, la fiecare, devenind din ce în ce mai îngrozită că ei păreau să o ia în considerație.

Să ia în considerație să nu-l ucidă pe Jael.

Încă.

Iar când, după multe discuții, căzuseră cu toții de acord, ea se cufundase într-o tăcere suspectă, pe care Akiva o interpretase ca însemnând că, indiferent ce ar fi zis ea acum, când avea să stea în fața netrebnicului lor unchi, sora lui avea să facă exact cum îi era voia.

— Am spus că mă voi abține, repetă ea, cu ton de încheiere a subiectului și privirea ei îl provocă să mai insiste cu întrebările.

Să fie clar, *Lir*, își închipui el că-i spune. *Nu plănuiești să strici totul*, *nu-i așa*?

Renunță.

— O să-l răzbunăm pe Hazael, zise el.

Era o consolare sau un adevăr parțial. Și el și-o dorea la fel de tare ca și ea.

Ea râse scurt, sardonic:

— Ei bine, aceia dintre noi care nu sunt preocupați de fericirea supremă, poate.

Akiva simți împunsătura. *Preocupați de fericirea supremă*. O făcea să pară frivolitate și mai rău. Neglijență. Oare *însemna* o trădare a amintirii lui Hazael să fii îndrăgostit? Tot ce putea gândi, drept răspuns la asta, era ceea ce-i zisese Karou mai devreme, despre lucrurile rele pe care le comitem în numele morților și dacă într-adevăr asta ar vrea ei de la noi. El nici nu trebuia să se întrebe. Știa că Hazael nu i-ar fi purtat pică pentru fericirea lui. Dar Liraz în mod clar îi purta.

Nu-i răspunse împunsăturii ei. Ce ar fi putut, măcar, să răspundă? Nu trebuia decât să te uiți în jur ca să vezi non-frivolitatea dragostei. Aici, în cavernă, această stângace

amestecare a serafimilor și himerelor era nici mai mult, nici mai puțin decât un miracol și era miracolul *lor*, al lui și al lui Karou. Nu-l putea revendica în gura mare, dar, în inima lui, știa că așa stăteau lucrurile.

Bineînțeles, Liraz avusese și ea un rol în asta, ea și Thiago. Aceea fusese o priveliște memorabilă: ei doi stând umăr la umăr, unindu-și armatele prin exemplul personal. Negociaseră planul pentru batalioane mixte și făcuseră numirile ei înșiși. Akiva îi însemnase pe toți cei două sute nouăzeci și șase de frați și surori cu noua sa antipecete hamsa, iar acum, chiar în clipa asta, sub ochii lui, soldații își testau pecețile unii pe alții.

Grupuri de soldați de ambele părți se țineau deoparte, dar majoritatea, se părea, erau prinși într-un soi de precaut… ei bine, joc de-a făcutul cunoștință, unul cu mult mai puțin violent decât cel la care fusese supusă Liraz mai devreme.

Akiva privi cum fratele lui, Xathanael, îi cere unei himere sab cu cap de șacal să-i arate palmele. Ea șovăi și aruncă mai întâi o privire spre Lup. Acesta dădu din cap, încurajator, așa că se execută. Își ridică mâinile, cu tatuajele drept spre Xathanael, și nu se întâmplă nimic.

Se aflau deasupra petei întunecate a sângelui lui Uthem, chiar pe locul unde fusese cât pe-aci să se destrame totul, cu o zi în urmă, și nu se întâmpla nimic. Xathanael se încordase, dar se relaxă, cu un hohot de râs, și îi trânti himerei o palmă peste umăr, destul de grea cât să pară o agresiune. Râsul lui, însă, era și mai greu, iar himera sab nu se supără.

Puțin mai în spatele lor, Akiva o văzu pe Issa dând curs invitației lui Elyon de a-l atinge, întinzându-și mâna și așezând-o cu grație peste mâna lui, plină de cicatrice și linii tatuate.

Era o tărie extraordinară în această imagine pe care Akiva își dori s-o poată distila într-un elixir pentru restul Eretzului. *Câțiva, apoi mai mulți*, gândi el, ca o rugăciune.

Cu aceasta, se gândi la sclipirea de albastru la care era întotdeauna acordat și privirea lui o găsi pe Karou, iar a ei o găsi pe a lui. O străfulgerare, o explozie. O privire și se simți îmbătat de lumină. Nu era aproape de el. *Puteri cerești, de ce nu era aproape*? Akiva era sătul de volumele de aer care continuau să se interpună între ei. Curând, aveau să fie kilometri și ceruri între ei…

— Îmi cer iertare, zise Liraz, liniștită. N-a fost corect din partea mea.

Un val de căldură îl invadă și o tandrețe mândră, protectoare, pentru sora lui arțăgoasă, pentru care a-și cere iertare nu era lucru ușor.

— Nu, n-a fost, zise el, străduindu-se să pară degajat. Și, apropo de corect, ai fi putut aștepta câteva minute înainte să dai buzna, mai devreme. Sunt sigur că mai aveam câteva secunde și ne sărutam.

Liraz pufni, luată pe nepregătite, iar tensiunea dintre ei dispăru.

— Îmi cer iertare că aproape să *mor*-ul meu v-a întrerupt aproape *sărutat*-ul vostru.

— Te iert, zise Akiva.

Era greu de glumit despre nenorocirea atât de la limită evitată, dar părea ceea ce Hazael ar fi făcut și ăsta era un principiu călăuzitor – ce ar fi făcut Hazael – care părea să funcționeze bine.

— Te iert *de data asta*, sublinie el. Data viitoare, te rog să-ți programezi aproape să morul cu mai multă considerație. Chiar mai bine, încetează cu aproape să morul.

Încearcă aproape sărutatul, continuă el în gând, *sau sărutatul de-a binelea*, dar n-o rosti, în parte pentru că era cu neputință să și-o imagineze și, în parte, pentru că știa că ar fi supărat-o. Și-o dori pentru ea, totuși – ca Liraz să se poată trezi, într-o bună zi, preocupată de extaz.

— Mă duc să mă spăl, înainte să plecăm, îi spuse el, desprinzându-se de peretele cavernei de care se sprijinea.

Câteva ore de magie neîntreruptă îi lăsase senzația de corp greu ca de plumb. Își roti umerii, își întinse gâtul.

— Ar trebui să te duci la bazinele termale, zise Liraz. Sunt… de-a dreptul minunate.

El se opri brusc și miji ochii la ea.

— De-a dreptul minunate? repetă.

Nu credea că o mai auzise vreodată pe Liraz folosind cuvântul minunat și… ăla să fie, oare, un început de îmbujorare în obrajii ei?

Interesant.

— Apele vindecătoare, bineînțeles, zise ea.

Dar privirea ei directă, neșovăitoare, era prea directă și prea neșovăitoare; ascundea un alt sentiment cu răceala prefăcută și se străduia prea mult. Pe deasupra, mai era și îmbujorarea.

Foarte interesant.

— Mda. Nu mai e timp, acum, zise Akiva.

Exista apă într-o grotă, chiar la capătul culoarului.

— Mă întorc imediat, îi zise el, îndepărtându-se.

I-ar fi plăcut să se ducă la bazinele termale – i-ar fi plăcut să se ducă acolo cu *Karou* –, dar asta era doar încă unul de pe lista cu lucrurile pe care dorea să le facă, odată ce avea să devină stăpân pe viața lui.

Să facă baie cu Karou.

Căldura urmă gândului, care, de mirare, nu se ciocni de vreo barieră de vinovăție și de abnegație. Era atât de obișnuit să se împiedice de ea, încât absența i se păru ireală. Parcă ai fi mers pe o stradă și-ai fi dat un colț, pe care îl mai dăduseși de o mie de ori înainte, ca să găsești, în loc de zidul pe care-l știai acolo, întinderea cerului liber.

Libertate.

Iar dacă nu ajunseseră până acolo, încă, barem acum Akiva putea visa, ceea ce era în sine un lucru foarte mare.

Karou îl iertase.

Îl iubea.

Și se despărțeau din nou, și el n-o sărutase, și niciunul dintre lucrurile acestea nu era în regulă. Chiar dacă n-ar fi trebuit să-și ascundă sentimentele de cele două armate și chiar dacă ar mai fi putut încă să fure un moment singuri, Akiva avea o superstiție de soldat pentru adio-uri. Nu le spuneai. Aduceau ghinion, iar un sărut de plecare era doar o altă formă de adio. Un sărut de nou început n-ar fi trebuit să fie un sărut la despărțire de drumuri. Sărutul va trebui să mai aștepte.

Pasajul făcea o cotitură, deschizându-se într-o grotă, unde un izvor de apă rece ca gheața țâșnea dintr-un perete grosolan cioplit, curgând de-a lungul acestuia printr-un jgheab la nivelul taliei, înainte de a dispărea din nou în stâncă. La fel ca multe alte minuni din aceste peșteri, părea natural, deși probabil nu era. Akiva își scoase centura sabiei și o atârnă de un colț de stâncă, apoi își dădu jos cămașa.

Luă apă în pumni și se stropi pe față. O dată și încă o dată, pe față, pe gât, pe piept și pe umeri. Își cufundă capul în apă și se

ridică, simțind-o evaporându-se pe pielea lui încinsă, în timp ce-i șiroia printre încheieturile aripilor.

Fusese de acord cu planul lui Karou pentru că era sigur. Era inteligent și riscurile erau mult mai mici decât ale planului dinainte. Iar dacă izbutea, amenințarea lumii omenești de către Jael avea să se diminueze radical, ca un uragan redus la o vijelie. Rămânea Eretzul ca motiv de îngrijorare, dar Eretzul întotdeauna fusese motiv de îngrijorare și, în plus, ar fi însemnat să-l împiedice pe dușmanul lor să dobândească, după cum le numise Karou, „arme de distrugere în masă”.

Liraz poate că răsese de ea, la primul consiliu de război, sugerând că ar trebui să-i ceară, pur și simplu, lui Jael să plece, dar exact ăsta, în esență, era planul: să-i ceară să binevoiască să-și ia armata și să plece acasă, fără lucrurile pentru care venise, mulțumesc, și noapte bună.

Bineînțeles, *ispitirea* era elementul crucial al planului. Era simplu și genial – nu era „te rog” și Akiva nu se îndoia că Liraz și Karou puteau renunța la râcă. Amândouă erau formidabile, dar erau, deopotrivă, cele două persoane la care el ținea cel mai mult din lume – din lumi – și voia doar să le conducă în siguranță mai departe în viitorul pe care și-l imagina, în care viața nimănui nu mai era în joc și în care cea mai grea decizie, în orice zi, ar fi fost ce să mănânce la micul dejun sau unde să facă dragoste.

Liraz avea dreptate, gândi Akiva. El era preocupat de extaz. Nu spera să mai aibă parte de vreun moment singur cu Karou, pentru o vreme, așadar, când auzi o mișcare în spatele lui – sunase ca o ușoară inspirație – se întoarse, cu o accelerare a pulsului, așteptându-se s-o vadă.

Și nu văzu pe nimeni.

Zâmbi. Putea simți o prezență în fața lui la fel de sigur cum auzise o respirație. Venise din nou sub vraja invizibilității și asta însemna că venise neobservată de ceilalți. Indiferent ce-și spusese el cu doar câteva minute în urmă – că un sărut de nou început nu ar trebui să fie un sărut la despărțire de drumuri – fermitatea lui nu putea supraviețui asaltului speranței. Avea nevoie de asta. I se părea ceva neterminat, înțelegerea care se petrecuse între ei, de la mâini la inimi. Nu credea că se putea simți sigur de fericirea lui sau respira pe deplin ușurat, până când... și, din nou, uluitor, nicio barieră de vinovăție nu-i

întâmpină speranța, ci numai deschiderea largă a posibilităților dinaintea lor... până când nu o săruta. La naiba cu superstiția.

— Karou? zise, zâmbitor. Ești aici?

Așteptă ca ea să se materializeze, gata s-o prindă în brațe în clipa în care o zărea. Acum ar fi putut s-o facă, de vreme ce nu era nimeni prin preajmă.

Însă ea nu se materializă.

Și apoi, abrupt, înregistră prezența – căci era o *prezență* – ca nefamiliară, chiar ostilă... Și mai era și altceva. Îl năpădi o senzație – pătrunzând *în* el – și Akiva experimentă o conștiință complet nouă a... propriei vieți ca entitate aparte. O unică strună, încordată, strălucitoare, dintr-un mănunchi de altele, tangibilă și... vulnerabilă. Înghețǎ.

— Karou? Tu ești? întrebă din nou, deși știa că nu era.

Atunci auzi pași afară, în pasaj, și cât ai clipi intră tocmai Karou. Nu invizibilă, ci clar vizibilă – și clar radioasă – și, când se opri șovăind, roșind fiindcă îl surprinsese fără cămașă, el își dădu seama după zâmbetul ei că într-adevăr venise cu aceeași speranță care înflorise în el puțin mai devreme.

— Salutare, zise ea cu voce blândă și ochii mari.

Speranța ei întindea brațele după a lui, dar Akiva mai simți și altceva întinzându-se după ea și după viața lui, de asemenea. Era primejdie și amenințare. Era invizibilă.

Și era în grotă cu ei.

38. Un excelent accident fericit

În Maroc, Eliza se trezi cu o tresărire. Nu țipând, nici măcar pe punctul de a țipa. De fapt, nu era deloc înspăimântată, ceea ce era mai degrabă o surpriză plăcută. Se lăsase pradă somnului, știind că trebuia s-o facă – privarea de somn te poate într-adevăr omorî – și sperase fie a) ca visul să o lase, miraculos, în pace, fie b) ca zidurile locului acestuia să se dovedească îndeajuns de groase cât să-i înăbușe țipetele.

Se părea că *a* i se îndeplinise, ceea ce era o ușurare, întrucât *b* în mod clar eșuase. Putea auzi câinii lătrând afară, așadar deducea că zidurile, deși groase, n-ar fi înăbușit nimic.

Atunci, ce o trezise, dacă nu visul? Câinii? Nu. Fusese ceva...

Nu *visul*, ci *un* vis, ceva evaziv pentru mintea ei conștientă, ca umbrele înaintea razelor unei lanterne. Rămase culcată și a fost un moment în care a simțit că ar putea să-l captureze, dacă ar fi încercat. Mintea ei încă se tupila pe la marginea conștiinței, într-o stare de semiveghe care învârtea fuioare între vis și realitate și, pentru un moment, se simți o fetiță care coborâse de pe pridvor să se confrunte cu marele întuneric înarmată cu o lumină mică.

Ceea ce este un lucru foarte, foarte prostesc, așa că se ridică în capul oaselor și își scutură capul. Să scuture totul din el. *Ușș*, *viselor*! *Nu vă primesc*. Există țepușe pe care le poți pune pe pervazurile ferestrelor ca să-i împiedici pe porumbei să aterizeze; avea și ea nevoie de vreo câteva pentru mintea ei, ca să țină visele la distanță. Țepușe pentru capacități paranormale. Excelent.

În lipsa țepușelor pentru capacități paranormale, totuși, ea doar nu se mai culcă la loc. Se îndoia, oricum, că ar fi fost capabilă să doarmă, iar cele patru ore pe care le obținuse erau probabil îndeajuns ca să țină la distanță moartea prin privare de somn pentru încă o vreme. Își dădu picioarele jos din pat și rămase așezată pe marginea lui. Laptopul ei era alături. Mai devreme, descărcase primul set de fotografii, le criptase și le trimisese pe e-mailul ei sigur de la muzeu, ștergându-le apoi de pe aparatul de fotografiat.

Dr. Chaudhary și cu ea începuseră să colecționeze mostre de țesut de la cadavre, în după-amiaza aceea, și aveau să se reîntoarcă, dimineață, să continue. Bănuia că avea să le ia vreo două zile. Cu bizara alcătuire a corpurilor, aveau nevoie de mostre din fiecare parte a unui corp. Carne, blană, pene, solzi, gheare. Restul lucrului lor avea să se desfășoare în laborator, iar această scurtă călătorie avea să i se pară ca un vis. Atât de scurtă, atât de ciudată.

Și care aveau să fie descoperirile lor? Încă nu putea să formuleze nicio ipoteză. Oare aveau să fie compozite de ADN-uri diferite? Panteră aici, bufniță colo, uman între ele? Sau ADN-ul lor avea să fie concordant, doar exprimat diferit, la fel cum codul genetic uman se putea exprima ca, să zicem, glob ocular, unghia degetului de la picior și toate celelalte elemente ce alcătuiesc un corp?

Sau… aveau să găsească altceva mai straniu de atât, cu mult mai straniu, care să nu semene cu nimic din ceea ce cunoscuseră ei pe lumea asta? Se înfioră. Descoperirea era atât de mare, că nici măcar nu știa unde s-o așeze în capul ei. Dacă ar fi avut voie să vorbească, l-ar fi sunat imediat pe Taj, sau pe Catherine – dacă ar fi avut măcar telefonul – și să îi spună ce?

Se ridică și se duse la fereastră să arunce o privire. Priveliștea se deschidea spre o curte interioară, însă, deci nimic de văzut, așa că Eliza își îmbrăcă jeanșii și pantofii de sport și se furișă pe ușă afară.

Furișatul, desigur, era necesar. Dacă ar fi fost într-un hotel mare, megaobișnuit, s-ar fi simțit acoperită de anonimitate și ar fi mers fără grijă oriunde ar fi dorit. Dar ăsta nu era un hotel mare, megaobișnuit. Era un kasbah. Nu *kasbah*-ul, ci un kasbah-transformat-în-hotel, nu departe de sit. Mă rog, era la vreo două ore de mers cu mașina, de fapt, dar în peisajul de aici, părea o nimica toată. Dac-o țineai tot înainte, ajungeai în Deșertul Sahara, care era cât *întreaga suprafață a Statelor Unite*. În contextul ăsta, vreo două ore de mers cu mașina putea fi desemnat ca „nu prea departe”.

Kasbah-ul se numea Tamnougalt și, în ciuda faptului că fuseseră întâmpinați la poartă de un copil nezâmbitor care le făcuse semne de înjunghiere cu bețe ascuțite, Elizei îi plăcuse. Cetatea asta de lut, în inima unei oaze cu palmieri, în cea mai mare parte ruinată și abandonată, cu numai centrul restaurat, dar fără nicio intenție de grandoare. Încă arăta ca sculptată în lut – chiar dacă *sofisticat* sculptată în lut – și camerele erau destul de confortabile, cu plafoanele lor foarte înalte, cu grinzile la vedere, și covoare de lână pe podele, cu o terasă pe acoperiș, înconjurată de vârfurile unduitoare ale palmierilor. Seara trecută, când luase cina acolo, sus, cu Dr. Chaudhary, văzuse mai multe stele decât în toată viața ei.

Am văzut mai multe stele decât oricine în viață.

Eliza se opri și închise ochii, apăsându-și vârfurile degetelor peste ei, de parcă astfel ar fi putut îmblânzi agitația dinăuntrul ei. Să conjure niște țepușe pentru capacități paranormale și niște frigărui pentru porumbeii de vise ciudate.

Am ucis *mai multe stele decât o să vadă vreodată cineva*.

Eliza scutură din cap. Tipare ale groazei familiare și ale vinovăției i se scurgeau în mintea conștientă. O făceau să se

gândească la rădăcinile palide, disperate, ale plantelor care-și croiesc drum prin găurile de drenare din ghivece. O făceau să se gândească la lucrurile care nu pot fi stăvilite și nu voia deloc să se gândească la asta. *Ignoră*, își spuse ea. *Nu ai ucis nimic*. *Știi asta*.

Dar n-o făcu. Dintr-odată ea „știa” lucruri, experimenta sentimente foarte neștiințifice de convingere despre marile întrebări cosmice precum existența altui univers, însă certitudinea propriei nevinovății nu se afla printre ele – cel puțin, nu în modul acela cu rezonanțe profunde. Glasul rațiunii începuse să pară slab și neconvingător, ceea ce probabil nu era semn bun.

Pas după pas, anevoie, Eliza urcă treptele înapoi pe terasă, spunându-și că era doar stres și nu nebunie. *Încă nu sunt nebună și nici n-o să fiu*. *Am luptat prea mult*. Ieșind la aerul nopții, simți un surprinzător fior rece și auzi câinii mai clar, lătrând undeva jos, pe terenul arid.

Și văzu că Dr. Chaudhary încă stătea în locul unde îl lăsase în urmă cu câteva ore. El îi făcu ușor cu mâna.

— Ați stat aici, tot timpul ăsta? întrebă ea, ducându-se la el.

El râse.

— Nu. Am încercat să dorm. N-am putut.

Mințea.

— Mă tot gândesc la implicații.

— Și eu la fel.

El dădu din cap.

— Ia loc. Te rog, o invită el.

Ea se așează. Rămaseră tăcuți un moment, înconjurați de noapte, apoi Dr. Chaudhary deschise subiectul.

— De unde au venit? întrebă el.

Era o întrebare retorică, gândi Eliza, dar urmată de o pauză destul de lungă ca ea să-și poată spune părerea, dacă îndrăznea.

Morgan Toth ar fi îndrăznit, își zise ea, așa că răspunse, simplu:

— Alt univers.

Crede-mă. *E o chestie pe care o știu eu*; *a stat în creierul meu ca gunoiul*.

Dr. Chaudhary își arcui sprâncenele.

— Atât de repede? Avusesem impresia, Eliza, că probabil tu credeai în Dumnezeu.

— Ce? Nu. Ce v-a făcut să gândiți asta?

— Păi, cu siguranță nu vreau să fie o insultă. *Eu* cred în Dumnezeu.

— Credeți?

O surprinse. Știa că mulți oameni de știință credeau în Dumnezeu, dar nu detectase niciodată vreo tentă serioasă de religiozitate din partea lui. De altfel, specialitatea lui – utilizarea ADN-ului pentru reconstrucția istoriei evoluției – părea mai cu seamă în contradicție cu, mă rog, Creaționismul.

— Nu vi se pare greu să le împăcați?

El ridică din umeri.

— Soției mele îi place să spună că mintea este un palat cu odăi pentru mulți oaspeți. Probabil majordomul are grijă să instaleze delegații științei într-o aripă separată de aceea a emisarilor Credinței, ca să nu se încaiere pe culoare.

Asta era inexplicabil de ciudat, venind din partea lui. Eliza era uluită.

— Bine, dar, dacă ar fi să se ciocnească unii cu alții chiar acum, cine ar câștiga?

— Vrei să spui de unde cred *eu* că au venit vizitatorii?

Ea dădu din cap.

— Trebuie să spun, mai întâi, că este posibil să fi venit dintr-un laborator. Am impresia că putem scoate din discuție farsa chirurgicală, pe baza examinărilor noastre de astăzi, dar n-ar fi putut reuși cineva să le *crească*?

— Cum ar veni, în bârlogul unui superticălos din interiorul unui vulcan?

El râse.

— Exact. Și, dacă ar fi numai cadavrele „bestiile”, mai precis –, atunci teoria asta ar părea să aibă ceva fundament, dacă n-ar exista și îngerii. Ei sunt un pic mai complicați.

Da. Focul, zborul.

— Ați auzit, începu Eliza, că în bazele de date pentru recunoaștere facială nu s-a găsit nicio înregistrare, pentru niciunul dintre ei?

El dădu din cap.

— Am auzit. Și, dacă am considera, prematur, că ei într-adevăr ar fi din… altă parte, atunci opțiunile noastre ar fi…?

— Un alt univers sau… Rai și Iad, completă Eliza.

— Da. Numai că m-am trezit gândindu-mă, aici, pe terasă, zgâindu-mă la stele… „Privind” e prea pasiv, nu crezi, pentru niște stele ca astea?

Foarte ciudat, gândi Eliza, încuviințând din cap.

— Și probabil oaspeții din palat s-au amestecat…

Se bătu cu degetul în tâmplă, pentru a lămuri ce voia să spună cu „palatul”.

— … dar m-am trezit întrebându-mă: Ce înseamnă asta? Oare să fie doar două căi de a spune același lucru? Presupunând că „Raiul” și „Iadul” sunt doar alte universuri.

— *Doar* alte universuri, repetă Eliza, zâmbind. Cum și Big Bang a fost *doar* o explozie.

Dr. Chaudhary chicoti.

— Ideea de alt univers e mai mare sau mai mică decât ideea de Dumnezeu? Contează? Dacă există o sferă unde locuiesc „îngerii”, e doar o chestiune de semantică, dacă noi alegem s-o numim Rai?

— Nu, răspunse Eliza repede și ferm, puțin spre surprinderea ei înseși. Nu e o chestiune de semantică. E o chestiune de motive.

— Pardon?

Dr. Chaudhary îi aruncă o privire întrebătoare. Ceva din tonul Elizei se înăsprise.

— Ce vor ei? întrebă ea. Cred că asta e marea întrebare. Au venit de undeva.

Există un alt univers.

— Și dacă acel undeva nu are nimic de-a face cu „Dumnezeu”…

Nu are.

— … atunci ei acționează în nume propriu. Și asta e înspăimântător.

Dr. Chaudhary nu zise nimic, dar își întoarse privirea spre stele. Rămase tăcut un timp destul de lung cât Eliza să se întrebe dacă nu cumva îi retezase nou-descoperitul său chef de vorbă, când el zise:

— Vrei să-ți spun ceva ciudat? Sunt curios ce-o să înțelegi tu din asta.

Orizontul pălea. Curând avea să răsară soarele. Văzute de aici, un asemenea orizont și un asemenea cer chiar te făceau să

conștientizezi faptul că erai lipit de către gravitație de un pietroi gigantic, în viteză, iar de pe el era ca un șotron să-ți închipui imensitatea care îl înconjura: universul, prea mare pentru minte să-l cuprindă, și ăsta era doar un univers.

Prea mare pentru mintea omenească, *probabil*.

— Ai auzit de Omul de Piltdown, desigur, zise Dr. Chaudhary.

— Da.

Era probabil cea mai faimoasă farsă științifică din istorie – un presupus craniu uman preistoric, descoperit în Anglia, în urmă cu vreo sută de ani.

— Ei bine, zise Dr. Chaudhary, în 1953 s-a dovedit că este un fals, iar anul este important. Cu toată graba rușinii, a fost retras din British Museum, unde timp de patruzeci de ani servise drept dovadă „eronată” a unei perspective cât se poate de inexacte despre evoluția umană. Peste numai câțiva ani, în 1956, s-a făcut o altă descoperire, în Anzii patagonezi. Un paleontolog amator german a descoperit un depozit de…

Făcu o pauză, pentru efect.

— Schelete de monștri.

Și… totul deveni absurd pentru Eliza, undeva înăuntrul ei. Asediul visului și un eșec al țepușelor capacităților paranormale. Dr. Chaudhary anunțase că urmează să îi spună ceva ciudat și, chiar în timp ce ea vira într-un soi de stare de conștiință modificată, rămase destul de lucidă cât să înțeleagă faptul că scheletele de monștri erau relevante aici, nu situl. Însă locul era ceea ce puse stăpânire pe mintea ei.

Anzii patagonezi.

De îndată ce le rosti numele, ea îi văzu: munți zimțați, cu piscuri multe, ascuțite ca dinții piliți pe os. Lacuri, incredibile în puritatea albastrului lor. Gheața și văile glaciale, pădurile cu ceață deasă. Sălbăticie care te putea omorî, care omorâse, dar care n-o omorâse și pe ea, pentru că ea nu era ușor de omorât și supraviețuise deja la altele mult mai rele de atât…

Se întorsese cumva înăuntru, ca o rochie întoarsă pe dos, și încă stătea acolo, cu Dr. Chaudhary, și putea auzi ce-i spunea – despre scheletele de monștri și cum, în zilele de desconsiderare de după Piltdown, nu fuseseră altceva decât o glumă, chiar dacă erau o glumă și nu o explicație demontată – însă cuvintele lui erau ca o apă de izvor curgând prin albie, iar albia era dintr-o mie de pietre netede, o *mie* de mii, și toate scânteiau dedesubt,

sub ce era la suprafața *ei*, iar pietrele acelea erau ea și mai mult decât ea însăși. *Ea* era mai mult decât ea însăși – nu știa ce însemna asta, dar o simțea.

Era mai mult decât ea însăși și putea vedea locul despre care vorbea Dr. Chaudhary – nu scheletele de monștri dezgropate acolo, ci pământul și, mai cu seamă, cerul. Se lăsase pe spate, privind în sus, și văzu cerul de deasupra ei acum și cerul de deasupra ei de atunci – *Care atunci*? *Când*? – și, cu jalea doliului, se gândi că îi era refuzat.

Cerul îi era refuzat, atunci și acum și totdeauna.

Simți lacrimi pe obraji, când Dr. Chaudhary i le observă. El încă vorbea.

— Muzeul de Paleontologie de la Berkeley deține acum rămășițele, spunea el. Mai mult ca o curiozitate decât pentru merite științifice, dar presimt că lucrurile o să se schimbe... Eliza, ești bine?

Își șterse lacrimile, dar ele continuau să-i curgă și nu putea vorbi.

Pentru un moment vertiginos, uitându-se în sus la stele – nu privind, ci uitându-se – simțise amploarea universului în jurul ei, atât de vast și de plin de secrete, și simțise prezența unui dincolo mai vast și mai măreț decât acesta... și a unui *dincolo* de dincolo, apoi unui dincolo de și mai departe, și cumva insondabilele adâncimi din ea însăși corespundeau insondabilului nemărginit din afară și... *nu* exista alt univers.

Existau nenumărate.

Nenumărate dincolo de nenumărate, cu neputință de cunoscut.

Eu le-am văzut, gândea Eliza. *Știa* Eliza. Lacrimile șiroiau nestăvilit pe fața ei acum și, în sfârșit, înțelegea natura visului – era mai rău, mult mai rău decât se temuse ea vreodată. Nu era profeție. Greșiseră cu asta, de la bun început. Nu era sfârșitul lumii ceea ce vedea ea.

Cel puțin, nu sfârșitul *acestei* lumi.

Visul nu era viitor, ci trecut. Era amintire și întrebarea despre cum era cu putință ca Eliza să aibă o asemenea amintire era pusă în umbră de ceea ce însemna. Însemna că nu putea fi oprit. Că se întâmplase deja.

Am văzut alte universuri. *Am fost în ele*.

Și le-am distrus.

39. Vlăstarul

Siritharul o atrăsese spre el ca moscul, rapid, prin pasajele întortocheate de piatră din inima muntelui ale unui popor mort, și astfel Scarab, regina stelianilor, îl găsise pe magul pe care venise să-l ucidă.

Îl vânase prin aproape jumătate de lume și acum îl găsise, singur, într-un loc liniștit. Cu spatele la ea, era dezbrăcat până la brâu și se spăla cu apă dintr-un jgheab săpat în peretele cavernei, spălându-se, stropindu-se cu pumnii plini, pe față, pe gât, pe piept. Apa era rece și carnea lui fierbinte, astfel încât aburii se ridicau din el precum ceața. Își afundă capul în izvor, trecându-și degetele prin păr. Degetele îi erau tatuate, iar părul îi era des, negru și foarte scurt. Când se îndreptă, apa îi șiroi pe ceafă, iar Scarab observă cicatricea.

Avea forma unui ochi închis și, cu toate că simți putere în semnul acela, nu cunoștea desenul. Nu era vreunul din *lexica*. Ca și vântul lumii și disperarea, presupuse că semnul era creația lui, deși nu fusese făurit cu *sirithar* furat, altminteri ar fi simțit tremurul în procesul producerii lui. Cu toate acestea, *siritharul* stătea lipit de el, electric. Ca ozonul, dar mai bogat. Îmbătător.

Aici se afla magul necunoscut care trăsese de sforile lumii și care, dacă nu-l opreau, avea s-o distrugă. Presupusese că va simți o pervertire în el și că sufletul ei va țâșni spre ucidere ca fulgerul spre un paratrăsnet, dar nimic de aici nu era cum se așteptase ea. Nici grupul mixt de serafimi și himere și nici el.

— *Vrei s-o faci tu sau o fac eu*?

Vocea lui Carnassial veni în capul ei cu intimitatea unei șoapte. El se afla la câțiva pași în urma ei – invizibil, ca și ea –, dar mintea lui i-o atinsese pe a ei ca suflul unei respirații pe ureche. Furnicătură și fierbințeală și chiar o urmă a mirosului său. Era profund real.

Și profund impertinent.

Îi dădu răspunsul ei și-l simți retrăgându-se, tresărind.

— Ce-ți închipui? îi transmise ea.

Acestea erau doar cuvinte, însă răspunsul era mai încărcat.

Telestezia era o formă de artă mai îndeaproape înrudită cu visarea decât cu vorbirea. Expeditorul împletea firele senzoriale, cu sau fără cuvinte, pentru a alcătui un mesaj stratificat, care

accesa mintea destinatarului la fiecare nivel: sunet și imagine, gust, atingere, miros și memorie. Ba chiar – dacă erau foarte pricepuți – și emoție. Un mesaj trimis de un maestru telestezist era o experiență mai completă decât realitatea: un vis în stare de veghe livrat printr-un gând. Scarab nu era nici pe departe un maestru telestezist, dar putea împleti câteva fire în mesajele ei, ceea ce făcu și acum. Flexarea ghearelor unei pisici și înțepătura acelor – silfa o învățase trucul acesta din urmă – i-au poruncit lui Carnassial: *Înapoi*.

Ce-și închipuia, că, dacă îi făcuse darul corpului ei pentru primul ei sezon de vis, îi putea atinge mintea neinvitat?

Bărbații.

Un singur sezon de vis era un singur sezon de vis. Dacă avea să-l aleagă din nou, la anul, asta ar fi putut începe să însemne ceva, dar se îndoia că o va face. Nu pentru că nu o satisfăcuse, ci pur și simplu pentru că de unde era să știe cât valora el, dacă nu avusese pe nimeni cu care să-l compare?

— *Mă iartă*, *regina mea*.

De la o respectabilă distanță venea această transmisiune, mai mult ca o aproximare a distanței sale fizice, și era golită de miros și mișcare, după cum se cuvenea. Ea putu simți o notă de penitență, totuși, și asta era o întorsătură frumoasă. Carnassial nu era, nici el, un maestru telestezist – dar promitea să devină unul. Nu degeaba îl alesese Scarab pentru garda ei de onoare – și nu pentru degetele lui de lutist, care învățaseră să cânte la strunele ei cu atâta ardoare, în primăvară, sau pentru râsul lui vibrant ca un clopot, sau pentru aviditatea lui care o înțelesese pe a ei și care îi vorbise, foarte asemănător cu o emisie, la fiecare nivel.

Carnassial era un mag de elită, ca și restul gărzii ei, însă niciunul dintre ei – nici măcar unul – nu radia putere pură ca serafimul acesta din fața ei. Ochii ei îi cercetară spatele gol și simți o undă de surpriză. Era spatele unui războinic, musculos și cu urme de răni, iar o pereche de săbii atârnau, încrucișate, în tecile lor de un colț de stâncă din dreapta lui. Era un soldat. Aflase asta în Astrae, unde oamenii vorbeau despre el cu teamă caustică, dar n-o crezuse pe de-a întregul până acum. Nu se potrivea. Magii nu foloseau oțelul; nu aveau nevoie. Când un mag ucidea, niciun strop de sânge nu curgea. Când ea avea să-l

ucidă, căci de asta venise aici, el pur și simplu… avea să înceteze să mai trăiască.

Viața e doar un fir ce priponește sufletul de corp și, odată ce știi cum să-l găsești, să ucizi e la fel de ușor cum ai rupe o floare.

Așa că fă-o, își spuse ea și căută firul magului, conștientă de Carnassial în spatele ei, așteptând. „Vrei s-o faci tu sau o fac eu?” întrebase el mai devreme și o enervase. Se îndoia că ea ar fi putut, fiindcă n-o mai făcuse niciodată. La antrenamente, pipăise firele vieții și le lăsase să-i zbârnâie printre degete – degetele *animei* sale, adică, sinele ei necorporal. Era echivalentul punerii unei lame la gâtului unui adversar, într-un duel de la antrenament. *Eu câștig*, *tu mori*, *mai mult noroc data viitoare*. Însă nu rupsese niciodată vreun fir până acum, iar aceasta avea să fie deosebirea dintre a pune o lamă la gâtul adversarului și a-i tăia gâtul.

Era o foarte mare deosebire.

Dar era capabilă s-o facă. Pentru a i-o dovedi lui Carnassial, avu inspirația să execute *ez vash*, tăierea dintr-o lovitură, curat. Într-o clipă avea să fie gata. N-avea să simtă firul străinului sau să se oprească să citească de pe el ceva, ci numai o să-l secere cu *anima*, iar el avea să fie mort fără ca ea să-i fi văzut vreodată fața sau să-i fi pipăit viața.

Se gândi atunci la *yoraya* și un neastâmpăr fremătă prin ea.

Era doar o legendă. Probabil. În Prima Epocă a poporului ei, care fusese cu mult, mult mai lungă decât această A Doua Epocă și care se sfârșise cu atâta brutalitate, stelianii fuseseră foarte diferiți de cum erau acum. Înconjurați de dușmani puternici, trăiseră în continuu război și, de aceea, o mare parte din magia lor se concentrase pe arta războiului. Se spuneau acum povești despre mistica *yoraya*, o harpă cu strune făcute din firele vieții vrăjmașilor uciși. Era o armă a *animei* și nu avea substanță în lumea materială; nu putea fi găsită ca o relicvă sau lăsată moștenire. Un mag și-o făcuse pentru el și murise odată cu el. Se zicea că era un rezervor de cea mai mare putere, dar întunecată, de asemenea, obținută doar ucigând amețitor de mulți dușmani, iar cântatul la ea avea deopotrivă darul ca să-l facă pe creatorul ei să înnebunească sau să-i sporească puterile.

Când era ea mică, Scarab obișnuia să-și scandalizeze doicile plănuind să-și facă și ea o *yoraya*.

— Tu o să-mi fii prima strună, îi spusese odată, cu răutate, unei *aya* care îndrăznise s-o îmbăieze în pofida voinței sale.

Aceleași cuvinte îi răsunară acum în cap. *Tu o să fii prima mea strună*, gândi spre spatele musculos și plin de cicatrice al magului necunoscut dinaintea ei. Își îndreptă *anima* să îndeplinească execuția și un val de groază o străbătu, pentru că intenționase cu adevărat s-o facă, doar pentru o clipă.

— Ai grijă cu ce dorințe îți plămădești viața și domnești, prințesă, îi răspunsese *aya*, lângă baie, în ziua aceea. Chiar dacă *yoraya* ar fi fost adevărată, numai cineva cu mulți dușmani ar putea spera s-o obțină vreodată și noi nu mai suntem așa. Avem o muncă mai importantă de făcut decât să luptăm.

Muncă, da. Munca aceea care era forma vieții lor – și furtul ei.

— Nu că ne-ar mulțumi cineva pentru asta, zisese Scarab.

Fusese doar o copilă atunci și mai atrasă de poveștile de război decât de solemna îndatorire a stelianilor.

— Pentru că nu știe nimeni. Nu o facem pentru mulțumiri sau pentru restul Eretzului, cu toate că și ei beneficiază de pe urma noastră. O facem pentru supraviețuirea noastră și pentru că nimeni altcineva nu o poate face.

Se poate să-și fi scos limba la *aya*, în ziua aceea, dar, când a crescut, pusese cuvintele acelea la suflet. De curând chiar refuzase o invitație ademenitoare de inamiciție de la nebunul împărat Joram. Ar fi putut să-și facă o strună de harpă din el, în schimb, ea doar îi trimisese un coș cu fructe, iar acum el era mort oricum – de mâna acestui mag, dacă zvonurile erau adevărate – și… totul era așa cum trebuia să fie.

Ea nu voia dușmani. Nu voia nicio *yoraya*, nici război. Cel puțin, așa încerca Scarab să se convingă, deși adevărul e că, în secret, o voce dinăuntrul ei tânjea după lucrurile acelea.

Asta o umplu de groază, dar o și entuziasmă, de asemenea, iar exaltarea ei era cel mai înspăimântător lucru din toate.

Scarab nu execută *ez vash*. Dându-și seama că încerca să-i demonstreze lui Carnassial că putea s-o facă, se răzvrăti împotriva ideii – *el* ar fi trebuit să-i facă *ei* demonstrații – și, de altfel, își dorea să-i vadă chipul magului și să-i pipăie viața, ca să știe cine era înainte să-l ucidă. Nu era puțin lucru să te folosești de *sirithar*. Desigur, nu era un lucru *bun*, dar fără îndoială era o ispravă și ea dorea să știe cum o făcuse, când

toată cunoașterea magiei din așa-numitul Imperiu al Serafimilor era pierdută.

Așadar, în loc să-i reteze firul vieții, Scarab i-l căută cu *anima* sa și i-l pipăi.

Și tresări.

O foarte mică tresărire, dar a fost de ajuns ca să-l facă pe mag să se întoarcă.

— *Scarab*! mesajul lui Carnassial era înfășat în urgență. *Fă-o*!

Dar ea nu mișcă, pentru că acum știa. Îi pipăise viața și știa cine era mai înainte de a-i vedea fața. Apoi îi văzu și fața, la fel și Carnassial, și, cu toate că el nu tresări, Scarab îi simți undele șocului care se amestecară cu ale ei.

Magul numit Urgia Bestiilor, care se folosise de *sirithar* și, prin urmare, nu i se putea îngădui să trăiască, și care era un bastard, un războinic și un ucigaș de tată, era, de asemenea, incredibil, un stelian. Ochii lui erau foc – și cercetau aerul în locul în care stătea Scarab, nevăzută – și asta ar fi fost de ajuns ca să știe sigur, dar ea știa ceva mai mult despre el, pe care i-l transmise, grăbit, bâjbâind, și lui Carnassial, în cel mai simplu mesaj – nu senzație sau sentiment, doar cuvinte.

Îl trimise și celorlalți, de asemenea, care erau afară, prin caverne și pasaje, încercând să priceapă ce se întâmplase în acest loc. Îl trimise lui Spectral și lui Reave, adică, dar se opri înainte să-i dea această veste, atât de abrupt și de nepotrivit, lui Nightingale, pentru care avea să însemne… foarte mult.

Scarab așteptă, ținându-și respirația, când magul cercetă din ochi aerul în locul unde stătea ea. Cu toate că știa că nu o putea vedea, citi încredințarea de prezența ei în fermitatea privirii lui și reacția lui constitui o altă surpriză în seria celor de până acum.

Confruntat cu siguranța unei prezențe invizibile în fața lui, el nu arătă nicio îngrijorare. Expresia lui nu se înăspri, ci se îmblânzi… și apoi – tulburând-o profund pe Scarab – zâmbi. Era un zâmbet de o asemenea plăcere și bucurie, o asemenea fericire copleșitoare, neascunsă și luminoasă, încât Scarab, care era o regină tânără și frumoasă, căreia îi zâmbiseră mulți bărbați, roși să se trezească ținta acestuia.

Numai că, bineînțeles, nu era ea.

Când el vorbi, vocea lui era coborâtă, dulce și înecată de dragoste.

— Karou? Ești aici?

Scarab roși mai tare și se bucură de invizibilitate, se bucură că-l împinsese pe Carnassial afară din mintea ei cu un moment mai devreme, ca el să nu-i poată simți valul de căldură pe care acest zâmbet al străinului i-l provocase.

Frumusețea lui – era de tipul care te face să încremenești și să-ți reții admirația ca pe o răsuflare. Din ea făcea parte și puterea lui – moscul brut, sălbatic, de *sirithar*, interzis și condamnabil; doar să-l adulmece la el era un răsfăț –, însă fericirea lui era pătrunzătoare, atât de intensă, încât ea o resimți atât cu inima, cât și cu ochii ei.

Puteri cerești! Ea nu simțise niciodată o fericire ca aceea pe care o văzu la el și era sigură că nici n-o inspirase vreodată. În prima ei noapte cu Carnassial, din primăvară, când ritualurile și dansul se încheiaseră și fuseseră, în sfârșit, lăsați singuri, îi simțise foamea și plăcerea mai înainte și s-o fi atins. Atunci i se păruse ceva real, dar, dintr-odată, nu i se mai părea așa.

Privirea asta era mult mai mult decât atât, iar intensitatea pătrunzătoare deveni durere și Scarab se întrebă: Pentru cine era?

Mesaje de răspuns pulsau spre ea de la Reave și de la Spectral, de asemenea și de la Carnassial – nu de la Nightingale, căreia încă nu-i spusese – și pentru o clipă, se simți copleșită de ele. Reave și Spectral erau magi telesteziști mai bătrâni și mai experimentați decât ea și Carnassial, iar unul dintre mesaje – ambele ajunseseră odată și se amestecaseră, astfel încât Scarab nu-și dădea seama care al cui era – comunica o reacție de șoc zguduitor, care pur și simplu o făcu să clipească și să dea un pas înapoi.

El vorbi din nou, cu fruntea încrețită de îndoială și zâmbetul șovăitor.

— Karou? Tu ești?

— *Vine cineva*.

Cuvintele lui Carnassial și, îndată după receptarea mesajului său, Scarab auzi pași în pasaj și se feri iute într-o parte, ceea ce o aduse lipită de Carnassial, într-un colț din încăpere. Îl simți înțepenind la contact și retrăgându-se imediat – de frică să n-o înfurie cu atingerea nepoftită, presupuse ea – și ei îi păru rău de pierderea reazemului său solid în adâncimea și amploarea acestei amuțitoare ciudățenii.

Apoi apăru cineva.

Era o fată cam de vârsta lui Scarab. Nu era nici serafim, niciuna dintre himerele cu care se amestecaseră serafimii.

Era... străină. Nu era din lumea asta. Scarab nu văzuse niciodată o ființă omenească și, cu toate că știa cine erau, vederea uneia în carne și oase era surprinzătoare. Fata nu avea nici aripi, nici alte însușiri bestiale, însă, în loc ca asta să se remarce ca o lipsă, simplitatea formei apărea ca un soi de eleganță modestă. Era zveltă și se mișca cu grația unui cerb-de-amurg care și-ar fi extras esența deopotrivă din umbra miezului de vară, iar frumusețea ei avea o savoare atât de interesantă, încât Scarab nu-și dădea seama dacă era mai degrabă plăcută sau șocantă. Avea culoarea smântânii și ochii negri ca de pasăre, iar părul ei era de un albastru scânteietor. *Albastru*. Fața, ca și a iubitului ei, era îmbujorată de bucurie și marmorată cu aceeași sfioșenie dulce și tremurătoare ca a lui, de parcă întâlnirea aceasta ar fi fost ceva nou între ei.

— Salutare, zise ea și cuvântul pluti ușor ca o adiere, ca atingerea unei aripi de fluture.

El nu-i răspunse la fel.

— Ai fost adineauri aici? întrebă el, uitându-se peste umărul ei și în jur. Invizibilă?

Asta o lămuri pe Scarab. Simțind o prezență, magul crezuse că era fata lui, invizibilă, ceea ce însemna că și oamenii puteau face magie.

— Nu, răspunse ea.

Acum părea intimidată.

— De ce?

Următoarea lui mișcare se petrecu foarte repede. O luă de braț și o așeză în spatele lui, rămânând cu fața îndreptată spre cameră, scrutând în gol, care, firește, nu era deloc gol.

— E cineva aici? întrebă el, în serafică, de data asta, iar când ochii lui trecură acum peste Scarab, exprimau doar ceea ce se așteptase ea să vadă mai devreme: bănuială și arderea mocnită a ferocității. Protector, de asemenea – pentru frumoasa străină albastră pe care o apăra cu trupul lui.

Cu trupul, remarcă Scarab, curioasă, dar nu și cu mintea lui. Nu își pusese niciun scut *animei* lui, ci doar stătea acolo, puternic și feroce, de parcă asta ar fi putut influența cu ceva. De

parcă firele vieții lui și a iubitei lui nu ar fi fost fragile ca funigeii sclipind în eter, la fel de ușor de rupt ca mătasea păianjenului.

— *Îl mai ucidem*? veni mesajul lui Carnassial, neîmpodobit cu niciun ton sau impuls senzorial care să sugereze opinia lui în această problemă.

— *Bineînțeles că nu*, răspunse Scarab și se trezi inexplicabil de mânioasă pe el, de parcă ar fi făcut ceva rău. *Doar dacă nu vrei să îi explici tu lui Nightingale că am găsit un vlăstar din spița lui Festival și i-am tăiat firul*.

Cum era cât pe-aci s-o facă ea. Se înfioră. Ca să demonstreze că putea ucide, aproape că îl ucisese pe *el*.

Un vlăstar din spița lui Festival. Acestea fuseseră cuvintele pe care i le trimisese lui Carnassial, Reave și Spectral, dar încă nu și lui Nightingale – Nightingale care fusese Prim Mag pentru bunica lui Scarab, regina de dinainte, și care de două ori stătuse *veyana*, de durere, și supraviețuise. Nimeni altcineva din A doua Epocă nu supraviețuise la *veyana* de două ori, iar prima ședere a lui Nightingale fusese pentru Festival.

Fiica ei.

Scarab poate că era regină, dar avea numai optsprezece ani, fără experiență și depășită de situație. Ea venise până aici ca să vâneze un mag rebel, sperând să execute prima ei ucidere, dar ceea ce găsise era mult mai important decât atât și avea nevoie de sfatul tuturor magilor săi, al lui Nightingale mai presus de toate, înainte de a lua vreo decizie.

— *Atunci ar trebui să plecăm*, transmise Carnassial, ignorându-i ultimul mesaj tăios. *Până nu ne ucide* el *pe* noi.

Era o observație pertinentă. Într-adevăr nu știau de ce era capabil. Așadar, Scarab, inhalând o ultimă oară adânc din moscul electric al puterii străinului, se retrase.

40. Presupune ce-i mai rău

Cu fascinație, stelianii urmăriră cum decurse următoarea oră în peșteri și aflară multe lucruri, deși multe altele le rămaseră de neînțeles.

Magului i se spunea Akiva. Nightingale refuza să îl numească astfel, pentru că era un nume de-al Imperiului și unul de

bastard, unde mai pui. Ea îl numea doar „copilul lui Festival” și își păstra mesajele neobișnuit de austere. Nightingale era dintre cei mai buni telesteziști din Insulele Îndepărtate, o artistă, iar mesajele sale erau, în general, fără efort multiple straturi de frumusețe, semnificație, detaliu și umor. Absența tuturor acestora acum îi spunea lui Scarab că Nightingale era copleșită de emoție și dorea să și-o țină pentru sine. N-o putea condamna și, de vreme ce n-o putea *vedea* – ei cinci își păstraseră invizibilitatea, bineînțeles –, nici nu putea să-și dea seama cum se lupta femeia mai în vârstă cu abrupta existență a unui nepot.

Sau ce sugera existența lui despre soarta lui Festival, atâția ani un mister.

Era dreptul lui Scarab, în calitate de regină, să cerceteze mințile supușilor ei, dar nu și-ar fi băgat nasul în așa ceva. Îi trimise doar un mesaj simplu de căldură lui Nightingale – imaginea unei mâini ținând o alta – și rămase concentrată asupra activității din jur.

Pregătiri de război? Ce era asta? O rebeliune?

Era foarte ciudat să plutească printre acești soldați care, atât de multă vreme, fuseseră arhetipurile din poveștile cu care fusese crescută. Avertismente, de fapt, asta fuseseră ei, rudele acestea din capătul îndepărtat al lumii, încleștați în război, cu toată magia pierdută, erau o poveste de luat aminte. *Noi nu suntem așa* – ăsta fusese tonul educației lui Scarab, cu verișorii lor cu piele albă servind drept exemplu – la distanță – de tot ceea ce evitau. Stelianii întotdeauna se ținuseră deoparte, ferindu-se de orice contact cu Imperiul, refuzând să fie târâți în haosul lor, lăsându-i să-și consume idioțenia nocivă în războaiele lor din capătul îndepărtat al lumii.

Și dacă himerele ardeau și sângerau din cauza asta de la Extremul Neumblat până la Adelphas? Dacă un întreg continent devenise o uriașă groapă comună? Dacă fiii și fiicele unei jumătăți de lume – inclusiv serafimi – nu știau altă viață decât războiul și nu aveau nicio speranță de mai bine?

Asta nu ne privește pe noi.

Stelianii își purtau datoria lor solemnă și cam atât puteau duce. Numai marele și sfâșietorul *sirithar*, care absorbise cerurile lumii, o atrăsese pe Scarab atât de departe de insulele ei, pentru că asta *avea* legătură cu ei, în cel mai mortal mod imaginabil.

Găsește magul și ucide-l, restabilește echilibrul și întoarce-te acasă. Asta fusese misiunea.

Și acum? Nu-l puteau ucide, așa că îl urmăriră, iar el făcea parte din ceva cu adevărat foarte bizar, așa că priviră cu atenție.

Și când cele două armate rebele, amestecate nefiresc, se strânseră în batalioane și părăsiră peșterile, cei cinci steliani nevăzuți le urmară. Zburară spre miazăzi, peste munți și abătându-se apoi spre apus, trei ore străbătură cerul, după care aterizară într-un soi de crater, adăpostiți de vânt de un pisc ca o înotătoare de rechin.

Trei himere așteptau acolo – iscoade, își dădu curând seama Scarab, croindu-și drum pe nesimțite pe lângă mulțime, ca să se așeze în umbra generalului cu înfățișare de lup numit Thiago.

— Unde sunt ceilalți? întrebă el iscoadele, care clătinară din cap, mohorâți.

— N-au venit, zise unul.

Lângă general – și asta era ciudat – stătea nu un locotenent din rasa lui, ci un soldat serafim de o frumusețe mai mult decât comună. Și spre aceasta se uită el mai întâi, ca să spună:

— Trebuie să presupunem ce-i mai rău până vom ști ce și cum.

Ce era mai rău? se întrebă Scarab, aproape într-o doară, pentru că toate acestea erau atât de abstracte pentru ea. Ea era o vânătoare și condusese furtunarii de pe margine, și era un mag și o regină, și Păstrătoarea Cataclismului, și poate că visase în copilărie să reteze firele vieții dușmanilor ca să-și construiască o *yoraya*, dar nu fusese niciodată la război. Odinioară, poporul ei fusese războinic, dar asta se petrecuse într-o altă epocă, iar când Scarab, din locul ei izolat de pe Insulele îndepărtate, s-a lepădat de soarta a milioane de ființe cu dispreț pentru prostia iubitorilor de război, o făcuse fără să fi văzut vreodată pe cineva murind într-o bătălie.

Asta era pe cale să se schimbe.

•••

— Dar de ce vine *Liraz* cu noi? De ce nu Akiva? întrebă Zuzana.

Din nou.

— Știi de ce, răspunse Karou.

De asemenea, din nou.

— Da, dar nu mă interesează niciunul dintre motivele alea. Pe mine mă interesează numai că va trebui să petrec un timp cu ea. Se uită la mine de parcă pune la cale să-mi scoată sufletul pe urechi.

— Liraz n-ar putea să-ți scoată sufletul, bleago, zise Karou ca să-i calmeze frica prietenei sale. Creierul, poate, dar nu sufletul.

— Oh, bine atunci.

Karou se gândi să-i spună despre cum Liraz le ținuse de cald, ei și lui Mik, alaltăieri noapte, în timp ce dormeau, dar dacă Liraz ar fi prins de știre, *chiar* ar fi putut să scoată niște creieri. Prin urmare, zise doar:

— Crezi că mie nu mi-ar plăcea să fiu cu Akiva, în schimb?

Și, de data asta, poate că un pic din nemulțumirea ei i se trădă în voce.

— Ei, bine că te aud în sfârșit recunoscând-o, zise Zuzana. Dar un pic de manipulare machiavelică n-ar fi stricat aici.

— Pardon? Ba, eu cred că am fost al naibii de machiavelică, zise Karou, de parcă ar fi fost o insultă inacceptabilă. E o chestiune de deturnat o rebeliune întreagă.

— Ai dreptate, recunoscu Zuzana. Ești o păcătoasă intrigantă și înșelătoare. Sunt mută de admirație.

— Vorbești.

— Vorbesc cu admirație.

Se aflau iarăși aici, înapoi în craterul unde își petrecuseră noaptea friguroasă. Tocmai sosiseră și, curând, aveau să pornească din nou spre Golful Bestiilor și spre portal. Cel puțin, câțiva dintre ei, iar Akiva nu făcea parte dintre cei câțiva. Karou încercase să fie liniștită în privința asta, dar era greu. Când planul ei i se arătase limpede în minte – când se afla în camera lui Akiva, cu Ten moartă la picioarele ei și se făcuse rapid o trecere în revistă a scenariului –, pe Akiva și-l închipuise alături de ea, nu pe Liraz.

Dar odată ce prezentase ideea consiliului, începuse să-și dea seama că planul ei era doar o felie dintr-o plăcintă a strategiei mult mai mari și că, dacă aveau să-l pună în practică, de Akiva, ca Urgie a Bestiilor, urma să fie nevoie aici.

La naiba.

Așa s-a făcut că Liraz avea s-o însoțească, în loc de Akiva, și era la fel de bine. Himerele l-ar fi luat la întrebări pe Thiago dacă ar fi trimis-o pe Karou prin portal cu Akiva și mai aveau încă de

întreținut înșelăciunea. Erau prea *multe lucruri* de ținut cont, afurisite să fie.

Cel puțin, odată ce avea să treacă prin portal, își spunea Karou, nu avea să mai aibă întreaga hoardă a himerelor urmărindu-i fiecare mișcare.

Bineînțeles, în absența lui Akiva, nu aveau să mai fie mișcări de care să-i pese că le vor urmări ei.

— Cu toții avem câte un rol de jucat, le spuse ea Zuzanei și lui Mik, amintindu-și cumva și ei înseși. Să-l scoatem pe Jael afară e doar începutul. Rapid și curat, fără apocalips. Să sperăm. Odată ce e înapoi în Eretz, tot mai trebuie învins. Și, cum știți, șansele nu prea sunt în favoarea noastră.

Asta, ca s-o spună cu blândețe.

— Crezi c-o pot face? întrebă Mik.

Se uita la soldații care tocmai aterizaseră în crater, himere și serafimi laolaltă. Reprezentaseră o priveliște de neuitat, pe cer, aripi de liliac amestecate cu aripi de foc, toate mișcându-se în același ritm calm de zbor.

— *Noi*, îl corectă Karou. Și, da, cred că putem.

Va trebui.

— O s-o facem.

O să-l învingem pe Jael. Și chiar și asta era doar un început, de fapt. Prin câte afurisite de începuturi trebuia să treacă până când aveau să-și îndeplinească visul?

O viață diferită. Armonie între rase.

Pace.

„Fiică a inimii mele”, îi spusese Issa, la peșteri. Cu excepția câtorva, ca de pildă Thiago, himerele care nu puteau zbura rămăseseră pe loc și, la despărțire, Issa îi recitase lui Karou mesajul final al lui Brimstone pentru ea. „De două ori fiică, bucuria mea. Visul tău e și visul meu, iar numele tău e adevărat. Tu ești toată speranța noastră”.

Visul tău e și visul meu.

Da, mă rog. Karou își închipuia că viziunea de „armonie între rase” a lui Brimstone implica probabil mai puține săruturi decât a ei.

Încetează să te mai tânguiești pentru săruturi. *Sunt lumi în joc*. *Tortul pentru mai târziu*; *subliniat*: mai târziu.

Ar fi trebuit să se întâmple când se dusese după Akiva în alcov – oh zei și puteri cerești, vederea pieptului său gol îi

reînviase în minte niște… amintiri… foarte fierbinți –, dar nu se întâmplase, pentru că el devenise agitat, insistând că era cineva sau ceva acolo, cu ei, nevăzut, și începuse să-l caute cu sabia în mână.

Karou nu se îndoise de el, dar ea, una, nu simțise nimic și nu-și putea închipui ce-ar fi putut fi. Elemente de aer? Stafiile kirinilor morți? Zeița Ellai în toane proaste? Indiferent ce fusese, scurtul lor moment de intimitate se curmase brusc și nu reușiseră să-și ia rămas-bun cum se cuvine. Credea că ar fi făcut despărțirea mai ușoară, dacă ar fi reușit. Dar atunci își aminti cum își luau la revedere înainte de zori, în crângul de recviemi, cu ani în urmă, și cât de greu era, de fiecare dată, să zboare de lângă el – și a trebuit să recunoască faptul că un sărut de la revedere nu făcea lucrurile mai ușoare.

Prin urmare, se concentră la misiune și încercă să nu se uite după Akiva, care era undeva, în partea opusă adunării soldaților care aterizaseră.

Planul era următorul:

În loc să treacă prin portal ca să-l atace pe Jael pe un teritoriu nefamiliar, Thiago și Elyon aveau să ducă grosul armatelor combinate spre nord, la al doilea portal, ca să fie acolo să-l întâmpine pe Jael, după ce Karou și Liraz l-ar fi trimis acasă.

Iar de aici lucrurile deveneau interesante. Nu știau încă unde își staționase Jael trupele și nu puteau prevedea ce aveau să găsească la al doilea portal, deasupra Lanțului Veskal de la nord de Astrae. Aveau să vadă la fața locului, dar anticipau, firește, o forță considerabilă. Un raport de zece-la-unu, dacă erau norocoși, sau mai mult, dacă nu erau.

Pentru aceasta, Karou le dăduse o armă secretă. O pereche de arme.

Erau acolo, stând tăcute, mai la o parte și deasupra masei soldaților, pe buza craterului, privind în jos. Când Karou se uită, Tangris își ridică o grațioasă labă de panteră și o linse, iar gestul era pur de felină, în ciuda faptului că fața – și limba – erau umane. Sfincșii erau din nou în viață.

Karou dăruise rebeliunii Umbrele Care Trăiesc. Avea sentimente profund amestecate vizavi de asta. Se servise de pretext pentru a reînvia femeile sfinx, Tangris și Banshee – și pe Amzallag împreună cu ele, de vreme ce sufletul lui se afla în aceeași cădelniță și ea ar fi înfruntat pe oricine care ar fi

îndrăznit să se opună – și asta era bine. Dar întotdeauna îi era groază de specialitatea lor, să se miște nevăzute, în deplină liniște, și să-și ucidă dușmanii în somn.

Oricare ar fi fost darul sau magia lor, trecea dincolo de liniște și viclenie. Era ca și când exudau un soporific pentru a se asigura că prada lor nu se trezea, indiferent ce i se făcea. Nu se trezea nici măcar să moară.

Poate că era o naivitate să speri că o baie de sânge putea fi evitată în stadiul ăsta, dar Karou era naivă și nu voia să fie responsabilă pentru o și mai mare baie de sânge.

— Cei din Dominion nu se pot schimba, îi spusese Elyon. Să fie uciși în somn e o indulgență mai mare decât merită.

Nimeni nu învață niciodată nimic, gândise ea. *Niciodată*.

— Același lucru s-ar fi spus despre Bastarzi de către oricine din Imperiu. Trebuie să începem să fim mai buni de atât. Nu putem să-i ucidem *pe toți*.

— Atunci o să-i cruțăm, zisese Liraz, iar Karou se pregătise pentru încă o rafală de sarcasm glacial din partea ei, dar, spre surprinderea ei, nu asta urmase. Trei degete, zisese fata serafim, uitându-se la mâna ei, întorcând-o pe o parte și pe cealaltă. Ia-i cele trei degete din mijloc de la mâna dominantă a unui mânuitor de sabie sau de arc și l-ai făcut inutil într-o luptă. Cel puțin, până când se antrenează să se folosească de cealaltă mână, dar asta e o problemă pentru altă zi.

Se uitase drept în ochii lui Karou și își ridicase sprâncenele, parcă întrebând: *Ei*? *Așa merge*?

Mergea. Toți fuseseră de acord cu asta și Karou avusese răgaz, în timpul zborului, să se gândească la neobișnuita îndurare – pentru Dominion, unde mai pui – venită din partea lui Liraz. Și asta imediat după răspunsul ei sibilinic la atacul lui Ten. „Am meritat răzbunarea ei”, spusese ea, fără mânie. Karou nu voia să știe *pentru ce* o meritase; erau destule lucruri de care se putea minuna în sfârșitul unui ciclu de represalii. Cât de rar se petrecea, într-un război al urii de durată, ca una dintre părți să zică „Destul. Am meritat asta. Hai să încheiem aici”. Însă, într-adevăr, asta spusese Liraz. „Ce faceți cu sufletul ei vă privește”, mai zisese ea, lăsând-o pe Karou să-i colecteze sufletul Haxayei din corpul lupoaicei, unde n-ar fi trebuit să fie niciodată, mai întâi de toate.

Nu știa ce avea să facă mai departe cu el, dar îl colectase, iar acum Liraz nu doar că propusese să cruțe viețile Dominionului, dar chiar și o parte din mâinile lor. Poate că nu și-ar fi reluat curând tragerea cu arcul sau mânuitul săbiilor, dar aveau să scape mult mai ușor decât dacă li s-ar fi tăiat mâna de la încheietură. Era mai mult decât milă. Era *bunătate*. Ce ciudat.

Deci așa se stabilise. Umbrele Care Trăiesc aveau să scoată din joc, dacă puteau, soldații ce păzeau portalul lui Jael sau cât mai mulți dintre ei.

Cât despre Akiva, el avea să zboare spre apus, la Capul Armasin, care era cea mai mare garnizoană a Imperiului din fostele ținuturi libere. Rolul său – și ar fi putut schimba totul – era să stârnească răzmerița în Legiunea A Doua și să încerce să întoarcă măcar o parte din armata Imperiului împotriva lui Jael. În timp ce forțele Dominionului erau elitele aristocrate și aveau să lupte pentru a-și apăra privilegiul cu care se născuseră, soldații din Legiunea A Doua erau în mare parte recruți. Existau motive să creadă că inima lor nu le dădea ghes la un alt război – mai ales un război împotriva stelianilor, care nu erau bestii, ci rude, oricât de îndepărtate. Elyon se gândise că reputația lui Akiva ca Urgia Bestiilor avea să conteze pentru soldații de rând și, pe deasupra, el se dovedise convingător cu frații și surorile lui.

Și Karou trebuia să fie convingătoare când îl îndemna pe Jael să plece, dar ăsta era un alt soi de „convingere” pe care Liraz îl putea aplica la fel de bine ca și Akiva, prin urmare așa rămăsese.

— Mă duc să aflu ce au de spus iscoadele, le zise ea Zuzanei și lui Mik, lăsându-și echipamentul pe pământ și dezmorțindu-și umerii și gâtul.

Era oarecum îngrijorată de faptul că numai trei iscoade îi așteptaseră: Lilivett, Helget și Vazra. Ziri expediase patru perechi de iscoade și fiecare pereche trebuia să trimită un soldat la întâlnire, aici, ca să dea raportul despre orice activitate a trupelor serafimilor din jurul golfului.

Așadar ar fi trebuit să fie patru.

Probabil unul doar a întârziat, își spuse Karou, dar apoi îl auzi pe Lup zicându-i lui Liraz:

— Trebuie să presupunem ce-i mai rău.

Și atunci presupuse și ea la fel.

•••

Și… așa a fost.

41. Necunoscute

Erau atât de multe necunoscute. Din locul înalt în care se aflau, în Munții Adelphas, rebelii erau orbi. Acolo, sus, erau numai cristale de gheață și elemente de aer, dar dincolo de piscuri se întindea o lume plină de trupe ostile și sclavi în lanțuri, morminte puțin adânci și cenușa suflată de vânt a orașelor arse și, pentru ei, totul era ca o piesă de teatru ce se juca în spatele cortinei.

Nu știau dacă Jael trimisese trupe în urmărirea lor.

Trimisese.

Nu știau dacă el găsise și pusese sub pază portalul din Atlas, de când trecuseră ei prin el.

N-o făcuse încă, dar chiar în momentul acela patrulele de cercetare străbăteau Golful Bestiilor în sus și-n jos, căutând.

Nici măcar nu știau dacă se întorsese în Eretz, victorios sau altminteri, și nu aveau de unde să afle că Bast și Sarsagon, perechea de iscoade care lipsea de la raport, fuseseră capturați la câteva ore de când plecaseră din crater în misiune, în urmă cu o zi și jumătate.

Capturați și torturați.

Iar rebelii nu știau și nici nu puteau să înceapă să-și imagineze că, în capătul îndepărtat al lumii, cerul fusese întunecat ca la amurg mai bine de o zi – o întunecare ciudată și crudă, care nu avea nimic de-a face cu absența soarelui. Soarele încă strălucea, dar se ițea din indigoul de cerneală ca un ochi de pară de sub umbra unei glugi. Lumina lui cădea încă pe mare și pe spuza insulelor verzi. Culorile încă erau strălucitoare ca de tropice – toate, în afară de a cerului însuși. Acesta se îmbolnăvise și se înnegrise, iar furtunarii încă se mai roteau sub el, țipetele lor răsunând gâjâite și oribile, iar prizonierii din temnița lor ce nu semăna cu una de prizonieri priveau pe fereastră și se înfiorau de o nenumită groază, dar nu puteau pune nicio întrebare celor care-i capturaseră, pentru că aceștia nu mai veneau pe la ei. Nici silfa cu ochii jucăuși, nici altcineva.

Nu li se aducea de mâncare sau de băut. Numai coșul cu fructe rămăsese și niciunuia nu i se făcuse încă într-atât de foame cât să se gândească să se înfrupte. Melliel, A Doua Purtătoare a acestui Nume, și echipa ei de Bastarzi, frați și surori, păreau uitați și, privind afară prin fereastra lor zăbrelită, nu puteau decât să-și închipuie că asta însemna sfârșitul lumii.

Scarab și cei patru magi ai săi *erau* conștienți de starea cerului lor de acasă. Mesaje le erau trimise, chiar și aici, și simțeau dezastrul ca pe o slăbiciune a *animei* lor, de parcă sufletele li se chirceau dinaintea umbrei distrugerii.

Însă, dacă simțeau că distrugerea era aproape – mult mai aproape – n-au făcut nimic să prevină oastea în mijlocul căreia se amestecaseră, nevăzuți. Probabil din cauza apatiei dezvoltate în secolele de izolare. Ei fuseseră învățați că popoarele acestea nu aveau minte și că își meritau războaiele. Ca să mergem un pas mai înainte, circula opinia, în Insulele Îndepărtate, că războaiele serveau unui bine sumbru – că, fiind ocupat cu ucisul și muritul *aici*, Imperiului nu avea să-i dea prin cap să-i deranjeze pe steliani cu ostilități prostești.

Și dacă era infatuare în credința steliană că, mai presus de toate, *ei* nu trebuia deranjați, era o infatuare binemeritată.

Ei nu trebuia să fie deranjați.

Cu orice preț, stelianii trebuia să fie lăsați în pace. Scarab știa, de la jumătate de lume distanță, ceea ce Melliel și ceilalți abandonați în celulele lor sub acel cer întunecat nenatural nu știau: că silfa cea cu ochii vioi era una dintre cei mulți care făceau eforturi împotriva cerului bolnav, ținând intacte încheieturile lumii lor. Și că, acum, ea nu avea timp pentru prizonieri ori pentru altceva.

Și, bineînțeles, se poate ca cei cinci intruși cu ochi de foc să nu fi simțit ambuscada ce se pregătea puțin mai departe de locul acela – deși e greu de crezut că respirația colectivă a mii de plămâni dușmani ar fi putut trece neobservată de niște magi cu o sensibilitate atât de fină. În orice caz, ei nu i-au avertizat pe rebeli.

Au privit.

Mesajele trimise de Scarab celorlalți erau gânduri simple, fără unde senzoriale sau orice alt efort de simțire. *Asta nu are nimic de-a face cu noi*, emise ea.

Întotdeauna fusese adevărat, înainte. Ea nu avea cum să știe cât de profund *ne*adevărată era maxima aceasta astăzi sau împotriva a ce se ridica armata aceasta ciudată de zdrențăroși sau care avea să fie urmarea dacă tentativa lor nu izbutea.

Erau doar tot atâtea necunoscute.

SOSIREA, 48 DE ORE MAI TÂRZIU

42. Ce-i mai rău

Prima conștientizare e un fior pe șira spinării. Karou îl simte și se uită la Akiva, peste capetele mulțimii de soldați. În același moment, el se uită la ea. O încruntătură i se adâncește între sprâncene.

Ceva...

Și atunci, într-o clipă, cerul îi trădează. Un cer jos și strălucitor – o ceață iluminată din spate, exact cum fusese când veniseră prin portal. Dar, de data asta nu furtunarii se lasă peste ei în zbor.

Ci o armată.

Numeroasă.

Îngerii sunt foc și sunt puzderie, aripă lângă aripă, și astfel cerul devine de foc. Strălucitor și viu. Dar lumina zilei e mai puternică, iar ei o astupă – atât de mulți –, așa că o întunecime forfotitoare cade peste oastea de jos.

Umbre, vânate de foc.

Foarte rapid. Totul foarte, foarte rapid.

Începe.

Craterul e un castron răvășit, iar Dominionul un capac de foc, și sunt mulți, atât de mulți, aripă lângă aripă și săbii scoase din teci, iar când plonjează, cât ai respira o dată, nu mai există cale de ieșire și nici să-i ocolești.

Cum nu există nicio ezitare din partea celor de jos. Tot ce fusese cât pe-aci să se întâmple în peșterile kirine se întâmplă acum, fără reținere și cu iuțeala unei plesnituri de bici. Săbii: ieșite din teacă; palme: ridicate. Efectul hamselor e instantaneu. Ca iarba vălurită de vânt, rândurile de atac se dau în lături, iar de amânarea de moment profită rebelii, care țâșnesc să înfrunte ambuscada, urlând. Nu așteaptă să fie țintuiți între foc și piatră, ci se ridică – se lansează în zbor – și se ciocnesc de trupele împăratului în aer, cu un zgomot de pumn izbit de pumn.

Mulți pumni împotriva a mai puțini, probabil, dar cei mai puțini au magia.

La prima atingere a umbrei, Akiva caută *siritharul*…

… și e trântit în genunchi ca lovit de trăsnet – fulgerul ca armă, tunet în capul lui – și capul îi vuiește, și se clatină, și cineva îl prinde. E smilodonul, care nu mai este un băiat. Rath. Mâna lui e imensă pe umărul lui Akiva. Același umăr odinioară sfârtecat de o himeră, acum o altă himeră îl sprijină, și nu e nici urmă de *sirithar*, numai zăngănit de săbii încrucișate, apoi băiatul Rath se aruncă în bătălie, iar Akiva sare în picioare și își scoate săbiile, și nu o poate vedea pe Karou…

… și Karou nu îl poate vedea pe el, nici nu se poate opri să-l caute. Îi vede pe Zuzana și pe Mik, un înger se apropie de ei și ea n-o să fie în stare să ajungă acolo la timp. Deschide gura să țipe, când îl zărește pe Virko. El face un salt.

Sfâșie.

Îngerul devine bucăți, iar Karou are acum cuțitele ei lună-nouă în mâini, cu care dansează, croindu-și drum printre inamici spre prietenii săi.

Akiva încearcă din nou *siritharul* și din nou tunetul îi invadează capul și-l îngenunchează.

Pentru o fracțiune de secundă, are impresia că o mână rece i se lipește pe frunte, alinătoare, apoi dispare. Totul din jurul lui este sclipire și ciocnire, mârâit și înjunghiere, colți și icnet și clătinat. Magia îi este refuzată. Tot ce poate face e să se ridice în picioare și să lupte.

Zuzana a închis ochii. Reacție reflexă la dezmembrare. Poți să trăiești toată viața fără să afli cum reacționezi când vezi membrele rupte în fața ta, dar acum Zuzana știe, cum știe și teroarea năvalnică din „toată treaba asta cu războiul”, și decide pe loc că e mai rău să *nu* vezi ce se întâmplă decât să vezi, așa că deschide ochii la loc. Mik e lângă ea și e frumos, iar Virko e ghemuit în fața ei, plantat aici, și e înspăimântător, și e frumos și el. Țepii de pe gâtul lui s-au deschis larg. Nu știa că puteau face așa. Stătuseră lipiți, aproape netezi, ca țepii porcului spinos în repaus, doar că mai mari, mai ascuțiți și cu margini zimțate, dar acum sunt întinși în afară și zbârliți, iar el arată de două ori mai mare. Parcă are o coamă de leu făcută din cuțite.

Și apoi apare Karou, cu sânge pe cuțitele ei, și Virko își strânge la loc țepii – care se așază întrepătruns, vede Zuzana, iar eleganța… simetria mișcării aproape că o copleșește cu perfecțiunea ei, și asta i se întipărește cel mai viu în minte, nu

dezmembrarea, mintea ei deja trage cortina peste asta, ci simetria –, și țepii lui Virko nu sunt căptușiți acum cu o pătură urât mirositoare, și nu există vreun ham de care să se țină, când Mik o urcă în spinarea lui, dar Zuzanei nu-i e frică, nu de asta. În mijlocul acestui vis foarte urât, e bucuroasă să aibă un prieten cu o coamă de leu făcută din cuțite. Mik urcă în spatele ei, și mușchii lui Virko se încordează sub ei. Cu o mare și trudnică sforțare, se ridică și se desprinde de pământ și apoi… dispar toți trei.

Ziri îl vede pe Virko țâșnind – dispărând – și Karou se întoarce, căutând. Nu pe el – Ziri știe asta, dar îl afectează mai puțin decât înainte. O pală de vânt, care nu poate fi decât curentul de aer al aripilor invizibile ale lui Virko, îi flutură părul în spate ca pe un stindard de bătălie, albastru mătăsos și curgător, iar în maelstromul urlător al bătăliei, ea e înconjurată de o ciudată pernă de liniște.

Pentru că e protejată, vede Ziri, atât de himere cât și de Bastarzi. Pentru că ea e resurecționistul și pentru că are o altă misiune, mai urgentă, de îndeplinit. Înțelegerea asta îl mână înainte. Orice s-ar întâmpla aici, planul lui Karou trebuie să continue. Jael trebuie oprit.

Ziri se uită după Liraz și e acolo, la fel și Akiva. Luptă spate în spate, letal. Akiva mânuiește o pereche de săbii, Liraz o sabie și un topor, iar zâmbetul ei pare aproape o a treia armă. E același zâmbet de la consiliul de război, când ea a luat în derâdere șansele bătăliei. „Trei dominioni la un bastard?” zisese ea, cu ardoare. Și Ziri vede asta în fața ochilor lui: trei la unu și mai mulți. Și mai mulți, mai mulți, dar ceva se întâmplă. Iată-i pe Nisk și Lisseth. Uimitor, îi sprijină în luptă pe Liraz și pe Akiva. Fiecare dintre ei are o sabie, dar și o hamsă ținută în afară, de asemenea, iar împotriva fluxului de slăbiciune, dominionii nu pot ține piept vitezei și forței perechii de Bastarzi.

Ziri simte un elan de speranță. E o speranță pe care o cunoaște bine și o disprețuiește: urâta, neagra speranță că, ucigând, ai mai putea rămâne puțin în viață.

Ucide sau mori, nu există altă variantă.

Cei căzuți acoperă deja craterul și continuă să cadă alții și alții. Ziri întrevede într-o străfulgerare cum o să fie plin de cadavre, de parcă munții și-au strâns mâinile căuș ca să ofere

jertfa morții lui Nitid, zeița lacrimilor și a vieții, și puterilor cerești, și abisului.

Morții sunt și himere, și bastarzi, și atunci…

… o a doua întunecime lovește.

Deasupra, un al doilea cer de foc se prăvălește peste ei, aripă lângă aripă, și nici urâta, neagră speranță nu poate supraviețui la asta. Un alt val de dominioni, la fel de mare ca și primul, și astăzi Nitid e numai zeița lacrimilor.

— Karou! strigă Ziri.

Nu-l mai surprinde că aude glasul de tenor al Lupului ieșind de pe buzele lui – un glas făcut să străpungă prin vuietul bătăliei și să mobilizeze soldații osteniți să reziste, și să reziste, de parcă viața e un premiu de câștigat prin vărsare de sânge. Ucide, ucide și ucide ca să trăiești. Cât de mulți și pentru cât timp? E doar un calcul, la urma urmei, și cu toate că adevăratul Thiago a învins în bătălii cu șanse imposibile, niciuna dintre ele nu a fost atât de *imposibilă*.

Și, de altfel, el nu e Thiago.

Dă ordine; himere și bastarzi deopotrivă i le îndeplinesc. Când ajunge la Karou, se formează un scut de soldați avându-i în centru pe Karou, Akiva, Liraz și Thiago.

— Voi două trebuie să plecați, zise Lupul.

Vocea îi e ridicată deasupra haosului, iar ochii lui sunt hotărâți, dar nu reci, nici fanatici. Acest Lup Alb n-o să sfârtece niciun gâtlej cu colții, astăzi.

— Ieșiți de aici. Folosiți vraja de invizibilitate. Aveți o treabă de făcut.

Karou protestează prima.

— Nu te putem lăsa acum…

— Trebuie. Pentru Eretz.

Pentru Eretz. Se subînțelege *Dacă nu pentru noi*.

Pentru că noi vom fi morți.

— Plec numai dacă desemnezi o siguranță, zise Karou cu voce gâtuită. Pe cineva. Oricine.

Cineva care să aștepte, la o parte, în siguranță, să se termine uciderile și să se întoarcă să colecteze sufletele, când totul avea să se sfârșească. Acum, că serafimii știau despre resurecție, luau măsuri s-o împiedice. Ardeau morții și păzeau cenușa până când evanescența era sigură. Însă Ziri dă din cap, oricum.

E timpul să se despartă. Reticența care îi învăluie e o rețea complexă – un leagăn al pisicii de dragoste și doruri și... chiar și primele înmuguriri tandre ale unei posibilități atât de îndepărtate încât ar fi trebuit să fie de râs. Ziri aruncă o privire la Liraz, când aceasta aruncă o privire spre el, și amândoi întoarseră repede capul: Ziri la Karou, Liraz la Akiva. Numai o secundă – o veșnicie – își permiteau pentru rămas-bun. Își urau lucruri lipsite de sens și își lăsau *și dacă*-urile să cadă la pământ, odată cu morții.

În legende, himerele se născuseră din lacrimi și serafimii din sânge, dar în clipa aceasta sunt cu toți copiii regretului.

Când Karou și Akiva începură să se întoarcă unul spre celălalt pentru ultima lor privire, amândoi cu fețe înmărmurite de o pierdere incomensurabilă – *nu te rog nu acum te rog oh* –, Lupul vorbi:

— Akiva, zise el. Ia-i tu. Du-i la portal. Ai grijă să treacă.

Akiva clipi rapid de vreo două ori. Nu voia să refuze, dar trebuia. El trebuia să fie *aici*, să lupte...

— S-ar putea să fie păzit, zise Lupul, anticipându-i protestele. Ei ar putea avea nevoie de ajutor.

Bătălia din jurul lor atingea punctul de fierbere.

— Plecați!

Akiva dă din cap. Și micul grup pleacă.

Privirea lui Liraz este cea pe care Ziri o susține în timp ce dispar. Nu există nicio perioadă de transparență, numai un salt subit de la *sunt aici* la *nu sunt aici*, și la capătul dureros și final al lui *aici*, Liraz nu afișează niciun zâmbet ucigător, tăios, niciun dispreț sau răceală sau poftă de răzbunare. Trăsăturile îi sunt îmblânzite de mâhnire și frumusețea ei îți taie respirația.

Apoi dispare și ea. În mijlocul cercului său de soldați, Lupul Alb e lăsat singur. *Norocosul Ziri*, gândește el, sfâșiat pe dinăuntru, golit. *Nu azi și nici mâine*.

Se uită în sus. Vânzoleala armatelor a risipit ceața și vede șirurile de soldați.

Și soldați, și soldați, și soldați.

Râde. Își adună puterile în corpul furat, își dezvelește colții și sare.

Urcă pe ei. Rândurile lor sunt destul de strânse; fac ușor cățăratul. Nu trebuie decât să facă un salt și să prindă unul din aer și, prinzându-l, să-l ucidă. Sare la următorul și corpul cade.

Și la următorul, și la următorul, până când pământul rămâne undeva departe, iar ei își încurcă aripile grăbiți să scape de el. Alții se apropie din spate și el nu duce lipsă de pradă. Nu duce lipsă de vărsare de sânge, iar râsul lui sună înecat.

El este Lupul Alb.

Iar Liraz zboară repede, gonind spre portal. Bătălia răsună în urma ei, apoi se stinge, în vâjâitul aerului, al aerului care-i usturã ochii. Numai atât e, usturimea: de la aer și viteză.

„Nu am făcut cunoștință. Nu cu adevărat”. Asta îi spusese el în bazinele termale, înainte să-i dăruiască secretul lui, ca pe un pumnal. *Mă poți ucide cu ăsta*. *Dar am încredere că n-ai s-o faci*.

Încredere. Oare ea avea încredere în el pentru că îi salvase viața sau pentru că el avusese încredere să-i dezvăluie secretul sau ambele? Văzându-l luptând, stilul lui era eficiență pură; era brutal și grațios, dar nu avea nici pe departe grația pe care i-o remarcase la Extremul Neumblat, pe când își purta trupul adevărat și dansa rotirea kirină a cuțitelor lună-nouă. Cuțitele păruseră o prelungire a lui însuși. Săbiile de acum nu. Nici corpul acesta nu. De când îi spusese cine este, forma lui de Lup Alb i se părea o costumație, de parcă ar fi putut s-o descheie și să iasă de sub ea, înalt și zvelt, închis la culoare, cu coarne și cu aripi. În ochii minții ei, el e o siluetă. Nu-l văzuse decât de la mare distanță și nici măcar nu știa cum arătase adevărata lui față.

Își dorește să fi știut.

Iar, în secunda următoare, dorința i se pare stupidă și meschină. Ce contează cum arătase fața lui înainte? În urma ei, el putea muri – din nou și pentru totdeauna. Ce înseamnă măcar „adevărat”, când vine vorba despre o față? Numai sufletele sunt adevărate și când le risipești în văzduh ele se topesc, ca al lui Haz, și al altora, nenumărați, iar pierderea... *Pierderea*. Liraz își strânse stomacul cu mâna. Focurile se sting și lumea se întunecă.

Cum de îi luase atât de mulți ani până să simtă cât de neprețuită e viața?

Ei zboară și, peste lungi minute de mare viteză, lasă munții în urma lor și trec peste apa neagră a golfului. Arată ca o mare, privit de aici, ceața înghițind orizonturile și pământul care îl tivește. Karou în sfârșit îi zărește pe Mik și Zuzana pe spinarea lui Virko, undeva în față. Oamenii încearcă să-și păstreze vraja

invizibilității, dar aceasta pâlpâie, nesigură, iar o patrulă de dominioni i-a zărit. Se apropie.

Virko virează și plonjează. Reușește. Se ridică prin despicătură și dispare într-o vălurire, apoi Karou, Akiva și Liraz ajung la marginile fluturând desprinse ale deschizăturii din cer și, în loc să țâșnească direct printre ele, Karou se întoarce spre Akiva. Au renunțat la vraja invizibilității, iar când se uită la el, imposibilitatea unui adio o copleșește din nou – și mai puternic decât înainte, cu mult mai rău, cu pericolul de a se sfărâma. Cum să-l poată părăsi astfel?

— Du-te! răcnește Liraz la ea. Du-te *acum*!

Karou îl prinde pe Akiva de mână. Neajutorată, încearcă să creeze un moment final cu el. O privire, cel puțin, dacă nu cuvinte, dacă nu mai mult. Ceva să-și aducă aminte. Mâna lui e atât de caldă, iar ochii atât de strălucitori – dar bântuiți. Pare tulburat, mâhnit, furios și gata să blesteme puterile cerești. O strânge tare de mână.

— O să fim bine, zice el, dar cu disperare.

Vrea să creadă ce spune, dar nu poate, nu chiar, și dacă el nu poate, nici Karou nu poate.

Oh, *Doamne*, *oh*, *Doamne*. Ar vrea să-l tragă cu ea prin portal și să nu-i mai dea drumul niciodată.

Liraz mai strigă la ea și strigătul îi umple capul lui Karou, o umple de panică – și de *mânie* – și Akiva îi atinge cotul, îndemnând-o să se grăbească, și asta e. Simte zdrențele cerului atingându-i fața și nu mai e în Eretz, iar strigătele lui Liraz – „Du-te! Du-te!” – îi răsună în cap, alimentându-i panica. Se roșește de furie, gata s-o urască, fie și numai pe moment, e gata să-i spună *taci*, și se rotește în aer cu fața la portal s-o aștepte…

… în timp ce, pe partea cealaltă, Akiva se întoarce cu spatele la portal. E golit pe dinăuntru. Tocmai a privit-o pe Karou dispărând și se întoarce să se uite în ochii surorii lui o ultimă oară, înainte să dispară și ea. *Ai grijă de ea*, vrea el să-i spună, dar n-o face. *Și de tine*. *Te rog*, *Lir*. Iar ochii lor într-adevăr se întâlnesc pentru o clipă.

— Urna e plină, frate, zice ea.

Urna? Akiva clipește, o dată; apoi își amintește. Hazael îi spusese asta. Akiva e al șaptelea purtător al numelui său; șase Akiva morți înaintea lui înseamnă că urna de incinerare e plină.

„Trebuie să trăiești” spusese Hazael, prostindu-se și pe un ton practic.

Hazael care murise, în timp ce Akiva trăise.

Gândurile lui Akiva sunt fracturate. Dominionul va fi asupra lor în câteva secunde. Îi vede deja, venind ca niște proiectile în spatele lui Liraz. E un ritm de frenezie pe care strigătele surorii sale – „Du-te! Du-te! Du-te!” – l-au amplificat în el și totuși gândul găsește de ce să se agațe: că el n-a văzut-o niciodată mai vie decât în clipa asta. E un țel, energie și hotărâre în expresia ei. E concentrată, e *în flăcări*.

Și atunci piciorul ei îl izbește în piept.

Cu o forță să-i zdrobească inima, să-i zguduie coastele, să-i taie respirația. Aerul și gândurile îi scapă năvalnic și el se clatină, în derivă. Nu poate respira și nu poate vedea.

Iar când își revine, e dincolo de portal.

Portalul se aprinde într-o vâlvătaie și Liraz e de partea cealaltă. Îl arde și îl închide. Lui Akiva i se pare că aude clănțănitul oțelului – sabie pe sabie – în clipa de dinainte ca legătura dintre cele două lumi să se piardă.

Despicătura din cer e cauterizată ca o rană. Liraz e încă în Eretz, iar Akiva e aici, în locul ei. Lângă Karou.

43. Foc în cer

Și liniște.

Nu era chiar liniște. Era foc și vânt, trosnet și șoaptă, și șuierul respirațiilor lor. Dar se simți ca liniștea în șocul lor și toți stăteau cu ochii mijiți în fața văpăii. Izbucnise fierbinte și brusc și se stingea repede, fără fum, fără niciun miros. Se terminase și, orice ar fi fost ceea ce arsese – acel ceva ce ținea lumile separate – nu produse niciun reziduu de cenușă sau fum. Portalul pur și simplu dispăruse.

Karou cercetă locul, căutând un semn că fusese acolo. O cicatrice, o vălurire, o imagine fantomatică a despicăturii, dar nu mai era absolut nimic.

Se întoarse spre Akiva.

Akiva. El era aici. *El* era aici și nu Liraz. Ce se întâmplase? El nu se uitase încă la ea; ochii lui erau holbați de groază, fixați asupra noii absențe din cer.

— Liraz! strigă el răgușit, dar calea era închisă.

Nu doar închisă. Dispărută. Cerul era acum doar cer, atmosfera subțire de deasupra acestor munți africani, și anomalia aceea care făcuse Eretzul să pară… să pară o țară vecină de partea cealaltă a unui turnichet… se terminase, iar acum Eretzul părea foarte, foarte departe, imposibil și fantastic de departe, ca un loc imaginar, iar sângele care se vărsase acolo…

Oh, *Doamne*. Sângele nu era imaginar. Sângele, moartea. Și era atât de liniște aici, nu se auzea nimic în afara vântului, iar prietenii lor și camarazii lor și… și *familia*, toți bastarzii soldați care mai rămăseseră, frații și surorile de sânge ale lui Akiva, ei luptau într-un alt cer și nu era nimic de făcut în privința asta.

Îi lăsaseră acolo.

Când Akiva se întoarse spre ea, părea ca trăsnit. Palid și nevenindu-i să creadă.

— Ce… ce s-a întâmplat? îl întrebă Karou, apropiindu-se de el prin aer.

— Liraz, zise el, de parcă și el încerca încă să înțeleagă. M-a împins prin portal. A hotărât…

Înghiți în sec.

— Că ar trebui să trăiesc. Că eu ar trebui să fiu cel care să trăiesc.

Se uita fix în gol de parcă ar fi putut să vadă prin aer în lumea cealaltă – de parcă Liraz era de partea cealaltă a unui văl. Dar, cu portalul dispărut, devenise dintr-odată de neînchipuit cum existase vreodată. Unde *era* Eretz și ce magie îl adusese atât de aproape și ușor de atins? Cine făcuse portalurile și când și cum? Mintea lui Karou recurgea în mod prestabilit la imaginea despre cosmosul cunoscut, începând cu planetele care se învârteau în jurul unei stele – o imensitate, deși cu totul nesemnificativă în cadrul unei vastități imposibil de înțeles – și nu putea intui cum se potrivea Eretzul în tabloul acela. Era ca și când ai fi aruncat piesele a doua puzzle-uri într-o grămadă și apoi ai fi încercat să le asamblezi într-unul singur.

— Liraz o să se descurce cu patrula aceea, îi spuse ea lui Akiva. Sau o să se facă invizibilă și o să scape.

— Și să se ducă unde? Înapoi la masacru?

Masacru.

Exista o senzație, în miezul făpturii ei, de țipăt. Inima și măruntaiele îi țipau; tot corpul îi era răscolit. Se gândi la Loramendi și clătină din cap. N-ar fi putut să mai treacă o dată prin asta, să zboare înapoi în Eretz și să nu găsească nimic așteptând-o în afară de moarte. Nici nu putea să ia în calcul ăsta.

— Ei pot câștiga, zise ea.

Voia ca Akiva să dea din cap, să fie de acord cu ea.

— Batalioanele mixte. Himerele vor slăbi atacatorii, și tu ai spus…

Înghiți în sec.

— Tu ai spus că Dominionul nu se poate măsura cu Bastarzii.

Bineînțeles, nu asta spusese el. Ci spusese că într-o luptă *unu la unu*, Dominionul nu ar fi o problemă pentru ei. Și confruntarea aceea nu fusese unu la unu, nici pe departe.

Akiva n-o corectă. Nici nu dădu din cap sau o asigură că totul avea să fie bine. Spuse:

— Am încercat să ating *siritharul*. Sursa puterii… Și nu l-am putut ajunge. Mai întâi, Hazael a murit pentru că n-am putut, iar acum toată lumea o să…

Karou clătină din cap.

— Ba nu.

— Eu am început asta, toată povestea asta. Eu i-am convins. Și *eu* sunt cel în viață?

Karou continua să clatine din cap. Pumnii îi erau încleștați. Își strânse umerii în aer și îi împinse cu putere în adâncitura de sub *V*-ul invers al cutiei ei toracice. Acolo era locul unde simțea golul și roaderea – ca foamea. Și *era* foame. Se hrănea insuficient și era prea slabă, iar corpul i se părea neglijabil sub apăsarea pumnilor ei, în clipa asta, de parcă fusese redusă la esențial. Însă golul și roaderea erau mai mult decât foame. Erau mâhnire și frică și neajutorare. De multă vreme renunțase să mai creadă că ea și Akiva erau instrumentele unei intenții superioare sau că visul lor fusese dinainte plănuit sau ursit, însă acum descoperea că încă avea în ea puterea de a fi mânioasă pe univers. Pentru că nu-i păsa, pentru că nu ajuta. Pentru că, după cum se părea, lucra împotriva lor.

Poate că exista o intenție. Un plan, o ursită.

Și poate că îi ura.

Era atât de liniște, iar ceilalți erau atât de departe.

Se gândi la smilodon, băiatul din Extremul Neumblat, și la Umbrele Care Trăiesc și la Amzallag, pe care tocmai îl readusese la viață – Amzallag, care nutrea speranțe că sufletele copiilor lui fuseseră colectate de sub ruinele din Loramendi – și la toți ceilalți, și cel mai mult se gândi la Ziri, rămas singur cu povara lui, ducând singur înșelătoria mai departe, acum, în absența Issei, a lui Ten și a ei înseși. Murind ca Lupul.

Și evanescența.

El dăduse totul sau avea să dea în curând, iar ea era aici, în siguranță… cu Akiva. Și emoțiile ei erau o licoare otrăvitoare în stomacul ei gol, gol, pentru că, în străfundurile conștiinței sale, în inexprimabil, sub toată groaza și zbuciumul, exista cel puțin o urmă firavă de… vai de mine, cu siguranță nu era *bucurie*. Atunci, ușurare de a fi în viață. Nu putea să fie greșit, să te simți ușurat că ești în viață, dar părea greșit. Atât de laș.

Aripile lui Akiva băteau rar ca să-l țină la înălțime. Karou doar plutea. În spatele lor, Virko zbura dus-întors pe distanțe scurte, cu Mik și Zuzana în spinare… *Oh*. Karou trebui să se uite de două ori. Virko. Nu ar fi trebuit să rămână aici; nu ar fi putut trece drept om, nici pe departe. Ar fi trebuit să-i ducă pe Zuzana și pe Mik jos și să se întoarcă la portal. Dar gândurile lui Karou alunecară de la el, deocamdată. Akiva se uita la ea și era sigură că și el simțea același amestec otrăvitor de ușurare și groază ca și ea. Mai virulent încă, din cauza sacrificiului lui Liraz.

„Ea a hotărât”, zisese el, „că eu ar trebui să fiu cel care să trăiesc”.

Karou clătină încă o dată din cap, de parcă ar fi putut cumva să se scuture de toate gândurile negre.

— Dacă ai fi fost tu, zise ea, privindu-l drept în ochi, dacă ai fi fost tu de partea cealaltă în clipa asta, cum era cât pe-aci să fie, aș fi crezut că ești bine. Ar fi trebuit să cred și trebuie s-o cred acum. Nu putem face nimic.

— Am putea să ne întoarcem, zise el. Am putea zbura drept la celălalt portal.

Karou nu avea un răspuns la asta. Nu voia să zică nu. Și inima ei se învioră la idee, chiar dacă rațiunea îi spunea că era imposibilă.

— Cât ar dura? întrebă ea, după o pauză.

Din locul unde se aflau până în Uzbekistan și, după aceea, pe partea cealaltă, de la Munții Veskal până înapoi la Adelphas.

Maxilarul lui Akiva se încleștă și se descleștă la loc.

— O jumătate de zi, spuse el, gâtuit. Cel puțin.

Niciunul dintre ei n-o rosti, dar amândoi știau: până vor putea ajunge ei înapoi, bătălia avea să se încheie, într-un fel sau altul, iar ei ar fi eșuat în misiunea lor, pe deasupra. Nu era un eșec pe care să și-l poată permite.

Urând să fie ea glasul rațiunii în fața mâhnirii, Karou întrebă, precaută:

— Dacă ar fi fost Liraz aici, cu mine, și tu ai fi fost dincolo, ce ai fi vrut să facem noi?

Akiva o cântări în tăcere. Ochii lui ardeau din umbrele cearcănelor și ea nu-și dădea seama ce gândea. Ar fi vrut să-l ia de mână, cum o făcuse și în partea cealaltă, dar i se părea într-un fel necuvenit, de parcă ar fi folosit viclenia ca să-l convingă să renunțe la ceva deosebit de important. Nu asta voia; nu putea lua ea decizia pentru el, așa că așteptă numai, iar răspunsul lui veni, sumbru.

— Aș fi vrut să faceți lucrul pentru care ați venit.

Și asta a fost. Nici măcar n-a fost o alegere veritabilă. N-ar fi putut ajunge la ceilalți la timp ca să influențeze rezultatul bătăliei și, chiar dacă *ar fi putut* ajunge la ei, cum să spere că ar fi influențat cumva rezultatul? Dar părea ca o alegere, ca o întoarcere de spate, iar în Karou, ca o pată de sânge, înflori germenul fricii de vinovăție care urma s-o bântuiască.

Oare am făcut destul? *Oare am făcut tot ce am putut*?

Nu.

Chiar și acum, abia trecuți de partea asta a catastrofei și cu lupta încă purtându-se în lumea cealaltă, putea deja simți cum avea să-i compromită orice fericire ar fi putut să spere că va găsi sau va avea cu Akiva. Ar fi fost ca dansul pe un câmp de bătălie, valsul printre cadavre, să-și clădească o viață cu prețul ăsta.

Atenție, *nu călca acolo*, *un doi trei*, *să nu te împiedici de cadavrul surorii tale*.

— Ăă, băieți? se auzi vocea lui Mik.

Karou se întoarse spre prietenii ei, clipind să-și oprească lacrimile.

— Nu știu care e planul, zise Mik cu voce prudentă.

Arăta palid și șocat, ca și Zuzana, și se ținea strâns de Virko, iar Zuzana, la rândul ei, se ținea strâns de Mik.

— Dar trebuie să plecăm de aici. Vedeți elicopterele alea?

Asta a fost ca o trezire din vis pentru Karou. Elicoptere? Acum le vedea și ea și auzea ceea ce ar fi trebuit să audă mai devreme: vâjâitul sacadat al elicelor.

— Vin încoace, zise Mik. Cu viteză.

Într-adevăr veneau – mai multe la număr, adunându-se spre ei din toate direcțiile. *Ce naiba*? Ăsta era un teritoriu nelocuit. Ce căutau elicopterele aici? Și atunci avu o foarte rea presimțire.

— Kasbah-ul, zise, o nouă groază pogorându-se asupra ei. La naiba. Puțul.

•••

Eliza… nu prea era în apele ei, azi. Se prefăcea destul de bine, credea ea, luând o înghițitură de ceai. Trebuia să-i mulțumească familiei sale pentru această abilitate. *Mulțumesc*, zise ea în gând, cu amărăciunea specială rezervată lor, *pentru completa deconectare a emoțiilor mele de mușchii mei faciali*. *Îmi vine atât de ușor să mă prefac că nu-mi pierd mințile*. După ani de ascundere a nefericirii, rușine, confuzie, umilință și frică, putea în general să meargă absentă prin viață, cu o fațadă imperturbabilă, o creatură vag animată.

Mai puțin când visul o lua în stăpânire, bineînțeles. Atunci era animată zdravăn. Oho. Iar noaptea trecută, pe terasa acoperișului… sau a fost în dimineața asta? Ambele, ghici ea. Durase mult până să se crape de ziuă. Pur și simplu nu fusese în stare să se oprească din plâns. Nici măcar nu fusese adormită, de data asta, și tot o găsise. „Ăsta”. Visul. *Amintirea*.

O furtună făcuse ravagii prin ea, una cu totul impenetrabilă la voința ei, iar furtuna fusese mâhnire, pierdere nemăsurată și deplina intensitate a remușcării pe care ajunsese s-o cunoască atât de bine.

Odată cu stingerea stelelor și cu apariția zilei, furtuna Elizei trecuse. Astăzi, era peisajul răvășit pe care îl lăsase în urmă. Apele care se retrăgeau și ruina. Și… revelația sau, cel puțin, vârful ei, colțul. Așa se simțea: sfărâmăturile duse de ape, mintea ei ca o câmpie inundată, curată și austeră, iar la picioarele ei, abia vizibilă, un colț, ieșit din pământ. Putea fi colțul unui cufăr – de comoară a piraților sau de cutie a Pandorei

– sau putea fi colțul… unui acoperiș. Sau al unui templu îngropat. Sau al unui întreg oraș.

Sau al unei lumi.

Tot ce trebuia să facă era să sufle praful la o parte și avea să știe sau să înceapă să știe ce altceva mai zăcea îngropat în ea. Îl putea simți acolo. În plină dezvoltare, infinit, înspăimântător și minunat: darul, blestemul. Moștenirea ei. Activându-se. Consumase atât de mult din ea însăși ca să-l țină îngropat, uneori i se părea că orice energie ar fi avut pentru bucurie sau dragoste sau lumină se cheltuise în asta, în schimb. Nu ai de dăruit decât o cantitate limitată.

Deci… dacă înceta să mai lupte și se preda?

Da, *aici era o problemă*. Pentru că Eliza nu era prima care să fi avut visul. „Darul”. Ea era doar ultimul „profet”. Doar următoarea la rând pentru ospiciu.

Ăsta-i drumul spre nebunie[2]. Se simțea chiar shakespeariană azi. În spiritul tragediilor, bineînțeles, nu al comediilor. Nu-i scăpase faptul că, atunci când Regele Lear făcea afirmația asta, era deja cuprins bine de nebunie. Și poate că și ea era, de asemenea.

Poate că își pierduse mințile.

Sau poate…

… poate că și le găsise.

Deocamdată era stăpână pe ea, în orice caz. Bea niște ceai de mentă rece, la kasbah – nu la kasbah-ul hotel, ci la kasbah-ul groapa comună a bestiilor – și lua o pauză de la puț. Dr. Chaudhary nu era foarte vorbăreț astăzi, iar Eliza roșea amintindu-și stinghereala cu care el o mângâiase pe braț, noaptea trecută, complet pierdut în fața crizei emoționale a Elizei.

La naiba. Chiar nu erau prea mulți oameni ale căror păreri să conteze într-adevăr pentru ea, dar a lui conta, iar acum, poftim. Mintea ei se întorcea totuși mereu la asta – o altă rotație a caruselului rușinii – când observă o agitație trecând prin echipa lucrătorilor.

Era un soi de stație de recreere improvizată în fața porților masive, antice, ale fortăreței: o camionetă servea ceai și farfurii cu mâncare, câteva scaune de plastic pe care să te așezi. Kasbah-ul însuși era împrejmuit cu panglică de acces interzis; o

---

[2] Din piesa *Regele Lear* de William Shakespeare, Actul 3, Scena 4.

echipă de antropologi legiști îl prefira cu periuțe mici. Literalmente. Găsiseră fire lungi de păr azuriu într-una dintre camere, aparent – aceeași cameră în care găsiseră, împrăștiați pe jos, o gamă ciudată de dinți care duseseră la speculația că „Fata de pe Pod” și „Fantoma Dinților” – silueta surprinsă de camera de înregistrare din Muzeul Natural din Chicago – ar putea fi una și aceeași.

Intriga se complica.

Iar acum, altceva. Eliza nu văzuse unde începuse, tulburarea, dar o privi cum se răspândește de la un grup de lucrători la altul, prin gesticulații și cuvinte strigate repede, în arabă. Unii arătau spre munți. Sus, pe cerul de deasupra piscurilor – în aceeași direcție în care arătase Dr. Amhali când spusese, prefăcut, „Au luat-o pe acolo”.

Ele. „Bestiile” vii. Eliza răsuflă anevoie. Le găsiseră?

Deslușí sclipirea unui aparat de zbor mișcându-se în depărtare, iar apoi, în dreapta ei, doi oameni se desprinseră din masa generală a celor a căror funcție nu putuse s-o determine – era o mulțime de lume aici și cei mai mulți nu păreau să facă nimic – și se îndreptară spre elicopterul care se odihnea pe o bucată de teren plat. Ea continuă să privească, uitând de ceaiul din mâna ei, când rotoarele începură să se învârtă, luând viteză până când valuri de praf și țărână ajunseră până la ea, iar elicopterul se ridică și zbură. Era zgomotos, vâjâitul lui tocat, iar inima ei bătea cu putere, cercetând fețele celor din jur. Se simțea handicapată de bariera de limbă și foarte tare un musafir nepoftit. Cu siguranță cineva vorbea engleza, totuși, și asta ar fi fost doar o faptă mică de curaj. Trăgând adânc aer în piept, Eliza își aruncă paharul de plastic într-un container și se apropie de una dintre puținele femei care lucrau pe teren. N-a fost nevoie decât de vreo două întrebări ca să identifice sursa agitației.

Un foc în cer, i se spuse.

Foc?

— Alți îngeri? întrebă ea.

— *Insha Allah*, răspunse femeia, privind în depărtare. *Voia lui Allah*.

Eliza își aminti că Dr. Amhali spusese, cu o zi în urmă, „E totul foarte frumos pentru creștini, da?” „Îngeri” la Roma, „demoni” aici. Ce convenabil, cât de conform cu perspectiva occidentală a lumii și cât de greșit. Și musulmanii credeau în îngeri, iar Eliza

înțelesese că nu s-ar fi supărat să aibă și ei vreo câțiva ai lor. În ceea ce o privea, ea avea presimțirea că le-ar fi mult mai bine fără ei și trebui să se întrebe – mai ales în lumina a ceea ce începuse să creadă – de ce ideea de îngeri o înspăimânta mai mult decât ideea de monștri.

44. De ultimă oră

Serafimii avuseseră avantajul de a-și fi regizat sosirea. Își aduseseră propriul acompaniament muzical, aveau costume făcute special pentru ocazie și își calculaseră destinația, pentru efect. Și chiar dacă n-ar fi aranjat toate acestea, erau frumoși și grațioși. Secole de mitologie favorabilă îi anticipaseră. Cu greu ar fi putut da greș.

„Bestiile” și-au făcut debutul cu mai puțin aplomb. Hainele lor erau mototolite și închise la culoare, cu pete de sânge uscat, muzica le fusese aleasă de producătorii de televiziune senzaționalistă, iar frumusețea și grația oarecum le lipseau.

Din pricină că erau moarte.

La două zile după stupefianta proclamație a căpeteniei îngerilor, „Bestiile vin după voi” – două zile de tulburări, de pacte suicidale, de botezări în masă în biserici supraaglomerate, două zile de frunți încruntate, confuzie și bâlbâieli din partea unui consiliu cu ușile închise al conducătorilor lumii – un buletin cu știri de ultimă oră o luă înaintea altor știri de ultimă oră și explodă în conștiințele omenești cu tot atâta forță ca și Sosirea, dacă nu mai mult.

„O știre de ultimă oră”.

Media deja opera într-un ritm frenetic – era jurnalism cu metabolism de colibri: *repede repede repede* și vorace. Multiplele nuanțe ale fricii erau condimentate din abundență cu veselie; timpuri ca acestea erau visul prezentatorilor de știri. *Fiți speriați*. *Nu*. *Fiți* și mai *speriați*. *Acesta nu este un exercițiu*.

În contextul acesta, difuzarea celei mai recente „știri de ultimă oră” se evidenția prin solemnitate și seriozitate.

Știrea a fost prezentată de cel mai bine plătit crainic din lume, un soi de hrană pentru confortul uman livrată noapte de noapte în livingurile americane, an după an, fața lui tinerească

neschimbată, în afară de un subtil efect de alungire de la retragerea lentă a liniei părului. El avea demnitate, nu doar poza falsă creată prin presărarea prestației cu dubii real-sau-fals, și, spre meritul lui, dacă n-ar fi avut dorința de a-și pune influența în serviciul eticii jurnalistice, lucrurile ar fi fost mult mai rele.

— Compatrioți americani, cetățeni ai Pământului…

Oh, să fii în stare să spui asta, *Cetățeni ai Pământului*! Prezentatorii mai puțin importanți tremurau de invidie.

— Acest studio tocmai a intrat în posesia dovezii care pare să valideze afirmațiile Vizitatorilor. Știți la ce afirmații mă refer. Anchetele independente primare sugerează că aceste fotografii sunt adevărate, deși, așa cum o să vedeți cu toții, dau naștere la multe întrebări la care nu avem încă răspunsurile. Vă previn. Aceste imagini nu sunt recomandabile copiilor.

Pauză. Milioane de oameni se aplecară în față, ținându-și respirația.

— S-ar putea să nu fie recomandabile pentru nimeni, dar aceasta este lumea noastră și nu ne putem întoarce privirea în altă parte.

Și nimeni n-o făcu, foarte puțini își trimiseră copiii afară din cameră, și el, fără vreo altă introducere, prezentă fotografiile, în tăcere.

În livingurile din toată țara și în baruri, în birouri și în dormitoare comune, în stațiile pompierilor și în laboratoarele de la subsol ale Muzeului Național de Istorie, și pretutindeni, când primele imagini apărură, frunțile se încruntară.

Aceasta a fost perioada de grație – a frunților încruntate, a tresăririi involuntare de scepticism –, dar n-a durat mult. Scepticismul involuntar fusese, în ultimele douăzeci și patru de ore, înghiontit zdravăn de credulitate. Mulți oameni învățau mai nou cum să *creadă*. Și, astfel, rapid și într-un val copleșitor, cunoașterea spectatorului a trecut de la *Ce naiba*? la *Oh*, *Doamne*, iar panica pe Pământ cunoscu un nou nivel alarmant.

Demon.

Era Ziri, deși, firește, nimeni nu-i știa numele sau nu se întreba, ca Eliza, cum s-o fi numit.

Anunțul matrimonial pe care Zuzana și Mik îl compuseseră pentru kirin în timpul zborului suna ceva de genul: „Eroic, adorabil, în prezent ocupând corpul ultrasexy al unui maniac

pentru a salva lumea. Aș sacrifica totul pentru iubire, dar să sperăm că nu va fi nevoie. Chiar merit un final fericit”.

Într-o poveste, susținuse Zuzana, l-ar fi obținut sigur. Inima curată întotdeauna triumfa. Exista, între ea și Mik, o promisiune de basm: că, după ce va îndeplini trei sarcini eroice, el îi va putea cere mâna. Ea o spusese în glumă, dar el o luase în serios, și mai avea de dus la bun sfârșit doar o sarcină din trei – deși, în secret, Zuzana acceptase reparatul aerului condiționat din ultima cameră de hotel în care stătuseră ca act eroic și îl pusese la socoteală.

Sacrificiul corpului natural al lui Ziri în mod categoric se califica drept eroism, dar viața e atât de diferită de un basm și, mai mult, uneori se dă peste cap ca să-ți dovedească exact cât de *ne*asemănătoare cu un basm poate fi.

Ca acum.

Undeva, departe, ceva se întâmplă. A fost o conexiune pe care nimeni n-ar fi vrut sau n-ar fi putut s-o facă, în niciuna dintre lumi. Ceea ce se petrecea în Eretz rămânea în Eretz, și același lucru era valabil și pentru Pământ. Nimeni nu verifica cronologiile căutând coincidențele. Dar asta… aproape că sugera o sincronizare între lumi.

În același moment în care imaginea corpului kirin de care se descotorosise Ziri își făcea debutul pe undele de emisie omenești – *exact* în același moment – în Eretz, o sabie a unui dominion… îi străpungea inima.

Dacă *existau* alte lumi între acestea două, poate că erau legate între ele, și poate că ecouri ale poveștii lui se desfășurau în fiecare dintre acestea, umbre ale umbrelor umbrelor. Sau poate că a fost doar coincidență. Brutală. Ciudată. În timp ce imaginea cadavrului lui Ziri se întipărea în conștiința umană – *demoni* – el a murit din nou.

Durerea a fost mult mai mare, de data asta, și n-a fost nimeni acolo să-l țină în brațe, nici stele la care să se uite, în timp ce viața i se scurgea din trup. A fost singur și apoi, foarte rapid, a fost mort, și nu s-a aflat nimeni în apropiere cu o cădelniță. Îi promisese lui Karou că avea să numească o siguranță, dar n-o făcuse. Pur și simplu nu fusese timp.

Iar acum nici nu avea să mai fie vreodată.

Când Karou îi pipăise sufletul lui Ziri desprins de corp, mai înainte, la puț, când se atinsese de simțurile ei, simțise în el o

puritate rară – vântul înalt, năvalnic, din Munții Adelphas; de *acasă* – și se potrivise că acela fusese locul unde își lepădă detestatul corp al Lupului Alb și scăpă, liber de săbiile zăngănitoare și de urletele din jurul lui. Nu exista niciun sunet, în starea asta. Numai lumină.

Iar sufletul lui Ziri era acasă.

— Doamnelor și domnilor, zise prezentatorul de știri de la pupitrul lui din New York City.

Vocea lui era foarte gravă, fără nicio undă de satisfacție morbidă.

— Acest corp a fost dezgropat, nu mai departe de ieri, dintr-o groapă comună de la marginea Deșertului Sahara. Este unul dintre multele cadavre găsite, cu înfățișări foarte diferite, toate creaturile fiind ucise. Nu se știe cine le-a ucis, deși din estimările preliminare moartea a survenit recent, cu numai trei zile în urmă.

Au urmat și alte cadavre și, dintre toate fotografiile făcute la sit – de Eliza –, această selecție părea făcută pentru maximum de oroare: cele mai înfiorătoare dintre gâturile tăiate, prim-planuri cu cele mai monstruoase falei, stadii de descompunere și fețe alterate, ochi prăbușiți în orbite. Limbi umflate.

De fapt, Morgan Toth încărcase în rețea numai cele mai macabre dintre fotografiile ei – direct din contul ei de e-mail, firește. Existase o poezie și o emoție intensă în multe dintre fotografiile făcute de ea bestiilor moarte; demnitate. Pe acestea le lăsase deoparte.

Sprijinit de tocul ușii în subsolul muzeului, acum, el observa reacțiile colegilor cu un surâs arogant. *Eu am făcut asta*, gândea el, cu o satisfacție imensă. Și, desigur, cea mai bună parte abia acum urma. Nu avusese încredere în idioții de la postul de știri că o să pună singuri firele cap la cap în privința identității sursei lor, așa că atașase un mesaj ajutător. Asta fusese cea mai bună parte, gândi el. Să dea glas public chinurilor personale ale Elizei.

Doamnelor și Domnilor, scrisese el, în numele ei.

Oh, *Eliza*. Simțea ceva asemănător tandreței pentru ea. Milă. Pe bune, atâtea lucruri aveau logică acum, că știa cine era. Bineînțeles, singura specie de milă pe care Morgan Toth era capabil s-o genereze era asemănătoare celei pe care ar putea s-o simtă o pisică pentru șoarecele dintre labele ei. *Oh*, *mică făptură*, *n-ai avut nicio șansă*. Uneori, pisicile se plictiseau și le

îngăduiau prăzilor să se zbată până scăpau, dar n-o făceau niciodată din milă, iar Morgan nu dădea semne să se plictisească prea curând.

Doamnelor și Domnilor, scrisese el. *Poate vă mai amintiți de mine*. *Șapte ani am figurat ca dispărută și*, *deși am fost la suprafață*, *calea pe care am apucat la momentul acela ar putea părea surprinzătoare*. *Vă asigur că totul a făcut parte dintr-un plan mai mare*. *Planul lui Dumnezeu*.

Cu numai două zile în urmă ea îi spusese lui, cu insuportabilă condescendență: „Nu sunt multe lucrurile pentru care oamenii bucuros ar ucide și și-ar da viața, dar ăsta e cel mare”.

Nu, *Eliza*, gândi Morgan acum. Ăsta *este cel mare*. *Distracție plăcută*.

În slujba voinței Lui, scrisese el studioului, *eu bucuros aș ucide și mi-aș da viața și*, *de asemenea*, *bucuros desfid eforturile guvernului nostru și ale altora de a ascunde oamenilor adevărul despre această groaznică ignominie*.

Ignominie era un cuvânt bun. Morgan se temu că o făcuse pe Eliza să sune prea deșteaptă, dar se consolă cu gândul că nu putuse evita asta.

N-aș putea să par prost nici dac-aș încerca.

Colegii lui erau înghesuiți atât de strâns în jurul televizoarelor că el nu putea vedea imaginile, dar n-avea nimic. Avusese răgazul să le studieze îndeaproape – *mulțumesc*, *mulțumesc*, *Gabriel Edinger*; *și îți mulțumesc și ție*, *naivă Eliza*, *că nu ți-ai securizat cu o parolă telefonul* – și nu avea nicio îndoială că, după ziua de azi, *el* și nu ea avea să continue această lucrare importantă cu Dr. Chaudhary. De îndată ce numele Elizei avea să devină public, cariera ei avea să se sfârșească.

Deci treci la subiect, gândi el, începând să-și piardă răbdarea cu transmisiunea televizată. *Destul cu monștrii în putrefacție*. Știa că restul era doar un postscriptum, că „demoni” era ceea ce conta și că, în ceea ce privește cine dăduse fotografiile presei, lumea nu avea să fie din cale-afară de interesată. Dar Morgan avea nevoie ca ultima piesă din puzzle să fie pusă la locul ei, ceea ce se și întâmplă când, în sfârșit, îl auzi pe faimosul prezentator spunând, cu o voce amuzată:

— Cât despre *sursa* acestor imagini șocante, ei bine, ne oferă un răspuns la un alt mister, la rezolvarea căruia mulți dintre noi

s-au dat bătuți. Au trecut șapte ani, dar o să vă amintiți povestea. O să vă amintiți de această tânără femeie.

Acum Morgan Toth își croi drum cu coatele în mulțimea cercetătorilor. Nu voia să rateze asta. Acolo, pe ecran, era fotografia care fusese un timp în centrul atenției. În urmă cu șapte ani, povestea apăruse în atenția publică și zăbovise fără soluție, până ce, în cele din urmă, se pierduse în nisipurile triste ale cazurilor nerezolvate, iar Morgan ar fi putut să-și dea palme că nu făcuse legătura din primul moment în care o întâlnise pe Eliza Jones. Dar cum s-o fi recunoscut el ca fiind fata din fotografia asta? Era o poză foarte proastă. Ochii ei erau plecați, imaginea mișcată și, oricum, el o considerase moartă. Toți o consideraseră la fel.

Titlul spunea pe scurt: COPILA PROFET DISPĂRUTĂ, SE BĂNUIEȘTE UCISĂ DE CULT.

Eliza Jones, profet. Primul gând al lui Morgan Toth – mă rog, primul lui gând coerent, după ce momentul de șoc îi stârnise primul dintre multele valuri de veselie – fusese să imprime niște cărți de vizită pentru ea și să le lase undeva, ca ea să le găsească. *Eliza Jones*, *profet*. Și bineînțeles că nu putea rata cea mai bună parte. Oh, frate. Lucrul care ridicase povestea asta pe culmea sa specială de nebunie a nebuniei. Nu, pe cuvânt. Era palatul din vârful colinei cu vedere spre Orașul Nebuniei. Era genul de „nebunia mea bate nebunia ta” – și cu ochii acoperiți – și cu o mână legată la spate.

Sau o *aripă*.

Oh, Doamne. Morgan efectiv căzuse de pe scaun de atâta râs. Coatele încă îl mai dureau, drept dovadă. Cultul familial fermecător al Elizei Jones? Ăștia nu erau „aleșii” de duzină, nu, domnule. Deosebirea spectaculoasă?

Pretindeau că se trăgeau dintr-un înger.

DESCENDENȚII UNUI ÎNGER.

Era cel mai amuzant lucru pe care-l auzise vreodată Morgan Toth.

Eliza Jones, Profet
Înger 1/512 (mai mult sau mai puțin)

Atât urma să scrie pe cărțile de vizită de la birou. Dar după aceea, când văzuse ce își trimisese singură pe e-mail din Maroc, îi venise o idee mai bună. Cea care se desfășura acum.

— Cu toții ne-am rugat pentru ea, acum șapte ani, zise cel mai bine plătit prezentator de știri din lume. Cunoscută de noi doar ca Elazael, era considerată de către… biserica… ei a fi încarnarea unui înger cu același nume care a căzut pe Pământ în urmă cu o mie de ani. Este o adevărată poveste și nu s-a încheiat. Printr-un neașteptat concurs de împrejurări, doamnelor și domnilor, tânăra nu numai că este în viață și trăiește sub un nume de împrumut, dar este și om de știință în capitala țării, pe cale de a-și obține doctoratul…

Iar Morgan nu mai auzi și restul, deoarece cineva exclamă:

— Este Eliza!

Și apoi și ceilalți erupseră într-un delir.

Ceea ce era foarte bine. *Delirați cât vreți*, *perfecții mei idioți*. *Delirați mai departe*, gândi Morgan Toth, pornind agale spre laboratorul lui. *E bine să fii rege*.

45. Secrete date în vileag

Următorul val de agitație care trecu prin kasbah avu de la început un spirit diferit. Niciun *Insh' Allah* sau priviri spre cer, de data asta. Impresia era de stupefacție, resentiment și… toți păreau să se uite la… *Eliza*.

Eliza avusese probleme cu accesele paranoice toată viața ei. Mă rog, pentru o bună parte din viața ei nici măcar nu fusese paranoia, ci anticiparea persecuției de rutină: simplă, crudă și neîndoielnică. Oamenii *chiar* se uitau la ea și *chiar* o judecau. Când era în Florida, într-un mic oraș din Parcul Național Apalachicola, toată lumea știa cine era. Iar după ce a fugit, ei bine, a fost fiorul rece din ceafă, groaza de a fi găsită și recunoscută, nevoia permanentă de a se uita peste umăr.

Acestea trecuseră, încetul cu încetul – niciodată pe de-a întregul –, dar, când trăiai cu un secret, paranoia nu plutea foarte departe de suprafață. Chiar dacă nu făcuseși nimic rău (ceea ce, în cazul ei era discutabil), te simțeai vinovat de a fi

avut un secret și orice privire cercetătoare aruncată în direcția ta căpăta această semnificație de rău augur.

Au aflat. *Știu cine sunt*. *Oare știu*?

Dar nu știau. N-o știuseră niciodată. Cel puțin, n-o știuseră niciodată înainte și, pentru asta, Eliza avea o perversitate aparte de a-i mulțumi bisericii. Interziceau „chipurile cioplite” – nu numai ale lui Dumnezeu și ale „străbunicii” lor, dar și ale tuturor profeților, iar după cea dintâi viziune a Elizei, nu i se mai făcuse nicio fotografie. Nu că ar fi avut foarte multe înainte de asta. Familia ei nu era de genul celor care păstrează amintirile pentru posteritate, ci mai degrabă de tipul celor pregătiți pentru Armaghedon, cu arme într-un buncăr. Fotografia folosită la știri se datora unui turist în trecere prin Sopchoppy – acesta era numele real al orașului lângă care se afla complexul bisericii lor – care, anunțat de un localnic, făcuse un instantaneu acelor „ciudați ai cultului îngerilor”, când ei veniseră să se aprovizioneze.

„Ciudații cultului îngerilor” fuseseră povestea locală decenii la rând, dar explodase la nivel național când Eliza dispăruse. Mama ei – „înalta preoteasă” – îi raportase dispariția la câteva săptămâni după întâmplare, când ajunsese destul de disperată după ajutor pentru a-și găsi profetul pierdut cât să se ducă la autoritățile pe care le disprețuia ca idolatre și păgâne. Bineînțeles, demersul ei păruse suspect, iar societatea nu e predispusă să le acorde cultelor prezumția de nevinovăție. Titlurile presei agățaseră imaginația națională ca un cârlig: COPILA PROFET DISPĂRUTĂ, SE BĂNUIEȘTE UCISĂ DE CULT.

Asta fusese de ajuns.

Eliza ar fi putut să-i scoată oricând de sub acuzații. Ar fi putut ieși în față – se afla în Carolina de Nord, pe atunci – și să spună „Iată-mă, sunt vie”. Dar n-o făcuse. Nu avea nici pic de milă pentru ei. Niciun pic. Nici atunci, nici acum, nici altă dată. Și, cum un cadavru nu se găsise niciodată – deși i l-au căutat, cu asiduitate, luni în șir –, în cele din urmă, oamenii legii fuseseră nevoiți să-i lase în pace. Lipsă de probe, citaseră ei, deși asta nu schimbase nici opinia publică, nici părerea anchetatorilor. Era o afacere sordidă și nu trebuia decât să te uiți în ochii mamei, ziceau ei, ca să intuiești ce-i mai rău. Unul dintre detectivi mersese până într-acolo încât să declare, în fața camerelor de filmat, că îl interogase pe Spintecătorul din Gainesville, în

cariera lui, și o interogase și pe Marion Schilling – numele ei, nu le scăpase tabloidelor, se putea contrage ca *Marton's killing*[3] – și că amândoi îți lăsau aceeași senzație în suflet, că te aruncai cu capul înainte într-un abis întunecat.

— Găsesc că e greu de dormit, știind că femeia aceea e liberă în lume.

Un sentiment împărtășit pe de-a întregul de Eliza.

Concluzia a fost că fata Elazael trebuie să fi fost, desigur, îngropată undeva în imensa Pădure Apalachicola. Nu exista nicio urmă de îndoială.

Cel puțin, nu până astăzi.

— Eliza, vino cu mine, te rog.

Dr. Chaudhary. Se purta rigid. În spatele lui, Dr. Amhali era… mai rău decât rigid. Era livid. Respira ca un taur dintr-un desen animat, gândi Eliza, mintea ei găsind refugiu în prostii chiar dacă înțelegea ce trebuie să se fi întâmplat, în sfârșit, după șapte ani în care se temuse de asta.

Oh, *Doamne*, *oh*, *Doamne*.

Oh, *puteri cerești*.

O altă carte de tarot se întorsese în mintea ei și-i dăduse asta. *Puteri cerești*. Îi zgândărea amintirea, dar nu se putea opri ca să chibzuiască, nu tocmai acum.

— Care e problema? întrebă ea, dar Dr. Chaudhary deja se întorsese și se îndepărta, foarte convins că ea îl va urma.

Și erau în plin nicăieri, pe un pământ fierbinte, ucigător, în mijlocul unui perimetru militar. Ce altceva ar fi putut face?

•••

Secretul ieșise la lumină. Cadavrele fuseseră scoase din puț. Karou nici măcar nu se gândise la această posibilitate. I se părea o violare, ca și când îi fusese invadată casa.

Halal casă, gândi ea. Fusese profund nefericită, aici. Era un capitol din viața ei pe care nu dorea deloc să-l reviziteze, totuși nu se putea abține să nu-i dea târcoale, uitându-se în jos, la siluetele care se mișcau dedesubt. Trecu prin fața soarelui și își văzu propria umbră – micuță, din pricina distanței – plutind și trecând iute, ca o molie neagră printre oamenii de jos. Ea se putea deghiza, dar nu și pe umbra ei, iar cineva – o tânără negresă – i-o zări și ridică ochii. Karou se mișcă înapoi, trăgându-și și umbra-molie după ea.

---

[3] Crima lui Marion.

Putea simți duhoarea cadavrelor himerelor chiar și de la înălțimea aceea. Situația era foarte proastă. Întregul ei plan de a evita un conflict care ar fi asmuțit „demonii” împotriva „îngerilor” se făcuse scrum. Sau, mai degrabă, prostește, *nu* se făcuse scrum.

— Ar fi trebuit să le ard, îi spuse ea lui Akiva, a cărui prezență o simțea alături ca fierbințeală și fâlfâit de aripi. Unde mi-a fost capul?

— Pot să le ard eu acum, se oferi el.

— Nu, zise ea, după o pauză. Asta ar fi mai rău.

Dacă toate cadavrele ar fi suferit o combustie spontană? Chiar dacă era un serafim cel dotat cu focul în stare să facă așa ceva, tot ar fi arătat… infernal.

— Nu se mai poate îndrepta nimic. Va trebui să continuăm așa.

El nu răspunse imediat, iar tăcerea lui apăsa greu. Era un lucru bun că nu se puteau vedea unul pe celălalt, deoarece Karou se temea de durerea pe care ar fi putut s-o găsească în ochii lui Akiva, în timp ce își vedeau mai departe de scopul lor aici, ascultând de mintea și nu de inima lor. Aveau să se întoarcă în Eretz după ce-și îndeplineau misiunea aici și nu înainte. Și ce aveau să găsească, atunci?

O senzație ciudată, de moarte pe jumătate, o cuprinsese, odată ce înțelesese că, deocamdată, cel mai bun lucru la care puteau spera nu însemna cine știe ce, chiar dacă reușeau aici și îl întorceau pe Joel din drum, fără arme, înapoi în Eretz. Și apoi ce urma, pentru ei? Nici măcar un viitor cu tribut de durere și vânătăi, cu viață ciuntită pe la margini și înghesuită într-un spațiu strâmt, și cu gusturi furate de „tort” pentru a îndulci o existență grea. Tort pentru mai târziu, tort ca un mod de viață. Toate acestea pieriseră, zdrobite de un cer care se prăbușise, umbre vânate de foc: un dușman care era, pur și simplu, după cum Karou o știuse de la bun început, prea mare ca să fie înfrânt.

Cum izbutise să spere altminteri?

Akiva. El o convinsese. O privire din partea lui și ea se trezise gata să creadă în imposibil. Bună treabă că nu-l putea vedea acum. Dacă credința lui o aprinsese pe a ei atât de complet, ce efect ar fi avut vederea disperării lui asupra ei sau a ei asupra lui? Se gândi la disperarea care îi năpădise pe ei toți, în peșteră,

și se întrebă: Fusese a lui Akiva? Exista o asemenea întunecime în el?

— Cum? întrebă el. Cum îl găsim pe Jael?

Cum? Asta era partea ușoară. Binecuvântat fie Pământul pentru telecomunicații. Tot ce le trebuia era acces la internet și o priză ca să-și încarce telefoanele, ca să poată suna câteva cunoștințe. Lui Mik și lui Zuze probabil le-ar fi plăcut să își anunțe familiile că erau teferi, de asemenea. Cei doi erau acum cu Virko, pe pământ, la vreo trei kilometri depărtare, ascunși în umbra unei formațiuni stâncoase. Până și la umbră era periculos de torid. Mortal de torid, într-adevăr, și aveau nevoie de apă. Și de mâncare. De paturi.

Lui Karou i se strânse inima. Contemplarea până și acestor simple praguri de viață părea un lux inexprimabil. Însă e altceva să ai grijă de nevoile celor dragi, decât de ale tale, și din acest motiv ea se gândise să caute mâncare și loc de odihnă. Zuzana nu scosese un cuvânt de când trecuseră prin portal. Prima ei întâlnire de aproape cu „toată povestea asta cu războiul" avusese un mare impact asupra ei. Nici ceilalți n-o suportaseră mai ușor.

— Există un loc în care putem merge, îi spuse Karou lui Akiva. Hai să-i luăm și pe ceilalți.

46. Plăcintă și păpădii

— Cum ați putea crede... cum să credeți că eu aș face asta?

Eliza era îngrozită. Era cu mult mai rău decât se temuse ea. Ea bănuise că Dr. Chaudhary aflase cine era, și, oh, într-adevăr aflase, dar asta nu era tot, iar această... această...

Nu putea fi decât opera dihorului ăluia de Toth. Nu. *Dihor* nu era în stare nici să sugereze mârșăvia lui Morgan Toth de acum.

Hienă, poate: mâncător de stârvuri, rânjind cu colții ieșiți în afară la carnajul pe care îl produsese.

Nu avea idee cum aflase el despre ea – *Oamenii cu secrete*, își aminti ea, cutremurându-se, *n-ar trebui să-și facă dușmani* –, dar știa sigur că numai el ar fi putut avea acces la fotografiile criptate. Oare știuse ce făcea, expunând această groapă comună lumii întregi? Adevărata întrebare era: Îi păsase măcar?

Fusese inteligent, dur, și se ținuse, discret, în anonimitate, în toată povestea. Parcă-l vedea, cum își dăduse bretonul la o parte de pe fruntea prea înaltă, în timp ce pusese catastrofa în mișcare.

Dr. Chaudhary își scoase ochelarii și își masă cu două degete puntea nasului. O tactică de a trage de timp, știa Eliza. Intraseră în cel mai apropiat dintre corturi, de la baza dealului, iar mirosul fetid de mortăciune era penetrant și generalizat, cu tot aerul înghețat din cort. Dr. Amhali îi arătase știrea televizată pe un laptop, iar ea încă încerca s-o proceseze. Îi era rău. Fotografiile. Fotografiile *ei*, văzute astfel, fără contextul cuvenit. Erau oribile. Care să fi fost reacția lumii de afară? Își aminti haosul din National Mall, din urmă cu două nopți. Cât de rău era acum?

Când Dr. Chaudhary își coborî mâna, privirea lui era directă, cu toate că ochii îi erau ușor nefocusați fără ochelari.

— Spui că *nu* ai făcut-o tu?

— Bineînțeles că n-am făcut-o. Eu *niciodată* n-aș…

Dr. Amhali interveni:

— Negi că sunt fotografiile tale?

Ea se întoarse spre el.

— Eu le-am făcut, dar asta nu înseamnă că eu…

— Și au fost trimise de pe e-mailul tău.

— Deci a fost piratat, zise ea, cu un ton de nerăbdare strecurat în voce.

Era atât de evident, dar doctorul marocan nu putea vedea nimic decât propria furie – și propria culpabilitate, de vreme ce el era cel care îi adusese pe ei aici, ca să târască țara lui în infamie.

— Mesajul nu a fost de la mine, zise Eliza, cu hotărâre.

Se întoarse spre Dr. Chaudhary:

— Sună că l-aș fi scris eu? *Pângăritoare ignominie*? Asta nu… eu nu…

Se bâlbâia. Se uită la sfincșii morți din spatele mentorului ei. Niciodată nu i se păruseră pângăritori, cum nici îngerii nu i se păruseră vreodată sacri. Nu despre asta era vorba aici.

— V-am spus și noaptea trecută, eu nu cred în Dumnezeu.

Dar putu observa schimbarea din ochii lui, suspiciunea, și își dădu seama, cu întârziere, că a-i aduce aminte despre noaptea trecută s-ar putea să nu fie cea mai bună strategie. El o privea ca și când n-o cunoștea. Nemulțumirea crescu în ea. Dacă ar fi

fost acuzată pe nedrept numai pentru divulgarea fotografiilor către presă, poate că el ar fi crezut în nevinovăția ei și ar fi fost dornic s-o sprijine. Dacă ea n-ar fi suferit aparent un episod depresiv pe terasa acoperișului și n-ar fi vărsat destule lacrimi cât să inunde un deșert. Dacă ea n-ar fi fost demascată ca o copilă profet moartă. *Dacă*, *dacă*, *dacă*.

— E adevărat ce spun ei? întrebă Dr. Chaudhary. Ești… ea?

Ar fi vrut să clatine din cap. Ea nu era fata aceea nedeslușită cu ochii plecați. Ea nu era Elazael. Ar fi putut să-și schimbe numele într-un mod mai radical când fugise și se lepădase de viața aceea, dar, într-un fel, „Eliza” i se păruse potrivit. Fusese numele protestului ei secret de copil, eul ei lăuntric „normal” de care se agăța în jocurile de prefăcătorie și de evadare mintală. Elazael putea să stea în genunchi la rugăciune până când genunchii îi deveneau incandescenți sau să cânte psalmi până când vocea îi era la fel de aspră ca limba unei pisici. Elazael putea să fie forțată să facă multe lucruri – multe și mai multe – pe care ea nu voia să le facă. Dar Eliza?

Oh, ea era afară, la joacă. Normală ca o plăcintă și liberă ca o păpădie. Ce vis.

Prin urmare, păstrase numele și trăise cât de bine putuse: plăcintă și păpădie. Normală și liberă, deși, în realitate, întotdeauna i se păruse teatru. Totuși, de la vârsta de șaptesprezece ani încolo, Elazael era eul secret încuiat înăuntru, iar Eliza cea care trăia în afară – ca prințul și cerșetorul care schimbaseră locurile: unul împroprietărit, celălalt deposedat. Bineînțeles, prințul și cerșetorul, i se amintea acum, până la urmă reveniseră la locurile lor. Însă asta nu avea să i se întâmple ei. Ea nu avea să mai fie niciodată Elazael. Numai că știa că nu la asta se referise Dr. Chaudhary, așadar, cu reticență, încuviință cu un semn din cap.

— *Am fost* ea, îl corectă Eliza. Am plecat. Am fugit. Uram totul. Îi uram pe *ei*.

Trase adânc aer în piept. *Ura* nu era un cuvânt potrivit. Nu *exista* un cuvânt potrivit; nu era un cuvânt destul de mare pentru trădarea pe care Eliza o simțea, privind înapoi la copilăria ei cu înțelegerea de adult, pentru cât de grav fusese abuzată și exploatată.

Începând de la vârsta de șapte ani. Revenită acasă de la spital cu un peacemaker și o nouă groază, atât de mare, încât îi

întrecea chiar și frica de mama ei. Din primul moment în care „darul” ei se făcuse cunoscut, ea devenise focarul tuturor energiilor și speranțelor cultului.

Atingerile permanente. Atât de multe mâini. Nicio suveranitate asupra ei înseși, niciodată. Și ei își mărturiseau păcatele la ea, o rugau pentru iertare, spunându-i lucruri pe care niciun copil de șapte ani n-ar fi trebuit vreodată să le audă, darămite să le pedepsească. Lacrimile îi erau colectate în sticluțe. Iar prima ei sângerare menstruală? Nu putea să se gândească la episodul acela, era încă o rușine mult prea usturătoare, cu toate că se întâmplase cu jumătate din viața ei în urmă. Și apoi mai era și somnul.

La douăzeci și patru de ani, Eliza încă nu-și petrecuse noaptea cu un iubit. Nu putea suporta să aibă pe nimeni în aceeași cameră cu ea. Timp de zece ani fusese obligată să doarmă pe un podium în mijlocul templului, cu congregația înghesuită la baza lui. Dumnezeule. Respirațiile șuierătoare, plânsetele, sforăiturile și tușitul. Șoaptele. Ba chiar, uneori, în toiul nopții, gâfâitul ritmic, în tandem, pe care ea nu-l înțelesese decât mult mai târziu.

N-avea să fie niciodată în stare să-și șteargă toate amintirile despre răsuflările colective, nedorite, ale zecilor de persoane care o înconjurau în timpul nopții.

Așteptau ca visul s-o viziteze pe ea. Sperau la asta. Se rugau. Vulturi, flămânzi după resturile terorii ei. Dacă nu puteau avea visul ei înșiși, voiau să fie aproape de el. De parcă țipetele ei ar fi putut împărtăși mântuirea sau, mai bine, de parcă poate, doar poate, ar fi putut erupe, liber, din ea – visul, monștrii, *groaznic și groaznic și groaznic în vecii vecilor*; *amin* – și să-și reverse anihilarea, întru nenorocirea păcătoșilor de pretutindeni și întru glorificarea celor aleși: ei înșiși.

De parcă Eliza ar fi putut fi adevărata fântână a apocalipsului.

Gabriel Edinger primise înghețată de coșmar, iar ea primise *aceea*.

— Și acum încă. Și acum îi mai urăsc, zise ea, cam cu prea multă fervoare.

Dr. Chaudhary își pusese ochelarii la loc, iar ochii lui erau circumspecți, în spatele lor. Când vorbi, vocea lui avea delicatețea rezervată adresării celor cu minte zdruncinată.

— Ar fi trebuit să-mi spui, zise el, cu o privire la Dr. Amhali.

Își drese glasul, evident stingherit.

— Asta ar putea fi considerat un… un conflict de interese, Eliza.

— Ce? Nu e niciun conflict. Sunt om de știință.

— *Și* un înger, zise doctorul marocan cu un surâs batjocoritor.

Cine surâde batjocoritor? se întrebă Eliza, confuz. Ea credea că era ceva ce numai personajele din cărți făceau.

— Noi nu suntem… vreau să spun *ei* nu sunt. Ei nu pretind că *ar fi* îngeri, zise ea, neștiind de ce căuta să dea explicații în numele lor.

— Mă scuzi, bineînțeles că nu.

Dr. Amhali era tot un sarcasm glacial.

— *Descendenți ai*. Oh, și incarnări ai, să nu uităm.

O înjunghie cu o privire ascuțită.

— Viziuni apocaliptice, draga mea? Spune-mi, încă le mai ai?

Întrebase de parcă ar fi fost mai rău decât absurd, de parcă noțiunea în sine profana religia decentă și trebuia pedepsită.

Simți că se face mică, se strânge în fața dublei acuzații și a disprețului. Să dispară. Nu era Eliza, în clipa asta, în cortul ăsta, în ochii acestor oameni. Ea era Elazael. *Eu nu sunt ea*; *eu sunt eu*. Cu câtă disperare voia să creadă asta.

— *Am lăsat toate astea în urmă*, zise ea. *Am plecat*.

Ultima parte o spusese apăsat, pentru că ei încă i se părea simplu. *Am plecat*. *Asta nu înseamnă ceva*?

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine, zise Dr. Chaudhary.

Nu că ar fi fost un lucru total nepotrivit de spus. În alte împrejurări, conversația asta ar fi putut ajunge acolo, la compătimirea lui legitimă în fața poveștii vicisitudinilor ei. De bună seamă, naibii, că fusese greu pentru ea. Nu avea nimic, nici bani, nici prieteni, nicio cunoștință despre mersul lumii. Nimic decât creierul și voința ei, cel dintâi lamentabil de neglijat – nu i se dăduse o educație – și cea de-a doua atât de des pedepsită încât devenise anemică. Nu îndeajuns de anemică. *Să-mi pupi voința*, ar fi putut ea să-i zică mamei sale. *N-o să mă domesticești niciodată*.

Însă în *aceste* circumstanțe și cu tonul cu care el o spusese – care afectase delicatețea, care afișase cu superioritate indulgența – nu era lucrul *potrivit* de spus, totuși.

— Greu? replică ea. Și Big Bang a fost doar o explozie.

Îi spusese asta noaptea trecută, în glumă. Zâmbise ironic și el chicotise. O spuse în același spirit, acum… mă rog, oarecum… dar Dr. Chaudhary își ridică mâinile într-un apel la calm.

— Nu-i nevoie să fii supărată, zise el.

Nu era nevoie să fie supărată? Nu era *nevoie*. Ce însemna măcar asta? Niciun *motiv*? Pentru că Elizei i se părea că avea o grămadă de motive. Devenise victimă a unei înscenări și fusese exclusă. Anonimitatea ei greu câștigată îi fusese smulsă, credibilitatea ei profesională din acest moment înainte avea să fie amestecată cu istoria pe care ea se străduise atât de mult s-o ascundă, ca să nu mai pomenim de această nocivă acuzație și de neplăcerile pe care i le putea crea, ramificațiile legale ale încălcării înțelegerii de confidențialitate și… la naiba, repercusiunile violente din partea lumii. Dar motivul cel dintâi se vedea tocmai în acest cort de protecție, în compania a doi indivizi îngâmfați porniți să o trateze ca pe resturile căzute la tăiere dintr-un carton al unei victime de mult pierdute.

În mod reflex aruncă o privire la ecranul laptopului care arăta ruinarea ei. Încremenise pe fotografia aceea veche a ei, cu același titlu de demult: COPILA PROFET DISPĂRUTĂ, SE BĂNUIEȘTE UCISĂ DE CULT.

— Nu sunt supărată, zise ea, după o serie de respirații măsurate.

— Nu te învinuiesc pentru cine ești, Eliza, zise Anuj Chaudhary. Nu ne putem schimba originea.

— Ei bine, mărinimos din partea dumneavoastră.

— Dar probabil e timpul ca acum să cauți ajutor. Ai trecut prin atât de multe.

Și atunci lucrurile au început s-o ia la vale. El încă avea mâinile ridicate, în semn de hai-să-nu-ne-pripim, iar Eliza doar se uita la el. Despre ce era vorba? Se purta de parcă ea ar fi fost isterică și, pentru o secundă, o făcu să se îndoiască de ea însăși. Își ridicase, oare, vocea? Avea ochii căscați și fremăta din nări ca vreun lunatic? Nu. Ea doar stătea acolo, cu brațele pe lângă corp, și ar fi jurat pe orice se jură – dacă *exista* ceva pe care să merite să juri – că nu arăta a nebună.

Nu știa cum să reacționeze. Îi stârnea un bizar sentiment de neajutorare să fie pusă în fața unui asemenea răspuns exagerat.

— Ajutor aș avea nevoie ca să dovedesc că nu eu am făcut asta, zise ea.

— Eliza. Eliza. Nu asta contează acum. Hai să te ducem acasă și să ne facem griji pentru asta mai târziu.

Inima începu să-i bubuie în urechi. Era mânie, era frustrare și mai era și altceva în plus. Liberă ca păpădia, își aminti ea. Normală ca plăcinta. Ei bine, poate nu chiar normală. Poate niciodată normală, dar liberă avea să fie. Se uită la mentorul ei, acest om demn, cu rațiune și intelect deosebite, care stătea lângă ea ca un soi de model al iluminării omenești și îi simți ipocrizia apăsând în balanță contra adevărului ei – contra noii ei cunoașteri – și aici nu încăpea îndoială.

— Nu, zise ea, și își auzi tonul vocii, devenită fără vlagă și alunecoasă cu propria rușine, așa că și-o scutură de toată slăbiciunea. Hai să ne facem griji pentru asta *acum*.

— Nu cred că...

— Oh, ba credeți din plin. Dar greșiți.

Un semn din mână spre laptop și tot ce reprezenta el cu imaginea imortalizată din emisiunea de știri.

— Morgan Toth a făcut asta. Gândiți-vă mai bine. Adevărul e atât de departe de el, încât nu m-aș aștepta să-l priceapă vreodată. O fi el iute de minte, dar e o baltă fără adâncime. *Dumneavoastră*, pe de altă parte.

Din nou el încercă să intervină și din nou Eliza îl reduse la tăcere.

— Mă așteptam la mai mult de la dumneavoastră. Aveți *dumnezei* care vi se plimbă pe holurile „palatului mintal”.

Puse niște ghilimele exagerate în aer, în jurul expresiei.

— Și aceștia încearcă să nu se ciocnească de... cum era? Delegații Științei, astfel încât să rămână în relații prietenești pe acolo. Într-atât de deschis la minte sunteți dumneavoastră, nu-i așa? Iar acum ați *văzut* îngeri și ați *atins* himere.

Himere. Cuvântul îi venise, la fel ca și *puterile cerești*: o carte întoarsă cu fața în sus.

— Știți că sunt reali. Și știți – cu siguranță că știți – că, indiferent de unde au venit, *au mai fost aici și înainte*. Toate miturile și poveștile noastre au o origine reală, fizică. Sfincși. Demoni. Îngeri.

El se încrunta, ascultând.

— Însă ideea că *eu* aș putea descinde din vreunul? Ei, *asta* e nebunie! Expediați-o pe Eliza acasă, să primească niște ajutor, și pentru Dumnezeu, țineți-o naibii afară din palatul meu mintal!

Râse, fără bucurie.

— Nu aveți nevoie de oameni ca mine aici, nu-i așa? Cine a mai auzit de un înger negru, oricum? Și *o femeie*, pe deasupra. Asta trebuie să fie tare greu pentru *dumneavoastră*, doctore.

El clătină din cap. Arăta îndurerat.

— Eliza. Nu-i așa.

— Îți spun eu „cum e”, zise ea, dar se opri o clipă.

Se întreba dacă într-adevăr avea s-o facă. S-o spună. Aici. Acestor oameni ipocriți și gata să se îndoiască. Se uită de la unul la celălalt, de la Dr. Chaudhary, consternat, îndurerat și… jenat pentru *ea* – pentru amăgirea ei, pentru trista ei demonstrație –, la Dr. Amhali, tremurând de dispreț. Nu era chiar cel mai grozav auditoriu pentru o revelație, dar, la urma urmei, nu mai conta. Noile convingeri ale Elizei crescuseră peste puterea de ascundere.

— Cei din familia mea, zise ea, sunt niște oameni nenorociți, cruzi, nemiloși, și n-am să-i iert niciodată pentru ce mi-au făcut, dar… au avut dreptate.

Își ridică sprâncenele și se întoarse spre Dr. Amhali.

— Și, da, încă am viziuni și le urăsc. N-am vrut să cred în niciuna dintre ele. N-am vrut să fac parte din asta. Am încercat să scap de ea, dar nu contează ce vreau eu, pentru că *sunt*. Curios, nu-i așa? Soarta mea e ADN-ul meu.

Înapoi, spre Dr. Chaudhary:

— Asta ar trebui să-i țină pe delegații Științei și ai Credinței destul de ocupați să se contrazică pe holuri. *Sunt* descendenta unui înger. E afurisitul meu de destin genetic.

47. Cartea lui Elazael

Nu s-a schimbat nimic ca urmare a răbufnirii ei, după aceea. După ce au dus-o prin sit ca pe un făptuitor capturat, cu toți ochii sfredelind-o, răutăcioși și dezaprobatori. După ce au suit-o într-o mașină și au trântit portiera și au ordonat ca ea să se întoarcă la Tamnougalt, unde să aștepte ca s-o escorteze acasă. Era un drum de vreo două ore cu mașina, prin peisajul ofilit presaharian al Văii Drâa care o înconjura din toate părțile, iar ea

nu avea nimic cu care să-și ocupe mintea, în afară de ciudatul ei șuvoi de exaltare și indignare.

Mă rog, nimic, doar asta și… toate lucrurile știute și îngropate.

Toate lucrurile numeroase și revenind la viață. Un colț ieșit într-o vale inundabilă – poate un butoi sau poate o lume. Tot ce trebuia să facă era să sufle praful de deasupra. Eliza începu să râdă. Acolo, pe bancheta din spate a mașinii, râsul se revărsa din ea ca un limbaj nou. Mai târziu, când agenții guvernamentali au venit s-o preia, șoferul avea să-l raporteze ca un preambul la explicarea celor ce s-au întâmplat după aceea.

Când s-a *oprit* din râs.

•••

Odinioară, în „zilele bune de demult”, când ea nu avea nicio altă grijă decât să construiască o armată de monștri într-un uriaș castel de nisip în sălbăticie, Karou condusese, periodic, un camion ruginit peste pământul cu hârtoape și pe drumurile lungi și drepte ca să ajungă la Agdz, cel mai apropiat orășel, în care putea, cu părul acoperit de un hijab, să treacă neobservată când cumpăra provizii. Saci plini de cușcuș, lăzi peste lăzi de legume, pui rahitici, greu de mestecat, și un corn al abundenței de smochine uscate și caise.

Se uita în jos la Agdz, acum, din cer. Cu totul neremarcabil. Trecu peste el, simțind presiunea celorlalți din urma ei, și continuă să înainteze. Destinația lor se afla puțin mai departe și era, întrucâtva, ceva mai deosebită. Zări mai întâi pâlcul de palmieri, o oază, verdele la fel de surprinzător ca vopseaua vărsată pe pământul maroniu. Și acolo, între palmieri, ziduri de lut prăbușite, atât de asemănătoare zidurilor de pământ prăbușite pe care tocmai le lăsaseră în urmă. Un alt kasbah. Tamnougalt. Exista și un hotel, își aducea aminte Karou, genul răsărit în nicăieri, care avea să le îngăduie o pauză liniștită micului lor grup ciudat, deși nu atât de izolat încât să nu găsească lucrurile de care aveau nevoie.

— Nu putem să intrăm împreună acolo, zise ea. Ar trebui să aibă internet și prize. Dușuri, paturi, apă. Mâncare.

Micile lor umbre ca fluturii deveniră mai mari când aterizară să le întâlnească și se așezară la adăpostul palmierilor, renunțând la vraja de invizibilitate. Karou se uită mai întâi la prietenii ei. Zuzana și Mik arătau slăbiți și deshidratați, transpirați și cu urme de arsuri de soare – *Notă pentru ea însăși*:

poți să te arzi la soare și când ești invizibil –, dar mai grave erau încordarea săpată adânc în expresiile lor și tulburătoarea lipsă de energie a privirilor lor, care-i făceau să pară desprinși, nu cu totul prezenți. Profund zdruncinați.

Ce le făcuse, aducându-i în război?

Pe urmă, se uită la Virko, încă temându-se de ce avea să vadă în ochii lui Akiva. Virko, locotenent al Lupului și unul dintre cei care o lăsaseră singură, în puț, cu el. Singurul care se uitase înapoi, e adevărat, și cu toate acestea plecase. De asemenea, el le salvase viețile Zuzanei și lui Mik. Era loial și călit, obișnuit cu rigorile zborului și ale bătăliei – fără arsuri de soare sau oboseală, dar și pe fața lui se citea încordarea și șocul. Și, în plus, rușinea, observă Karou. Era mereu acolo, de când cu puțul, ori de câte ori îl vedea.

Ea se uită la el, cu ceea ce spera că era o privire directă și clară, și dădu din cap. Iertare? Recunoștință? Camaraderie? Nu prea știa. El îi răspunse la fel, totuși, cu o solemnitate aproape ceremonioasă, iar apoi, în sfârșit, Karou se întoarse spre Akiva.

Nu se uitase cu adevărat la el de când cu portalul. Îl văzuse, în scurte momente, fără vraja invizibilității și fusese, în fiecare secundă, conștientă de prezența lui, dar nu se uitase, nu la fața lui, nici în ochii lui. Îi era frică și… avea dreptate să-i fie frică.

Durerea lui era nedeghizată, atât de crudă încât îi făcea propria durere să-i vibreze chiar la suprafață, destul de pură pentru un tribut, dar nu asta era partea cea mai rea. Dacă ar fi fost numai durerea, ar fi găsit o cale să se ducă la el, să-l ia de mână, cum făcuse de partea cealaltă a portalului, sau chiar să ajungă la inima lui, cum o făcuse în peșteră. *Noi suntem începutul*.

Dar… *începutul* a ce? se întreba Karou, dezolată, pentru că în ochii lui Akiva era și furie, dar și o implacabilitate greu de confundat. Era ură și era răzbunare. Era înspăimântător și o îngheță în loc. Când dăduse prima oară cu ochii de el, în Jemaa din Marrakech, el fusese absolut rece. Inuman, neîndurător. Ceea ce văzuse atunci la el fusese răzbunarea ca un obicei și furie răcită de ani de amorțire.

Mai târziu, în Praga, văzuse omenescul reîntorcându-se la el, ca un dezgheț scoțând la iveală o inimă. La momentul acela, nu fusese în stare să aprecieze pe de-a întregul faptul, pentru că nu înțelesese ce însemna sau *din* ce anume se întorsese el, dar

acum putea. El revenise la viață – Akiva pe care îl cunoscuse ea cu mult timp în urmă, atât de plin de viață și de speranță – sau, cel puțin, începuse să revină. Încă nu-l văzuse zâmbind așa cum o făcea odinioară, un zâmbet atât de frumos încât lumina ca soarele și o făcea să se simtă îmbătată de dragoste, deopotrivă amețită și ferm, perfect, cu recunoștință conectată cu lumea – pământ și cer și bucurie și *el*. Orice altceva pălea pe lângă sentimentul acela. Rasa nu însemna nimic, iar trădarea era doar un cuvânt.

Tocmai începuse să simtă că zâmbetul acela ar fi fost din nou posibil, ca și să aibă senzația de potrivire fără efort, dar, uitându-se acum la Akiva, posibilitatea părea din nou foarte departe, la fel și el.

După cum înțelesese ea, existaseră mii de soldați Bastarzi nu mai de mult decât anul trecut, iar efortul final de război redusese numărul acela la cei pe care îi văzuse ea în peșterile kirine. Akiva îndurase asta, îi supraviețuise, și apoi îndurase și supraviețuise și morții lui Hazael, iar acum era aici, în siguranță, în timp ce probabil – posibil – îi pierduse pe toți ceilalți.

Ceea ce vedea Karou la el era răzbunare încă fierbinte ca lava și era greșită, nu la asta trebuia să ajungă, dar părea… inevitabilă. Brimstone îi spusese, chiar înainte de execuție „Să rămâi cinstit în fața răului e o dovadă de tărie”, dar probabil, gândi Karou, cu amărăciune în inimă, însemna să te aștepți la prea mult. Poate că tăria aceea însemna să ceri prea mult de la oricine.

Senzația de pe jumătate moartă încă n-o părăsise. Se simțea strivită sau golită pe dinăuntru. Din nou.

Se întoarse spre prietenii ei și, făcând un efort, vorbi, aproape fără intonație.

— Ați putea să vă duceți voi doi și să luați o cameră? Poate c-ar fi mai bine dacă noi, ceilalți, nu suntem văzuți.

Se gândi – speră – că Zuzana avea să facă vreun comentariu sarcastic la acestea sau să sugereze să intre călare în spinarea lui Virko drept pe poartă ori ceva de genul ăsta, dar ea nu zise nimic. Dădu doar din cap.

— Îți dai seama, întrebă Mik, într-un efort fățiș de a trezi un pic de Zuzanism în Zuzana, că acele trei dorințe ale noastre sunt pe cale să se îndeplinească? Nu știu dacă au tort de ciocolată aici, dar…

Zuzana îi tăie vorba.

— Îmi schimb dorințele, oricum, zise ea și le numără pe degete. Prima: prietenii noștri să fie în siguranță. A doua: Jael să cadă mort și, a treia…

Indiferent ce voia să spună mai departe, nu reuși. Karou n-o văzuse niciodată pe prietena ei arătând atât de pierdută și de fragilă. Interveni:

— Dacă nu include mâncare, îi reaminti ea Zuzanei, cu blândețe, atunci e o minciună. Cel puțin, așa mi s-a spus mie.

— Bine.

Zuzana trase adânc aer în piept, adunându-se.

— Atunci chiar mi-ar prinde bine niște pace a lumii la cină.

Era toată numai ochi întunecați și intensitate. Ceva din ea pierise. Karou observă și regretă. Războiul face asta, n-ai încotro. Realitatea te asediază. Portretul tău înrămat al vieții este spart și unul nou ți-e pus în brațe. E urât și nici măcar nu vrei să te uiți la el, darămite să-l atârni de perete, dar n-ai de ales, odată ce știi. Odată ce știi cu adevărat.

Și cine avea să fie Zuzana, acum, că știa?

— Pacea lumii la cină, cugetă Mik, scărpinându-și tuleiele de barbă. Asta vine cu cartofi prăjiți?

— Ar fi *bine* s-o facă, zise Zuzana, sau am s-o trimit naibii *înapoi*.

•••

Numele îngerului femeie era Elazael.

Biserica fondată de descendenții ei – și au preferat termenul de *biserică* în locul celui de *cult*, firește – se numea Legământul lui Elazael și fiecare fată născută pe linia de sânge era botezată Elazael. Dacă, apoi, până la pubertate, „darul” nu i se manifesta, era rebotezată cu alt nume. Eliza fusese singura, în ultimii șaptezeci și cinci de ani, care să rămână cu el și adesea se gândise că lucrul cel mai rău din toate – cireașa de pe tort al îngrozitoarei sale copilării – era invidia celorlalți.

Nimic nu sclipește în ochi ca invidia. Puțini puteau ști asta la fel de bine ca ea. Trebuia să fie ceva special să crești știind că oricare dintre membrii familiei tale lărgite probabil te-ar fi ucis și te-ar fi mâncat, dacă așa ar fi putut dobândi „darul” pentru el însuși, ca Renfield[4].

---

[4] Personajul alienat, din romanul lui Bram Stocker, *Dracula*, care mănâncă animale vii din convingerea că forța lor vitală i-o va spori pe a lui.

Legământul a fost matriarhal, iar mama Elizei era înalta preoteasă, la vremea aceea. Convertiții erau numiți „verișori”, în vreme ce rudele de sânge – venerați chiar dacă nu aveau „darul” erau „eliuzi”. Acesta era numele, în textele sacre străvechi, dat urmașilor mai bine-cunoscuților „nefilimi”, care fuseseră primii născuți din unirea îngerilor cu oamenii.

Era notabil că, în scriptura despre nefilimi, și cea biblică și cea apocrifă, toți îngerii erau bărbați. *Cartea lui Enoch* – un text canonic numai pentru evreii din Etiopia – povestește despre conducătorul îngerilor căzuți, Samyaza, poruncindu-le practic celor o sută nouăzeci și nouă de frați căzuți să se pună pe treabă.

„Faceți-ne copii”, a comandat el, iar ei l-au ascultat și nu s-a făcut nicio mențiune despre ce părere au avut femeile despre asta. Nesurprinzător în scrierile vremii, mamele aveau toată puterea de inovație, iar progeniturile care au răsărit din pântecele lor – acompaniate, presupunem noi, de extrem disconfort – au fost uriașii și „mușcătorii”, ce-o fi însemnat asta, pe care mai târziu Dumnezeu l-a însărcinat pe Gabriel să-i nimicească.

Și poate că a făcut-o. Poate că existaseră, cu toții: Gabriel și Dumnezeu, Samyaza și echipajul său și enormii copii mușcători. Cine știe? Eliuzii respingeau *Cartea lui Enoch* ca fiind absurdă, ceea ce era cumva ciobul râzând de oala spartă, fusese întotdeauna Eliza de părere, dar nu asta făceau religiile? Se uită urât una la alta și declară: „Credința mea fără dovezi e mai bună decât credința ta fără dovezi. Oftică-te”.

Mai mult sau mai puțin.

Legământul avea propria scriptură: *Cartea lui Elazael*, bineînțeles, potrivit căreia nu fuseseră două sute de îngeri căzuți. Fuseseră *patru*, dintre care două femei, dintre care una care ne interesează. Victime ale corupției în rândurile superioare ale îngerilor, au fost mutilați și aruncați pe nedrept din Ceruri, în urmă cu o mie de ani. Ce se întâmplase cu ceilalți trei Căzuți sau dacă procreaseră și ei nu se știa, dar Elazael, în ceea ce o privește, conviețuind cu un soț uman, a fost fertilă și s-a înmulțit.

(Ca o notă aparte, spune multe despre copilăria izolată a Elizei și despre educația din copilărie – sau lipsa acesteia – faptul că abia când era adolescentă a învățat că organismul de

guvernământ al Statelor Unite se numea „Congres”. În lumea ei, însemna actul care ducea la „procreare”. Cuplare. Fructul șalelor. *Împreunare*. Prin urmare, *congres*[5] încă suna sexual pentru ea de fiecare dată când îl auzea – ceea ce, trăind în Washington D.C., însemna adesea.)

În *Cartea lui Elazael*, spre deosebire de patriarhala *Carte a lui Enoch*, sau *Geneza*, dacă vreți, îngerul nu era *dătătorul* de sământă, ci primitorul. Îngerul era mama, era pântecele și, mulțumită naturii sau culturii, progeniturile ei n-au fost monstruoase.

Cel puțin, nu fiziologic.

Cartea lui Elazael n-a fost scrisă decât la sfârșitul secolului al optsprezecelea – de către un sclav eliberat pe nume Seminole Gaines, care s-a căsătorit în clanul matriliniar și a devenit cel mai charismatic evanghelist al acestuia, crescând biserica, la nivelul ei maxim, până la opt sute de credincioși, mulți dintre care erau, de asemenea, sclavi eliberați. Despre îngerul femeie Elazael, el a scris că era „neagră ca abanosul, iar miezul ochilor era alb ca focul stelelor”, deși, trăind la opt sute de ani după ea, el cu greu putea fi o sursă ireproșabilă. În afară de această erezie enormă – un înger mamă negru; nu, chiar mai mult: un înger căzut și mamă și negresă pe deasupra – cartea era, în sine, destul de ortodoxă, îndeajuns de acceptabilă cât să fi fost aproape rezultatul unei ședințe epice de poezie magnetică, ediția Biblie.

Știți, dacă poezia magnetică ar fi existat în secolul al optsprezecelea. Sau ușile frigiderelor.

În orice caz, ceea ce Eliza voia să știe despre moștenirea ei nu se putea găsi în *Cartea lui Elazael*. Cel puțin, nu în ediția aceea. Adevărata carte a lui Elazael era în ea însăși.

Ea... o conținea. Nu în sânge, deși numai cei de sânge o aveau. Era, de fapt, codată în firul vieții ei, acea legătură care unea sufletul de corp și care nu se găsea pe nicio planșă anatomică desenată vreodată în lumea asta. Ea nu știa asta, nici măcar când cădea cu capul înainte drept în miezul lucrurilor, pe bancheta din spate a unei mașini mergând pe un drum lung și drept.

Chiar în inima nebuniei care-i revendicase pe absolut toți „profeții” de dinaintea ei.

---

[5] În limba engleză, *congress* înseamnă și contact sexual.

48. Foame

Nu existau cartofi prăjiți la Tamnougalt și, în ceea ce Zuzana consideră o flagrantă încălcare a legilor ospitalității, nu exista nici ciocolată – decât în forma lichidă, mai exact, iar ciocolata caldă nu putea să o împace acum. Dar, dacă redevenise ea însăși îndeajuns cât să tânjească după lucrurile astea, *nu* redevenise destul de ea însăși cât să se plângă din cauza lor.

Și nu voi mai fi niciodată aceeași, gândi ea posomorâtă, stând la umbră pe terasa acoperișului acestui nou kasbah. Mă rog, nu nou, evident. Nou pentru ea. Era ciudat să vezi oameni umblând pe aici în papucii lor grozavi de piele, simțindu-se ca acasă în acest loc care ei îi amintea atât de mult de „castelul monștrilor”. Avea în plus doar câteva înflorituri de confort, cum ar fi tobele berbere și niște perne uriașe pe covoare prăfuite, sfeșnice groase purtând urmele multor ani de ceară scursă. Ah, și electricitate și apă curentă. Civilizație, oarecum.

Deși Zuzana se cam îndoia că apa curentă ar fi putut *vreodată* să concureze cu bazinele termale din peșterile kirine în materie de spectaculos. După ce Karou îi lăsase singuri pe ea și pe Mik, își îngăduise să lunece într-o visare cu ochii deschiși despre a-i duce pe oamenii de pe Pământ în peșteri – nu turiști amatori de aventuri riscante, ci oameni care aveau nevoie și meritau – pentru „apele tămăduitoare”. Ar fi fost transportați pe spinările vânătorilor de furtuni și ar fi dormit pe blănuri proaspete, în vechile locuințe ale tribului. Lumină de la lumânări și muzică, un banchet sub stalactitele cavernei principale. Închipuie-ți, să poți să dai cuiva experiența asta. Iar Zuzanei nici măcar nu-i plăceau oamenii! Probabil se contaminase de cumsecădenia lui Mik, vrând-nevrând.

Pentru moment, aveau terasa acoperișului numai pentru ei. Ceilalți erau jos, în cameră, ascunzându-se, dormind sau făcând cercetări. Mik și Zuzana se însărcinaseră să procure mâncare, iar acum stăteau cu meniurile desfășurate înaintea lor pe o mușama.

Nu vorbiseră deloc despre bătălie. Ce ar fi fost de spus? *Hei, Virko sigur l-a sfâșiat pe îngerul ăla, nu? Ca și când ar fi fost un pui înăbușit la cuptor, gata să se desprindă de pe oase*. Zuzana nu voia să vorbească despre asta și nu voia să vorbească nici

despre alte lucruri pe care le văzuse în timp ce scăpau din ambuscadă sau să compare observațiile și să afle dacă și Mik le văzuse. Le-ar fi făcut și mai reale, dacă le-ar fi văzut și el. De pildă, dacă îl văzuse pe Uthem, al cărui colier de reînviere îl înșirase cu mâinile ei, năpădit de șase dominioni. Și pe Rua, smilodonul care o dusese în spate pe Issa prin portal. Și pe câți alții?

— Știi ceva? zise Zuzana.

Mik își ridică ochii, întrebător.

— O să mă plâng. De ce să te mai deranjezi să trăiești, dacă nu te poți plânge de absența ciocolatei? Ce viață ar mai fi aia?

— Una palidă, zise Mik. Dar care absență a ciocolatei? Asta ce are? arătă el spre meniu.

— Nu te pune cu mine.

— N-aș glumi niciodată despre ciocolată, zise el, cu mâna la inimă. Uite. Ai sărit o pagină.

Într-adevăr. Și iat-o acolo, negru pe alb în meniul lui Mik, scrisă frumos, la fel ca toate celelalte lucruri din meniu, în cinci limbi, ca și când cuvântul *ciocolată* nu ar fi fost universal înțeles.

gateau au chocolat
torta di cioccolato
pastel de chocolate
schokoladenkuchen
chocolate cake

Dar apoi chelnerul veni să le ia comanda și, când ea zise:

— Mai întâi, o să ne luăm prăjitura asta cu ciocolată și o s-o mâncăm până pregătiți celelalte lucruri, bine?

Omul le spuse – cu ceea ce i se păru Zuzanei ca o categoric inadecvată etalare de regret – că nu mai aveau.

… *zgomot alb*…

Însă acesta fu momentul când Zuzana simți natura schimbării din ea însăși ca o certitudine, pentru că nu a fost mare scofală. Liniile ei de context fuseseră retrasate și cea pentru „Mare Scofală” o ștersese la mama dracului.

— Ei bine, mare păcat, zise ea, dar cred că o să supraviețuiesc.

Mik își înălță sprâncenele.

Comandară și cerură ca mâncarea să le fie adusă direct în camera lor – iar chelnerul verifică de trei ori cantitățile de chebapuri și tajine, lipii și omlete, fructe și iaurturi.

— Dar e destul pentru… douăzeci de oameni, le atrase el atenția de mai multe ori.

Zuzana îl privi drept în ochi.

— Îmi este *foarte* foame.

•••

Eliza nu mai râdea. Ci… vorbea. Într-un fel.

Șoferul era la telefon, strigând să fie auzit peste vocea ei, în timp ce gonea nebunește pe drumul drept și lung.

— Ceva nu e în regulă cu ea! răcni el. Nu știu! N-o auziți? Răsucindu-și brațul în urmă ca să țină telefonul mai aproape de delirul ei, pierdu o clipă controlul volanului, deviind în marginea drumului și înapoi, cu scârțâit de roți.

Fata de pe bancheta din spate stătea cu spatele foarte drept, cu ochii sticloși privind fix, vorbind fără încetare. Șoferul nu recunoștea limba. Nu era arabă, franceză sau engleză, și ar fi putut identifica germana, spaniola sau italiana, dacă le-ar fi auzit. Asta era altceva, nespus de nepământeană. Unduia în sonorități de flaut, susura și plutea, iar tânăra aceasta, rigidă, cuprinsă de un soi de… catatonie… perora de parcă era posedată, mișcându-și brațele înainte și înapoi, ca într-un vis, cu mișcări de înot subacvatic.

— Auziți asta? strigă șoferul. Ce ar trebui să fac cu ea?

Arunca înnebunit priviri când la drumul din față, când la imaginea ei din oglinda retrovizoare, și i-au trebuit… trei, patru sau cinci astfel de du-te-vino-uri, până să-și întoarcă, în sfârșit, capul, nevenindu-i să creadă, ca să-și confirme că vedea într-adevăr ceea ce oglinda retrovizoare îi arăta.

Mâinile Elizei vâsleau ușor înainte și înapoi prin aer de parcă ar fi plutit.

Pentru că plutea.

El călcă brusc frâna.

Eliza se izbi de speteaza scaunului din fața ei și căzu la podea. Vocea i se curmă și mașina dansă pe drum, pierzând direcția, urcând pe margine cu o smucitură violentă care îi făcu trupul inert al Elizei să ricoșeze între scaune un lung și dureros moment, în timp ce șoferul se lupta disperat să repună vehiculul înapoi pe șosea. Reuși, în cele din urmă, și opri cu scrâșnet de

roți, sărind din mașină în norul de praf pe care-l stârnise ca să deschidă portiera ei.

Era inconștientă. El o zgâlțâi de un picior, panicat.

— Domnișoară! Domnișoară!

El era doar un șofer. Nu știa ce să facă în cazul femeilor nebune, asta îl depășea cu mult, și acum poate că o omorâse…

Ea se mișcă.

— *Alhamdulillah*, șopti el cu sufletul la gură. *Lăudat fie Domnul*.

Însă lauda lui nu dură mult. De îndată ce Eliza se ridică în capul oaselor – cu sângele șiroindu-i din nas, roșu-intens și gros, peste gură și pe bărbie – reintră drept în delirul ei nepământean, a cărui sonoritate, avea să susțină mai târziu șoferul, îi sfâșia sufletul omului.

•••

— Roma, zise Karou, de îndată ce Zuzana și Mile se întoarseră în cameră. Îngerii sunt în Cetatea Vaticanului.

— Păi, asta pare logic, răspunse Zuzana, preferând să nu dea glas primului ei gând, care avea legătură cu fericita abundență de ciocolată din Italia. Și au obținut ceva arme, până acum?

— Nu, zise Karou, dar părea îngrijorată.

Mă rog. Îngrijorată era numai unul dintre felurile în care arăta. Adăugați pe listă: copleșită, epuizată, demoralizată și… singură. Avea din nou postura aceea de „pierdută”, cu umerii aduși înainte și capul plecat, iar Zuzanei nu-i scăpă faptul că stătea cu spatele la Akiva.

— Ambasadorii și secretarii de stat și mai știu eu cine au discutat până și-au dat duhul, continuă Karou. Unii în favoarea înarmării îngerilor, alții împotrivă. Aparent, Jael n-a făcut cea mai copleșitoare impresie. Totuși, grupurile private au făcut front comun ca să le promită sprijinul *și* arsenalele lor. Au încercat să obțină aprobarea ca să le facă oferta, dar până acum le-a fost refuzată – cel puțin, oficial. Cine știe cine a mituit pe careva din interiorul Vaticanului ca să-i dea de veste lui Jael. Unul dintre grupuri e cultul îngerului din Florida, care aparent are un depozit de arme gata pregătit.

Făcu o pauză, cântărindu-și cuvintele.

— Ceea ce nu sună deloc înfricoșător.

— Cum ai aflat toate astea? întrebă Mik.

— Falsa mea bunică, răspunse Karou, arătând spre telefonul ei, legat la o priză din perete. Ea are foarte multe conexiuni.

Zuzana știa despre falsa bunică a lui Karou, o nobilă belgiană care se bucurase de încrederea lui Brimstone ani mulți și care fusese singura dintre asociații lui cu care Karou avusese o adevărată relație de prietenie. Era nemaipomenit de bogată și, cu toate că Zuzana nu o întâlnise niciodată, nu simțea niciun pic de căldură pentru ea. Văzuse felicitările de Crăciun pe care ea i le trimitea lui Karou și erau la fel de personale ca acelea de la bancă – ceea ce era bine, mă rog, numai că Zuzana știa că prietena ei tânjea după mai mult și, de asemenea, ea voia să-i dea un pumn în gât oricui ar fi dezamăgit-o.

Ascultă numai cu jumătate de ureche ceea ce îi povesti Karou lui Mik despre Esther. Îl studia, în schimb, pe Akiva. El stătea pe pervazul adânc al ferestrei, cu obloanele trase în spatele lui, cu aripile vizibile, căzute și abia licărind.

Își încrucișară privirile o clipă și, după ce ei îi trecu primul șoc electric pe care întotdeauna îl avea când se uita la Akiva – trebuia să lupți cu propriul creier ca să-l convingi că era real; pe bune, așa era să te uiți la Akiva; creierul ei nu voia să facă decât *Pfui*, *evident e aranjat în Photoshop*, chiar și atunci când el era drept în fața ei – o tristețe grea puse stăpânire pe ea.

Nimic nu avea să fie vreodată ușor pentru aceștia doi. Curtea lor, dacă o puteai numi astfel, era ca a încerca să dansezi printr-o ploaie de gloanțe. Acum, când în sfârșit ajunseseră la un pas de o înțelegere, mâhnirea trăsese o nouă cortină între ei.

Nu poți să dai cortina la o parte. Mâhnirea persistă. Dar poți să dai năvală prin mijlocul ei, nu-i așa? Dacă trebuia să sufere, se întreba Zuzana, nu puteau măcar să sufere *împreună*?

Iar când se auzi bătaia în ușă – mâncarea lor – se gândi că poate asta avea să-i ajute. Cel puțin, prin proximitatea fizică.

— Numai puțin, strigă ea. Voi trei, în baie. Nu existați, mai știți?

Urmă o scurtă discuție în șoaptă, dacă n-ar fi putut să se facă invizibili și atât, dar Zuzana nici nu voi să audă.

— Unde o să pună mâncarea, cu o himeră imensă ocupând jumătate din podea, un înger cocoțat pe pervaz și o fată pe pat? Chiar dacă sunteți invizibili, tot mai aveți masă. Tot ocupați spațiu. Cum ar veni, *tot* spațiul.

Prin urmare, se retraseră și, dacă odaia era mică, baia era mult mai mică, iar Zuzanei i se păru potrivit să-i aranjeze înăuntru după voia ei, împingând-o pe Karou din spate și aruncându-i lui Akiva o privire imperioasă și o înclinare a capului care spunea *Tu urmezi*, înghesuindu-i astfel în duș și închizând ușa cabinei. Era, de altfel, singurul mod în care Virko ar fi încăput în baie. Totul era perfect rezonabil.

Închise ușa băii. Trebuia să se descurce singuri, mai departe. Nu putea ea face totul pentru ei.

49. O ofertă de sponsorizare

— Răbdare, răbdare.

Asta îl sfătuise Razgut pe Jael, cu o zi în urmă. *Răbdare*. Chiar și atunci simțise el însuși pișcătura nerăbdării. Acum, cu două zile trecute de la sosirea lor, era de-a dreptul junghi nesuferit. Îl desconsiderase pe Jael pentru așteptările lui, dar, în secret, începuse să se îngrijoreze.

Unde erau toate ofertele lor de sponsorizare? Să fi calculat el greșit? Acesta era în întregime planul lui. Doar să sosiți în glorie, zisese el, iar ei o să se dea peste cap să vă dea tot ce vreți. Oh, nu președinții, nu prim-miniștrii, nici măcar papa. Ei aveau să desfășoare toate covoarele roșii, asta da. Nu aveau să ducă lipsă de plecăciuni și găzduire aleasă, dar cei de la putere aveau să practice prudența când venea vorba despre înarmarea unei legiuni misterioase. Aveau să fie cercetări amănunțite. Supracontrol.

Comitete.

Oh, dați-mi un tiran măcelar pe jumătate nebun, gândi Razgut, când își epuizase toate resursele, *numai scăpați-mă de comitete*!

Însă, în timp ce președinții, prim-miniștrii și papii se întrețineau cu ei, curenții mai rapizi, mai întunecați ai lumii ar fi trebuit să treacă la acțiune. Grupurile private, țicniții, vânătorii de foc ai iadului, ahtiații după Ziua Judecății. Ei ar fi trebuit să se alinieze, să-și trimită ofertele, să plătească mitele, să facă să le parvină îngerilor mesajul lor indiferent cât i-ar fi costat. *Luați-ne*!

Luați-ne pe noi primii! *Ardeți lumea, biciuiți păcătoșii*, *numai luați-ne și pe noi cu voi*!

Lumea era plină de ei, chiar și într-o zi normală, deci unde erau toți aceștia? Să fi interpretat Razgut greșit povestea de dragoste a omenirii cu sfârșitul lumii? Să fi fost posibil ca procesiunea aceasta să nu-și atingă cu atâta ușurință scopul, cum socotise el?

Jael fusese prost dispus, plimbându-se ca un leu în cușcă prin suita de camere magnifice, alternând înjurăturile cu tăcerile de gheață. Dar, spre lauda lui, înjura cu voce joasă, nefăcând nimic „neangelic” care să zbârlească penele, cum ar veni, pioaselor sale gazde. Își juca rolul ori de câte ori era nevoie: când trebuia să pozeze în fața diplomaților, la festinuri, când trebuia să impresioneze. Biserica Catolică părea hotărâtă să răspundă procesiunii cu procesiune și, cu siguranță, colecția ei de costume a ieșit învingătoare. Dacă Razgut trebuia să mai suporte încă o ceremonie atârnând în spinarea lui Jael, ascultând un bătrân într-un costum bizar ținând un discurs monoton în latină, credea că avea să înceapă să urle.

Să urle și să se lase văzut, doar ca să facă lucrurile un pic mai incitante.

Așadar, cu o răvășire de mațe de… speranță… el observă curiosul dans cu picioare târșâite de timorare, executat în pragul ușii de unul dintre servitorii Palatului Papal.

Un pas înainte, un pas înapoi, brațele bătând pe lângă corp ca un pui de găină. Omul era unul dintre cei puțini îngăduiți să intre în camerele lor ca să-i servească și, până acum își ținuse ochii fixați în podea în prezența lor „sacră”. Razgut se gândise, în numeroase rânduri, că ar fi putut probabil renunța la invizibilitate și nimeni n-ar fi observat. Acesta era nivelul de discreție pe care-l afișau servitorii aceștia. Erau aproape ca stafiile, deși gândul la o asemenea viață de apoi îl umplea de fiere pe Razgut.

Sau probabil era prodigioasa performanță a bucătăriilor Palatului Papal care provocase răvășirea asta.

Nu se răsfățase cu atât de multă mâncare bogată de multe secole și găsea interesant că disconfortul intestinelor sale suprasolicitate încă nu-l silise să-și raționalizeze consumul. Probabil urma și asta, curând.

Sau probabil că nu.

Servitorul își drese glasul. Aproape că-i puteai auzi bătăile inimii din partea cealaltă a încăperii. Dominionii din gardă rămaseră nemișcați ca statuile, iar Jael se afla în camera privată, odihnindu-se. Razgut se gândi să vorbească. Oare o voce necorporală ar fi într-adevăr cel mai ciudat lucru ce i s-ar fi putut întâmpla acestui om ziua întreagă? Dar n-a fost nevoie s-o facă. Omul izbuti să-și adune oarece curaj și să înainteze grațios, scoțând un plic din buzunarul hainei sale imaculate și scrobite și punându-l jos, pe podea.

Un plic.

Câmpul vederii lui Razgut se îngustă asupra lui. Știa ce trebuia să fie și speranța lui se ascuți.

În sfârșit.

Sărim un minut înainte, totuși – servitorul plecat, Jael chemat și Razgut vizibil, întins peste masa cu bunătăți, cu plicul în mână – fără să trădeze nicio urmă din propria sa foarte adâncă ușurare și curiozitate. Doar culese un prosciutto subțire ca foaia de hârtie dintre suratele sale și se asigură că oferă o dovadă sonoră clară a delectării lui.

— Ei, ce zice?

Jael era nerăbdător. Jael era imperios. Jael era, gândi Razgut, la mila lui.

— Nu știu, răspunse el dezinteresat și, de asemenea, sincer.

Nu deschisese încă plicul.

— Este probabil o scrisoare de la un fan. Posibil o invitație la un botez. Sau o propunere de căsătorie.

— Citește-mi-o, porunci Jael.

Razgut făcu o pauză de parcă s-ar fi gândit la un răspuns, apoi trase un pârț. Schimonosindu-și fața, îl trase cu efort. Răsplata a fost slabă în rezonanță, dar măreață în miros, iar împăratul n-a fost amuzat. Cicatricea lui se făcu albă, cum se întâmpla atunci când era extrem de scos din sărite, și vorbi printre dinții încleștați, ceea ce, într-o notă pozitivă, *chiar* ajută să nu mai împroaște cu salivă.

— Citește-mi-o, repetă el cu voce ucigător de liniștită.

Razgut se socoti la un pas distanță de o bătaie. Dacă dădea curs poruncii lui acum, ar fi putut să se scutească de niște durere.

— Fă lucrurile ușoare pentru mine, zise Jael, și o să fac și eu lucrurile ușoare pentru tine.

Și unde anume mai era distracția în *ușor*? Razgut își îndesă în gură cât putu de mult prosciutto, cât încă avea ocazia, iar Jael, văzând ce voia să facă, porunci să fie bătut cu un semn apatic din cap.

Amândoi știau că nu avea să ducă la niciun rezultat. Asta era doar rutina lor, de acum.

Și, astfel, bătaia a fost dată și primită, iar mai târziu, când noile răni ale lui Razgut supurau un fluid care nu era chiar sânge pe pernele de mătase ale unui fotoliu de cinci sute de ani vechime, Jael încercă din nou.

— Când o să ajungem la Insulele Îndepărtate, zise el, și când stelianii vor zăcea zdrobiți pe străzi, dar mai înainte de a-i nimici noi complet, aș putea să cer o favoare de la ei. Toată lumea se târăște în genunchi, la sfârșit.

Zâmbetul lui Razgut fu de-a dreptul diabolic. *Până o să te ridici tu împotriva stelianilor*, *probabil*, gândi el, dar nu-l trezi pe împărat la realitate din fanteziile lui.

— Dacă, urmă Jael, căznindu-se vizibil să păstreze o urmă de grație – o mască ce nu i se potrivea nicicum – dacă… *cineva*… ar fi să depună toate eforturile pentru a fi binevoitor între atunci și acum, m-aș putea lăsa convins să cer această favoare pentru el. Nu este mai presus de știința stelianilor, pun pariu, să… te repare.

— Ce?

Razgut se ridică în capul oaselor, ducând mâinile la obraji, în cea mai bună interpretare a lui de regină a frumuseții care-și aude, la premiere, numele strigat.

— *Pe mine*? Adevărat?

Jael nu era un prost atât de mare cât să nu observe că era luat peste picior, însă nu era nici într-atât de prost cât să-și arate iritarea în fața Căzutului.

— Ah, greșeala mea. Am crezut că te-ar interesa.

Și poate că l-ar fi interesat, mai puțin un punct esențial. Mă rog, două puncte esențiale, dintre care primul într-adevăr conta: Jael mințea. Dar, chiar și dacă n-ar fi mințit, stelianii nu i-ar fi îndeplinit niciodată o dorință unui inamic. Razgut și-i amintea din timpul de dinainte și nu erau dușmani de luat ușor. Dacă – și ăsta era un lucru greu de imaginat, fie și măcar pentru faptul că nu se întâmplase niciodată – s-ar fi trezit vreodată biruiți, s-ar fi sinucis înainte de a se preda.

— Nu asta mi-aș dori eu, zise Razgut.

— Atunci, ce?

Când Razgut se tocmise cu frumoasa albastră pentru o călătorie înapoi în Eretz, dorința lui fusese simplă. Să zboare? Da, asta era o parte. Să fie din nou întreg? Nu atât de simplu, căci mai mult decât aripile și picioarele îi fuseseră făcute praf, iar el știa că era, în cele mai importante privințe, de nereparat. Însă adevărata lui dorință, piatra de temelie a sufletului său, era simplă.

— Vreau să mă duc acasă, zise.

Vocea lui era lipsită de batjocură și sarcasm și obișnuita lui încântare răutăcioasă. Chiar și pentru urechile lui sunase ca un copil.

Jael se uită la el, lipsit de expresie.

— Ușor de făcut, zise el.

Și pentru asta, mai mult ca orice îi făcuse sau îi spusese Jael lui, Razgut ar fi vrut pur și simplu să-i rupă gâtul. Golul din el era atât de imens, greutatea acestuia atât de nimicitoare, încât uneori i se tăia respirația amintindu-și că Jael habar n-avea despre asta. Nimeni nu avea habar.

— Nu chiar atât de ușor, zise el.

Dacă exista un lucru pe care Razgut Cel Întreit Căzut îl știa fără nicio umbră de îndoială, era acesta: el nu se putea întoarce niciodată acasă.

Mai mult ca să-și ascundă propria suferință decât din vreo dorință de a pune capăt torturii împăratului, el despături scrisoarea. *Ce zice*? se întrebă el. *De la cine e*? *Ce fel de ofertă*?

E aproape timpul?

Asta era un gând dulce-amărui. Razgut știa că Jael avea să-l ucidă în secunda în care nu va mai avea nevoie de el, iar viața, chiar și în cea mai nenorocită formă, își înfige ghearele în tine. Cu înnebunitoare precizie și cu cele mai încete mișcări ale degetelor lui tremurătoare, îngerul surghiunit făcu un spectacol din a netezi paginile.

Scris încrezător, văzu el, cerneală pe hârtie, în latină. Și atunci, în sfârșit, îi citi lui Jael prima ofertă de sponsorizare.

50. Fericirea trebuie să se ducă undeva

Erau foarte aproape, iar situația era absurdă. Prea absurdă, dacă stăteai să te gândești. Mânerul ușii dușului îi intra lui Karou în spate, penele aripilor lui Akiva erau realmente prinse în ușă, iar schema Zuzanei era clară. Era drăguță, dar stânjenitoare – *extrem* de stânjenitoare – și dacă scopul fusese să aprindă ceva, numai obrajii lui Karou făcură acest serviciu. Roși. Spațiul era atât de strâmt. Masivitatea aripilor lui Akiva îl forța să stea aplecat spre ea și, dintr-un instinct înnebunitor, amândoi dădură ascultare impulsului de a păstra un milimetru de spațiu între ei.

Ca necunoscuții într-un lift.

Și nu erau ei necunoscuți, în realitate? Pentru că atracția dintre ei era atât de puternică, era ușor să cazi în greșeala de-a crede că se cunoșteau unul pe celălalt. Karou, care nu crezuse niciodată în lucruri din astea înainte, era gata să accepte că, într-un fel, sufletele lor se cunoscuseră unul pe celălalt – „Sufletul tău cântă în mine”, îi spusese el cândva și ea putea jura că îl simțise –, dar ei înșiși, nu. Aveau atât de multe de aflat și ea ar fi vrut atât de tare să afle, dar cum să faci asta, în timpuri ca acestea? Nu puteau să stea pe acoperișul unei catedrale, mâncând pâine caldă și privind răsărituri.

Ăsta nu era un timp să te îndrăgostești.

— Voi doi sunteți bine, acolo? întrebă Virko.

Vorbi cu voce joasă, nu chiar în șoaptă, iar Karou își imagină că angajatul hotelului îl aude și se întreabă cine se ascundea în baie. Cu aceasta, scenariul atinse un nou nivel de absurditate. În mijlocul a tot ce se petrecea și cu povara imensă a misiunii în care porniseră, ei erau înghesuiți într-o baie, ascunzându-se de un angajat al hotelului.

— Bine, zise ea, sunând înecat.

Și era așa o minciună! Era oricum, numai bine nu. Avea impresia că și s-o spună așa, dezinvolt, era... neserios. Insensibil. Riscă să arunce o privire la Akiva, temându-se că el ar putea crede că vorbise serios. *Oh, desigur, suntem bine, și ce vreme frumoasă mai avem. Dar tu ce mai faci*? Și a fost o nouă sare pe rană să vadă, din nou, durerea în ochii lui și mânia. A trebuit să-și mute privirea. *Akiva, Akiva*. În urmă, la peșteri, când ochii lor în sfârșit se întâlniseră peste întinderea marii

caverne – peste toți soldații dintre ei, din ambele tabere, și greutatea inamiciției lor trădătoare, peste secretele pe care amândoi le purtau, și poverile –, chiar și de la o asemenea distanță, privirea lor se simțise ca o atingere. Nu și acum. Numai un milimetru de spațiu între ei, iar întâlnirea privirilor se simțise ca... un regret.

— Copiii regretului, zise ea cu voce tare.

Mă rog, șopti ea și strecură o altă privire în sus, la el.

— Mai ții minte?

•••

— Cum aș fi putut să uit? veni răspunsul lui Akiva, un junghi în inima lui și o asprime în voce.

Ea îi spusese povestea – ea, Madrigal – în noaptea în care se îndrăgostiseră. El își amintea fiecare cuvânt și mângâiere din acea noapte, fiecare zâmbet și gâfâit. Privind în urmă la ea era ca și când s-ar fi uitat printr-un tunel întunecat – toată viața lui de atunci încoace – la un loc strălucind de lumină din capătul îndepărtat, unde culoarea și sentimentul erau amplificate. I se părea că noaptea aceea era un loc – *locul* – unde el își păstra toată fericirea, legată cu grijă și pusă bine, ca un echipament de luptă de care n-ar mai fi avut niciodată nevoie.

— Mi-ai spus că era o poveste groaznică, zise ea.

Era legenda himeră despre cum luaseră ele ființă și era nici mai mult, nici mai puțin decât un mit al violului. Himerele se născuseră din lacrimile lunii, iar serafimii din sângele soarelui brutal.

— Este o poveste groaznică, răspunsese Akiva, urând-o chiar mai mult acum decât atunci, în lumina celor ce îndurase Karou din mâinile lui Thiago.

— Este, recunoscu ea. La fel și a voastră.

În mitul serafimilor, himerele erau umbre care prinseseră viață, plămădite de monștrii devoratori de lume care înotau în întuneric.

— Însă esența e corectă, zise Karou. Le simt acum pe amândouă: o creație din lacrimi și din umbră.

— Dacă e să ne luăm după mituri, atunci eu aș fi creat din sânge.

— Și din lumină, adăugă ea cu voce joasă.

Aproape că șopteau, de parcă Virko n-ar fi putut auzi fiecare cuvințel, de partea cealaltă a peretelui despărțitor de sticlă.

— Voi ați fost mai blânzi cu voi, în legenda voastră, decât am fost noi, continuă Karou. Noi ne-am inventat apariția din mâhnire. Voi v-ați inventat ca imagine a zeilor voștri și cu un scop nobil: să aduceți lumină în lumi.

— Și proastă treabă am mai făcut, zise el.

Ea zâmbi puțin și dădu suflu unui râs trist:

— N-o să contest asta.

— Legenda mai spune și că noi vom fi dușmani până la sfârșitul lumii, îi reaminti el.

Când îi spusese povestea asta, erau îmbrățișați, goi și supli după dragoste – prima, prima lor dată când făcuseră dragoste – iar sfârșitul lumii păruse la fel de mult un mit ca și lunile înlăcrimate.

Însă Akiva aproape că îl putea simți acum, apăsând asupra lor. Se simțea ca deznădejdea. În ce punct, se întrebă el, nu avea să mai fie nimic de salvat?

— Tocmai de aceea noi ne-am inventat propriul mit, zise Karou.

El își aminti.

— Un paradis așteptându-ne pe noi să-l găsim și să-l umplem cu fericirea noastră. Mai crezi asta?

Nu voise să sune atât de aspru, ca și când nu fusese nimic decât o fantezie prostească a doi proaspeți amanți înlănțuiți unul în brațele celuilalt. Pe el ar fi vrut să se pedepsească, pentru că el crezuse în asta până nu mai târziu de ieri, când Liraz îl acuzase de a fi „preocupat de extaz”. Avusese dreptate. Își imaginase cum ar fi făcut baie cu Karou, nu? Cum ar fi ținut-o în brațe, cu spatele rezemat de pieptul lui, și ar fi stat așa, doar privindu-i părul unduind la suprafața apei.

Curând, gândise el, *o să fie posibil*.

Zburând de la peșteri, în dimineața asta, văzând armatele lor mixte și mișcându-se împreună într-un zbor fără efort, își imaginase mult mai mult de atât. Un loc care era al lor. O… casă. Akiva nu avusese niciodată o casă. Nici măcar pe-aproape. Barăci, corturi de campanie și, înainte de asta, prea scurta lui copilărie în harem. Își îngăduise, într-adevăr, să-și imagineze acest lucru simplu, de parcă n-ar fi fost cea mai mare fantezie dintre toate. O casă. Un covor, o masă cu scaune, unde el și Karou să poată mânca împreună. Numai ei doi, și lumânări pâlpâind, și ar fi putut s-o ia de mână peste masă, doar ca s-o

ţină, şi ar fi putut vorbi, şi s-ar fi descoperit unul pe altul, strat după strat. Şi ar fi existat şi o uşă închizând lumea afară, şi locuri unde să-şi pună lucruri care ar fi fost ale lor. Akiva nu prea izbutea să-şi imagineze care ar fi putut fi lucrurile astea. El nu avusese nimic al lui în afară de săbii. Spunea foarte multe faptul că, pentru a da consistenţă tabloului acestuia de viaţă domestică, se inspirase din vechile artefacte putrezite din peşterile kirine unde, cândva, poporul lui distrusese poporul ei.

Farfurii şi fluiere, un pieptene, un ibric.

Şi… un pat. Un pat şi o pătură care să-i acopere, o pătură care ar fi fost a lor împreună. Era ceva în gândul la acest simplu, foarte simplu lucru care cristalizase toată speranţa şi vulnerabilitatea lui Akiva şi îl făcuse în stare să vadă şi să creadă, cu adevărat, că el ar fi putut fi… *o persoană*, după război. În dimineaţa asta, în timpul zborului, i se păruse aproape, gata să-l atingă.

Nu se ostenise să viseze unde avea să fie casa aceasta sau ce aveai să vezi când ieşeai pe uşă, dar acum, când şi-o imagina, *asta* era tot ce vedea, ce se afla în afara acestui mic „paradis” liniştit al reveriilor lui: cadavre întinse pretutindeni.

— Nu un paradis, zise Karou, şovăind, apoi roşi şi închise puţin ochii.

Akiva, uitându-se în jos la ea, fu atras de vederea genelor ei, negre şi tremurând pe pielea cu nuanţe albăstrii din jurul ochilor. Iar când ea deschise ochii, se produse şocul contactului vizual, luciul negru al ochilor ei fără pupile, adâncimea, şi toate grijile erau acolo şi o durere pe potriva celei pe care o simţea el, dar, de asemenea, putere.

— Ştiu că nu există niciun paradis care să ne aştepte, zise ea. Dar fericirea trebuie să se ducă undeva, nu-i aşa? Cred că Eretz merită o parte şi, aşa că…

Era sfioasă. Încă exista spaţiu între ei.

— Cred că ar trebui să ne-o îndreptăm pe a noastră acolo, şi nu spre un paradis abstract, care, de fapt, nici n-are nevoie de ea.

Şovăi, apoi îşi ridică privirea la el. Se uită şi se uită, revărsând toată fiinţa ei prin extraordinarii ei ochi. Pentru el. Pentru el.

— Tu nu?

•••

— Fericirea, zise el, cuvântul sunând atât de blând, cu o undă de incredulitate în ton, de parcă fericirea însăși era un mit pe măsura tuturor zeilor și monștrilor lor.

— Nu renunța, șopti Karou. Nu e nimic rău în a fi bucuros că ești viu.

O tăcere și ea îl putu simți făcând eforturi pentru a-și găsi cuvintele.

— Tot primesc o a doua șansă, zise el, care nu e, de drept, a mea.

Ea nu-i răspunse imediat. Știa ce vină purta el pe umeri. Imensitatea sacrificiului lui Liraz o zdruncinase până în adâncul sufletului. După ce trase din nou aer în piept, lung și adânc, șopti, sperând că nu era lucrul nepotrivit de spus:

— A fost în puterea ei s-o dăruiască, simțind că fusese un dar nu numai pentru Akiva, ci și pentru ea însăși.

Și, dacă Brimstone avusese dreptate, că speranța era singura speranță și că ei doi erau, cumva, speranța devenită realitate, atunci fusese un dar și pentru Eretz.

— Poate, încuviință el. Ai mai spus și înainte că morții nu vor să fie răzbunați și, uneori, asta poate fi adevărat, însă când ești singurul rămas în viață…

— Nu știm dacă ei…, îl întrerupse Karou, dar nu reuși să termine fraza.

— Viața pare furată.

— *Dăruită*.

— Și singurul răspuns care pare de înțeles inimii este răzbunarea, zise el.

— Știu. Crede-mă. Dar eu mă ascund într-un duș cu tine, în loc să încerc să te ucid, așa că s-ar părea că inima se răzgândește.

Umbra unui zâmbet. Tot era ceva. Karou i-l întoarse, nu abia schițat, ci un zâmbet plin, amintindu-și de fiecare dintre frumoasele lui zâmbete, toate acele zâmbete pierdute, radioase, și autoconvingându-se că nu erau pierdute pentru totdeauna. Oamenii se frâng. Nu întotdeauna se pot repara. Însă nu și de data asta. Nu așa.

— Acesta nu este sfârșitul speranței, zise ea. Nu știm despre ceilalți, dar chiar dacă am ști și chiar dacă a fost cel mai rău deznodământ posibil… *noi încă suntem aici*, Akiva. Și eu n-am să renunț, atâta vreme cât măcar atât este adevărat.

Era serioasă. Pasionată, chiar, de parcă l-ar fi putut sili s-o creadă.

Și poate că a avut efect.

Întotdeauna fusese, încă de la început – la Bullfinch, în fum și ceață – o uimire în modul în care Akiva se uita la ea, cu ochii larg deschiși ca să nu piardă nimic de la ea. Temându-se să clipească, aproape și să respire. Ceva din uimirea aceea îi reveni acum, iar neclintirea de oțel a furiei sale capitulă în fața ei. Atât de mult din expresie o dau mușchii din jurul ochilor, iar Karou văzu tensiunea de acolo cedând, ceea ce declanșă în ea ușurarea care poate să fi fost mult disproporționată față de minuscula schimbare pe care o adusese. Sau poate perfect proporționată. Nu era un lucru neînsemnat. Bine ar fi fost dacă atât de ușor s-ar fi putut scăpa de ură. Doar să-ți relaxezi fața.

— Ai dreptate, zise Akiva. Îmi pare rău.

— Nu vreau să-ți pară rău. Vreau să fii… viu.

Viu. Să-i bată inima, să-i curgă sângele în vene, da, dar mai mult decât atât. Ea voia ca el să fie scăpărând din ochi de viu. Mâinile pe inimi și „noi suntem începutul” viu.

— Sunt, zise el și *era* viață în vocea lui și făgăduință.

Karou era încă pradă străfulgerărilor de amintiri despre el prin ochii lui Madrigal. Fusese mai înaltă în corpul acela, așa că linia de privire era diferită, dar momentul acesta activă totuși o legătură directă cu amintirea: crângul de recviemi prima oară, chiar înainte de primul lor sărut. Focul privirii lui și arcuirea trupului spre al ei. Asta stârnise vibrația dintre ei atunci și acum, iar timpul aruncă un laț care îi aduse inima înapoi la sinele ei mai simplu.

Unele lucruri sunt întotdeauna simple. Magneții, de exemplu.

N-a fost aproape nicio mișcare. Nu era crângul de recviemi și nu era un sărut. Obrazul lui Karou venea doar la înălțimea la care putea să-l sprijine de pieptul lui Akiva, ceea ce și făcu, în sfârșit, iar restul trupului ei urmă bunul exemplu al obrazului. Afurisitul de milimetrul de spațiu a fost abolit. Inima lui Akiva bătea în dreptul tâmplei lui Karou, iar brațele lui o cuprinseră s-o țină aproape; era cald ca vara și ea simți suspinul care se strecură prin el, destinzându-l ca astfel să se poată mula mai deplin pe lângă ea, iar ea lăsă să-i iasă propriul suspin și se destinse ca să-l poată întâmpina. *Fără aer între noi*, gândi Karou, *și fără rușine*. *Nimic altceva între noi*.

Era atât de bine.

Își strecură mâinile în jurul lui ca să-l poată ține mai aproape și mai strâns în brațe. Fiecare respirație a ei era căldura și mirosul lui, amintite și redescoperite, la fel cum își amintea și-i redescoperea soliditatea – realitatea care, cumva, veni ca un șoc, pentru că impresia lui era atât de... nepământeană. Elementară. *Dragostea este un element*, își aduse aminte Karou dintr-un timp foarte, foarte îndepărtat, și simți că plutește. Pentru ochi, Akiva era foc și aer. Dar pentru atingere, atât de *acolo*. Destul de real ca să-l păstrezi pentru totdeauna.

Mâna lui Akiva o mângâia pe toată lungimea părului ei, din nou și din nou, iar ea putu să-i simtă apăsarea buzelor pe creștetul capului și ceea ce o umplu nu a fost dorință, ci tandrețe și o profundă recunoștință pentru faptul că el trăia și ea, de asemenea. Că el o găsise pe ea și o găsise *din nou*. Și... zei și praf de stele... *din nou*. Fie ca asta să fie ultima oară când el fusese nevoit să vină s-o caute.

O să fac să-ți fie mai ușor, gândi ea, cu fața lipită de bătăile inimii lui. *O să fiu chiar aici*.

Aproape ca și când ar fi auzit – și ar fi aprobat – el își strânse brațele în jurul ei.

Când Zuzana deschise ușa de la baie și strigă:

— Masa e gata!

Ei se desprinseră încet și se priviră cu... recunoștință, și promisiune, și comuniune. O barieră fusese ruptă. Nu de un sărut – nu asta, nu încă –, ci de atingere, cel puțin. Erau unul al celuilalt și se puteau îmbrățișa. Karou purta căldura lui Akiva pe trup când ieși din duș. Surprinse imaginea lor în oglindă, înrămați acolo împreună, și se gândi, *Da*. *Așa e bine*.

Schimbară o ultimă privire în oglindă – blândă și bucuroasă și pură, chiar dacă nici pe departe eliberată de mâhnirea și durerea lor – și îl urmară pe Virko în dormitor, unde o abundență uimitoare de mâncare era așezată pe jos, ca un picnic de sultan.

Mâncară. Karou și Akiva se țineau unul de altul la o distanță la care le-ar fi fost ușor să se atingă, ceea ce Zuzana observă cu o ridicare de sprânceană aprobatoare și ușor încrezută.

Tocmai începuseră să facă o breșă în multitudinea de farfurii cu mâncare când auziră strigătul venind de afară.

Portiere trântite și două voci de bărbați întrecându-se una pe alta, furioase. Ar fi putut fi orice, doar o ceartă privată, și nu i-ar

fi făcut pe toți cinci să se ridice în picioare – Akiva cel dintâi – și să se ducă in corpore la fereastră. Ci a treia voce făcu aceasta. Era o voce de femeie, melodioasă și supărată. Era prinsă în ostilitatea celorlalți doi ca o pasăre într-o plasă.

Și vorbea serafica.

51. Abscons

De la fereastră, nu aveau vedere spre locul zarvei, prin urmare Karou și Akiva se făcură invizibili și ieșiră. Mik și Zuzana îi urmară, vizibili, lăsându-l pe Virko în cameră.

Cearta se petrecea în fața curții – domeniul prăfuit al copiilor kasbah-ului care se jucau cărându-se unii pe alții într-o roabă prin jur și se uitau urât la oaspeții hotelului – și nu exista nicio îndoială asupra sursei conflictului. O tânără stătea pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afara portierei deschise a unei mașini și părea să nu fie conștientă de ea sau de împrejurimi.

Fața îi era lipsită de expresie și însângerată. Avea buzele pline. Pielea ei era cafenie și netedă, iar ochii ei erau intimidanți: frumoși și prea luminoși, prea larg deschiși, cu albul globilor prea alb. Brațele îi erau căzute, moi, în poală; stătea pe marginea banchetei, cu capul dat pe spate, și un șuvoi de cuvinte într-o limbă imposibilă i se revărsa din gura însângerată.

Îi luă un moment minții să cuprindă toată scena. Sângele, femeia și cele două limbi, vorbite tare și independent. Bărbații se certau în arabă. Unul dintre ei se pare că o adusese pe femeie până aici și abia aștepta să scape de ea. Celălalt era un angajat al hotelului care, se înțelege, nu voia să aibă nimic de-a face cu povestea asta.

— Nu poți s-o lași aici. Ce s-a întâmplat cu ea? Ce spune?

— De unde să știu eu? O să vină niște americani după ea, în curând. Să-și bată ei capul.

— Bine și până atunci? Are nevoie de îngrijire. Uită-te la ea. Ce-a pățit?

— Nu știu.

Șoferul era ursuz. Înfricoșat.

— Ea nu e responsabilitatea mea.

— Și ce, e a mea?

Continuară pe linia asta, în timp ce femeia turuia mai departe... despre cu totul altceva.

— Devorând și devorând și rapid și imens și *vânând*, zicea ea – *striga* ea, în serafică – și vocea îi era plină de jale și dulce și înecată de durere, ca un *fado* de pe altă lume.

O lamentație din adâncul sufletului, care modifica viața însăși, pentru ceea ce era pierdut și nu se putea niciodată întoarce.

— Bestiile, bestiile, Cataclismul! Cerurile s-au învinețit, apoi s-au înnegrit și nimic nu le-a mai putut ține. Au fost sfâșiate și nu a fost vina noastră. Noi am fost cei care au deschis ușile, luminile din întuneric. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată! Am fost aleasă una din cei doisprezece, dar am căzut singură. Există hărți în mine, dar eu sunt pierdută, și există ceruri în mine, dar ele sunt moarte. Moarte, moarte și moarte în vecii vecilor, oh, puteri cerești!

Karou simți că i se zbârlește părul pe ceafă. Akiva era lângă ea.

— Ce s-a întâmplat cu ea? îl întrebă Karou. Știi despre ce vorbește?

— Nu.

— E serafim?

El șovăi înainte să spună nu.

— E ființă omenească. Nu are nicio flacără. Dar e ceva...

Și Karou o simțea, de asemenea, și nici ea n-o putea numi. Cine era femeia asta? Și cum de vorbea serafica?

— Meliz e pierdut! zise ea tăios și lui Karou i se făcu pielea ca de găină pe brațe. Până și Meliz, primul și ultimul, Meliz eternul, *Meliz e devorat*.

— Ai idee cine e Meliz? îl întrebă Karou pe Akiva.

— Nu.

— *Ce se petrece aici*?

Karou se întoarse brusc la sunetul vocii Zuzanei și o văzu, în cea mai perfectă formă de zână turbată, intrând drept în subiect. Se duse la cei doi bărbați, care se uitară nedumeriți la ea, probabil încercând să împace tonul ei oțelit cu fata mărunțică din fața lor – cel puțin până când încasară o doză sănătoasă din privirea ei de *niic-niic*. Încetară brusc cearta.

— Sângerează, zise Zuzana – în franceză, ceea ce, având în vedere trecutul colonial al Marocului, era limba europeană cel

mai repede înțeleasă aici, chiar înaintea englezei. *Voi* i-ați făcut asta?

Vocea ei avea o undă de indignare, ca un cuțit nescos de tot din teacă, iar amândoi bărbații se grăbiră să-și declare nevinovăția.

Zuzana rămase neimpresionată.

— Ce v-a apucat de stați aici, cu mâinile în sân? Nu vedeți că are nevoie de ajutor?

Nu aveau niciun răspuns valabil la aceasta și nici timp pentru a încropi vreunul, oricum, pentru că Zuzana – cu ajutorul lui Mik – deja o luase în custodie pe tânără. Fiecare de câte un cot, o ajutară să se ridice în picioare, iar bărbații doar se uitară, reduși la tăcere și spăsiți când o conduseră spre hotel, îndepărtându-se de ei. Șuvoiul ei de serafică nu se opri nicio clipă:

— Eu sunt Căzut, complet singură, m-am strivit de stâncă și n-am să mai fiu niciodată întreagă…

Și în ochii ei nu se petrecu nicio limpezire a vederii, dar picioarele i se mișcau și nu protestă nicio clipă, cum nu protestară nici bărbații, așa că Zuzana și Mik o *luară* pur și simplu.

Iar, peste vreo două ore, când americanii în costume negre veniră s-o recupereze, angajatul hotelului îi conduse mai întâi la camera Elizei și apoi – găsind-o golită atât de persoană cât și de posesiuni – la camera fetei mărunte și furioase și a iubitului ei, care, pentru ei doi, comandaseră jumătate din mâncarea de la bucătărie. Bătură la ușă, dar nu li se răspunse și nu auziră nicio mișcare dinăuntru, iar când intrară, n-a fost tocmai o surpriză să descopere că ocupanții plecaseră.

Nimeni nu-i văzuse plecând, nici măcar puștii kasbah-ului care se jucau în curte – singura cale de acces la drum.

Și apropo de asta… nimeni nu-i văzuse nici *sosind*.

Nu lăsaseră nimic în urma lor decât farfurii complet golite și – asta avea să fie un detaliu prețios pentru amatorii teoriilor conspirației – câteva fire de păr lung și albastru în dușul unde mâna unui înger mângâiase un cap de diavol, prinși într-o lungă – și îndelung așteptată – îmbrățișare.

Odată ca niciodată...
A început o călătorie care avea să unească

toate lumile laolaltă cu lumină.

SOSIREA, 60 DE ORE MAI TÂRZIU

52. Praf de pușcă și putreziciuni

Era ca un Crăciun pentru Morgan Toth – în sensul spiritului de lăcomie-și-cadouri al sărbătorii, nu în sensul nașterii lui Hristos, firește. Pentru că, pe bune.

Mesajele text de pe telefonul Elizei deveneau mai nebunești și mai disperate, cu fiecare oră. Era un soi de festival al țicnelii, livrat lui direct, și își dorea, aproape, să fi avut un partener la crimă – cineva care să se minuneze împreună cu el că existau asemenea oameni pe lume! Însă nu era nimeni la care să se poată gândi, cineva care, dacă i-ar fi spus ce făcuse el, să nu se înfioare de oroare virtuoasă și probabil să cheme poliția.

Idioți.

Avea nevoie de o groupie, gândi el, Sau o iubită. Cu ochii mari și plină de venerație: „Morgan, ești atât de *rău*”, ar fi gângurit ea. Dar rău în sensul bun. Rău într-un sens foarte, foarte bun.

Telefonul zbârnâi. Devenise pavlovian, la acest punct: telefonul Elizei bâzâia, iar Morgan practic saliva în anticiparea momentului de nebunie de tipul să-nu-ți-vină-să-crezi, cineva-sigur-râde-de-mine. Mesajul acesta nu dezamăgea.

Unde ești, *Elazael*? *S-a dus timpul certurilor mărunte*. *Acum trebuie să vezi că nu poți fugi de cine ești*. *Neamul nostru a venit pe Pământ*, *așa cum noi am știut dintotdeauna că va face*. *Noi am făcut deschiderile*. *Ne-am oferit lor ca tovarășe de viață și slujnice*, *în extaz și în servitute*. *Ziua Judecății se apropie*. *Lasă restul acestei lumi decăzute să servească drept hrană pentru Bestii*, *iar noi să îngenunchem la picioarele lui Dumnezeu*. *Avem nevoie de tine*.

Aur! Aur pur. *Extaz și servitute*. Morgan râse, pentru că asta rezuma foarte bine ceea ce ar fi vrut el de la o iubită.

Era ispitit să răspundă mesajului. Până acum rezistase, dar jocul cam bătea pasul pe loc. Citi din nou mesajul. Cum abordezi o demență ca asta? Ei făcuseră deschiderile, zicea. Ce însemna asta? Cum izbutiseră să se ofere îngerilor? Morgan știa din textele anterioare ale aceluiași expeditor – despre care

dedusese că era mama Elizei, o adevărată excentrică – că se afla în Roma. Dar, din câte știa el, Vaticanul practic îi ținea pe Vizitatori prizonieri, ceea ce era foarte hilar. Și-l imagina pe papă stând pe domul catedralei San Pietro cu o uriașă plasă de fluturi: *Prindeți-mi câțiva îngeri*!

După multe ezitări, scrise un răspuns.

Bună, *mami*! *Am avut o nouă viziune*. *În ea*, *noi* „*îngenuncheam*” *la picioarele lui Dumnezeu*, *deci asta-i de bine*. *Pfui*! *Dar*... *îi făceam pedichiura*? *Nu sunt sigură ce înseamnă asta*. *Cu drag*, *Eliza*.

Știa că era prea mult, dar nu se putuse abține. Apăsă pe butonul de trimitere. În tăcerea ce urmă, începu să se teamă că pusese capăt distracției, dar n-ar fi trebuit să-și facă griji. Ăsta nu era vreun specimen fragil de țicneală cu care avea el de-a face. Era robust.

Resentimentul tău e un afront adus Domnului, *Elazael*. *Ți s-a dat un mare dar*. *Câți dintre strămoșii tăi au pierit fără să vadă sfintele fețe ale celor din neamul nostru*, *iar tu poți totuși să găsești ceva de râs în asta*? *O să alegi să rămâi și să fii devorată cu păcătoșii*, *când noi*, *ceilalți*, *o să ne ridicăm să ne ocupăm locurile în*...

Morgan nu mai apucă să termine de citit mesajul, darămite să mai trimită un alt răspuns.

— Ăla e telefonul Elizei?

Gabriel. Morgan se răsuci imediat spre el. Cum reușise tipul de la neuroștiințe să se furișeze prin spatele lui? Să fi uitat el să încuie ușa?

— Doamne, este, zise Gabriel, părând șocat și dezgustat.

Morgan se întreba de ce șocat. Edinger îl disprețuia. De ce ar fi trebuit să fie asta o surpriză? Și ce-ar fi putut să spună el? Prins în flagrant. Nimic, decât să mintă.

— Primește câte un mesaj la fiecare treizeci de secunde. Cineva evident e disperat s-o găsească. Voiam să-i răspund persoanei respective că ea nu e aici...

— Dă-mi-l.

— Nu.

Gabriel nu-l ceru a doua oară. Trase un șut piciorului scaunului pe care stătea Morgan, cu destulă forță cât să i-l zboare de sub fund. Morgan dădu din brațe ca înecatul și căzu, cu o bufnitură. Fie de la trântă, fie de la durere sau furie, nici nu

realiză că scăpase telefonul din mână, până când nu se ridică din nou în picioare, dându-și bretonul la o parte din ochi.

La naiba. Edinger avea telefonul. Expresia lui de dezgust șocat se adâncise.

— Tu ai fost, nu-i așa? zise Gabriel, înțelegând dintr-odată. Tu ai fost. Iisuse Hristoase, și eu ți-am dat mijloacele. Eu ți-am dat telefonul ei.

Furia lui Morgan se prefăcu în frică. Era ca antisepticul acționând asupra puroiului: sfârâiala, bășicile și arsura.

— Despre ce vorbești? întrebă el, prefăcându-se neștiutor și slab.

Edinger clătină încet din cap.

— Pentru tine a fost un joc și ei probabil i-ai distrus viața.

— N-am făcut nimic, zise Morgan, dar nu se pregătise să se apere.

Nu se gândise... Nu se gândise că o să fie prins.

Cum de nu se gândise?

— Ei bine, nu-ți pot promite că o să-ți distrug și eu *ție* viața, zise Gabriel. Pe bune, ăsta ar fi un mare angajament. Dar îți pot promite asta: o să mă asigur că toată lumea știe ce ai făcut.

Ridică telefonul.

— Și dacă *asta* îți distruge viața, n-o să-mi pară rău.

•••

Încă o scrisoare. A treia. Același servitor o aduse, iar Razgut știa că plicul era de la același expeditor ca și primele două. De data asta, nu se mai deranjă să joace vreun joc cu Jael. De îndată ce servitorul – Spivetti, pe numele lui – plecă, îl luă și-l desfăcu.

Ultimele două răspunsuri le concepuse cu mare grijă. Sunau aproape ca niște scrisori de dragoste. Nu că Razgut ar fi scris vreodată o scrisoare de dragoste, ținând seama... Ei bine, nu, asta nu era chiar adevărat. Scrisese, dar asta se întâmplase în Demult și se poate să fi fost o ființă cu totul diferită cea care așternuse pe hârtie un dulce adio unei fete cu pielea de culoarea mierii. *Arătase* ca o cu totul altă ființă, asta în mod sigur. Încă arătase a serafim, iar mintea lui încă era un diamant fără cusur, fără crăpături – și de ce presiune e nevoie ca să crăpi un diamant! – și neîmblânit de mucegaiuri și noroi ca acum. Fusese atât de demult, dar își amintea că scrisese acea scrisoare. Numele fetei îl uitase, și fața ei, de asemenea. Era

doar o pată difuză, aurie, care nu lăsase nicio urmă, o aluzie la o viață care ar fi putut fi, dacă el nu ar fi fost Ales.

Dacă nu mă mai întorc, scrisese el înainte să plece din capitală, cu un scris frumos, dar nerăbdător, înclinat spre dreapta, *să știi că voi păstra amintirea ta cu mine prin fiecare văl*, *în întunericul fiecărui mâine și dincolo de umbrele fiecărei zări*.

Ceva de genul ăsta. Razgut își amintea sentimentele pe care le exprimase, dacă nu cuvintele exacte, dar nu fusese dragoste și nici cel mai superficial dintre adevăruri. Pur și simplu își diversificase opțiunile. Dacă el *n-ar fi fost* ales – și ce șanse ar fi fost să fie, dintre atât de mulți? –, atunci s-ar fi putut duce acasă, prefăcându-se ușurat, iar fata de culoarea mierii l-ar fi consolat cu făptura sa mătăsoasă și poate că s-ar fi și căsătorit și ar fi făcut copii și ar fi trăit un soi de viață ștearsă fericită în adâncul eșecului său.

Dar el *fusese* ales.

O, glorioasă zi! Razgut era unul dintre cei doisprezece din Demult, iar gloria fusese a lui. Ziua Numirii: o asemenea glorie. Atât de multă lumină în oraș, încât buimăcise cerul nopții și ei nu puteau vedea puterile cerești, dar puterile cerești îi puteau vedea pe ei și asta conta – ca zeii să-i vadă și să-i cunoască: Ei fuseseră aleși.

Deschizătorii de uși, luminile în întuneric.

Razgut nu se întorsese niciodată acasă și n-o mai văzuse niciodată pe fată, dar, uite, n-o mințise, nu-i așa? Își amintea de ea acum, dincolo de umbra unui orizont, în întunericul unui mâine pe care nu și l-ar fi putut niciodată imagina.

— Ce zice?

Ea.

Vocea lui Jael întrerupse reveria lui Razgut. Scrisoarea asta nu venea de la o fată mătăsoasă, ci de la o femeie pe care n-o văzuse niciodată – deși numele îi era cunoscut – și nu exista nici urmă de dulceață în ea, absolut deloc, ceea ce era în regulă. Gusturile lui Razgut se maturizaseră. Dulceața era insipidă. N-avea decât să rămână pentru fluturi și colibri! Ca un gândac de stârvuri, el era atras de arome mai pătrunzătoare.

Ca praful de pușcă și putreziciunea.

— Arme, explozibili, muniție, îi traduse Razgut lui Jael. Zice că poate să-ți facă rost de orice ai nevoie și de tot ce vrei, dacă accepți condiția ei.

— Condiție! șuieră-scuipă Jael. Cine e *ea*, să pună condiții? Așa fusese încă de la prima scrisoare. Jael nu aprecia deloc o femeie puternică, decât ca pe ceva bun de frânt o dată și încă o dată și mereu. Ideea că o *femeie* pretindea ceva? O femeie pe care el nu avea posibilitatea s-o umilească? îl înfuria.

— Ea e cea mai bună opțiune a ta, asta e, răspunse Razgut.

Era unul dintre multele răspunsuri posibile și singurul pe care Jael avea nevoie să-l audă. *Ea e un vultur*. *Ea e carnea fetidă*. *Ea e praful de pușcă negru gata să se aprindă*.

— Nimeni altcineva n-a reușit să mituiască în stânga și în dreapta pentru a-și croi drum până la tine, așadar iată alegerea ta, pentru azi: Continuă să le faci curte acestor guri posace de șefi de stat și urmărește-i baletând pe terenul minat al opiniei publice, temându-se de propriul popor mai mult decât se tem de tine, ori fă-i această promisiune simplă unei femei cu mijloace și termină povestea. Armele tale te așteaptă, împărate. Ce înseamnă o măruntă condiție pe lângă asta?

53. Lecția expertului în sprâncene

Când Mik și Zuzana intrară în lobby-ul hotelului de lux San Regis din Roma, mai multe conversații au încetat, un cărăuș de bagaje s-a uitat, stupefiat, de două ori la ei, iar o matroană elegantă cu un bob argintiu și pomeți aranjați chirurgical și-a dus o mână la perlele sale și a aruncat o privire prin lobby după oamenii de ordine.

Excursioniștii nu stau la San Regis.

Niciodată.

Iar *acești* excursioniști arătau… ei bine, nu e așa de ușor să exprimi în cuvinte. Cineva foarte perspicace ar fi putut spune că arătau de parcă ar fi trăit în *peșteri* și ar fi trecut printr-o *bătălie*, probabil chiar călătoriseră până aici călare pe un *monstru*.

De fapt, zburaseră cu un avion privat din Marrakech, dar puteai fi iertat că nu ghiceai asta; plecând din Tamnougalt atât de grăbiți, nu avuseseră ocazia să se bucure de avantajul

dușului și nici nu aveau haine curate la ei, ba se prea poate ca în viața lor să nu fi arătat atât de rău.

S-a presupus, de către clienți și angajați, că or să ceară voie să folosească o toaletă – cum se mai întâmpla, din când în când, clasele de jos nefiind educate în privința *regulilor* –, pentru ca apoi, foarte probabil, s-o jegoșească spălându-se în chiuvetă. Nu asta făceau oamenii de soiul ăsta?

Portarul care le dăduse drumul înăuntru își ținea ochii în pământ, conștient că tocmai comisese un păcat capital îngăduindu-le desculților să pătrundă în perimetru. Fără îndoială, în zilele de altă dată, gardienii ar fi fost trimiși la moarte pentru acest tip de ofensă. Dar ce-ar fi putut el face? Au susținut că erau oaspeți.

În spatele biroului de recepție, funcționarii schimbară priviri de gladiatori. *Îi iei tu sau eu*?

Un campion ieși în față.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Cuvintele poate că fuseseră „vă pot ajuta cu ceva”, dar tonul era ceva mai în concordanță cu „E insuportabila mea datorie să interacționez cu voi și am de gând să vă pedepsesc pentru asta”.

Zuzana se întoarse să-și înfrunte competitorul. Văzu înaintea ei o tânără italiancă, de vreo douăzeci și ceva de ani, elegant atrăgătoare și la fel de elegant îmbrăcată. Neamuzată. Mai rău, *de neamuzat*. Ochii femeii o măsurară scurt din cap până-n picioare, străfulgerând cu un soi de indignare când ajunseră la tenișii zebră cu platformă plini de praf ai Zuzanei, iar gura i se strânse într-un mic ghem de dezgust. Arăta de parcă s-ar fi pregătit să dea la o parte un limax de pe rucola ei.

— Știi, zise Zuzana în engleză, ai fi probabil mult mai frumoasă dacă n-ai face fața asta.

Fața în chestiune îngheță. O fremătare a nărilor sugeră că primise ofensa ca atare. Și apoi, ca într-un film derulat cu încetinitorul, una dintre sprâncenele fine, pensate, ale femeii urcă mult pe frunte.

Start. *Joc*.

Zuzana Nováková era o fată frumoasă. Fusese adesea comparată cu o păpușă sau cu o zână, nu doar din pricina staturii ei mărunte, dar și pentru fața ei frumoasă, micuță – o combinație fericită de unghiuri și arcuri, sub o piele curată ca

porțelanul. Bărbie delicată, obraji rotunzi, ochi mari și strălucitori și, cu toate că ar fi nimicit pe oricine ar fi sugerat-o, o gură ca un arc al lui Cupidon. Toată această drăgălășenie era una dintre marile momeli-capcană ale naturii, pentru că… nu numai acestea erau atributele Zuzanei Nováková. Nici măcar la suprafață.

A te hotărî să te confrunți cu ea era asemenea unui pește care ar fi decis, nechibzuit, să înghită luminița aceea drăguță care sălta în umbre și apoi – *OH DOAMNE COLȚII GROAZEI*! – să întâlnească peștele-undițar de partea cealaltă.

Zuzana nu mânca oamenii. Îi anihila. Și acolo, în lobby-ul scânteietor de marmură, cristal și aurituri, al unuia dintre cele mai exclusiviste hoteluri de lux din Roma, în mai puțin de două secunde, sprânceana Zuzanei ținu o lecție de expert. Înălțarea ei era ceva demn de văzut. Întinderea, arcul creat. Dispreț, amuzament, dispreț amuzat, încredere, critică, zeflemea și chiar milă. Toate erau acolo și mai multe încă. Sprânceana ei comunica direct cu sprânceana italiencei, cumva spunându-i, *Nu am intrat aici să ne spălăm în chiuvetele tale*. *Ai apreciat greșit*. *Ai grijă*.

Iar sprânceana transmise mai departe mesajul stăpânei sale, a cărei gură își pierdu prompt țuguierea de limax-în-rucola și asta chiar mai înainte ca Mik să intervină, spunând blând, aproape împăciuitor:

— Avem rezervată Suita Regală.

Femeia gusta prima undă acră a înjosirii sale.

— Ăă… Suita Regală?

Suita Regală de la San Regis găzduise monarhi și legende rock, șeici ai petrolului și dive de operă. Costa aproape 20 000 de dolari pe noapte, în perioade obișnuite, iar aceasta de acum nu era o perioadă obișnuită. Roma era, în prezent, centrul atenției lumii, plină până în tavane cu pelerini, jurnaliști, delegații străine, căutători de curiozități și țicniți, și pur și simplu nu existau camere libere. Familiile închiriaseră și balcoanele, și pivnițele – chiar și acoperișurile – la prețuri piperate, iar poliția deja suprasolicitată avea mari bătăi de cap cu desființarea campingurilor de pelerini din parcuri.

Zuzana și Mik nu știau cât de mult o costase rezervarea pe Karou – sau pe falsa ei bunică, Esther, sau pe cine urma să achite nota de plată. În mod obișnuit, o asemenea extravaganță

i-ar fi făcut să se simtă stingheriți și mici, țărani în prezența aristocraților. Într-adevăr, i-ar fi făcut să se simtă exact cum intenționase femeia de la recepție. Însă nu și astăzi. În lumina experiențelor recente, acești oameni izolați, rarefiați, o făceau pe Zuzana să se gândească la pantofii scumpi ținuți în cutiile lor trei sute șaizeci și două de zile pe an, când nu erau purtați. Înveliți în hârtie de mătase, la adăpost de vătămări, și tot ce știau ei din viață erau evenimentele de gală și interiorul cutiei. Ce plictisitor. Ce stupid. Prin contrast, murdăria călătoriei sale, extrema necuviință a stării ei, părea o armură.

Am câștigat murdăria asta.

Respectă murdăria asta.

— Exact, zise ea. Suita Regală. Pe noi ne așteptați.

Își dădu jos rucsacul și-l lăsă să cadă pe podea, porii acestuia emițând un satisfăcător norișor de praf la impact.

— Ar fi grozav dacă ați putea avea grijă de ăsta, zise ea, căscând.

Își ridică brațele deasupra capului, ca pentru a-și dezmorți umerii, nu atât pentru că ar fi avut nevoie, ci pentru că astfel putea descoperi vederii petele de la subsuori în toată gloria lor. Erau, știa și ea, cercuri concentrice pătate pe bluză de la multiple asudări. Arătau ca inelele copacilor și erau ciudat de semnificative pentru ea. Le produsese scăpând cu viață dintr-un basm întunecat… din care alții poate că *nu* ar fi scăpat cu viață.

Bluza asta nu avea să fie niciodată spălată.

— Bineînțeles, zise femeia, iar vocea ei era o piele lepădată, acum.

Era amuzant s-o vezi luptându-se împotriva impulsurilor ei faciale copleșitoare de a-și țuguia buzele sau de a se încrunta, de a strâmba din nas sau de a practica privirea aceea cu pleoapele pe jumătate coborâte, glacială, semnificând „te cântăresc și te găsesc cu lipsuri”, la care italiencele șic se pricep atât de bine. Ea era intrată la apă. Sprânceana ei diletantă se coborâse mintenaș la locul ei de odihnă, unde rămase tot timpul cât mai dură tranzacția, un apostrof descalificat la o virgulă. În următoarele câteva clipe, Mik și Zuzana erau conduși la unul dintre lifturi. Ulterior, ridicați. Poftiți pe un culoar absurd de căptușit cu pluș. Pentru a se reîntâlni cu restul grupului.

54. Falsa bunică

Din motive practice, se despărțiseră la Aeroportul Ciampino, de la marginea Romei, unde îi lăsase avionul închiriat de Esther. Zuzana și Mik debarcaseră din aeronavă – singurii pasageri vizibili – și trecuseră pe la cozile de la Vamă și Imigrație ca toate ființele omenești, în timp ce restul grupului executase o dispariție chiar la ușa avionului. Porniseră spre hotel în linie dreaptă, în timp ce Mik și Zuzana luaseră un taxi pentru a-i întâlni acolo.

În livingul suitei, așteptându-le sosirea, Karou era ghemuită pe o sofa de mătase cu broderii florale verde-lămâie. Pe măsuța poleită din fața ei se afla o hartă a Vaticanului, un laptop deschis și o sculptură înaltă de fructe reale, inclusiv un ananas – de parcă ai fi putut să întinzi mâna, să iei o bucată și să muști. Ochii lui Karou se tot îndreptau spre struguri, dar se temea să-i atingă și să dărâme toată construcția.

— Ia-i, dacă-i vrei, zise falsa ei bunică, Esther Van de Vloet, care stătea lângă ea, mângâind, cu un picior desculț, spatele musculos al câinelui uriaș întins înaintea ei.

Esther, deși putred de bogată, nu era din specia bătrânelor putred de bogate care-și conservă tinerețea prin bisturiul chirurgilor, care țin o dietă tristă doar de dragul unei eleganțe uscățive sau poartă haine strâmte de designer mai degrabă potrivite pentru manechine.

Era îmbrăcată în jeanși, cu o rochie-tunică pe care o cumpărase de la o tarabă de pe stradă, iar părul ei alb era strâns într-un coc ușor dezordonat. Nu era ascetică, după cum o dovedeau prăjiturica din mâna ei și confortabila rotunjime a șoldurilor și a pieptului. Tinerețea ei – sau, mai exact, aparenta ei vârstă de *șaptezeci* de ani, când, de fapt, înaintase binișor în al treisprezecelea deceniu de viață – era păstrată nu prin chirurgie sau dietă, ci printr-o *dorință*.

Un bruxis, cea mai puternică dintre dorințe, pentru care plătise scump, și numai o dată în viață. Iar lucrul pe care cei mai mulți dintre negustorii lui Brimstone își cheltuiau bruxișii era exact acesta: viață lungă. Nu se știa precis cât de lungă. Karou cunoscuse un vânător malaez care mergea voios pe două sute, ultima oară când îl văzuse. Părea să se reducă la o chestiune de

voință. Cei mai mulți oameni se plictiseau să trăiască mai mult decât toți cunoscuții lor. În ceea ce o privește pe Esther, ea a zis că nu știa câte generații de câini mai putea îndura să îngroape.

Exemplarele de acum erau încă tinere și se bucurau de sănătate înfloritoare. Se numeau Călător și Matusalem, după caii generalilor Lee și, respectiv, Grant. Toți mastifii lui Esther erau botezați după caii de război. Aceasta era cea de-a șasea ei pereche și, în sfârșit, catadicsise să-i onoreze pe americani.

Karou aruncă o ocheadă la turnul de fructe.

— Dar probabil cuiva i-a luat ore să construiască treaba asta.

— Și noi l-am plătit bine pentru truda sa. Mănâncă!

Karou luă câțiva struguri și se bucură văzând că sculptura nu se dărâmă.

— Va trebui să înveți cum să te bucuri de bani de acum, draga mea, zise Esther, ca și când Karou ar fi fost vreo novice în această viață de lux și ea, mentorul.

Pe lângă celelalte favoruri legate de Karou pe care Esther le îndeplinise pentru Brimstone de-a lungul anilor – înscriind-o la școli, falsificând documente pentru ea etcetera –, fusese agentul de încredere în deschiderea multor conturi de bancă și, cu siguranță știa valoarea rețelei lui Karou mult mai bine decât ea însăși.

— Lecția numărul unu: Noi nu ne facem griji despre cum au fost construite sculpturile noastre de fructe. Noi doar le mâncăm.

— Nu va trebui să învăț, într-adevăr, zise Karou. N-o să stau aici.

Esther aruncă o privire în cameră.

— Nu-ți place San Regis?

Karou îi urmări privirea. Era un asalt asupra simțurilor ei, de parcă designerul fusese însărcinat să înfățișeze conceptul de „opulență” în patruzeci sau cincizeci de metri pătrați. Tavan înalt, acoperit cu panouri aurite, lucrate în relief. Draperii de catifea roșie care ar fi dat bine într-un budoar de vampir, aurituri pretutindeni, un pian cu coadă pe al cărui capac lucios erau stivuite tăvi de argint cu biscotti. Exista chiar o enormă tapiserie a unei încoronări, atârnată pe perete, cu un rege oarecare îngenunchind să-și primească pe cap coroana.

— Ei bine, nu, recunoscu ea. Nu neapărat. Dar mă refeream la Pământ. N-o să stau aici.

Esther îi dărui o clipire lentă, probabil folosind momentul ca să vizualizeze părăsirea unei asemenea averi ca a lui Karou.

— Într-adevăr. Ei bine, ținând cont de bucata de paradis de colo – făcu semn din cap spre salonul alăturat –, nu pot să spun că-ți găsesc vreo vină.

Esther era... impresionată... de Akiva.

— Oh, Doamne, îi șoptise ea lui Karou când le făcuse cunoștință.

Acum spuse:

— Nu că aș vrea să știu, dar presupun că oricine ar renunța la foarte multe pentru dragoste.

Karou nu zisese nimic despre dragoste, dar n-ar fi putut spune că era surprinsă să descopere că era evident.

— Nu simt că aș renunța la ceva, zise ea sincer.

Viața ei la Praga era deja îndepărtată ca un vis. Știa că aveau să fie zile în care o să-i lipsească Pământul, dar, deocamdată, mintea și inima ei erau cu totul angrenate în treburile Eretzului, în prezentul învăluit în giulgiu – *Dragă Nitid*, *sau puteri cerești*, *sau oricine*, *te rog*, *lasă-i pe prietenii noștri să trăiască* – și viitorul incert. Și, da, cum sugerase Esther, Akiva însemna o mare parte din toate acestea.

— Păi, te poți bucura de bogăție acum, cel puțin, zise Esther. Spune-mi că nu ți-a plăcut baia.

Karou recunoscu că îi plăcuse. Tocmai ieșise din ea; părul îi era umed și parfumat pe umeri.

Luă harta, netezind-o pe perna canapelei, între ele.

— Deci, zise ea, unde au fost găzduiți îngerii?

Planul lui Karou era, în sine, foarte simplu, așadar nu avea nevoie să știe prea multe în afară de locul în care să-l găsească pe Jael. Cetatea Vaticanului poate că era mică, față de celelalte națiuni suverane, dar ar fi însemnat o vânătoare al naibii de dificilă, dacă s-ar fi înființat acolo și ar fi început să caute prin camere.

Esther împunse cu unghia roasă a arătătorului ei în Palatul Papal.

— Aici, zise ea. În poala luxului.

Știa care ferestre ofereau cel mai apropiat acces spre Sala Clementina, marea sală de audiențe care îi fusese cedată lui Jael pentru folosul personal, și știa unde ar fi putut fi puși gardienii, atât cei din Garda Elvețiană cât și cei din contingentul îngerilor.

Degetul ei se opri și pe Muzeul Vaticanului, unde grosul armatei era încartiruit într-o aripă dedicată sculpturii antice și unde cândva, într-o viață normală, Karou pierduse o după-amiază întreagă făcând schițe.

— Mulțumesc, zise Karou. Asta e un mare ajutor.

— Firește, zise Esther, tolănindu-se înapoi pe sofaua sofisticată. Orice pentru falsa mea nepoată favorită. Acu, spune-mi, ce mai face Brimstone și când redeschide portalurile? Chiar mi-e dor de bătrânul monstru.

Și mie, gândi Karou, inima ei imediat căpătând o crustă de gheață. Se temuse de momentul ăsta tot timpul călătoriei până aici. La telefon, nu fusese în stare să-i spună adevărul. Maniera în care Esther o întâmpinase fusese neașteptat de expansivă – „Oh, slavă Domnului! Unde ai *fost*, copilă? M-am îmbolnăvit de grijă. Luni întregi și niciun cuvânt de la tine. Cum ai putut să nu mă suni?” –, ceea ce o aruncase pe Karou într-o buclă. Se purtase ca o adevărată bunică sau, cel puțin, așa cum își închipuia Karou că s-ar purta o bunică adevărată, revărsând emoție vrând-nevrând, în vreme ce, înainte, întotdeauna păruse să o distribuie ca pe o concesie, după un program și întrucâtva cu reținere.

Karou se hotărâse să-i spună veștile rele în persoană, dar acum, când venise timpul, cuvintele potrivite nu izbuteau să se adune în creier. *E mort*.

A fost un masacru.

E… mort.

Bătaia de la ușă, exact la țanc, i se păru providențială. Karou sări în picioare.

— Mik și Zuze, zise ea și dădu fuga la ușă.

Suita era atât de mare, încât chiar trebuia să alergi ca să răspunzi la ușă în timp util. O făcu, deschizând ușa de perete.

— Ce v-a trebuit atât? întrebă ea, luându-i pe amândoi prietenii ei într-o îmbrățișare cam mirositoare.

Mirosul lor, nu al ei.

— Două ore să ajungem aici de la aeroport, zise Mik. Orașul ăsta e nebun.

Karou știa. Avusese o perspectivă aeriană a inelului uriaș, pulsatil, de populație care se strânsese în jurul perimetrului cu acces interzis al Vaticanului. Chiar și de sus, îi auzise cântând, deși nu deslușise cuvintele. Din aer, îi amintiseră, tulburând-o,

de modul în care hoardele de zombie din filme presează enclavele umane, încercând să pună mâna pe ei. Iar restul orașului, deși nu chiar atât de *zombie*, era pe aproape.

— Sper că ați apucat măcar să dormiți în taxi, zise ea.

Cu toții furaseră, în avion, câteva ore din somnul atât de necesar. Karou își sprijinise capul pe umărul lui Akiva și se lăsase să plutească în amintirile despre pielea lui goală peste a ei. Visele ei fuseseră... mai mult înviorătoare decât odihnitoare.

— Puțin, zise Zuzana. Dar am nevoie în primul rând de o baie.

Se dădu înapoi și o cercetă rapid din ochi pe Karou.

— Uită-te la tine. Nici două ore în Italia și ești o fashionista. Cum de ți-ai luat deja haine noi?

— Așa se face pe aici, zise Karou, poftindu-i înăuntru. Când te duci în Hawaii, îți dau ghirlande de flori. În Italia, haine perfecte și încălțări de piele.

— Ei bine, „ei” trebuie să fi fost în pauză când am ajuns *noi*, zise Zuzana, făcând semn spre ea însăși. Spre oroarea tuturor celor din lobby.

— Uh! Karou se crispă imaginându-și scena. Au fost răi?

Ea fusese scutită de examinare, fiindcă ajunsese invizibilă și nu de pe stradă și prin lobby, ci prin cer și balcon.

Mik zise:

— Zuzana a avut niște dueluri din priviri.

Zuzana ridică o sprânceană.

— Ar fi trebuit să-mi vezi adversarul.

— Nu mă îndoiesc, zise Karou. Și „ei” n-au fost într-o pauză. Ci v-au așteptat aici. Esther ne-a luat la toți haine noi.

Spunând acestea, intrară toți trei în living.

— De fapt, am trimis un shopper după ele, zise Esther, cu accentul ei flamand cântat. Sper să vi se potrivească toate.

Se ridică și înaintă.

— Am auzit atâtea despre tine, dragă, zise ea călduros, luându-i mâinile Zuzanei într-ale ei.

În clipa aceea era foarte aproape de imaginea clasică a unei bunici.

Esther Van de Vloet, totuși, nu era bunica nimănui. Nu avusese copii și aproape niciun instinct matern. Jucând rolul de „bunică”, fusese mai degrabă un aliat politic al lui Karou, decât unul emoțional. În viața ei, bătrâna moșise nenumărate diamante în posesiunea celor foarte bogați și în posesiunea lui

Brimstone, de asemenea, făcând cutezătoare afaceri cu traficanți umani și neumani deopotrivă – și subumani, de asemenea, cum îi numea ea pe cei mai abjecți dintre agenții lui Brimstone, cu care întreținea o rețea de informație globală. Călătorea în cercurile elitiste, ca și în cele interlope – îi spusese lui Karou, la telefon, că avea un cardinal într-un buzunar și un traficant de arme în celălalt, și fără îndoială avea mai mult de două buzunare. Era respectată ca aproape o figură mistică, mai întâi pentru misterioasa sa conservare – fusese amuzată să audă un zvon cum că-și vându-se sufletul diavolului pentru nemurire –, cât și pentru câteva imposibile favoruri pe care se zvonea că le-ar fi făcut pentru personaje foarte sus-puse.

Imposibile, adică, dacă nu se întâmpla să ai acces la magie.

— Și eu am auzit foarte multe despre tine, zise Zuzana, iar Karou văzu sclipirea din ochii ei care era fie de matador măsurând un taur, fie de taur măsurând un matador – nu era sigură care din ele.

Dar și Esther o văzuse. Privirea care se schimbă între cele două femei era un respect reciproc pentru un adversar merituos, iar Karou se bucură că *nu* erau adversare și că amândouă erau de partea ei.

A urmat un mic intermezzo de conversație comodă. Mărimea câinilor. Room service. Situația Romei. Îngeri.

Abia când Esther a spus:

— Mă bucur măcar că draga mea Karou a avut atâta minte să vină la mine.

O ușoară fremătare a nărilor i-a definit expresia Zuzanei în aceea a unui taur, nu a unui matador.

— A mai venit la tine odată, zise Zuzana, degajată, doar cu o sugestie de învinovățire.

Karou înțelese unde bătea și încercă să intervină.

— Zuze…, începu ea, dar prietena ei vorbi peste ea.

— Și întotdeauna am fost curioasă, de atunci. Când Karou a venit la tine pentru dorințe…

Își înclină capul și îi aruncă femeii în vârstă o privire de *hai să fim cinstite*.

— Ai refuzat-o, nu-i așa?

Zâmbetul lui Esther se stinse imediat, iar fața ei deveni opacă, asemenea unei măști, și circumspectă. Nu prea mai arăta a bunică, acum.

— Nu, Zuze, zise Karou, punând o mână pe spatele prietenei sale.

Se mai certaseră pe asta și înainte.

— Nu asta a făcut. Ea n-ar fi făcut așa ceva.

Când portalurile fuseseră arse, iarna trecută, iar ea fusese disperată să-și regăsească familia de himere – disperată după gavriilii care ar fi putut s-o transporte pe ea și pe creatura de Razgut sus, la portalul din cer, și înapoi în Eretz – Karou se dusese mai întâi la Esther. Esther spusese că nu avea nicio dorință mai puternică decât un lakhnau, iar Karou o crezuse, pentru că de ce ar fi mințit-o?

— Ba am făcut-o, zise Esther solemnă și… spășită?

Karou se holbă la ea. Adică, o refuzase?

— Ce? întrebă ea, nedumerită.

— Ei bine, îmi pare rău s-o spun, dragă, bineînțeles, dar nu credeam cu adevărat că aveai să-l găsești. Sunt o bătrână lacomă. Dacă aveau să fie ultimele dorințe pe care le-aș fi obținut vreodată, trebuia să le țin bine, nu-i așa? Nu pot să spun ce fericită sunt că n-am avut dreptate.

Lui Karou i se întoarse stomacul pe dos.

— Ba ai avut, zise ea.

Esther își înclină capul, perplexă.

— Am avut ce?

— Ai avut dreptate. Nu l-am găsit pe Brimstone. A murit.

O trântise de-a dreptul, fără nicio emoție în voce, și văzu cum lui Esther îi piere toată culoarea din față.

— Nu, oh, nu. Nu, murmură ea, ducându-și mâna la gură. Oh, Karou. N-am vrut s-o cred.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu i-ai spus încă? întrebă Zuzana.

Karou clătină din cap. Cam atât se alesese de intenția ei de a-i da vestea cu blândețe. Esther o mințise. Când portalurile tocmai arseseră și ea nu știa *nimic*, când fusese bătută și învinețită în urma întâlnirilor aproape mortale cu Akiva și cu Thiago, și nici de la Brimstone însuși nu primise vreun tratament mai blând, ea se dusese la Esther după ajutor. Se aflase în cel mai nenorocit moment al vieții ei de până atunci, lăsând la o parte faptul că avea să se cufunde și mai mult în nenorocire, *oh*, *mult mai mult*, în următoarele luni, dar pe atunci n-o știa.

Avusese încredere în Esther, doar ca să descopere acum că Esther o mințise în față.

Părea sincer afectată totuși, iar Karou simți o mică mustrare de cuget pentru că îi dăduse vestea atât de fără menajamente.

— Issa e bine, zise ea, ca să mai atenueze lovitura, adăugând în gând o rugăciune ca într-adevăr să fie bine.

— Mă bucur să aud asta.

Lui Esther îi tremura vocea.

— Și Yasri? Twiga?

Aici nu era nimic de atenuat. Twiga era mort. Yasri, de asemenea, deși sufletul lui Yasri, ca și al Issei, fusese păstrat și lăsat pentru Karou să-l găsească – o altă speranță într-o sticlă, ca să transmită mesajul foarte important al lui Brimstone. Karou încă nu fusese în stare să se ducă și să recupereze cădelnița, deși știa unde era: în ruinele templului lui Ellai, unde ea și Akiva își petrecuseră luna de nopți dulci, cu o viață în urmă.

Lui Esther îi răspunse doar cu o clătinare din cap. Reînvierea era un subiect pe care nu voia să-l atingă. Esther nu știa la ce folosea Brimstone dinții – și pietrele prețioase care fuseseră specificul negoțului ei cu el –, cum nici Karou nu știuse înainte să rupă iadeșul și nu se simțea înclinată să-i dezvăluie în clipa aceea.

— Foarte mulți au murit, zise ea, încercând și nereușind să-și țină emoția la o parte din voce. Și foarte mulți o să mai moară încă, dacă nu îi oprim pe acești îngeri și nu închidem portalul.

— Și crezi că puteți face voi asta? întrebă Esther.

Sper, gândi Karou, dar răspunse, simplu:

— Da.

Zuzana vorbi din nou și, că era matador sau taur, avea privirea limpede, neabătută și directă.

— Unele dintre dorințele alea ne-ar prinde bine acum.

— Oh, păi, zise Esther, tulburată. Acum chiar nu mai am niciuna. Îmi pare atât de rău. Dacă măcar aș fi știut, le-aș fi păstrat mai bine. Oh, biata de tine, îi zise ea lui Karou, strângând-o de mână.

Gura Zuzanei era o linie dreaptă.

— Îm-hm, făcu ea.

Probabil simțind că o oarecare politețe socială era necesară pentru a umple golurile din… conversația lipsită de aceasta a Zuzanei, Mik spuse, cu stângăcie:

— Păi, mulțumim pentru, ăă, avion. Și pentru hotel și toate celelalte.

— Cu plăcere, zise Esther.

Karou simți că momentul de introducere și amabilități – și *ne*amabilități – ajunsese la sfârșit. Aveau o treabă de făcut.

Se întoarse spre prietenii ei.

— Baia e la capătul holului. Nu e prea sărăcăcioasă. Hainele sunt în dormitorul mare. Jucați-vă de-a îmbrăcatul elegant.

Fruntea Zuzanei se încreți.

— Și ceilalți? șovăi ea. Eliza? E... mai bine?

O nouă tensiune se activă în Karou. Ce-ar fi putut spune despre Eliza? Eliza Jones. Ce stranie poveste era. Îi aflaseră numele numai pentru că avea o carte de identitate la ea, nu pentru că ar fi fost capabilă să-l comunice ea însăși. De la aceasta, o căutare pe Google dusese la rezultate surprinzătoare. *Elazael*, *descendenta unui înger*. Oricât de nebunească ar fi sunat povestea – exact lucrul pentru care Zuzana, cândva, și-ar fi făcut un tricou zeflemisindu-l –, faptul că vorbea fluent serafica îi conferea o credibilitate incontestabilă.

Cât despre lucrurile pe care le *spunea* în serafică, erau mai mult decât ciudate, și ieșeau de la ea cu un soi de fervoare. Iar la întrebarea Zuzanei, dacă se simțea mai bine, Karou nu știa cum să răspundă. Încercase, în Maroc, să-și folosească propriul dar de tămăduitoare asupra ei, dar cum ar fi putut să reușească, de vreme ce habar n-avea ce anume era deteriorat?

Acum încerca Akiva, după metoda lui, iar Karou speră, în timp ce își conducea prietenii la ușa salonului, că ar putea s-o deschidă și să-i găsească pe cei doi stând liniștiți acolo, adânciți în conversație.

— Aici, zise ea, întinzând mâna spre clanță.

Aruncând o ultimă privire înapoi la Esther, făcu un efort să zâmbească. Ura tensiunea și își dori, nu pentru prima oară, ca femeia în vârstă să fi fost un pește cu sânge mai cald. Dar știa, cum o știuse dintotdeauna, că, de fiecare dată când Esther o ajuta sau juca vreun rol pentru ea – inclusiv în anul în care o dusese acasă la ea, în Antwerp, de Crăciun, conjurând un living demn de dat la revistă, plin de cadouri, inclusiv un fantastic căluț-balansoar sculptat de mână, pe care Karou fusese nevoită să-l lase acolo și să nu-l mai vadă vreodată –, era generos răsplătită pentru osteneala ei.

Nu era prietenie, nici relație de rudenie. Era o afacere și zâmbetele nu erau necesare.

Ea îi zâmbi totuși, iar Esther îi răspunse tot cu un zâmbet. În ochi i se citea tristețea, regretul, poate chiar căința, iar, mai târziu, Karou își aminti că gândise: *Ei bine*, *asta tot e ceva*.

Și era.

Numai că nu ceea ce crezuse ea.

55. Poezie nebună

Akiva coborâse, de mai multe ori până acum, prin nivelurile întunecate ale minții până în locul unde el lucra magia, și nu era deloc mai aproape de a înțelege unde se afla acesta – interior sau exterior. Cât de adânc sau cât de departe mergea.

Exista senzația aceea – nu chiar, dar destul de aproape – că trecea printr-o trapă într-un alt tărâm și, cum înainta din ce în ce mai departe, neîntâlnind vreodată niciun fel de hotar, începuse să-și imagineze vastitatea unui ocean, dar nici imaginea acesta nu era suficientă. Spațiu. Infinit.

Crezuse însă că tărâmul era al lui. Că era *el*. Însă părea să se întindă la nesfârșit – un univers privat, o dimensiune a cărei infinitate transcendea noțiunea de „minte”, așa cum o avusese el – de gânduri care existau în interiorul domeniului propriului cap, o funcție a creierului său.

Cât de vastă era o minte? Un spirit? Un suflet? Și dacă nu se corela cu spațiul fizic pe care-l ocupa corpul lui, atunci unde era? Îl amețea. De fiecare dată când ieșea de acolo, simțindu-se imprecis și secătuit, îl rodea asta, frustrarea pentru propria ignoranță.

Și asta se întâmplase înainte să încerce să pătrundă în mintea altei persoane.

Simți, în pragul minții Elizei, o altă trapă, un alt tărâm la fel de întins ca al lui, dar distinct de al său. Infiniturile nu sunt pentru explorări întâmplătoare. Ai putea să cazi și să nu te mai oprești. Te-ai putea pierde. Ea se pierduse. Mai putea el s-o aducă înapoi? Voia să încerce. Pentru ea, din cauză că ideea unei astfel de neajutorări îl înspăimânta și ar fi vrut s-o salveze din asta. Dar și pentru el însuși, din pricina neîncetatei, jeluitoarei

revărsări de limbă a Elizei. Era limba lui, ciudat de familiară și exotică totodată – serafica, dar vorbită în tonuri și după modele pe care el nu le auzise niciodată, și apoi... puteri cerești, *lucrurile pe care le spunea*...

Bestii și un cer care se înnegrea, deschiderea ușilor și luminile în întuneric.

Aleasă. Căzută.

Hărți, *dar eu sunt pierdută*. *Ceruri*, *dar ele sunt moarte*.

Cataclism.

Meliz.

„Poezie nebună”, o poreclise Zuzana, și era ambele, și poezie și nebună, dar făcea să rezoneze ceva în Akiva, ca un diapazon care se potrivea cheii lui interioare. Însemna ceva, ceva important, și de aceea el trecu din propria infinitate în a ei. Nu știuse dacă asta se putea face – sau, dacă se putea, *trebuia*. I se părea necuvenit, ca încălcarea unei granițe. Întâmpină rezistență, dar pătrunse. O căută pe ea, dar n-o putu găsi. O strigă, dar ea nu răspunse. Spațiul din jurul lui se simțea diferit de al lui. Era dens și confuz. Cinetic. Dureros, neliniștit și înfricoșat. Existau tulburare și suferință aici, însă erau mai presus de puterea lui de înțelegere și nu îndrăzni să coboare mai adânc.

N-o putea găsi. N-o putea aduce la suprafață. Nu putea. Dar încercă, dând tributul durerii lui, să îi calmeze haosul, cel puțin.

Când se întoarse și deschise ochii, a fost ca o senzație de a se relua în posesie, și văzu că erau prezenți și Karou, Zuzana și Mik. Și Virko, de asemenea, deși himera fusese acolo tot timpul. Și, chiar în fața lui, Eliza. Comportamentul ei se domolise, dar Akiva văzu cu ochii lui ceea ce știa deja, în inima lui: că n-o repusese pe linia de plutire.

Oftă prelung. Dezamăgirea lui părea ca o pierdere. Karou veni lângă el. Avea o carafă de apă și îi turnă un pahar. Când el bău, îi așeză o mână rece pe frunte și se aplecă peste brațul fotoliului, sprijinindu-și șoldul de umărul lui. Iar ăsta era un uluitor prag nou al normalului – Karou sprijinindu-se de el – și îi dădu curaj. Ea îi vorbise despre fericirea lor de parcă ar fi fost un fapt de netăgăduit, indiferent de ceea ce se întâmplase – *separat* de orice altceva și neinfluențat de nimic. Asta era o idee nouă pentru el, că fericirea nu era un loc mistic în care să ajungi sau pe care să-l câștigi – vreun teren strălucitor de dincolo de

hotarele nefericirii, un paradis așteptând să fie găsit de ei –, ci un lucru pe care să-l porți insistent cu tine prin toate, la fel de modest și de comun ca echipamentul tău de luptă și proviziile. Mâncare, arme, fericire.

Cu speranța că armele ar putea, cu timpul, să dispară din peisaj.

Un nou mod de a trăi.

— Pare mai liniștită, zise Karou, cercetând-o pe Eliza. Asta e ceva.

— Nu de ajuns.

Ea nu spuse, *Poți încerca mai târziu*, pentru că amândoi știau că nu avea să existe un mai târziu. Se lăsa noaptea. Aveau să plece – el, Karou și Virko – foarte curând și nu aveau să se mai întoarcă aici. Eliza Jones, așadar, trebuia să rămână pierdută, și, cu ea, și „Cataclismul” și toate secretele ei. Problema era că Akiva simțea un pericol în abandon.

— Vreau să înțeleg ce spune, zise el. Ce i s-a întâmplat.

— Nu ți-ai dat seama de nimic?

— Haos. Frică.

Clătină din cap.

— Nu știu nimic despre magie, Karou. Nici măcar principiile de bază. Am senzația că avem, fiecare dintre noi, o…

Căuta cuvintele.

— *O schemă de energii*. Nu știu cum s-o numesc. E mai mult decât minte și mai mult decât suflet. Dimensiuni.

Tot mai căuta.

— Geografii. Dar nu-i știu întinderea sau cum să navighez prin ea, nici măcar cum s-o *văd*. E ca și cum aș bâjbâi prin întuneric.

Ea zâmbi puțin și în voce i se simți efortul de a suna degajată, când întrebă:

— Și de unde ai putea tu să știi cum e întunericul?

Mâna ei îi mângâie penele, care scânteiau sub atingerea ei.

— Tu ești propria ta lumină.

Akiva a fost cât pe-aci să-i replice, *Știu ce e întunericul*, pentru că într-adevăr îl cunoștea, în toate sensurile negative ale termenului, însă nu voia să creadă Karou că se retrăgea din nou în starea deprimată din care îl scosese ea în Maroc. Așa că se abținu și se bucură că nu vorbise când ea adăugă, atât de încet că abia o auzi:

— Și a mea.

Și el se uită la ea și se umplu cu vederea ei, și simți, cum i se întâmplase de atât de multe ori, în prezența ei – Madrigal și Karou – o viață nouă, o creștere nouă. Filamente de senzații și emoții pe care nu le încercase niciodată înainte de ea și pe care nu le-ar fi simțit niciodată fără ea, și care erau ceva *real*. Rădăcini ramificându-se și întinzându-se, dincolo de toate trapele și prin oricâte straturi de întuneric, iar „schema energiilor” pe care o descrisese el atât de stângaci – dimensiunile de necunoscut și geografiile sinelui – era schimbată de asta, ca un cotlon întunecat din spațiu când o nouă stea ia brusc ființă. Akiva devenea mai luminos. Mai plin.

Numai dragostea putea face asta. Îi luă mâna lui Karou, mică și rece, într-a lui și o păstră așa cum păstră și vederea ei. Fericirea era acolo, echipament obișnuit, depozitat laolaltă cu îngrijorarea și mâhnirea și hotărârea, și nu rezolva nimic, doar lumina totul.

— Gata? întrebă ea.

Era timpul să meargă să-și vadă unchiul.

•••

Își luară adio fără să rostească „adio”, pentru că Akiva le spusese că aduce ghinion să faci asta, că ispitești soarta. Indiferent ce cuvinte folosiră, plutea o umbră asupra lor toți, pentru că nu avea să fie o despărțire scurtă. Virko, în ceea ce avea să fie ultima lui lecție de limbă pentru o vreme, o învăță pe Zuzana cum să spună „Îți sărut ochii și-mi las inima în mâinile tale”, care era un vechi rămas-bun în himeră și, firește, o făcu pe Zuzana să mimeze o reacție la a avea o inimă bătând în mâinile ei.

Esther se agită pe lângă ei, din nou ca o bunică și foarte aproape de căință. Se asigură că își luaseră harta și că știau drumul. Întrebă, îngrijorată, ce intenționau să facă împotriva unui inamic atât de numeros, dar Karou nu-i spuse.

— Nu cine știe ce, fu răspunsul ei. Doar să-i conving să plece acasă.

Esther păru tulburată, dar nu stărui.

— O să comand șampanie, zise ea, pentru a sărbători victoria voastră. Îmi doresc doar să puteți fi și voi aici, să beți cu noi.

Eliza, tot timpul ăsta, rămăsese uitându-se fix.

— O să aveți voi grijă să primească niște ajutor? îi întrebă Karou pe Zuzana și pe Mik. După ce o să plecăm noi?

Fața Zuzanei imediat se înăspri și îi ocoli privirea lui Karou, dar Mik dădu din cap.

— Nu-ți face griji, zise el. Ai destule pentru care să-ți faci griji.

El înțelesese, dacă Zuzana nu, de ce lucrurile trebuia să fie astfel. I-o reamintise el însuși, de mai multe ori, pe drumul încoace.

— Ții minte că noi nu suntem samurai nici cât negru sub unghie? întrebase el. Nu putem fi de ajutor în asta. N-am face decât să-l îngreunăm pe Virko și să încurcăm lucrurile. Iar dacă urmează să fie iar lupte…

Nu continuase.

— Mulțumesc, zise Karou, cu o ultimă privire neajutorată la Eliza. Știu că e cam mare responsabilitatea asta pentru voi, dar v-am arătat cum să faceți rost de bani. Vă rog, folosiți-i. Pentru ea, pentru voi. Orice aveți nevoie.

— Bani, mormăi Zuzana, de parcă ar fi fost mai rău decât inutili, o insultă.

Karou se întoarse spre ea.

— Dacă mai există ceva la care voi să vă puteți întoarce, făgădui ea, urând cuvântul *dacă* de parcă el ar fi fost dușmanul ei, o să găsesc eu o cale să vin să vă iau.

— Cum? O să închideți portalul.

— Trebuie, dar sunt mai multe portaluri. O să le găsesc eu.

— Ce, o să ai timp să cauți portaluri?

— Nu știu.

Era ca un refren. *Nu știu ce o să găsim când o să ne întoarcem*. *Nu știu dacă va mai exista vreo speranță de care să ne agățăm*, *în toată lumea aia*. *Nu știu cum o să găsesc un alt portal*. *Nu știu dacă voi mai fi în viață*. *Nu știu*.

Zuzana, cu expresia neîmblânzită, își înclină capul într-un soi de coliziune cu încetinitorul pe care Karou nu o recunoscu drept îmbrățișare până când, în ultima clipă, brațele prietenei sale o înlănțuiră.

— Să fii în siguranță, șopti Zuzana. Fără eroisme. Dacă trebuie să te salvezi numai pe tine, fă-o și întoarce-te aici. Amândoi. Toți trei. Putem să-i facem lui Virko un corp de om sau ceva. Numai promite-mi că, dacă ajungi acolo și toată lumea e…

Nu spuse cuvântul. *Moartă*.

— O să te ferești pur și simplu să fii văzută și o să te întorci aici și o să *trăiești*.

Karou nu-i putea promite asta, cum Zuzana trebuie s-o fi știut, pentru că nu-i dădu ocazia să răspundă ceva, ci i-o luă înainte cu:

— Bine. Mulțumesc. Asta-i tot ce voiam să aud, de parcă promisiunea îi fusese făcută.

Karou îi răspunse la îmbrățișare, urând adio-urile la fel cum ura dacă-urile, și după aceea nu mai rămase nimic de făcut decât să plece.

56. Scumpa mea barbară

Curați, în sfârșit. Mik și Zuzana folosiră pe rând baia, astfel încât unul dintre ei să poată sta cu Eliza, în același timp în care pândea știri de ultimă oră despre îngeri. Televizorul mergea cu sonorul dat la minimum, iar laptopul lui Esther era deschis pe mai multe canale de transmisiuni constant împrospătate, dar încă nu se întâmpla nimic notabil și probabil nici n-avea să se întâmple, o vreme.

Karou, după câte știa Zuzana, avea să facă o haltă, înainte de Vatican, la Museo Civico di Zoologia. Era un muzeu de istorie naturală și fusese o calmă încăpățânare la ea când își declarase intenția de a se duce acolo. Îi frânsese inima Zuzanei, știind pentru ce era escala – ca să-și refacă provizia de dinți, în caz că fuseseră salvate suflete, cel puțin, din bătălie – și știind că ea n-avea să fie acolo ca să ajute, indiferent ce aveau să găsească atunci când se vor fi întors în Eretz.

La naiba cu neajutorarea. Zuzana simți cum îi vine ideea pentru o nouă inscripție de tricou.

FII UN SAMURAI.
PENTRU CĂ NU ȘTII NICIODATĂ CE-I DINCOLO
DE BLESTEMATUL DE CER.

Nimeni n-avea să înțeleagă, dar cui îi păsa? Ea s-ar fi uitat urât la ei până când și-ar fi văzut de drum. Asta mergea în aproape orice situație.

Nu, se mustră ea. Nu mergea. Pentru că, dacă ar fi mers, n-ar mai fi fost nevoie să fie un samurai, nu-i așa?

Aruncă o privire spre Eliza, de lângă ea, și oftă. Eliza nu părea să aibă nevoie sau să-și dea seama de companie, dar ideea de a o lăsa singură, în colț, ca pe o piesă de mobilier care murmura încetișor, pur și simplu nu pica bine. Zuzana nu era infirmieră și n-avea vreun instinct pentru asta, dar era conștientă că tânăra femeie avea nevoie de cineva care să aibă grijă de necesitățile umane de bază pentru ea – mâncare și băutură, pentru început – și, cel puțin, era mai docilă acum, după ce făcuse Akiva ce făcuse. Mai puțin agitată și asta simplifica lucrurile.

Ce aveau să facă mai departe cu ea după ziua de azi, Zuzana nu se putea gândi, în momentul ăsta. Mâine era destul de curând. Când toată tensiunea zilei de azi avea să aparțină trecutului și după ce aveau să doarmă o noapte întreagă într-un pat adevărat și aveau să ia o masă care nu fusese niciodată pe același continent cu cușcușul.

Mâine.

Dar, deocamdată, era bine să fii curat. Se simțea renăscută – Venus ieșită dintr-un strat de jeg – și hainele pe care shopperul lui Esther le alesese erau elegante și subtile, din materiale fine și se potriveau aproape perfect. Lucrurile mizerabile ale Zuzanei, inclusiv tenișii zebră, fuseseră împachetate frumos și învelite în mai multe straturi de saci de plastic; era ca o trădare, mai ales când încălțările ei vechi stăteau alături de cele noi pe podea, iar ei îi intrase în cap că erau forțate să-și instruiască înlocuitoarele. *Târșâie un pic picioarele*, le-ar fi spus tenișii pantofilor noi de piele, cu lacrimi afectuoase prelingându-se din ochii lor reumatici de pantofi bătrâni. *Și stă mult pe vârfuri*, *așa că fiți pregătiți pentru asta*.

— Ce sentimental din partea ta, comentase Mik când ea se întorsese în salon și îndesase bocceaua cu vechituri în rucsacul ei.

— Deloc, declarase ea veselă. Îi salvez de la Muzeul Aventurii în Lumea Cealaltă pe care am de gând să-l fondez. Titlul exponatului: „Ce să nu porți când campezi în munți înghețați în timp ce se creează o alianță între armatele dușmane”.

— Îm-hm.

Mik, după ce-și făcuse rândul la baie, nu se simțea niciun pic sentimental pentru hainele lui murdare. Era fericit să le arunce la gunoi, deși, înainte să facă asta, scotoci pe furiș în buzunarul vechilor să-i jeanși și scoase…

… *inelul*.

Inelul poate-de-argint poate-antic pe care tocmai îl cumpăra când lumea înnebunise. Îl răsuci între degete, uitându-se la el mai bine pentru prima oară de atunci. Zuzana fusese întotdeauna în apropierea lui (și slavă Domnului pentru asta); nu avusese ocazia să-l scoată. I se părea grosolan, acum, mai ales în contextul acestui hotel excentric. În urmă, la Aït Benhaddou, se potrivise: primitiv și oxidat, poate și un pic strâmb. Aici arăta ca picat de pe degetul mic al unui vizigot în timpul Jefuirii Romei. Bijuterie barbară.

Perfect.

Pentru scumpa mea barbară, gândi el, și când dădu să-l vâre în buzunarul acestor noi pantaloni italieni șic, îl mânui cu stângăcie și-i alunecă dintre degete. Scoase un clinchet pe pardoseala de marmură și se rostogoli de parcă ar fi încercat să scape. Mik îi luă urma, gândindu-se că poate era argint, totuși, pentru că se presupune că argintul curat scoate un sunet înalt ca acela, și apoi îl văzu ascunzându-se într-o gaură de vreo trei degete din spatele măsuței de toaletă din marmură.

— Vino aici, înapoi, șopti el. Am planuri cu tine.

Se lăsă în genunchi pentru a-l pescui, în timp ce, în salon, scumpa lui barbară îi ținea un pahar cu apă la buzele murmurând continuu ale Elizei Jones, ca s-o ademenească să bea, iar, în micul dormitor din capătul suitei, cu ușa închisă și muzica pornită ca să-i acopere vocea, Esther Van de Vloet dădea un telefon.

Nu-i venea ușor de dat telefonul ăsta, dar tot ce se putea spune în apărarea ei era că sperase să nu fie nevoită să-l dea. Ezită o fracțiune de secundă și, cu toate că o umbră a adevăratei sale vârste îi trecu o clipă peste față, nicio indecizie nu-i urmă. Răsuflă forțat, scoțând aerul din piept și continuă ce se apucase să facă.

La urma urmei, puterea nu se păstrează singură.

•••

Karou și însoțitorii ei trecură peste acoperișurile Romei, cu misiunea lor la muzeul natural încheiată și numai cu aceea a lui Jael rămasă. Aerul nopții era încărcat de vara italiană, conturul orașului de sub ei, o pânză redusă la tăcere de acoperișuri și monumente, lumini și domuri, secționată de un șarpe întunecat care era Fluviul Tibru. Claxoanele se filtrau prin văzduh în timp

ce zburau, fluierăturile traficului, deopotrivă cu frânturile de muzică și – din ce în ce mai puternic, pe măsură ce se apropiau de Vatican – psalmodierile. Nu se deslușeau cuvintele, dar urmau ritmul liturgic.

Se simțea și o duhoare, de asemenea – izul inconfundabil al oamenilor îngrămădiți prea strâns și prea multă vreme. Judecând după nota acră, Karou își închipui că odată ce pelerinii ocupaseră un loc în apropiere de barieră, nu mai voiseră să renunțe la el pentru ceva atât de pasager ca funcțiile fiziologice.

Drăguț.

Știrile raportaseră o criză a sănătății publice, căci oamenii aduseseră cu ei în perimetru și bătrânii, și pe cei dragi, din speranța că simpla proximitate a îngerilor le-ar fi putut vindeca bolile – sau, mai greu de sperat, că îngerii ar fi putut ieși la ei să-i binecuvânteze. Apăruseră veștile despre miracole întâmplate și, deși nedovedite, puseseră pe locul secund numărul documentat de morți rezultate din aceste practici.

Miracolele au acest efect.

Văzut din cer, Vaticanul era o felie – chiar dacă o felie cu gogoloaie – de plăcintă prăbușită. În interiorul granițelor sale, piața lui circulară vastă era cel mai vizibil detaliu, încadrată de faimoasele colonade curbe. Era nepotrivit de înțesată cu vehicule militare, tancuri moțăind ca niște gândaci urâți, jeepuri care veneau și plecau, chiar și camioane transportoare de trupe.

Imediat dincolo de colonada nordică se afla destinația lor: Palatul Papal. Karou deschidea drumul.

Esther fusese în stare să le dea, mulțumită „cardinalului din buzunarul ei”, coordonatele precise ale camerelor oferite lui Jael, iar cei trei zburară într-un cerc larg deasupra aglomerației de clădiri – palatul nu era o singură clădire, ci mai multe, crescute una într-alta – cercetând acoperișurile după semne ale prezenței serafimilor.

Se așteptau la gărzi. Soldații umani erau concentrați la sol – îi puteau vedea patrulând cu câini – și, cu siguranță, la intrările în clădire, atât afară, cât și înăuntru. Însă, în plus față de soldați, se așteptau să găsească dominionii postați pe acoperiș, pentru că aceasta era procedura standard de operare în Eretz, unde un atac putea veni în egală măsură din cer și de pe pământ.

Și îi găsiră. Doi la număr.

Simplu.

— Nu le faceți niciun rău, le reaminti Karou lui Akiva și lui Virko – fără să fi fost nevoie, spera ea – și îi simți îndepărtându-se.

Îi privi pe gardieni și văzu umbrele lui Akiva și a lui Virko aruncate de lumina lunii coborând asupra lor. Își aminti cu mare claritate valul de flux al umbrelor gonite de foc care înghițise compania în Adelphas și nu simți nicio milă pentru soldați, ambii încremenind și apoi căzând din picioare.

Lovituri rapide în cap. Deveniră moi ca niște cârpe, dar nu se prăbușiră. Corpurile lor părură să lunece, într-o mișcare cu încetinitorul, pe acoperiș, când Akiva și Virko le prinseră și le așezară, în liniște, jos. Aveau să se trezească, mai târziu, cu niște cucuie și dureri de cap, însă numai atât. Nu era atât vorba dacă ei meritau milă, ci de parametrii acestei misiuni: fără vărsare de sânge.

Rapid și fără vărsare de sânge, ăsta era esențialul. Fără carnagiu, fără scenă a crimei, doar convingere. Ar fi trebuit să intre și să iasă mai înainte ca acești doi soldați să apuce să se trezească și să-și frece capetele dureroase.

Karou ateriză ușor și aruncă o scurtă privire unuia dintre ei. Lipsit de cunoștință, arăta ca oricare dintre numeroșii Bastarzi din peșterile kirine. Frumos, tânăr, blond. Deopotrivă ticălos și victimă, gândi ea, apoi își aminti de propunerea lui Liraz să le fie luate degetele, în loc de vieți, și se întrebă: Oare era posibil ca până și soldații Dominionului să poată învăța să trăiască în lumea nouă, dacă avea să existe una vreodată? Meritau alegerea? Uitându-se la acesta de acum, așa cum arăta, după toate aparențele adormit și nevinovat, era ușor să crezi că da.

Poate când se va trezi, ochii i se vor umple de ură și va fi fără speranță.

Aceasta era o grijă pentru altă zi. Ei erau aici. Vedeau fereastra lui Jael. Psalmodierea din perimetrul ce-i înconjura se auzea ca vuietul mării, dar efectul era de o aparentă sferă de liniște în interior.

„Mi-a venit o idee mai bună”, anunțase Karou, în peșterile kirine, atât de sigură că aceasta era calea de a evita un apocalips. Un sfârșit rapid și liniștit pentru această dramă. Fără confruntări, fără arme, fără „monștri”.

Îngerii doar să dispară.

Simplu.

— OK, zise ea, oprindu-se să-i trimită un mesaj Zuzanei, apoi închizând telefonul și punându-l în buzunar. Hai s-o facem.

57. Aruncă-i de mâncare leilor

Se auzi o bătaie în ușa Suitei Regale și nu obișnuită. Câinii, Călător și Matusalem, săriră în picioare, imediat alerți.

Zuzana și Mik nu săriră în picioare, dar și ei deveniră imediat alerți. Erau la fereastra livingului, după ce se mutaseră din salon din pricină că ferestrele de pe partea asta dădeau spre Vatican. Ochii lor se plimbau de la ecranul televizorului la felia de cer pe care o descoperiseră trăgând la o parte draperia de catifea roșie, de parcă urma să se petreacă ceva pe unul sau celălalt.

Și ceva avea să se petreacă, de îndată ce Karou și Akiva aveau să reușească în misiunea lor: „armia cerească” avea să se ridice în zbor și s-o șteargă naibii înapoi în Uzbekistan și pe portalul de acolo. *Aveți grijă la*… *ăă*, *clapa aia de cer*… *să nu vă lovească*, *în timp ce ieșiți*.

Cer sau televizor. Unde aveau să se vadă mai întâi?

Telefonul Zuzanei stătea pe brațul fotoliului ei, astfel încât să știe imediat dacă suna Karou sau dacă trimitea mesaj. Nu fusese decât un singur mesaj până acum.

Sosit. *Intrăm, *pupic/pumn**

Așadar. Se întâmpla. Zuzana nu mai putea sta locului. Cer – televizor – telefon – Mik, ăsta era circuitul privirilor ei, cu pauze și către Eliza.

Fata rămăsese supusă și pierdută, cu ochii sticloși, dar nu ficși, nu pe de-a întregul. Se mai opreau, din când în când, apoi fulgerau înainte și înapoi, cu pupilele ba dilatate, ba strânse, chiar dacă lumina era constantă. Era de parcă mintea ei participa la o altă realitate decât a corpului, ochii ei vedeau alte priveliști, buzele ei rostind încet poezia nebună pe care Zuzana se bucura că n-o poate înțelege. Când Karou îi tradusese câte ceva din ea, fusese prea stranie să n-o tulbure, un soi de film de groază cu o mulțime de devorări. Și nu genul de devorări care se petreceau între Zuzana și platoul de biscotti înveliți în ciocolată, pe care îl luase de pe pian.

OK, exact genul ăla de devorare, dar din punctul de vedere al biscotti-urilor.

CIOC, *CIOC*, *CIOC*.

Era alarmantă forța cu care se bătea. O bătaie în ușă de StB – sau de Stasi, sau de Gestapo. Alegeți-vă voi poliția secretă. Avea o greutate de *ei vin după tine*, *noaptea* – și… nimeni nu se duce degajat și vesel să răspundă la o bătaie în ușă de tipul *ei vin după tine*, *noaptea*.

Privirea Zuzanei se îndreptă spre Mik, iar a lui spre ea. Bătăile inimii ei păreau să fi sărit în picioare cu aceeași promptitudine cu care săriseră mastifii, apoi și ea le urmă exemplul, ridicându-se.

— Ce? întrebă ea, în același timp ce Mik spuse:

— Doamne.

— Doamne ce?

— Ia-ți lucrurile, zise el. Fă-ți bagajul.

Iar Zuzana încă nu știa ce se întâmpla, dar apoi niște oameni intrară, doi la număr, vânjoși și îmbrăcați în costume elegante, având niște chestii de comunicații fără fir vârâte în urechile lor mari și blege, iar primul gând al Zuzanei a fost *Fir-ar, chiar sunt poliția secretă*, dar apoi le zări blazonul brodat pe buzunarele hainelor, iar frica ei se prefăcu în primul clocot de indignare.

Paza hotelului. Esther îi dădea afară.

— Bine, zise unul dintre paznici. Hai să mergem. E timpul ca voi să plecați.

— Ce vrei să spui? îi înfruntă Zuzana. Suntem oaspeți.

— Nu mai sunteți, zise Esther din prag. V-am tolerat de dragul lui Karou. Iar acum, când Karou… Ei bine.

Zuzana se răsuci spre ea. Femeia în vârstă se sprijinea de tocul ușii, cu brațele încrucișate și câinii învârtindu-se în jurul ei. Era o privire calculată, de prădător, în ochii ei, iar impresia Zuzanei a fost că un șarpe o înghițise pe bunicuța cu păr pufos și, cumva, se *transformase* în ea. Haidamacii în livrelele hotelului nu făcuseră niciun pas în încăpere, înainte ca greutatea semnificației scenei să o izbească pe Zuzana în moalele capului.

Karou.

— Ce-ai făcut? o întrebă ea.

Pentru că, dacă Esther îi dădea afară, asta însemna că anticipase că nu se va mai întâlni cu Karou – nu doar în seara asta, ci niciodată.

— Eu? Doar am alertat direcțiunea că m-am trezit invadată de niște tinere persoane vulgare. Ei au știut imediat la cine mă refeream. Se pare că ați făcut impresie, jos.

— Vreau să spun, ce i-ai făcut *lui Karou*?

Aruncase cuvintele și se porni să se arunce *ea însăși*, iar în momentul acela se poate să se fi crezut un *niic-niic*, cu ac cu tot, și un pericol cât un leu de mare pentru câini și pentru musculoșii bătăuși care stăteau în calea ei.

A fost un *niic-niic* ușor de capturat din aer, totuși, cel mai apropiat dintre găligani încleștându-i încheietura într-o strânsoare antrenată și ținând-o bine.

— Dă-mi drumul! mârâi ea la el și încercă să-și smucească brațul ca să-l elibereze.

Fără noroc. Strânsoarea lui era ridicolă, de parcă își petrecuse tot timpul liber strângând una din tâmpeniile alea de mingi de cauciuc, dar atunci Mik se năpusti și apucă de mâna care o ținea pe ea.

— Dă-i drumul, ceru el și, într-un meci inegal de violonist versus brută, încercă să-i desfacă urâtele degete de pe încheietura Zuzanei.

Fără noroc, de asemenea. Zuzana a putut să înregistreze, doar vag, prin indignarea ei, cât de umilitor de ne-samurai erau amândoi în clipa aceea. Cu mâna liberă, gardianul îl împinse cu ușurință pe Mik pe culoar până la ușa de la intrare – și cam asta a fost cu strânsul lucrurilor – și pe Zuzana după el. Încheietura îi zvâcnea unde o apucase el, dar abia de-i dădu atenție cu tornada de furie și îngrijorare care devenise mintea ei.

Refuzând să se lase mânată de la spate, Zuzana rupse rândul într-o parte, țâșnind pe lângă gardian pentru a se trezi față în față cu Matusalem și Călător, blocându-i calea spre stăpâna lor. Câinii o priviră. Unul dintre ei își ridică buzele de pe colți într-un rânjet plictisit, de parcă ar fi zis, *Vezi tocătoarele astea*?

Am văzut alții și mai înfricoșători, ar fi vrut ea să le spună. Drace, ar fi vrut să-și dezvelească și ea colții, în schimb, rămase pe loc și își ridică ochii spre Esther. Expresia de pe fața femeii în vârstă – apatie de piatră – abia de era omenească. Asta nu era o persoană, gândi Zuzana. Asta era lăcomia întrupată.

— Ce-ai făcut? Ce ai făcut, Esther? Ce. Ai. Făcut.

Esther suspină teatral.

— Ești idioată? Tu ce crezi?

— Cred că ești o trădătoare sociopată, asta cred.

Esther clătină doar din cap, o flacără de dispreț înlocuindu-i apatia.

— Îți închipui că eu am vrut să fie așa? Eu eram fericită cu lucrurile așa cum erau. Nu e vina mea că Brimstone e mort.

— Ce legătură are asta cu restul? întrebă Zuzana.

— Ei, haide. Știu că nu ești o păpușică nevinovată așa cum arăți. Viața înseamnă alegeri și numai proștii își aleg aliații cu inima.

— *Își aleg aliații*? Ce e asta, *Supraviețuitorul*?

Zuzana era, la rândul ei, copleșită cu dezgust. Esther îi „alesese” pe îngeri, evident. Pentru că Brimstone era mort, căuta numai avantajele ei. În momentul acela și știind ce știa despre adevărata vârstă a lui Esther, ea o citi într-o străfulgerare.

— Tu, zise ea, iar dezgustul făcu o crustă groasă în jurul cuvântului. Pariez că ai fost un colaborator nazist, nu-i așa?

Spre surprinderea ei, Esther râse.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău. Oricine cu un dram de minte ar fi ales să trăiască. Știi ce-i prostesc? Să mori pentru o *credință*. Uite unde ne aflăm. Roma. Gândește-te la creștinii aruncați de mâncare leilor pentru că n-au vrut să renunțe la credința lor. De parcă Dumnezeul lor nu le-ar fi iertat dorința de a trăi. Dacă nu ai mai mult instinct de conservare decât atât, poate că nu *meriți* viața.

— Glumești? O să dai vina pe creștini, nu pe romani? N-ar fi fost mai bine să nu-i fi aruncat la nenorociții ăia de lei, în primul rând? Nu te îmbăta cu apă rece. Tu ești monstrul aici.

Esther, brusc, se sătură.

— E timpul să plecați, acum, zise ea, scurt. Și ar trebui să știți că, după moartea ei, toate bunurile lui Karou îi revin rudei celei mai apropiate.

Un zâmbet subțire, fără bucurie.

— Devotatei sale bunici, bineînțeles. Așadar, nu vă osteniți să încercați să accesați conturile alea.

După moartea ei, *după moartea ei*. Zuzana nu voia să audă asta. Mintea ei alungă cuvintele.

Esther făcu semn spre hol și labele noduroase ale agenților de pază îi luară pe sus într-acolo.

— Puteți să păstrați hainele, adăugă Esther. Mda, cu plăcere. Oh, și nu vă uitați leguma.

Leguma.

Se referea la Eliza. În tot timpul ăsta, Eliza rămăsese tăcută. Era catatonică, iar Esther se pregătea s-o arunce în stradă, la fel ca pe Mik și pe Zuzana, fără nimic.

După moartea ei. Tornada se dusese din mintea Zuzanei, lăsând numai șoapte în urmă. Ce se întâmplase? *Oare ei să fi fost*...?

Taci.

— Dă-mi voie să iau măcar pungile noastre, ceru Mik, sunând atât de calm și de rezonabil, încât Zuzana aproape că se enervă.

Cum îndrăznește să fie calm și rezonabil?

— V-am dat o șansă, zise Esther. Voi ați ales să stați aici și să mă insultați, în schimb. Cum am mai spus, viața înseamnă alegeri.

— Lasă-mă să-mi iau măcar vioara, se rugă el. Nu avem nimic și nicio cale de a ajunge acasă. Cu ea, cel puțin, o să pot să cânt în piață pentru banii de drum.

Imaginea mintală cu ei cerșind trebuie să-i fi plăcut simțului ei de ierarhie de clase, ca să nu spunem de degradare.

— Bine.

Flutură din încheietură, iar Mik porni pe culoar, grăbit. Când se întoarse, își ținea cutia viorii în brațe ca pe un copil, nu de mâner, pe lângă corp.

Chiar spuse:

— Mulțumesc.

De parcă Esther le făcuse vreun gest de bunăvoință. Zuzana se uită furioasă la el.

Își pierduse mințile?

— Ia-o pe Eliza, îi zise el.

Zuzana o luă și Eliza o urmă ca o somnambulă. Zuzana se mai opri o dată, pentru a se uita la Esther din capătul celălalt al camerei.

— Am mai spus asta înainte, dar am glumit de fiecare dată.

Nu glumea și acum. Nu fusese niciodată mai serioasă.

— O să ți-o plătesc pentru asta. Îți promit.

Esther râse.

— Nu așa merg lucrurile în lume, dragă. Dar poți să încerci, dacă asta te face fericită. Fă tot răul de care ești în stare.

— Așteaptă-l, șuieră Zuzana.

Agentul de pază o îmbrânci și se trezi propulsată pe hol, cu Eliza lângă ea, și apoi afară, în holul principal, spre lifturi. Apoi coborâtă. Și, în sfârșit, forțată să meargă prin strălucitorul lobby, subiect al privirilor lungi și al șoaptelor și, cel mai usturător, al amuzamentului superior al adversarei sprâncenelor sale – care din nou îndrăzni, în lumina acestei răsturnări de situație, să își ridice una dintre sprâncenele ei excesiv pensate, înfometate, de amatoare, într-un necizelat, dar eficient, *Ți-am spus eu*.

Arsura umilinței era trecerea printr-un câmp de urzici – mii de dureri mici topindu-se într-o ceață – dar n-a însemnat nimic față de amărăciunea Zuzanei și panica la gândul prietenilor săi, poate chiar în clipa asta la bunul plac al dușmanilor lor.

Ce se întâmpla cu ei?

Esther trebuie să-i fi avertizat pe îngeri. Ce îi promiseseră ei oare? se întreba Zuzana. Și, mai important, cum ar fi putut ea și Mik să o împiedice să obțină acel ceva? Cum? Ei nu aveau *nimic*. Nimic, decât o vioară.

— Nu pot să cred că i-ai mulțumit, murmură ea, după ce fuseseră îmbrânciți pe uși, afară, în stradă.

Roma se năpusti zgomotoasă asupra lor, cu vitalitatea și aerul ei sufocant într-un contrast acut față de calmul artificial și răcoros al interiorului.

— M-a lăsat să-mi iau vioara, zise el, ridicând din umeri, încă ținând-o la piept ca pe un copil sau un cățeluș.

Suna... mulțumit. Era prea mult. Zuzana se opri din mers – nu aveau nicio destinație, doar „departe”, oricum – și se întoarse să-l privească în față. Nu numai că *sunase* mulțumit. Arăta mulțumit. Sau foarte emoționat, cel puțin. Practic, vibrând.

— Ce-i cu tine? îl întrebă ea, neînțelegând nimic și gata să se așeze pe jos și să plângă.

— O să-ți spun peste un minut. Haide. Nu putem rămâne aici.

— Da, cred că asta s-a stabilit.

— Nu. Vreau să spun că nu putem sta nicăieri unde ea ne-ar putea găsi și *o să vină* să ne caute. *Haide*.

Acum era impetuozitate în glasul lui, buimăcind-o și mai tare. El își încolăci un braț pe după ea, ca s-o conducă, și ea o trase pe Eliza după ei – o figură ca de vis care părea, aproape eteric,

să plutească, și mulțimea îi înconjură, în rânduri dese ca de paradă și ușor de pierdut în ele. Și astfel, densitatea umană pe care mai devreme o ponegriseră deveni refugiul lor și scăpară.

58. Urâțenia nepotrivită

Totul era cum trebuia să fie. Obloanele grele ale ferestrei nu erau zăvorâte, după cum li se promisese, iar acum Karou nu avea decât să o deschidă în liniște. Dădea să scârțâie; rezistența ferestrei o făcea să vrea să împingă mai repede și s-o lase să țipe. Trecuse ceva vreme de când se plânsese de lipsa „dorințelor aproape inutile” pe care obișnuia să le ia de la sine înțelese – firțigei pe care-i șterpelea dintr-o ceașcă din dugheana lui Brimstone și-i purta la gât ca pe mărgele –, dar se trezi dorindu-și să fi avut una acum. O mărgică între degete, o dorință pentru tăcerea ferestrei.

Gata. N-a mai fost nevoie. I-a trebuit doar răbdare să deschidă fereastra cu o încetineală înnebunitoare, în timp ce inima ei bubuia ca tunetul, dar a reușit. Camera le era deschisă, întunecată, mai puțin un dreptunghi de lumină a lunii care se întindea înaintea lor ca un preșuleț de intrare.

Au trecut peste pervaz înăuntru, unul după altul, siluetele lor tăind revărsarea de lună în frânturi. Aceasta se reîntregi de îndată ce pășiră în afara bătăii razelor lunii. Se opriră. Urmă un moment de lăsare a întunericului să se așeze, ca apa scufundându-se sub ulei.

O ultimă respirație înainte de apropiere.

Patul arăta nelalocul lui. Aceasta era o sală de recepție, cea mai faimoasă din întreg palatul. Patul fusese adus înăuntru și, trebuia să le acorzi credit pentru găsirea unei monstruozități baroce care aproape că ținea piept singură încăperii altminteri fabuloase. Era un uriaș pat cu baldachin, cu stâlpii sculptați cu sfinți și îngeri. Păturile răsucite conturau o siluetă. Silueta respira. Pe măsuța de lângă pat se afla coiful pe care Jael îl purta ca să-și ascundă hidoșenia de ochii omenești. El se mișcă ușor, în timp ce-l priveau, întorcându-se. Respirația lui suna și mai adâncă.

Picioarele lui Karou nu atingeau podeaua. Nici măcar n-o făcea conștient, plutirea asta; abilitatea ei devenise destul de naturală acum, o parte din metoda ei de a se furișa: De ce să atingi podeaua, dacă nu trebuie s-o faci?

Înaintă, lunecând. Akiva trebuia să înconjoare patul până în capătul celălalt și să fie gata.

Momentul acesta avea să fie cel mai problematic: să-l trezească pe Jael și să-l împiedice să dea alarma, cât timp ei îi ofereau „convingerea”, elementul crucial al planului lui Karou. Dacă totul mergea bine, se puteau întoarce pe fereastră și să plece în mai puțin de două minute. Ea ținea o bucată de pânză de sac în mână, pentru a reprima orice sunet ar fi putut scoate el mai înainte ca ei să aibă șansa să-i explice că ar face mai bine să stea liniștit. Și, bineînțeles, după aceea, să-i înăbușe sunetele suferinței.

Fără sânge nu însemna fără durere.

Karou nu-l văzuse niciodată pe Jael, deși crezuse că-și poate imagina destul de bine marca lui unică de urâțenie, din toate povestirile pe care le auzise. Își adună curajul pentru asta, când îngerul adormit se mișcă din nou în somn și își împinse perna într-o parte. Se așteptase la urâțenie și urâțenie văzu.

Însă nu era urâțenia care trebuia.

Ochii se deschiseră brusc din somnul prefăcut – ochi frumoși pe o față distrusă, însă nu exista nicio tăietură, nicio cicatrice de la frunte la bărbie, doar o umflătură de culoarea vânătăii și semnele depravării chiar mai adânci decât ale împăratului.

— Frumusețe albastră, zise creatura, torcând cu un hârâit din gât.

Karou nu avu nicio șansă cu pânza de sac. Se mișcă repede, dar el stătuse la pândă – *așteptând-o* – și ea nu ajunsese destul de aproape pentru ca, dintr-un salt, să-i astupe strigătul.

Razgut avu timp să țipe ascuțit:

— Oaspeții noștri au sosit!

Mai înainte ca ea să-i prindă fața respingătoare sub pânza aspră de sac și să-l reducă la tăcere. El amuți, în cele din urmă, dar nu mai conta. Alarma fusese dată.

Ușile se deschiseră brusc. Dominionii se revărsară înăuntru.

59. Profeție autoîmplinită

În Suita Regală de la San Regis, Esther Van de Vloet stătea în pragul ușii băii, oprită în loc de vederea… unei viori ce se afla în cadă.

O vioară, în cadă.

O vioară.

…

…

…

Strigătul ei a fost gutural, aproape un orăcăit, ca de broască în ultima clipă de viață. Câinii dădură buzna la ea, supărați, dar ea îi îmbrânci la o parte, aruncându-se în genunchi și întinzând mâinile, pipăind în sus și-n jos prin golul de sub măsuța de toaletă de marmură.

Nevenindu-i să creadă, pipăia și căuta, prea disperată și să înjure, iar când strigă din nou, prăbușindu-se pe podeaua de marmură, din gura ei se revărsă un torent nearticulat de emoție pură.

Emoția nu-i era familiară. Era înfrângerea.

•••

În mai puțin de o oră, Zuzana se perfecționase în arta suspinatului. Cerul rămăsese răsunător de gol și ăsta nu era semn bun. Trecuse destul timp de când Karou, Akiva și Virko plecaseră din San Regis pentru a-l urni la drum pe Jael, însă nu exista nicio dovadă de așa ceva și ecranul telefonului Zuzanei rămăsese la fel de gol ca și cerul. Bineînțeles că ea trimisese mesaje de avertisment și chiar încercase să sune, însă apelurile intrau direct în căsuța vocală, ceea ce îi amintise de groaznicele zile de după ce Karou părăsise Praga – și Pământul –, când Zuzana nu mai știa dacă murise sau mai trăia.

— Ce-o să facem?

Se adăpostiră pe o alee îngustă, Mik purtându-se ciudat de furtiv, iar Zuzana o așeză pe Eliza pe niște trepte de intrare, înainte de a se lăsa jos, lângă ea. Intrarea era una dintre acele firide pregnant italiene – micuțe, de parcă odinioară toți oamenii fuseseră de mărimea Zuzanei – unde medievalul se înghiontea cu Renașterea pe scheletul antic. Pe deasupra, la petrecerea

generală contribuise un tâmpit de secol douăzeci și unu, printr-un graffitti neglijent poruncindu-le să *Apri gli ochi*! *Ribellati*!

Deschideți ochii! *Răzvrătiți-vă*!

De ce, se întrebă Zuzana, *anarhiștii au întotdeauna un scris atât de oribil*?

Mik îngenunche înaintea ei și puse cutia viorii în poala ei. De îndată ce-i dădu el drumul, greutatea ei o turti pe Zuzana.

Greutatea?

— Mik, de ce cântărește cutia viorii tale douăzeci și cinci de kilograme?

— Mă întrebam, zise el, în loc de răspuns, în povești, eroii sunt, ăă, vreodată… hoți?

— Hoți?

Zuzana își miji ochii, suspicioasă.

— Nu știu. Probabil. Robin Hood?

— Nu e o poveste, dar accept. Un hoț nobil.

— Jack și lujerul de fasole. A furat toate lucrurile alea de la uriaș.

— Corect. Mai puțin nobil. Întotdeauna mi-a părut rău de uriaș.

Ridică clapeta de la încuietoarea cutiei viorii.

— Dar nu-mi pare rău pentru asta.

Făcu o pauză.

— Sper că putem să socotim asta ca una dintre însărcinările mele. Retroactiv.

Când deschise capacul, cutia era plină cu… medalioane. *Plină*. Erau de diverse mărimi, de la cele cât monedele de douăzeci și cinci de centime, la cele cât o farfurioară de ceai, într-o mare varietate de bronz patinat, de la arămiu strălucitor, până la maroniu tern întunecat. Unele erau în întregime acoperite de cocleală verde, iar toate erau bătute grosolan și gravate cu aceeași imagine: un cap de berbec cu coarne groase, răsucite, și ochi cunoscători, cu pupile-fante.

Brimstone.

— Așadar, zise Mik, cu o tărăgănare imitând lenea, când falsa bunică a zis că nu mai avea nicio dorință? A mințit. Dar, uite. Profeție autoîmplinită. Acum chiar nu mai are.

60. Nu moare nimeni azi

Ușile se deschiseră brusc. Dominionii se revărsară înăuntru.

Primul impuls al lui Karou a fost să caute durere de tribut pentru vraja de invizibilitate, și durerea era foarte ușor de găsit, pentru că Razgut o prinsese de încheietura mâinii într-o strânsoare ca de menghină, dar nu mai conta.

Vizibilă sau nu, era prinsă.

Smuci de braț înăuntru și în afară, luptându-se cu Căzutul. Chicotitul lui suna ca torsul unei pisici, iar strânsoarea lui era de nedesfăcut. Ea avea cuțitele lună-nouă pregătite, dar se hotărâseră să nu recurgă la vărsare de sânge decât dacă era absolut nevoie, prin urmare mâna ei se opri deasupra tecii, în timp ce privea soldații, implacabili și mulți, cu săbiile scoase și fețe lipsite de expresie, umplând încăperea. Încă o dată, așa cum se întâmplase iar și iar în aceste ultime zile, curgerea timpului deveni groasă ca rășina. Vâscoasă. Abia târându-se. Cât de multe se pot petrece într-o secundă? În trei? În zece?

De câte secunde e nevoie să pierzi tot ce te interesează?

Esther, gândi ea și, în mijlocul zbaterii ei înnebunite, gândul a fost amar, dar nesurprinzător. Fuseseră așteptați aici. Asta nu era garda personală de șase soldați pe care Jael o ținea să-i păzească dormitorul. Erau pe puțin treizeci de soldați. Patruzeci?

Și, iată. Pe ușile deschise, pășind fără grabă ca să-și ocupe o poziție în spatele baricadei de soldați, veni Jael. Karou îl văzu mai înainte ca el s-o vadă pe ea, pentru că el privea drept înainte, neabătut. Urâțenia lui era întocmai cum îi fusese descrisă și mai mult încă: sfoara cu noduri a cicatricei și modul în care aripile nasului păreau să se scurgă de dedesubt de parcă fuseseră prinse captive acolo – la fel cum ciupercile călcate în picioare încep să putrezească încet. Gura lui era un dezastru aparte, prăbușindu-se înăuntru peste resturile de dinți, răsuflarea lui intrând și ieșind prin ea cu pleoscăitul picioarelor prin noroi. Însă nu ăsta era cel mai înfiorător lucru la împărat sau serafim, ci expresia lui. Era țesută cu ură. Până și zâmbetul lui era din aceeași categorie: la fel de malițios pe cât era de vesel.

— Nepoate, zise el, iar acest singur cuvânt umed era îmbibat cu dușmănie și triumf.

•••

Jael se uită peste umerii soldaților lui la Akiva. Urgia Bestiilor, cum era numit, pentru a cărui moarte el pledase încă de când bastardul cu ochi de foc era doar un mucos care plângea până îl lua somnul, în tabăra de instrucție.

— Ucide-l, îl sfătuise el pe Joram, atunci.

Își amintea gustul acelor cuvinte în gură – cu intensitate, pentru că fuseseră printre primele articulate când bandajele îi fuseseră luate de pe față. Cele dintâi pe care *încercase* să le articuleze, oricum, când era în agonie, cu gura o ruină roșie și umedă, iar repulsia pe care o văzuse în ochii fratelui său – și în ai tuturor celorlalți – încă avea puterea să-l facă să se rușineze. Lăsase o femeie să-l taie. Nu conta că el trăise și ea nu. Avea să-i poarte urma toată viața lui.

— Dacă ești deștept, o să-l ucizi acum, îi spusese el fratelui său.

Privind în urmă, îi era foarte clar că nu fusese tactica potrivită. Joram era împărat și nu reacționa bine la porunci.

— Ce, încă încerci s-o pedepsești? îl întrebase Joram cu dispreț, aducând spectrul lui Festival între ei.

Amândoi încercaseră și dăduseră greș s-o umilească pe concubina steliană; poate că era moartă, dar nu fusese niciodată înfrântă.

— Uciderea ei nu ți-a scărpinat mâncărimea, trebuie să-l iei și pe băiat? Și, ce, crezi că ea o să afle cumva și o să sufere mai mult?

— El e sămânța ei, stăruise Jael. Ea era un *spor*, ajunsă din voia vântului până aici. O infecție. Nimic sigur nu poate crește din ea.

— *Sigur*? La ce mi-ar folosi mie un războinic „sigur”? El este sămânța *mea*, frate. Vrei să sugerezi că sângele meu nu e mai puternic decât al unei oarecare târfe sălbatice?

Poftim, așa fusese Joram: orb, lipsit de curiozitate. Doamna Festival din Insulele Îndepărtate fusese o mulțime de lucruri, dar „târfă” nu era unul dintre acestea.

Nici „prizonieră” nu era.

Cu toate acestea, ajunsese în haremul împăratului și *de ce* alesese să rămână – nu se putea crede că fusese împotriva

voinței sale. Ea era steliană și, cu toate că n-o dezvăluise niciodată, Jael era sigur că ea avea putere. Intenția, gândise el întotdeauna, trebuie să fi fost numai a ei. Așadar… de ce o fiică a tribului mistic intrase în patul lui Joram?

Încet, Jael clipi la Akiva. *Într-adevăr*, *de ce*? Trebuia doar să te uiți la bastard ca să vezi al cui sânge fusese mai puternic. Păr negru, piele arămie – nu la fel de închisă cum fusese a lui Festival, dar mai aproape de ea decât de pielea albă a lui Joram. Ochii, bineînțeles, erau numai ai ei, iar atracția pentru magie? Dacă mai existaseră dubii.

Joram ar fi trebuit să-l asculte pe fratele lui. Ar fi trebuit să-l lase să-și exercite mânia în orice fel considera el potrivit. În loc de asta, el îl batjocorise și îl gonise să mănânce singur la masă, spunând că nu suporta sunetele de supt pe care le scotea.

Ei bine Jael își putea permite să râdă de asta acum, nu-i așa? Și să scoată câte sunete de supt ar fi vrut, în timpul ăsta.

— Urgia Bestiilor, zise el, făcând un pas înainte, dar neapropiindu-se prea mult, păstrând o barieră groasă de soldați, patruzeci de Dominioni, între el și intruși, zece dintre care mânuiau armele foarte speciale care îl supuseseră atât de spectaculos pe Akiva, înainte: mâinile goale.

Nu ale lor, bineînțeles. Uscate și înnegrite ca de mumie, unele ca niște gheare chircite, toate tatuate cu ochii diavolului, pe care ei le țineau întinse în față, erau mâinile retezate ale războinicilor himere.

La vederea lor, bestia de lângă Akiva scoase un mârâit gros din gâtlej. Ciuful de țepi de pe gât i se ridică, zbârlindu-se, deschizându-se ca o floare mortală. Păru să se dubleze în mărime chiar sub ochii lor, devenind un coșmar de pe un câmp de bătălie, cu atât mai teribil pentru contrastul izbitor cu această sală împodobită, pe care el părea s-o fi umplut brusc.

Pe Jael îl trecură fiori reci. Chiar și în siguranța din spatele acestei baricade de carne și de foc viu, și chiar dacă se așteptase la asta – grație avertismentului dat de acea femeie monstruoasă care avea să fie binefăcătoarea lui umană – priveliștea îl înspăimântă. Nu vederea himerei în sine, dar serafim și himeră împreună? Bestiile fuseseră cruciada fratelui său. Jael pusese ochii pe un nou inamic, totuși, alianța pe care o vedea în fața ochilor, aici, însemna o mie de ani întorși pe dos – un cancer care nu trebuia îngăduit să se întindă prin Eretz.

La întoarcere, avea să zdrobească orice urmă de asemenea alianță. Restul rebeliunii ar fi trebuit să fie deja zdrobită, gândi el cu satisfacție. Altminteri de ce ar fi venit aceștia trei asupra lui singuri, fără o armată în spate? Îi venea să le râdă în nas pentru prostia lor, dar văzu cât de subțire fusese firul de care atârnase salvarea lui și un fior îl îngheță în loc. Dacă n-ar fi fost avertismentul femeii, el ar fi dormit în patul acela, în timp ce ei s-ar fi strecurat pe fereastră.

Cât pe-aci. Numai norocul îi dăduse avantajul acum. N-avea să mai fie atât de neglijent a doua oară.

— Prințul Bastarzilor, continuă el, simțindu-se ca și când interpreta un ritual atâția ani amânat: epurarea infecției steliane, eradicarea ultimei rămășițe a lui Festival și a orice plănuise ea prin nașterea lui. Al șaptelea purtător al blestematului nume Akiva.

Aici făcu o pauză, speculativă.

— Niciun Bastard n-a purtat vreodată numele ăsta până la vârsta adultă, înainte de tine. Știai asta? Bătrânul Byon, intendentul, ți l-a dat în ciudă. Voia ca mama ta să-l implore să n-o facă. Orice altă femeie din harem l-ar fi implorat, dar nu Festival. „Scrie ce vrei pe lista ta, bătrâne”, i-a spus ea. „Fiul meu nu se va încurca în sorțile voastre nevolnice”.

Îl studie pe Akiva cu stăruință, pândind o reacție.

— Cuvinte curajoase, nu? Și câte morți ai evitat, în total? Blestemul numelui tău și cele câteva morți pe care ți le pregătisem eu. Cât de multe încă?

I se păru că Urgia Bestiilor înțepenește atunci. Jael simți o rană.

— Alții mor, dar tu trăiești? sondă el. Probabil ți-ai întors blestemul în afară. Tu nu mori. Toată lumea din jurul tău o face, în schimb.

Falca lui Akiva se încleștase.

— Trebuie să fie o groaznică povară, stărui Jael, clătinând din cap cu o prefăcută compătimire. Moartea te caută și te caută, dar nu te poate *vedea*. *Invizibil pentru moarte*, ce soartă! Până la urmă, obosește să te caute și ia pe oricine găsește în apropiere.

Se opri puțin, zâmbi și încercă să pară călduros și sincer, când spuse:

— Nepoate, am vești bune pentru tine. Astăzi o să rupem blestemul. Astăzi, în sfârșit, ai să mori.

•••

Deși pregătit să-și vadă unchiul, Akiva a fost luat prin surprindere de asaltul visceral de a retrăi acest moment, care-l nimeri ca un pumn drept în inimă. Era ca o reluare a momentului din Turnul Cuceririi, când, exact ca acum, Jael și soldații lui puseseră stăpânire pe încăpere.

— Ucideți-i pe toți, ceruse Jael în ziua aceea.

Și, fără expresie, soldații îi dăduseră ascultare, înjunghiindu-i pe consilieri, măcelărindu-i pe uriașii Rupesăbii, pentru care Hazael și Liraz avuseseră atâta grijă să-i dezarmeze fără să-i rănească. Îi spintecaseră până și pe băieși. Fusese, literalmente, o baie de sânge, împăratul și moștenitorul aruncați într-o baltă roșie. Sânge pe pereți, sânge pe podea, sânge pretutindeni.

Vocea, fața, numărul de soldați. Akiva putea ghici, după juliturile încă nevindecate de pe fețe lor, că unii dintre acești Dominioni fuseseră în turn și supraviețuiseră exploziei. În afară de săbii, ei ridicară prompt la el aceleași arme josnice cu care îl surprinseseră în ziua aceea sângeroasă.

Și salutul lui Jael era același. Oh, vocea aceea sorbăcăită. „*Nepoate*”. Asta i-o spusese și atunci lui Japheth, prințul moștenitor neghiob, chiar înainte de a-l ucide. Acum i-l adresa numai lui Akiva, urmat de o șuierată litanie a numeroaselor sale supranume.

Urgia Bestiilor. *Prințul Bastarzilor*. *Al șaptelea purtător al blestematului nume Akiva*.

Akiva ascultă în tăcere, auzindu-le pe toate și întrebându-se: Era vreunul dintre acestea *el*? Ce voise să spună mama lui, că el nu avea să se încurce în sorțile lor nevolnice? Îl făcea să se simtă de parcă „Akiva” n-ar fi fost adevăratul lui nume, ci doar un alt accesoriu de-al Bastarzilor, precum armura sau sabia sa. Numele, ca și instrucția lui, fusese ceva impus și auzind despre reacția lui Festival, se întrebă: Cine altcineva era el? Ce altceva?

Iar primul răspuns care-i veni în minte a fost simplu, la fel de simplu ca și lucrul pe care venise să-l facă aici, simplu ca dorințele lui.

Eu sunt viu.

Își aminti momentul – și i se păru foarte îndepărtat, deși nu era – când zăcuse pe spate, în arena de antrenament de la

Capul Armasin, cu un topor – toporul lui Liraz – înfipt în hardpan, la doar câțiva centimetri de obrazul lui. O crezuse pe Karou moartă și atunci, și în locul acela, răsuflând greu și uitându-se în sus, la stele, acceptase viața ca un mijloc pentru *acțiune*. Ceva de mânuit ca un instrument. Viața proprie, un instrument pentru a da formă lumii.

Și își aminti rugămintea lui Karou de numai cu o zi în urmă, când erau înghesuiți în dușul acela micuț. „Nu vreau să-ți pară rău”, zise ea. „Vreau să fii... *viu*!

Ea se referise la ceva mai mult decât viața ca un instrument. Ceva din modul în care o spusese îl făcuse pe Akiva să-și dea seama că, pentru ea, în momentul acela, viața era *foame*.

Și oricare ar fi fost numele lui, oricare ar fi fost trecutul sau ascendența lui, Akiva era viu și era și flămând, de asemenea. Pentru vis, pentru pace, pentru senzația corpului lui Karou lipit de al lui, pentru casa pe care ar putea s-o împartă, cumva, undeva, și pentru schimbările pe care aveau să le vadă – și să le provoace – în Eretz pentru deceniile viitoare.

El era viu și intenționa să rămână astfel, așa că, în timp ce unchiul său îl tachina, zgândărindu-l pentru a-i afla un loc slab – nu era de ajuns să ucidă, trebuia și să tortureze –, Akiva auzi ce spunea, dar nimic din toate acelea nu-l atingea. Era ca amenințarea întunericului când se crăpa de ziuă.

— Astăzi o să rupem blestemul, zise Jael. Astăzi, în sfârșit, ai să mori.

Akiva clătină din cap. În trecere, se întrebă dacă ar fi trebuit să mimeze slăbiciunea pe care n-o simțea. În baia lui Joram, aceste înfiorătoare mâini „trofee” dăduseră soldaților Dominionului avantajul de care avuseseră nevoie pentru a-i supune pe Akiva, Hazael și Liraz. În noaptea asta, lucrurile erau diferite. Niciun val de slăbiciune nu-l atacă. Deveni doar conștient de noua cicatrice de pe ceafă, când magia lui se întâlni cu magia tatuajelor și o dădu la o parte. Își aminti senzația degetelor lui Karou plimbându-se peste semn, foarte ușor, când i-l arătase și ei, și își aminti apăsarea palmelor ei peste inima lui, fără ca magia să țipe în sângele lui, fără slăbiciune și rău, numai atingerea și ceea ce voise ea să fie.

Acum își dădea seama de pâlpâirea vrăjii invizibilității ei și de lupta ei cu Razgut. Ar fi vrut să facă un salt până la ea, să-l lovească pe Față Buhăită și s-o elibereze, chiar sucindu-i brațul

ăla ticălos și puternic, dacă ar fi trebuit. Și ar mai fi vrut și să încolțească creatura aceea și s-o interogheze. *Căzut*. Ce însemna? Avusese odată ocazia să-l întrebe și o refuzase, iar acum nu era timp pentru asta. Karou se putea descurca singură cu creatura.

Adevăratul său adversar stătea înaintea lui.

— Nu astăzi, îi spuse Akiva lui Jael. Primele cuvinte rostite de când intrase în încăperea asta. Nimeni nu moare astăzi.

Râsul lui Jael a fost la fel de răutăcios ca întotdeauna.

— Nepoate, uită-te în jur. Indiferent ce ai vrut să faci, furișându-te la patul meu, noaptea – și aici își mută privirea pentru prima oară de la Akiva, pentru a se uita la Karou, și o lumină apreciativă i se aprinse în ochi – și mă aștept să nu fie cea mai plăcută dintre posibilele explicații...

Făcu o pauză. Zâmbi.

— Mă aștept să fi fost contra intențiilor mele.

Se delecta. Și pentru el momentul era o repetare a celui din Turnul Cuceririi, într-atât încât nu observă deosebirea esențială: Akiva nu tremura sub asaltul magiei.

— Așa e, recunoscu Akiva. Deși mă îndoiesc că este ceea ce te aștepți tu.

— Ce?

Zeflemea. Mâna dusă la piept.

— Vrei să spui că *nu* ați venit să mă ucideți?

O rosti de parcă ar fi fost o glumă bună. Pentru ce altceva, într-adevăr, ar fi venit ei? Răspunsul lui Akiva fu moderat.

— Nu. Nu de asta. Am venit să-ți cerem să pleci. Să pleci așa cum ai venit, fără vărsare de sânge și neluând nimic cu tine din lumea asta. Să te duci acasă. Cu toată armata ta. Asta-i tot.

— Oh, asta-i tot, zici?

Alte râsete, împroșcând cu salivă.

— Voi impuneți condiții?

— Era o cerere. Dar sunt pregătit s-o impun.

Jael își îngustă ochii, iar Akiva văzu batjocura transformându-se mai întâi în uimire, apoi în suspiciune. Oare începuse să-și dea seama că era ceva în neregulă?

— Poți să numeri, bastardule?

Jael încerca să rămână la derâdere. Voia să fie un moment amuzant, dar o încordare din vocea lui îl trădă, iar când ochii i se învârtiră de parcă ar fi fost pe roți, Akiva văzu că făcea el

însuși o numărătoare și încerca să se convingă de superioritatea poziției sale.

— Voi sunteți doi împotriva a patruzeci, zise el.

Doi. N-o socotea și pe Karou. Ei bine, Akiva n-avea de gând să-l corecteze. Nu era singura eroare a unchiului său, era doar cea mai stridentă.

— Oricât de puternici ați fi, oricât de vicleni, numărul contează, în cele din urmă.

— Numărul contează, într-adevăr, admise Akiva, gândindu-se la umbrele vânate de foc și la întunericul clocotitor al ambuscadei din Adelphas. Dar, uneori, alți factori întorc situația.

Nu așteptă ca Jael să întrebe care ar putea fi acei alți factori. Numai un prost ar fi întrebat – ce ar fi putut fi răspunsul, decât o demonstrație? –, iar Jael nu era prost. Așadar, mai înainte ca monstruosul împărat să poată ordona soldaților să lovească, Akiva vorbi:

— Ai crezut, întrebă el, că vei mai putea să mă iei vreodată prin surprindere?

După aceasta, urmă un singur cuvânt. Era un nume, de fapt, deși Jael n-avea de unde să știe. Și, pentru o clipă, fruntea i se încreți în confuzie.

Numai o clipă. Apoi situația se întoarse.

61. Superputeri vrând nevrând

— Acum, hai să nu ne pripim, zise Mik, ținând una dintre dorințele cât farfurioara de dulceață în mână. Ce *este*, mai precis, un samurai, de fapt? Nu crezi că e ceva ce ar trebui să știm înainte să ne-o dorim?

— Bună observație.

Zuzana ținea o dorință asemănătoare în palma ei. I se părea micșorată și cântărea chiar mai mult decât părea că ar fi trebuit.

— S-ar putea să ne transforme pe amândoi în japonezi.

Miji ochii la el.

— M-ai mai iubi dacă aș fi un japonez?

— Bineînțeles, zise Mik, fără să stea pe gânduri. Totuși, oricât de șmecher este un cuvânt ca *samurai*, nu cred că este într-

adevăr ce vrem noi. Noi vrem doar să fim în stare să tăbăcim fundurile, da?

— Păi, în mod cert n-o formula *așa*. Probabil o să devenim foarte pricepuți la a da șuturi în fund oamenilor. *Nu te întoarce cu spatele la ei*, intonă ea. *Ei nu ratează niciodată*.

Formularea era importantă când venea vorba despre dorințe. Basmele îți puteau spune asta, chiar dacă n-ar fi făcut-o și Karou, de atâtea ori. Zuzana își mai pusese dorințe pe firțigei înainte, dar niciodată nu ținuse o adevărată dorință în mână, iar greutatea ei o intimida. Dacă o făcea de oaie? Asta era un gavriil. O greșeală putea fi gravă.

Stai. Dă înapoi. Asta era *un gavriil*.

Din care erau *patru* în cutia viorii lui Mik.

Cutia stătea la picioarele Zuzanei, acum. Era încă topită de admirație pentru Mik, fiindcă îi suflase filonul principal de dorințe ascunse chiar de sub nasul Estherei cea Rea. *Dulceața*. Oare o remarcase până atunci? Cât de înnebunită era? Și oare răzbunarea mai conta, dacă nu ajungeai să-i vezi chinul inamicului?

Definitiv, asta se punea la socoteală ca una dintre însărcinările lui Mik, oricum, deși nu căzuseră de acord ca a câta. Zuzana spusese că era a treia și ultima, pentru că ea încă socotea faptul că el făcuse să funcționeze din nou aerul condiționat atunci, în Ouarzazate. El spunea că aia nu se punea la socoteală – nici pe departe, pentru că acționase în interes personal, ca să profite de ea – și că încă avea o însărcinare de îndeplinit. Zuzana putuse să protesteze numai până la un punct, căci apoi începuse să i se pare că îl ruga să o ceară deja în căsătorie, așa că lăsase să fie cum voia el. De altfel, avea cam multe pe cap, în momentul acela: cerul încă era rău-prevestitor de gol, iar telefonul, deopotrivă de mut. Nu știau ce ar fi putut sau ar fi trebuit să încerce. Cu abilități de zbor și de luptă, ar fi putut ajuta? Ce ar fi putut ei face în plus față de Akiva, Virko și Karou? Zuzana nu-și închipuia că puteai să-ți dorești experiență de luptă și un bun simț strategic. Nu?

Și apoi, mai era și Eliza la care trebuia să se gândească. Chiar dacă se îndopau cu dorințe, dăruindu-și superputeri vrând-nevrând și pornind în zbor ca să salveze situația, nu puteau s-o lase, pur și simplu, acolo, nu?

Hei, stai puțin.

Zuzana se uită la Eliza, apoi la Mik. Își ridică o sprânceană. Mik se uită și el la Eliza.

— Păi, da. Desigur, zise el, imediat.

Și, astfel, iute, simțind presiunea timpului și nevoia, formulară în cele mai potrivite cuvinte la care se putură gândi dorința de vindecare a tinerei a cărei suferință era un mister pentru ei. Într-o șoaptă plină de respect, Zuzana le rosti deasupra gavriilului din mâna ei. I se păru că îi vorbea direct lui Brimstone.

— Doresc ca Elizei Jones, născută Elazael, să i se asigure deplina putere asupra ei însăși, în minte și în trup, și să fie bine.

Ceva o făcu să adauge, la sfârșit:

— Să fie cât este posibil ființei sale să fie de bună.

Pentru că asta părea, în momentul acela, să fie cea mai adevărată dintre toate dorințele – nu o trădare a sinelui care venea din invidierea altora, ci o *adâncire* a ființei. O maturizare.

Când o dorință depășește puterile medalionului asupra căruia este adresată, nu se întâmplă nimic. De pildă, dacă ții un firțigel în mână și îți dorești un milion de dolari, firțigelul stă nemișcat în palma ta. Mik și Zuzana nu știau dacă ceea ce îi cereau gavriilului era sau nu în limitele puterilor sale. Așadar, o priviră pe Eliza cu atenție, pândind cel mai mic semn că dorința și-ar putea face efectul.

N-a fost niciun semn mic.

Adică... semnul nu a fost mic.

Nici pe departe.

62. Epoca războaielor

Cuvântul pe care Akiva îl rostise era *Haxaya* și Jael poate că habar n-avea ce însemna sau măcar că era un nume, dar rezultatul a fost destul de clar.

O secundă.

Aerul din spatele lui era gol și apoi nu mai era gol, iar silueta care îl umplu – o formă cu blană și colți – se mișca. El o văzu în clipa în care îl atacă. Două jumătăți ale aceleiași secunde. Era târât iute înapoi.

Două secunde.

Soldații lui erau cu toții înaintea lui. Se întoarseră abia când el simți oțelul pe carnea lui și icni, dar până când capetele lor să se întoarcă, el era în prag, în genunchi, cu un cuțit la gât și cu atacatorul în spatele lui, unde nu-l puteau ajunge ei.

Un tânguit se ridică. Se potrivea vuietului de indignare din capul lui Jael, dar nu venea din gura lui. El n-ar fi îndrăznit să țipe, cu lama apăsată pe gât. Căzutul era cel care răcnea, zvârcolindu-se pe pat, încă luptându-se cu fata.

Trei secunde.

Lama îl crestă. Jael crezu că îi fusese tăiat gâtul și fu cuprins de panică, dar încă putea respira. Îl ustura – doar o tăietură superficială.

— Scuzele mele, se auzi o voce – o șoaptă feminină, aproape de urechea lui.

Lama era ascuțită și ea nu o mânuia cu prea mare grijă. O altă usturime, o altă crestătură, și un hohot de râs, peste umărul lui. Răgușit, amuzat.

Oamenii lui nu avură timp decât să-și întoarcă ochii și să se holbeze. Spațiul dintre secunde a fost tensionat cu șocul lor și coagulat cu strigătele lui Razgut.

— Nu, nu, nu!

Vocea creaturii căzute era încărcată de furie.

— Ucideți-i! răcni el. Ucideți-i!

De parcă ascultându-i porunca, unul dintre soldați făcu o mișcare spre Jael, ridicând sabia spre himera care îl ținea. Brațul ei se strânse în jurul lui Jael. Ghearele se înfipseră în coastele lui, prin haine și în carne, iar cuțitul se adânci puțin.

— Stop! strigă el și himerei și oamenilor lui.

Nu era mulțumit să audă că-i ieșise ca un scheunat.

— Stați pe loc!

Și încerca să se gândească ce să facă – cinci secunde –, dar îi plasase pe toți soldații înaintea lui, ca tampon, și nu păstrase pe niciunul în spate. Trăgându-l la ușă, atacatoarea lui își luase întregul perete ca barieră – și corpul lui ca barieră, de asemenea, iar în spatele ei nu era nimic decât o cameră goală. Nimeni nu putea ajunge la ea, iar asta era numai vina lui Jael, pentru că se ascunsese în spatele unui zid de soldați.

— Ce ușor iese sângele, zise ea.

Vocea ei era animală, guturală.

— Cred că vrea să fie liber. Până și sângele tău te disprețuiește.

— Haxaya, zise Akiva, ca avertisment – iar acum Jael pricepu că era un nume, cuvântul acela. Imperativul nostru era fără sânge.

Prea târziu. Gâtul lui Jael era mânjit tot.

— Se fâțâie, răspunse Haxaya.

Razgut continua să se vaite. Fata se eliberase din mâna lui acum și venise lângă bastard, toți trei stând umăr la umăr, om, serafim, bestie – cei trei despre care el fusese prevenit, dar ce era cu acest al patrulea la care nu se așteptase? Cum se întâmplase? *Cum*?

Când Akiva vorbi din nou, se adresă lui Jael, degajat, de parcă ar fi reluat firul unei conversații întrerupte:

— Alți factori, zise el cu vocea afurisit de calmă și de sigură.

Alți factori puteau întoarce situația, spusese el, un moment mai devreme.

— Cum ar fi plasarea unei valori speciale pe viața unuia mai presus de a celorlalți. A ta, de pildă. Dacă numărul era tot ce conta, ai fi putut încă să câștigi, aici. Nu tu, personal. Tu ai fi murit. Tu ai fi murit cel dintâi, dar oamenii tăi ar fi putut câștiga, în cele din urmă, dacă ar fi decis să nu le pese dacă tu trăiești sau nu.

Făcu o pauză, lăsându-și privirea să se plimbe peste ei, de parcă ar fi fost entități capabile de a face o alegere și nu simpli soldați.

— Asta se vrea?

Pe cine întreba, pe el sau pe ei? Ideea că ei ar fi putut răspunde, că *ei* i-ar fi putut alege soarta lui, îl îngrozi pe Jael.

— Nu.

Se trezi rostind cuvântul în mare grabă, mai înainte ca ei să poată îndrăzni să dea vreun alt răspuns.

— Tu vrei să trăiești, clarifică Akiva.

Da, voia să trăiască. Însă era de negândit pentru Jael că inamicul lui i-ar fi permis s-o facă.

— Nu juca jocuri cu mine, Urgia Bestiilor. Ce vrei?

— Mai întâi, zise Akiva, vreau ca oamenii tăi să lase săbiile jos.

•••

Karou se săturase de chicotitul satisfăcut al lui Razgut și de mâna lui asudată încleștată pe încheietura ei, așa că, în clipa în care Akiva rosti numele Haxayei, înfipse cu putere un cot în orbita creaturii și se răsuci, folosind momentul lui de surpriză ca să se smulgă din strânsoare. Chiar și așa, aproape că nu reuși să se elibereze. Deși udă de transpirație cum era, mâna lui avea strânsoarea zdrobitoare a ghearelor, iar pielea ei, când se propti cu un picior de marginea patului și trase cu toată forța, ieși julită și sângerând. Dar ieși, din fericire, și ea se văzu liberă.

Razgut se ținea de un ochi și urla – „Nu, nu, nu!” – iar cu celălalt ochi, deschis și înnebunit, se uita în jur cu răutate, în timp ce Karou se dădu înapoi, îndepărtându-se de el, scoțându-și acum cuțitele lună-nouă din teacă și ocupându-și poziția lângă Akiva. Ea de o parte, Virko de cealaltă, privind-o pe Haxaya supunându-l pe monstrul Jael.

Haxaya, din nou în viață și – mulțumită dinților șterpeliți din Museo Civico di Zoologia – în înfățișarea ei de vulpe, zveltă și foarte rapidă.

Ea nu făcuse parte din plan. Nu de la început. În peșteri, când ideea prinsese prima oară formă în mintea lui Karou, cadavrul Haxayei – sau cadavrul lui Ten, cel mai recent golit de sufletul Haxayei – fusese inspirația ei, dar Karou nu intenționase nicicum ca ea să joace vreun rol în îndeplinirea sa. Colectase sufletul soldatului cu gândul de a decide mai târziu ce va face cu el. Cădelnița fusese una mică, iar ea și-o atârnase la brâu și uitase s-o lase cu celelalte, înainte să plece din peșteri. Noroc? Soartă? Cine știe.

Indiferent ce fusese, așa se întâmplase că, mai devreme în seara aceasta, după ce dobândise o presimțire neliniștitoare din partea lui Esther, Karou se gândise să-i dea himerei vulpe o șansă să se răscumpere.

Speraseră să nu aibă nevoie de un soldat umbră aici. Speraseră, chiar și când se strecuraseră pe fereastră, întrerupând lumina lunii nu de trei ori, ci de patru, că planul ar fi putut decurge în varianta lui cea mai simplă. Nu fusese așa.

Însă n-au fost atât de neghiobi să vină nepregătiți.

— Putem avea încredere în ea? se întrebaseră cei trei.

Cum Haxaya era singurul suflet în custodia lor, era singura candidată la misiune.

— A fost personal, repetase Akiva cuvintele lui Liraz.

Bătălia de la Savvath și indiferent ce făcuse Liraz acolo ca să accepte, cu atâta calm, o răzbunare atât de crudă. Când au vorbit despre asta, ei s-au gândit că Haxaya avea să poată aprecia gravitatea misiunii în care porniseră ei și mizele, ca să-și joace rolul. Și se părea că așa era – cu excepția ignorării imperativului „fără sânge”, deși probabil și aceea era bine jucată. Jael era alb la față și cu ochii holbați, iar vocea îi tremura când dădu comanda soldaților lui să-și lase săbiile jos.

— Înapoi, îi instrui Akiva, iar ei ascultară, separându-se fără tragere de inimă și retrăgându-se spre pereții camerei.

Era greu să te gândești la ei ca la indivizi, ca făpturi conștiente cu suflete. Karou își impuse să se uite la fețele lor, pe rând, să încerce să-i vadă ca reali, ca niște cetățeni ai lumii ei, care fuseseră făcuți și antrenați pentru a fi ceea ce erau acum și care ar fi putut – dacă Akiva putuse, dacă Liraz putuse – să se *des*facă, să se *dez*antreneze.

Ea n-o putu vedea. Nu încă. Dar putea spera.

Nu pentru Jael. El nu putea să fie o parte din viitorul pe care îl construiau ei. Akiva înaintă spre el. Karou, cu cuțitele în mâini, îi oferea protecție în partea dreaptă, iar Virko, în stânga. Aproape că terminaseră aici.

— Ascultați-mă, le spuse Akiva soldaților. Epoca războaielor s-a încheiat. Pentru cei care se întorc și nu mai varsă sânge, o să fie o amnistie.

Vorbea de parcă ar fi avut puterea să facă asemenea promisiuni și, ascultându-l, chiar cunoscând întreaga disperare a nesiguranței lor, Karou crezu în el. Oare și Dominionul îl credea? Nu-și putea da seama. Erau tăcuți, prin pregătire, iar Jael era redus la tăcere de cuțitul Haxayei. Numai Razgut nu tăcea.

— Epoca războaielor? îl imită el.

Venise la marginea patului, cu un picior nefolositor atârnând peste margine, un apendice fără vlagă. Ochiul în care Karou își înfipsese cotul era umflat și închis, dar celălalt era încă incredibil de fin, aproape frumos. Totuși, în el se citea nebunia. Atât de negru.

— Și cine ești *tu* ca să pui capăt unei epoci? mârâi el. Ai fost *tu* ales din tot poporul tău? Ai îngenuncheat tu în fața magilor și ți-ai deschis *anima* pentru degetele lor ascuțite? Ai înecat tu stele ca pe niște prunci într-o cadă? *Eu* am încheiat Prima Epocă și tot eu am s-o închei și pe a doua.

Și, cu acestea, ridică un cuțit pe care nimeni nu-l văzuse și-l aruncă spre Akiva. Nimeni nu se mișcă. Nu la timp.

Nici Karou, a cărei mână se întinse prea târziu, de parcă ar fi putut să prindă cuțitul din zbor sau cel puțin să-l abată, însă arma deja trecuse de ea.

Nici Virko, lângă Akiva, în partea cealaltă.

Și nici Akiva. Niciun milimetru.

Iar Razgut ținti bine.

Cuțitul. Ceea ce Karou văzu a fost periferic. Dacă mâna ei n-a putut prinde cuțitul, nici capul ei nu s-a putut întoarce destul de rapid ca să-l poată vedea intrând în inima lui Akiva. Inima lui, pe care ea își pusese palma și obrazul, dar încă nu și propria inimă, nu și propriul piept pe al lui, sau buzele ei pe ale lui, sau viața ei pe a lui, nu încă. Inima care îi mișca lui sângele și care era cealaltă jumătate a inimii ei. Văzu cu colțul ochiului și a fost de ajuns. *Văzu*.

Cuțitul intră în inima lui Akiva.

63. La capătul unui cuțit

Gheața și sfârșitul. Înghețarea subită, imposibilă. De negândit. Reală.

Întreaga ta ființă poate deveni un strigăt. La capătul unui cuțit aruncat atât de repede. Ființa lui Karou deveni. Nu mai era carne și sânge în clipa aceea, ci doar aer repezindu-se să se adune într-un strigăt care s-ar fi putut să nu se oprească niciodată.

64. Convingere

Un înger zăcea pe moarte, în ceață. Odinioară.

Și un diavol ar fi trebuit să-l termine de tot, fără să stea pe gânduri.

Dar ea n-o făcuse. Și dacă ar fi făcut-o? Karou încercase să-și răspundă într-o mie de feluri. Chiar își dorise s-o fi făcut, în adânca ei nefericire, la kasbah, când tot ce putea vedea era moartea care rezultase din îndurarea ei de atunci.

Dacă l-ar fi ucis pe Akiva în ziua aceea sau chiar dacă l-ar fi lăsat să moară, războiul ar fi continuat neîntrerupt. Încă o mie de ani? Probabil. Dar ea n-o făcuse și nici războiul nu continuase. „Epoca războaielor s-a încheiat”, spusese Akiva adineauri și, chiar în momentul în care Karou văzu ce văzu fără nicio posibilitate de greșeală, chiar în momentul în care toată ființa ei se adunase într-un strigăt, inima ei rezistă. Epoca războaielor se încheiase și Akiva nu avea să moară astfel.

Cuțitul intră în inima lui.

Strigătul lui Karou nu mai apucă să se audă. Un altul îi luă locul, dar mai întâi, un sunet. La o fracțiune de secundă după ce cuțitul pătrunse în pieptul lui Akiva... un *bufnet*. Nu era un sunet de carne. Capul lui Karou își încheie întoarcerea și privirea îi mâzgăli o schemă nebunească, lămurindu-i ce văzuse.

Akiva stătea pe loc, nemișcat.

Niciun pas împleticit, niciun strop de sânge și niciun cuțit ieșindu-i din inimă. Înnebunită, Karou clipi, și nu era singura, deși nimeni altcineva n-ar fi putut simți aceeași disperare pe care o simțise ea cu o clipă mai devreme și bucuria care o cuprinse acum, când zări cuțitul înfipt în peretele de dincolo de Akiva. Nimeni nu putea cunoaște cu adevărat același gust al mirării ca ea însăși, când adevărul luă formă, dar toată lumea din încăpere gustă o versiune a ei.

Haxaya vorbi cea dintâi:

— Invizibil pentru moarte, murmură ea, pentru că nu exista nicio îndoială că asta se întâmplase.

Akiva nu se mișcase, iar traiectoria fusese corectă.

Cuțitul trecuse prin el.

Privirea lui Karou fu aceea pe care o susținu el, în momentul acela, și ea văzu că era pe jumătate stupefiat, pe jumătate tulburat. Ar fi vrut să-l întrebe dacă el făcuse asta. Trebuie s-o fi făcut. Nimeni nu știa, nici măcar el, de ce era capabil.

Razgut se prăbușise, tânguindu-se și bătându-se cu pumnii în cap. Doi pași și Karou era la el, trântindu-l pe podea, căutând așternuturile după alte arme. Căzutul nici măcar nu păru să-i înregistreze prezența.

Dominionii păreau circumspecți, dar și perplecși, totodată, în prezența lui Akiva, iar Karou credea că nu avea de ce să se mai teamă de vreo altă lovitură din partea lor, acum. Totuși nu se relaxă. Viața lui Akiva fulgerase în marginea câmpului ei vizual.

Era gata să plece de aici și tot ce mai rămăsese de făcut era convingerea. Planul ei, în toată simplitatea sa.

Și în sfârșit ajunseseră la asta.

Încă o dată, Akiva se întoarse spre unchiul său. Jael era tăcut, cu fața boțită și palidă, cu oribila lui gură tremurând. În fața unei asemenea puteri, își pierduse până și curajul să rânjească batjocoritor.

Akiva nu-și scosese sabia din teacă, așa că mâinile lui erau libere. Întinse un braț spre unchiul lui acum și îi lipi o palmă pe piept. Gestul părea aproape prietenesc, iar ochii lui Jael se rostogoleau din nou în orbite, încercând să înțeleagă ce i se întâmpla. N-a durat mult.

Karou îi privi mâna lui Akiva și își aminti de acel moment, în Paris, când ajunsese la ușa lui Brimstone, prost dispusă după ce târâse fildeșii de elefant prin tot orașul, și văzuse, pentru prima oară, urma unei mâini imprimată cu foc în lemnul ușii. Când își plimbase degetul peste ea, cenușa se desprinsese și căzuse. Și își aminti de Kirmish, carbonizat și murind în mâinile ei, bătăile inimii lui stingându-se de la panică la moarte, și cum vaietul sirenelor o smulsese din durerea ei – și o aruncase într-una mai mare, când ieșise în goană din apartament și alergase pe străzi până la ușa lui Brimstone, găsind-o înghițită de flăcări. Foc albastru, infernal, iar în nimbul lui, silueta aripilor.

De jur-împrejurul lumii, exact în același moment, zeci de uși, toate marcate cu urma de mână, fuseseră devorate de același foc nenatural.

Akiva o făcuse. Toți serafimii erau creaturi de foc, dar să aprinzi urmele de la distanță a fost lucrarea lui și așa fusese posibil pentru el să distrugă, într-o clipă, până și ultima ușă a lui Brimstone, deconectând inamicul de la lumea aceasta fără avertisment.

Când Karou văzuse pielea bășicată a cadavrului lui Ten, în peșterile kirine, urma mâinii lui Liraz clar imprimată cu foc pe pieptul ei, acesta fusese primul ei gând.

Fumul ieși de sub palma lui Akiva. Jael se pare că îl mirosi înainte să simtă arsura pătrunzând prin hainele lui, deși probabil că nu, căci nu purta armură, ci doar robele de paradă cu care visase să impresioneze omenirea. Indiferent care a fost primul, arsura sau fumul, Karou văzu înțelegerea luminându-i ochii și

panica, în timp ce se zbătea să iasă de sub palma care-l apăsa. Speră ca Haxaya să nu-i taie gâtul, accidental.

Țipătul lui a fost un vaiet tremurător, iar Karou îl privi după ce Akiva păși înapoi. Iat-o: arsă pe pieptul lui Jael, urât mirositoare și carbonizată, negreala deja scorojită și căzând, descoperind carnea crudă de dedesubt. O mână imprimată în carne.

Convingere.

— Du-te acasă, zise Akiva, sau am să-i dau foc. Oriunde ai fi, oriunde aș fi. Nu contează. Dacă nu faci cum spun eu, o să te ard complet. N-o să rămână nici măcar cenușa în locul în care ai stat.

Haxaya îi dădu drumul lui Jael și făcu un pas în lături. De cuțitul ei nu mai era nevoie și ea șterse lama pe mâneca albă a împăratului. El se lăsă moale la podea, de parcă nu l-ar mai fi ținut picioarele, cu durerea și furia și neputința congelate pe chipul lui. Părea să încerce să dea de cap situației, să înțeleagă tot ce pierduse.

— Și după aceea, ce? izbucni el, în final. Când o să mă întorc în Eretz, purtând pecetea de la tine? O să mă poți arde atunci. De ce aș face cum vrei tu acum?

Vocea lui Akiva nu șovăi.

— Îți dau cuvântul meu. Fă asta. Du-te acasă acum. Ia-ți și armata cu tine și nimic altceva. Nu stârni haosul. Doar pleacă și eu n-am să aprind niciodată pecetea. Îți promit.

Jael pufni, neîncrezător.

— Promiți. O să mă lași să trăiesc, pur și simplu.

Karou îl privi pe Akiva când îi răspunse. El își păstrase calmul din prima clipă în care Jael dăduse buzna în încăpere și izbutise să ascundă adâncul urii pe care o strânsese în inimă.

— Nu am spus asta.

Se gândea oare la Hazael? La Festival? La un viitor pe care erau pe punctul, chiar și acum, să-l scape din mâini, când armele aveau să preschimbe Eretzul în ceva chiar și mai brutal decât cunoscuseră până acum locuitorii lui?

— Nu am să te *ard*.

Lăsă să i se vadă pe față părerea despre unchiul său.

— Asta e singura mea promisiune și nu înseamnă că o să trăiești.

Lăsă imaginația josnică a unchiului său să completeze ce era de completat.

— Poate că o să ai o șansă.

Zâmbi puțin.

— Poate c-ai s-o vezi venind.

Făcu o pauză și lăsă tăcerea să se prelungească, apoi, cât ai clipi, dispăru.

— Dar mai probabil nu.

Karou îi urmă exemplul și dispăru, de asemenea. Virko și Haxaya, în clipa următoare, când Akiva își aruncă vraja invizibilității și asupra lor doi. Jael și Dominionul văzură umbrele mișcându-se spre fereastră și apoi cei patru plecară, iar acolo nu mai rămase nimic decât un împărat distrus, respirând greu, un monstru nebun, plângând cu suspine, și patruzeci de soldați stând tăcuți, neștiind prea bine ce să facă.

65. Ales

El fusese unul dintre cei doisprezece, în Demult, și gloria fusese a lui.

•••

Ea fusese aleasă între cei doisprezece. *Oh*, *glorie*.

•••

Din o mie se ridicaseră ei, candidați din fiecare colț al împărăției, tineri și plini de speranță, plini de mândrie, plini de visuri. Atât de frumoși erau, toți, și de puternici, și de fiecare culoare, de la perla palidă până la cel mai negru tuș, și roșii, și crem, și cafenii și chiar – din Usko Remarroth, unde era permanent amurg – *albaștri*. Așa erau serafimii pe atunci: cea mai bogată varietate din lume, ca giuvaierele aruncate pe o tapiserie. Unii veneau îmbrăcați în pene, alții în mătase, unii în metal întunecat, alții în piei, și toți purtau aur, și toți purtau tatuaje, iar părul lor era împletit sau creț, era galben, negru sau verde, sau era ras pe țeastă în formă de flacără.

Razgut n-ar fi fost remarcat în mulțime – nu pentru veșmintele sale, care erau elegante, dar simple, sau pentru culoarea lui, care nu i se păruse niciodată ștearsă până în ziua aceea. Semibej, așa era, cu părul castaniu și ochii căprui. Era frumos, dar, pe de altă parte, toți erau și niciunul mai răpitor decât fecioara Elazael.

Ea era din Chavisaery, de unde se trăgeau triburile serafimilor cei mai negri. Cu pielea neagră ca pana corbului în umbra unei eclipse, cu părul moale ca puful, trandafiriu blând ca răsăritul, căzându-i ca o cortină pe umerii ei negri. O dungă albă pictată pe fiecare obraz, un punct deasupra fiecărui ochi și ochii înșiși: erau căprui, nu negri, mai deschiși decât restul feței sale și frapanți. Și albul globilor. Niciodată n-a căzut vreo zăpadă mai pură decât albul ochilor lui Elazael.

Fiecare trib și-i trimisese pe cei mai buni.

Toate mai puțin unul. O culoare lipsea din mulțime. Nu existau ochi de foc în masa celor mai străluciți tineri din lumea lor. Numai stelianii se opuseseră alegerii acesteia și tot ce însemna ea, dar nimănui nu-i păsa. În ziua aceea ei au fost uitați, dați la o parte. Chiar evitați.

Mai târziu, asta avea să se schimbe.

Oh, puteri cerești, avea să se schimbe.

Numai magii știau ce căutau și nu voiau să spună. Testau și testele erau ezoterice, și în fiecare zi rămâneau mai puțini candidați – speranță, mândrie și visuri, trimiși înapoi de unde veniseră, nicio glorie pentru aceștia –, dar câțiva au rezistat. Zi după zi, ei se ridicau în timp ce alții cădeau, până când au rămas doisprezece înaintea magilor, iar magii, în sfârșit, au zâmbit.

În ziua aceea, cei doisprezece și-au luat adio de la viețile pe care le cunoscuseră și au devenit Călători, primii și singurii. Au fost împărțiți în două grupe de câte șase, două echipe pentru două călătorii. Au început pregătirea pentru ceea ce îi aștepta, iar, la sfârșit, nu mai erau cei care fuseseră. Li se făcuseră… lucruri. Li se schimbase *anima* – sinele necorporal care e adevărata totalitate pentru care corpul era doar simbolul fixat în spațiu. Magii se străduiau și scormoneau continuu și au plămădit ceva nou din Călători. Era potrivit, pentru că și lucrarea lor era nouă, și era măreț.

Călătorii fuseseră aleși să fie exploratori, purtătorii de lumină ai poporului lor, să meargă prin toate straturile Continuumului care era marele *Tot*. Magul Regent al Colegiului de Cosmologie le explicase astfel:

— Universurile stau unul după altul ca paginile unei cărți. Dar în Continuum, fiecare pagină este infinită și cartea nu are niciun sfârșit.

Ceea ce însemna că fiecare „pagină” se întindea la infinit de-a lungul planului existenței sale. Nu puteai spera să ajungi la marginea unui univers. Nu avea așa ceva. Un explorator călătorind de-a lungul unui plan putea să zboare la nesfârșit fără să dea peste niciun obstacol. Planete și stele, da, lumi și vid, unele după altele fără niciun hotar. Nimic de *traversat*.

Era necesar să pătrundă *prin.* Nu de-a lungul planului, ci drept în el. Ca înțepătura unui condei înfipt drept prin pagină pentru a scrie pe cea următoare. Magii învățaseră cum s-o facă, după mii de ani de studiu, și aceasta avea să fie lucrarea Călătorilor: să forțeze pătrunderea și să se scrie, pe ei și rasa lor, pe fiecare nouă lume pe care o întâlneau.

O grupă de șase într-o direcție, cealaltă, în direcția opusă. Pentru restul vieților lor, distanța dintre echipe avea să crească – până la cea mai mare distanță, nu mai puțin, care fusese vreodată atinsă între membrii rasei lor sau a oricăror altele. Aceasta era culmea realizării unei lumi foarte, foarte vechi: nu mai puțin decât să facă harta totalității marelui Tot și să lege cuprinsul Continuumului laolaltă cu lumina lor. Să deschidă uși și să meargă, și să meargă, univers după univers după univers. Să le cunoască și, cunoscându-le, într-un anume fel să le *revendice*.

Fiecare grup de șase avea să fie totul unul pentru altul – tovarăși și familie, apărători și prieteni, și iubiți, de asemenea. Erau însărcinați, pe lângă directiva principală, să nască moștenitori ai cunoașterii lor. Erau trei și trei, bărbați și femei, și astfel se exprimaseră magii când le prezentaseră directiva: să nască nu „copii”, ci „moștenitori ai cunoașterii lor”.

Ei aveau să fie originea unui nou trib, ceva mai mult decât poporul lor făcuse vreodată până atunci. Elazael și Razgut erau în aceeași grupă de șase, împreună cu Iaoth și Dvira, Kleos și Arieth, iar direcția lor fusese stabilită. O altă noapte de lumină orbitoare pentru a atrage ochii puterilor cerești asupra lor. Pentru gloria serafimilor, această măreață faptă dinaintea lor, o acțiune novatoare care nu avea să fie niciodată uitată, un început care-și va întinde ecourile prin timp și, apoi, într-o zi greu de imaginat, atât de îndepărtată în viitor era, ei sau descendenții lor aveau să se întoarcă acasă. În Meliz.

Meliz, primul și ultimul, Meliz eternul. Lumea serafimilor.

Ei aveau să fie ținuți minte veșnic. Venerați. Eroii poporului lor, deschizătorii ușilor, luminile în întuneric. Totul avea să fie glorie.

Oh, cruzime. Oh, nefericire. Râsul care roade ca o burtă plină de colți. Nu asta s-a întâmplat. Nu, și nu, și nu, și nu pentru totdeauna.

Cataclismul s-a întâmplat.

•••

A fost visul, simplu și pur și înspăimântător.

Privește cerul.

O să se întâmple?

Nu se poate. Nu trebuie.

S-a întâmplat.

Nu toate planurile Continuumului erau bune de deschis și nu orice lume din stratificarea infinită era ospitalieră pentru lumină, așa cum au aflat-o Călătorii, spre extrema lor deznădejde.

Exista întunericul indescriptibil și monștri mari cât lumile care înotau în el.

Ei i-au lăsat să intre. Razgut și Elazael, Iaoth și Dvira, Kleos și Arieth. N-au vrut s-o facă. N-a fost vina lor.

Numai că, firește, a fost vina lor. Au tăiat portalul, unul prea departe.

Dar de unde era să fi știut ei?

Stelianii îi avertizaseră.

Dar cum să fi știut ei să-i asculte pe steliani? Fuseseră prea ocupați să fie aleși, oh, glorie.

Oh, nefericire.

Și câte portaluri deschiseseră până atunci? Câte lumi „legaseră laolaltă cu lumina lor”? Câte zăcuseră deschise pentru Bestii și rămăseseră neprotejate, în timp ce ei se roteau și zburau, fără oprire? Sigilaseră portalurile și dăduseră fuga înapoi în Meliz, cuprinși de panică și disperare. Fiecare portal, pe rând, îl închiseseră în urma lor, și apoi priviseră Bestiile spărgându-le și continuând să vină. Nu le-au putut ține afară. Nu fuseseră învățați cum să facă asta, lume cu lume, pagină cu pagină din cartea care era marele Tot: întunericul. Devorând.

Nimic mai rău nu fusese făcut vreodată, din greșeală sau cu intenție, în tot cursul timpului, în toată întinderea spațiului, iar vina era a lor.

Și, în cele din urmă, n-au mai rămas alte lumi între Cataclism și Meliz. Meliz primul și ultimul, Meliz eternul. Călătorii veniseră acasă și Bestiile veniseră pe urmele lor.

Și îl devoraseră.

66. Cu mult mai mult decât salvat

Eliza se trezi din vis și se descoperi încă visând. Fusese foarte adânc cufundată, de asta își dădea seama, și presupuse că trebuie să fi ieșit la suprafață prin *straturile* de vise, precum ai urca la lumină din pământ, afară dintr-un puț de mină, din acelea deschise, care sunt iadul materializat, fiecare nivel aducând-o mai aproape de trezire.

Trebuia să fi fost un vis totuși, fie și numai pentru că desfidea realitatea.

Stătea pe o treaptă. Destul de real, până aici. O fată era lângă ea: micuță, dar nu copil. O adolescentă, ca o păpușă, frumușică și cu ochii larg deschiși. Uitându-se fix la ea.

Cu un gogâlț audibil, fata înghiți și zise, într-o engleză nesigură, cu accent:

— Ăă. Pardon? Sau… cu plăcere? Care dintre ele ți se pare… potrivit?

— Pardon? zise Eliza.

O spusese în sensul de *Ce*? Ce voia să spună fata? Dar ea păru s-o ia drept răspuns la întrebarea ei.

— Pardon, atunci, zise ea, dezumflându-se.

Ochii îi erau larg deschiși, fără să clipească. Eliza aruncă o privire spre tânărul de lângă ea. Cu ochi la fel de mirați, văzu ea.

— N-am vrut, zise el. N-am știut că… *asta*… o să se întâmple. Pur și simplu… au crescut.

Aripile, adică: aripi de vis crescând din umerii de vis ai Elizei. Trezindu-se – dacă puteai numi trezire trecerea dintr-un vis în următorul, ceea ce ea presupunea că nu puteai, oricât de mult te-ai fi simțit că fiind treaz – își dăduse seama de schimbarea din ea, fără confirmare vizuală sau măcar surprindere, cum se întâmplă de obicei în vise. Acum întoarse capul să vadă ceea ce deja știa.

Aripi de foc viu. Își mișcă umerii, simțind jocul noilor mușchi, când aripile răspunseră, flexându-se și lăsând să cadă o frumoasă ploaie de scântei. Erau cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse Eliza vreodată și se simți topită de admirație.

Ăsta era un vis mult mai bun decât cele cu care era obișnuită.

— Îmi pare rău pentru bluza ta, zise fata.

La început, Eliza nu înțelese ce voia să spună, dar apoi își dădu seama că îi atârna zdrențuită, de parcă aripile ar fi sfâșiat-o când ar fi crescut. Cu greu părea un amănunt semnificativ, mai puțin un aspect. Era neașteptat, pentru un vis.

— Cum te simți? întrebă tânărul, îndatoritor. Ești… înapoi?

Înapoi? Înapoi unde sau înapoi… *de* unde? Eliza își dădu seama că habar n-avea unde se afla. Care era ultimul lucru pe care și-l aducea aminte? Că era într-o mașină, în Maroc, în dizgrație.

Privi în jur acum și zări o firidă pe o alee îngustă care aproape că ar fi putut fi decorul unei scene de teatru. Pietre de pavaj și marmură, mușcate roșii de poză aliniate pe pervazul unei ferestre. Totul îi spunea „Italia”, la fel de clar cum prima privire pe care Eliza o aruncase deșertului, de la hubloul avionului, îi spusese „*nu* Italia”. Un bătrân cu bretele chiar se sprijinea greoi în baston, nemișcat ca un personaj din carton, uitându-se la ea.

A fost ca o furnicătură, la început, presimțirea că acesta nu era un vis. Bastonul bătrânului avea bandă adezivă înfășurată pe mâner. Una dintre mușcate era uscată, și pe alee era gunoi, și era zgomot. Claxoane mici, imediat în afara vederii, o scurtă ceartă între câini, și un soi de zumzet înfundat întinzându-se peste toate acestea: un sunet de stup, de multe voci în depărtare. Vacarmul și știrbenia lumii, pătrunse din voia lor într-un vis? În momentul acela Eliza începu să înțeleagă.

Dar ca să înțeleagă situația ei cu adevărat, trebuia să asculte lăuntric.

Senzația de răscolire dinăuntrul ei se liniștise. Lucrurile cunoscute și îngropate nu mai încercau să-și sape drum să iasă la lumină. Îi trebui o clipă să priceapă de ce – și era atât de simplu. Nu mai erau îngropate.

Erau cunoscute.

Eliza înțelese ce era. Revelația asta era echivalentul mintal al unui clip cu încetinitorul derulat de la coadă la cap. O mare amestecătură se ridică de la podea și zbură drept în sus, pentru

a se ordona pe o masă. Ceaiul se adună din băltuțe și intră singur în cești suspendate în aer, pentru a ateriza frumos pe o tavă. Cărțile săriră dintr-o harababură, bătând din coperte ca din aripi, și înălțându-se pentru a se alinia într-un teanc.

Rațiune din nebunie.

Totul era acolo și era încă groaznic – *și groaznic*, *și groaznic* –, dar era liniștit, acum, și era al ei. Era salvată.

— Ce mi-ați făcut? întrebă ea.

— Nu știu, zise fata, îngrijorată. Nu știam ce e cu tine, așa că am pus o dorință generală, în speranța că magia o să știe ce trebuia să facă.

Magie? *Dorință*?

— Eu știu ce a fost cu mine, zise Eliza, dându-și seama că era adevărat.

Exista o explicație pentru lucrurile cunoscute și îngropate și aceasta *nu* era că ea ar fi fost încarnarea îngerului Elazael.

Exaltare și devastare se contopiseră pentru a deveni o emoție nouă, imposibil de numit, și ea nu știa cum să reacționeze la aceasta. Știa ce fusese în neregulă cu ea și nu era lucrul de care se temuse cel mai tare.

— N-am fost eu, zise ea cu voce tare și asta era exaltarea.

Vinovăția din vis nu era, nu fusese niciodată și nu avea să fie vreodată a ei.

Dar Cataclismul era real. Îl înțelegea acum pe deplin, și de aici devastarea.

Își duse mâinile la cap, strângându-l bine, și i se păru familiar, sub degetele ei – *Sunt eu*, *Eliza* –, dar, pe dinăuntru, acela, și ea, cuprindea un nou și vast teritoriu.

Tânărul și tânăra o urmăreau cu frunțile încrețite, probabil întrebându-se dacă era mai nebună acum decât fusese înainte. Nu era. Știa asta cu absolută certitudine. Creierul, corpul și aripile ei păreau la fel de bine calibrate ca ale uneia dintre creațiile perfecte ale lumii. Un dublu helix. O galaxie. Un fagure de miere. Entități atât de incredibile și de ciudate încât te făceau să visezi că la originea Creației existau o voință și o inteligență ieșite din comun.

Nu exista.

Nu că ea ar fi înțeles. Nimeni n-ar fi putut vreodată. Dar… ea știa sursa.

Sursa tuturor lucrurilor.

Era printre lucrurile cunoscute care nu mai erau îngropate, toate făcând acum parte din ea, ordonate și întrețesute, și era atât de frumos, încât îi venea să-l venereze, deși știa că nu avea vreo conștiință. Ar fi avut tot atât sens cât a venera vântul. Văzu că magia și știința erau cele două fețe ale aceleiași monede lucitoare.

Și luă aminte la Timpul însuși, deschis înaintea ei, desfăcut ca un șir de ADN. Accesibil cunoașterii. Probabil chiar navigabil.

Mintea ei tremura în pragul acestei noi vastități. Era salvată, gândise ea, câteva momente mai devreme. Văzu acum că era mai mult decât salvată. Cu mult mai mult decât salvată.

— Deci, zise ea, încercând să nu plângă, fixându-și salvatorii cu toată căldura pe care o puteau exprima ochii ei. Cine *sunteți* voi, oameni buni?

67. O jerbă de scântei

Karou îl urmă pe Akiva, îndepărtându-se de Palatul Papal, și erau invizibili, așadar, când ea veni la el, lucrurile se petrecură cu stângăcie. Dar numai în primele secunde de surprindere.

Nici măcar nu intenționase s-o facă. Mă rog, nu c-ar fi fost un accident. Nu se împiedicaseră unul de altul. Doar că trupul ei nu filtrase mai întâi acțiunea prin creier.

Știa unde era el după dogoare și după curentul de aer și planul era ca ea să-l urmeze până pe cupola bazilicii San Pietro. De acolo, cei patru voiau să privească exodul lui Jael și să escorteze, nevăzuți, armata Dominionului pe tot drumul până în Uzbekistan și, prin portal, în Eretz.

Dar o parte din Karou încă era fixată în vârful cuțitului aceluia aruncat, auzind țipătul care fusese cât pe-aci să devină. Nu îl putea vedea pe Akiva, s-o asigure că era bine și de aceea nu se putea liniști. Nu aveau nicio victorie de sărbătorit încă, în afară de aceea de a fi încă în viață, și numai la asta se putu gândi în clipele cât îi trebuiră să-l prindă din urmă. Erau chiar deasupra pieței, colonadele curbându-se dedesubtul lor ca niște brațe întinse.

Karou întinse mâna acolo unde umărul lui Akiva ar fi trebuit să fie, și dădu în schimb peste o aripă. O jerbă de scântei, iar el se

întoarse sub atingerea ei, tresărind, și atunci ea devie ciocnindu-se de el și el o prinse în brațe și asta a fost tot ce a trebuit.

Magneți ciocnindu-se și aliniindu-se iute.

Mâinile ei îi găsiră fața, iar buzele ei le urmară. Era stângace, revărsând o ploaie de săruturi de mulțumire pe fața lui invizibilă. Era copleșită, iar buzele îi aterizară unde voiau ele – pe fruntea lui, apoi pe pometi, apoi pe puntea nasului – și în profunda ușurare a momentului abia înregistră senzația pielii lui pe a ei: fierbințeala și consistența – în sfârșit – a lui Akiva sub buzele ei.

Își coborî o mână la inima lui, ca să se asigure că nu fusese vreo iluzie, că era cu adevărat întreg și nerănit, și era, astfel că palma ei, satisfăcută, se alătură celeilalte, urcând în locul unde gâtul lui se unea cu maxilarul, și ținându-i fața nemișcată pentru a estima poziția buzelor lui.

El nu o așteptă pe ea să le găsească.

O bătaie de aripi și țâșni prin aer cu atâta forță, că ea se trezi lipită de el mai complet chiar decât atunci când se îmbrățișaseră la duș, iar fața ei nu era pe pieptul lui, acum, nici piciorul sprijinit de podea.

Picioarele ei se împletiră cu ale lui. Îl mângâie pe gât și își urcă degetele în părul lui, ținându-i capul, în timp ce era dusă în viteză cu el, în spirale.

În sfârșit. În sfârșit se sărutară.

Gura lui Akiva era dornică, și dulce, și bogată, și lentă, și fierbinte, iar sărutul a fost lung și adânc și toate celelalte măsuri de amploare care existau, mai puțin infinitul. Infinit nu a fost. Un sărut trebuie să se sfârșească pentru ca altul să poată începe, ceea ce se și întâmplă, și încă o dată.

Sărutul era înlocuit de sărut, și în îmbrățișarea lor cu ochii închiși, mistuitoare de lume, Karou avu senzația că fiecare sărut îl învăluia pe cel dinainte. Era halucinant: sărut în sărut în sărut, devenind din ce în ce mai adânc și mai dulce și mai fierbinte și mai îmbătător, iar ea speră că simțul echilibrului lui Akiva îi călăuzea, fiindcă ea și-l pierduse definitiv pe al ei. Nu exista nici sus, nici jos, erau doar guri, și șolduri, și mâini…

… și *acum* ea îi înregistra fierbințeala și consistența trupului. Netezimea, asprimea, realitatea.

Un sărut în timp ce zburau, invizibili, deasupra Pieței San Pietro. Suna ca o fantezie, dar se simțea atât de foarte, foarte real.

Și apoi un zâmbet reciproc li se formă pe buze și râsul izbucni între ei. Aveau răsuflarea tăiată de ușurare – și amețiți de lipsa de oxigen, totodată, căci cine mai avusese timp să respire? Își odihniră frunțile una de alta, și vârfurile nasurilor, făcând o pauză ca să lase totul să pătrundă în minți. Săruturile, răsuflările și tot ceea ce tocmai făcuseră.

Soldații umani patrulau sub ei, intrigați de subita rafală de scântei, iar Karou și Akiva se roteau în aer, ținuți la înălțime de magie și de bătăi leneșe de aripi, și uniți de atracția pe care o simțiseră din prima clipă când se întâlniseră, pe un câmp de luptă, demult.

Karou atinse din nou pieptul lui Akiva, să se asigure.

— Cum ai făcut? întrebă ea liniștită, cu capul încă învârtindu-se de la săruturi. Acolo, în sală?

— Nu știu. Niciodată nu știu. Vine pur și simplu.

— Cuțitul a trecut drept prin tine. L-ai simțit?

Ar fi vrut să-l poată vedea, dar, de vreme ce nu putea, îi ținu o mână pe obraz și fruntea lipită de a lui.

Îl simți dând din cap, iar respirația lui îi mângâie buzele când vorbi.

— Da și nu. Nu pot explica. Eram acolo și nu eram. L-am văzut intrând în mine și continuându-și drumul.

Ea tăcu un moment, cugetând.

— Este adevărat, atunci, ce a zis Jael? Că ești... invizibil pentru moarte? Că nu trebuie să-mi mai fac vreodată griji că ai putea muri?

— Nu cred că e adevărat.

El îi urmări conturul feței cu buzele lui, de parcă astfel ar fi putut s-o vadă.

— Dar tu m-ai fi reînviat, în orice caz.

Asta s-ar fi întâmplat dacă Akiva ar fi murit? Sau ar fi pierdut controlul situației și ar fi fost covârșiți? Karou nu voia să se gândească.

— Desigur, zise ea, cu falsă dezinvoltură. Dar hai să nu fim nepăsători în privința corpului ăstuia, da?

Își plimbă și ea buzele pe fața lui.

— Poate că iubesc sufletul tău, dar sunt foarte pasionată și de vasul care-l poartă.

Vocea ei coborâse când vorbise, iar răspunsul lui veni la fel de coborât și răgușit.

— Nu pot să spun că-mi pare rău să aud asta, zise el și își mângâie fața de a ei, plasându-i un sărut sub ureche și trimițându-i imediat frisoane electrice prin tot corpul.

Ea scoase un murmur slab, care suna ca *Oh*, ca în *Oh*, *Doamne*, dar fără *Doamne*, și apoi văzu, peste umărul lui Akiva, ascensiunea primelor rânduri ale Dominionului din Palatul Papal, când armata lui Jael se întorcea în cer.

68. Căzut

— N-a fost vina noastră! răcnise Razgut când Călătorii fuseseră osândiți, dar asta era o minciună.

Fusese vina lor și conștiința faptului amplifica mâhnirea și vinovăția din corpurile și mințile lor la o dimensiune care înlocuia orice altceva fuseseră sau gândiseră ei.

Acasă, în Meliz, scoși din minți de panică. Dând alarma. Cei șase erau numai patru, acum. Iaoth și Dvira se întorseseră să lupte contra Cataclismului și fuseseră devorați.

Înapoi în capitală, strigând: *Vin Bestiile*! *Fugiți*! *Vin Bestiile*!

Unii au reușit, pe ușa din dos, cum ar veni. Lumile erau în straturi suprapuse, ca un teanc de pagini. Bestiile veneau dintr-o direcție, devastând totul în calea lor. Cei care au putut au fugit în cealaltă direcție, spre lumea vecină din partea cealaltă, Eretz. N-a fost timp să organizeze o evacuare. Numai câteva mii, din milioane, au izbutit. Nici măcar zece mii, nici măcar atâția. Toți ceilalți au fost abandonați.

Cei mulți, culorile. Giuvaierele scuturate pe o tapiserie. Cea mai bogată ofertă a unei lumi. Pierdută.

Mulți au răzbit până la portal, numai pentru a fi respinși. Era îngustă, tăietura. Doi sau trei odată se puteau înghesui prin ea; treceau prea încet, iar Bestiile veneau. Țipetele din partea cealaltă răsunau în urechile lui Razgut până și-n ziua de azi, ca țipetele unei întregi lumi pe moarte. Își amintea cât de abrupt izbucniseră în tăcere și cum câțiva dintre ultimii care izbutiseră să treacă încă stăteau cu mâinile întinse înapoi după cei dragi, captivi de partea cealaltă.

Astfel, portalul a fost închis, dar Călătorii făcuseră asta de zeci de ori în retragerea lor și, până acum, niciodată nu opriseră

Bestiile. Odată rănită, pielița dintre lumi nu se mai vindeca niciodată pe de-a întregul. Avea să cadă din nou, iar Cataclismul avea să cuprindă și Eretzul, și apoi Pământul, și fiecare dintre celelalte lumi, prin fiecare portal tăiat de a doua grupă de șase, cât de departe ajunseseră ei.

Însă printre cei care reușiseră să iasă din Meliz se aflau și stelianii, iar ei erau pregătiți. Întotdeauna se opuseseră Călătorilor, iar în anii de după plecarea grupelor lor, se pregătiseră să facă ceea ce nimeni altcineva n-ar fi putut sau n-ar fi vrut să facă: să repare pielea, vălul, membrana, energia, straturile marelui Tot. Ei au închis portalul dinspre Meliz și l-au ținut închis, iar Eretzul a fost salvat, și Pământul, și celelalte.

Stelianii fuseseră cei care îi salvaseră.

Cât pentru Călători, a urmat damnarea, infamia. Și uitarea.

Au auzit, din celula temniței lor, ce le era făcut amintirilor supraviețuitorilor. Magii nu învățaseră să nu intervină. Au furat din fiecare serafim trecutul, nu doar despre Cataclism, dar și despre Meliz, astfel încât supraviețuitorii să poată începe o nouă viață. Astfel încât, înțelesese Razgut, ei să nu se trezească într-o dimineață și să-și dea seama a cui fusese adevărata vină: a magilor care visaseră Călătorii, în primul rând, și care-i aleseseră pe cei mai buni dintre tinerii lor să pună proiectul în aplicare. Vina au împărțit-o, dar nu și pedeapsa. Oh, nu, ei, nu.

Iaoth și Dvira au fost norocoșii: rapid mâncați, rapid morți.

În ceea ce îi privește pe ceilalți patru, aripile le-au fost frânte. Asta a fost primul lucru. Nu tăiate. Nu retezate. Smulse. Oasele li s-au spart, oh, durere, oh, durerea care n-a semănat cu nimic din ce și-au închipuit ei vreodată. Razgut i-a văzut pe ceilalți trei schilodiți laolaltă cu el, mâinile grele lăsate pe aripile lor frumoase, răsucind, și fețele lor schimonosindu-se, agonia insuportabilă, iar el a simțit totul. Cu toții au simțit, pentru că așa erau ei în urma a ceea ce li se făcuse. Erau legați. Ce simțea unul simțeau toți, oh, puteri cerești. Iar suma durerii lor a fost prea mult.

Și n-a fost nici măcar cel mai rău lucru care li s-a întâmplat. Închipuie-ți. Asta a fost doar sarea pe rana adevăratei lor pedepse, care a fost exilul.

Și chiar și pe aceasta ar fi putut s-o îndure și să-și încropească un soi de viață invalidă în lumea lor închisoare, Pământul, dar oh, cruzime. Oh, nefericire.

I-au despărțit. Patru erau ei și patru erau și portalurile, din ghinion sau din intenție crudă, și i-au târât, despărțindu-i, în colțurile îndepărtate ale Eretzului și i-au aruncat afară. Singuri. Fără aripi. Picioarele li s-au strivit, devenind pastă. I-au azvârlit într-o altă lume, patru creaturi frânte, să cadă din ceruri și să se zdrobească de pământul străin de aici, și nici măcar împreună.

Pe Razgut îl duseseră deasupra Golfului Bestiilor și era așa o zi frumoasă, apa era verde și pe cer nu era nicio lacrimă de nor. O frumoasă zi pentru agonie, iar ei l-au cărat de subsuori până la marginea acelei tăieturi zdrențuite, fâlfâitoare din cer și l-au îmbrâncit prin ea, iar el a căzut.

Și a căzut. Și a căzut.

Și n-a murit, din pricină că era ce era: era ceea ce testele o dovediseră, cu mult timp în urmă, în ziua aceea de glorie și ceea ce făcuseră din el după aceea. El era un Călător și era mai puternic decât cei puternici, prea puternic să moară din *cădere*, așa că a trăit, dacă poți să-i spui așa, și nu i-a mai găsit niciodată pe ceilalți în lumea exilului lor, deși le-a simțit durerea – și tristețea și vinovăția, împătrite – până când totul a început să se destrame. De-a lungul anilor, el a știut când ei au murit, fiecare, rând pe rând. Nu cum sau unde, dar care anume, da, și cei care fuseseră câte o parte din el i-au fost luați, în final, definitiv – Kleos, Arieth, Elazael, morți unul după altul –, iar el a rămas cu adevărat singur. Era o creatură mică plutind la întâmplare într-o mare absență. A trăit cu o crăpătură în minte o mie de ani în exil.

Și, oh, cruzime. Oh, nefericire. Încă trăia.

•••

Esther Van de Vloet poate că-și pierduse posesiunea – temporar – asupra dorințelor sale, dar banii și influența îi rămăseseră neatinse și n-a deznădăjduit pe podeaua băii prea mult. A dat telefoane, a intrat pe internet să caute pozele hoților – era atât de ușor, tineri idioți, fără niciun simț de confidențialitate – și le-a trimis prin e-mail nu poliției, care avea treabă până peste cap, zilele astea, să împiedice iadul să se dezlănțuie, ci unei firme de detectivi care îi cunoșteau reputația destul de bine ca să fie, deopotrivă, încântați și speriați să audă vești de la ea.

— Sunt în Roma, zise ea, găsiți-i. Plata va fi dublă. Mai întâi, un milion de euro. Îmi închipui că e suficient?

Bineînțeles că era suficient, o asigurară ei, nu *și mai* încântați de suma obscenă, ci *mai puțin*, simțind, fără îndoială, ce avea să vină după aceea.

— În al doilea rând, zise Esther, reușiți și n-o să vă distrug.

După aceasta, începu să se plimbe în sus și-n jos. Așteptarea era pentru nevestele soldaților, iar ea o ura. Călător și Matusalem se țineau la o parte din calea ei, zăpăciți și nefericiți. Draperiile erau încă trase deoparte, nu pentru că lui Esther i-ar fi păsat câtuși de puțin de cer, ci pentru că așa le lăsaseră fugarii. Plimbatul ei o purta prin fața ferestrelor, dar nu întorcea capul spre ele. Se simțea fosforescentă de furie. Fusese jefuită, violată. Nu simțea nici ironia sorții, nici c-ar fi primit răsplata meritată. Numai o furie care o făcea să tremure, să i se îngusteze vederea, să vrea să se lupte.

Dumnezeu știe câte ture de apartament a făcut, trecând prin dreptul ferestrelor, până când în sfârșit a observat schimbarea cerului, iar seara ei se prefăcu din proastă în oh, atât de proastă.

Îngerii își luaseră zborul.

Strigătele s-au răspândit pe străzile de jos. Esther deschise smucit ușile de sticlă și dădu fuga pe balcon.

— *Nu*.

Își simți vocea în măruntaie, ca un geamăt, și o scoase cu forța pe gâtlej, derulând-o în fâșii, geamăt cu geamăt, fiecare același cuvânt simplu, jupuindu-se din ea precum carnea, extrasă pe viu:

— *Nu*. *Nu*. *Nu*.

Îngerii plecau?

Și cum rămânea cu *ea*? Cum rămânea cu înțelegerea lor? Ea le-o dăduse pe Karou și le promisese mult mai mult – tot ce ar fi avut nevoie ca să cucerească lumea de dincolo de vălul cerului ăstuia. Arme, muniție, tehnologie, chiar și personal. Și ce le ceruse în schimb?

Nu prea mult. Doar drepturile de exploatare minieră. Asupra unei lumi întregi. O întreagă lume nedezvoltată, cu o populație de sclavi deja existentă și o armată care să-i apere interesele. Esther se asigurase că nu avea nicio concurență, că nicio altă ofertă nu avea să ajungă la îngeri și că nicio mită nu avea s-o depășească pe a ei. Era cea mai mare lovitură a negocierilor din toate timpurile. Sau, mai exact, fusese, iar Esther Van de Vloet

fu silită să privească, tremurând și fără grai, cum aripile i-o duceau departe.

„Nu prea mult”, zisese Karou, evazivă. „Doar o să-i convingem să se ducă acasă”.

Și se părea că așa făcuseră.

Ei plecaseră și cerul era din nou pustiu. Esther bâjbâi pe lângă televizor și privi prin ochiul elicopterului, laolaltă cu restul lumii, cum „armia cerească” refăcu drumul pe care veniseră din Uzbekistan, în urmă cu trei zile.

— Vizitatorii se pare că pleacă, anunțau cei mai calmi comentatori, deși nu se putea spune că domnea calmul în ziua aceasta.

— Ne abandonează! era refrenul cel mai comun.

Era o întorsătură de evenimente care impunea găsirea unui vinovat. La prima apariție a îngerilor pe cer, mulțimile din perimetrul Vaticanului încetaseră să mai psalmodieze și începuseră să strige, extaziate. Dar când formațiile se reordonară și începură să plece, ovațiile se transformaseră în vaiete, și începu lamentația generală.

Papa nu putea fi găsit pentru comentarii.

Până să sune telefonul lui Esther, ea trecuse mult dincolo de furie, într-un loc orbitor de alb și cu ecou, care ar fi putut fi anticamera nebuniei. Să ajungi atât de aproape de măreție și să-ți fie smulsă de sub nas… Dar sunetul soneriei a avut efectul unei pocnituri de degete în fața ochilor să-i.

— Da, ce? Alo? răspunse ea, dezorientată.

N-ar fi putut spune cine se așteptase să fie. Agenția pe care o contractase să le ia urma hoților de dorințe ar fi ghicit ea și ar fi fost speranța ei cea mai bună. Îngerii își luaseră zborul. Esther pierduse, cumva, și nu era atât de fraieră încât să-și închipuie că ar mai fi găsit o ocazie la jocul puterii ca aceasta. Așadar, când îl auzi pe Spivetti pe fir – servitorul care, la cererea cardinalului Schotte, strecurase oferta ei înăuntrul Palatului Papal – o flacără de speranță se aprinse în ea, de *salvare*.

— Ce e? întrebă ea. Ce s-a întâmplat, Spivetti? De ce au plecat?

— Nu știu, doamnă, zise el.

Omul părea zdruncinat.

— Dar au lăsat ceva în urmă.

— Ei? întrebă ea. Ce anume?

— Nu… nu știu, zise Spivetti.

Părea să-și pierdut cumpătul și poate că i-ar fi dat o descriere rudimentară, dacă Esther i-ar fi cerut-o, dar ea n-o făcu. În lăcomia ei, deja se repezise pe lungul hol al hotelului.

I-a luat ore până să intre în Vatican, prin mulțimea zvârcolitoare, puturoasă și tânguitoare și prin punctele de control militare. Ore și zeci de telefoane, favoruri de profitat și favoruri promise, iar când în sfârșit ajunse, răvășită și cu ochii ieșiți din orbite, îi confundă expresia de groază a lui Spivetti cu o reacție la vederea ei, când, de fapt, groaza i se instaurase cu câteva ore înainte să vină ea și avea să mai dureze multă vreme după ce ea avea să plece.

— Du-mă acolo, se răsti ea.

Și așa s-a întâmplat că Esther Van de Vloet a intrat, în sfârșit, în camera lui Jael și s-a apropiat de maiestuosul pat sculptat. Era semiîntuneric. Ochii ei cercetau în jur după un cufăr cu comori, poate, sau vreun obiect scump. Un mesaj, chiar, sau o hartă. Nu i-a simțit prezența până când nu a fost practic în spinarea ei și, atunci, a fost prea târziu. Umbrele s-au întins spre ea și erau brațe. Fusiforme și dure ca pielea biciului, au cuprins-o aproape cu tandrețe. Ca un iubit așezându-i un șal peste umeri. Gândul acela îi trecu prin minte o clipă. Brațele își întăriră strânsoarea și se materializară din umbre în carne, astfel încât Esther Van de Vloet îl văzu, pentru prima oară, pe cel care avea să-i fie companion până la sfârșitul zilelor ei.

Și a fost deopotrivă o promisiune și o amenințare când el îi spuse, cu un scâncet și un chicotit răgușit:

— N-ai să mai fii niciodată singură.

SOSIREA, 72 DE ORE MAI TÂRZIU

69. Aveți grijă la clapa aia de cer, să nu vă lovească, în timp ce ieșiți

Pe 12 august, la ora 9:12 GMT, o mie de îngeri au dispărut printr-o tăietură în cer.

Nu fusese niciun martor la sosirea lor. Peisaje întinse de nori cumulus fuseseră imaginate, raze de lumină scăpând pieziș din pătura lor, ca o pictură dintr-un manual de la o școală de duminică. Adevărul era mult mai puțin impresionant. Unul după altul, printr-o clapă. Imaginea te ducea cu gândul la animalele unei ferme. Oile la tuns, vitele la abator, și puteți continua cu exemple. La o rată de aproximativ șase secunde per soldat, operațiunea dură mai mult de două ore, ceea ce a însemnat destul timp pentru ca o escadră de elicoptere să se strângă în spatele lor.

În concordanță cu inabilitatea lor consacrată de a decide un curs de acțiune în privința îngerilor, conducătorii lumii respinseseră o încercare de a trimite o misiune prin cer, în urma lor. *Ce mesaj ar transmite asta*? *Ce consecințe diplomatice ar putea avea*? *Al cui fund urma să fie tăbăcit*?

A fost nevoie de un miliardar aventurier independent să o pună în practică. Pilotând propriul elicopter ultra-avansat, ezită destul de mult să-și orienteze aparatul în dreptul tăieturii, păstrând punctul fix în colimator tot timpul. Pornise să accelereze, când focul izbucni.

Foc în cer.

Cârmi într-o parte la țanc și avu o vedere de aproape a vâlvătăii: rapidă, orbitoare, care se termină imediat și, odată cu ea, și șansa lui de al patrulea record mondial. Prima misiune cu echipaj uman în… rai? Cine știa?

Nimeni. Iar de acum nici nu avea să mai știe.

•••

Zuzana, Mik și Eliza priviră focul din cer la televizor, într-un bar la colț de stradă din Roma, și toastară succesul cu prosecco.

— Pe ce vrei să facem pariu că Esther n-a apucat să-și mai bea șampania pe care a comandat-o? se bucură Mik, luând o gură sănătoasă de vin spumant.

După toate grijile lor și după intrigile eșuate ale lui Esther, Karou, Akiva și Virko izbutiseră. Îngerii plecaseră și, foarte sigur, nu luaseră arme cu ei.

— Acum ce mai ai de zis, falsă bunicuță? zise triumfal Zuzana, dar triumful îi era umbrit de regret.

Portalul era închis și nicio cutie de vioară plină cu dorințe n-o mai putea duce înapoi în Eretz, unde orice se mai putea încă întâmpla. Acum nu mai era nimic de făcut decât să continue să-și facă griji și, posibil, să fie prost dispusă.

— Ce vrei să facem? îl întrebă ea pe Mik. Să ne întoarcem acasă?

El oftă.

— Cred. Să ne vedem familiile. Plus, un anumit uriaș, marionetă haină, se simte probabil foarte singur.

Zuzana pufni cu dispreț.

— N-are decât să rămână singur. Zilele mele de balerină s-au terminat.

— Ei bine, i-ai putea face măcar o soție, ca să se poată bucura de pensionare.

Când Mik menționă cuvântul *soție*, ceva din Zuzana sfârâi efervescent. Ea îl înăbuși cu o încruntătură.

Eliza se uita la ei perplexă.

— Vă întoarceți în Praga?

Zuzana ridică din umeri, gata să se scufunde într-un acces zdravăn de autocompătimire. *Poate chiar o să plâng*, gândi ea.

— Tu ce o să faci?

— Pot să vă spun ce *nu* o să fac, zise ea.

Aripile ei erau invizibile, o vrajă pe care, cumva, descoperise singură cum s-o facă, iar bluza ei sfâșiată nici măcar nu mai arăta atât de ciudată. Putea, practic, să fie o modă.

— Nu o să-mi termin dizertația. Scuze, *Danaus plexippus*.

— Cine? întrebă Mik.

Eliza zâmbi.

— Fluturele monarh. Ăsta e subiectul cercetării mele.

Făcu o pauză și se corectă.

— Era subiectul cercetării. Nu mă pot întoarce la viața aceea, nu acum, oricât mi-ar plăcea să-l dărâm pe Morgan Toth cu cea

mai cruntă lovitură în moalele capului din toate timpurile. Ce vreau să fac?

Se uită la ei cu atenție, cu ochii ei mari și luminoși.

— Vreau să mă întorc în Eretz.

Zuzana și Mik se uitară la ea. Zuzana aruncă o privire sugestivă spre ecranul televizorului, unde tocmai priviseră portalul arzând.

Eliza, ajungând să înțeleagă acest limbaj nonverbal, își ridică sprâncenele și umerii într-un perfect transmis *Da, și*?

Mik răsuflă adânc. Zuzana abia îndrăznea să spere, dar când Eliza începu să vorbească din nou, nu era despre Eretz.

— Știați că fluturii monarh migrează opt mii de kilometri, dus-întors, în fiecare an? Nicio altă insectă nu face ceva asemănător. Și lucrul cel mai uimitor în asta este că migrația este multigenerațională. Exemplarele care se întorc în nord nu sunt aceleași care au coborât în sud, în anul precedent. Sunt la mai multe cicluri de viață distanță, dar, cumva, refac drumul.

Rămase tăcută un moment, cu un mic zâmbet ciudat jucându-i pe buze, de parcă n-ar fi putut să-și dea seama dacă era ceva amuzant sau nu. La drept vorbind, Zuzana nu știa ce să creadă despre Eliza acum, când nu mai era legumă. Nu doar că era coerentă. Era… mai mult decât umană, cumva. Și nu era nici din pricina aripilor. Puteai să simți cum emană din ea un soi de energie, necunoscută, pârâind. Ce naiba îi făcuseră, cu doar un gavriil?

— Nu-mi amintesc bine cum am devenit interesată de ei. Totuși, în mod cert m-a impresionat migrația, și asta e mult mai de înțeles acum. Bănuiesc că întotdeauna am știut mai mult decât am știut că știu, dacă asta are vreun sens.

— Nu prea, zise Zuzana, sec.

— Eu sunt un fluture, zise Eliza, de parcă asta explica tot. La câteva cicluri de viață distanță. Mă rog, poate mai mult de câteva. O mie de ani. Nu știu câte generații înseamnă asta.

Zuzana se încruntă, așteptând ca ea să spună ceva pe care să-l înțeleagă. Mik, totuși, cam la fel de blazat cum reacționase cu luni în urmă când Karou le spusese că era o himeră, zise doar:

— Mișto.

Eliza râse și apoi le povesti despre Elazael. Adevărata Elazael, cine fusese și ce făcuse, și despre visul care o bântuise pe Eliza

toată viața ei, și ce însemna el, iar Zuzana, care crezuse că își pierduse capacitatea de a mai fi surprinsă, o regăsi într-un bar la colț de stradă din Roma. Nu, nu era surprindere. Era mai mult de atât.

Zuzana găsi perplexitatea într-un bar la colț de stradă din Roma. Universuri. Multiple. Și străpungeri prin țesătura continuumului spațiu-timp. Sau ceva de genul ăsta. Și îngeri care erau ca exploratori spațiali fără nave, un soi de Science fiction, dar cu magie în loc de știință.

— Magii au făcut ceva minților Călătorilor, explică Eliza. Mai exact, *animei* lor. E mai mult decât minte, e sinele. O parte din însărcinarea lor era să procreeze, în timpul călătoriei lor, copii care să fie născuți cu toate hărțile și amintirile lor… encodate în ei. O cunoaștere ancestrală inclusă în codul lor genetic. Nebunie. Scopul era ca, într-o bună zi, ei să-și găsească drumul înapoi acasă.

— Și tu ești unul dintre copii, zise Mik.

— Multi-stră, ceva de genul.

— Și tu ai hărțile, zise el. Amintirile.

Eliza dădu din cap. Atenția încordată a lui Mik o făcu pe Zuzana să-și dea seama că aici se petrecea ceva mai important decât depănarea de povești. Hărți, amintiri.

— E multă informație aici, zise Eliza bătându-se cu un deget în cap. Nu am procesat-o, încă. De-a lungul istoriei familiei mele a existat nebunia. Cred că e prea mult pentru mintea omenească să cuprindă. E ca un server supra-încărcat. Crapă, pur și simplu. Eu am crăpat. Voi m-ați repus în funcțiune. N-o să fiu niciodată în stare să vă mulțumesc îndeajuns.

Accesul zdravăn de autocompătimire al Zuzanei era deja depășit. Își îndreptă spatele.

— Dacă spui ceea ce cred eu că spui, cu siguranță poți să ne mulțumești îndeajuns.

Eliza își țuguie buzele, cugetând.

— Asta depinde. Ce crezi tu că spun?

În ochi avea o sclipire poznașă.

Zuzana își puse ușor mâinile în jurul gâtului Elizei, prefăcându-se c-o sugrumă.

— *Spune-ne*.

— Știu un alt portal, zise Eliza. *Evident*.

70. Alb, dar nu și acum

Bătăile de aripi ale lui Jael erau sacadate de furie, oricum numai line nu, în timp ce se întorcea în Eretz. Practic dădu buzna prin portal, dorindu-și să-l poată strica, să strice ceva. *Akiva*. Da. Să-l vadă pe bastard străpuns peste tot de săgeți, ca o momâie de antrenament de-a arcașilor, dansând în spânzurătoarea de la Poarta de Vest, ca toți să vină și să se zgâiască la el.

Se uită în jur, neliniștit. Să-l ia naiba pe bastard, putea fi oriunde. Oare trecuse înaintea lui Jael prin portal? Avea să vină după el? Potrivit termenilor înțelegerii lor, în clipa în care Jael avea să treacă înapoi în Eretz, Akiva era liber să-l ucidă în orice alt mod decât aprinzând urma supurândă a mâinii imprimate cu foc pe pieptul lui Jael. Asta îi lăsa multiple opțiuni.

Și Jael avea la fel de multe. Mai multe, pentru că el nu se împiedica de onoare, care scurta lista modurilor de a-ți ucide dușmanul.

Nu-i scăpase faptul că supraviețuirea lui depindea de onoarea dușmanului său, însă asta în niciun caz nu-l obliga pe el să joace după aceleași reguli. Dimpotrivă, era esențial ca el să verse primul sânge. N-avea să-și mai găsească odihna până când bastardul nu era mort.

Odată intrat prin portal, Jael nu se opri să supravegheze plictisitoarea întoarcere a armatei sale, ci zbură drept în centrul unei falange de gardieni, cu arcași distribuiți pe flancuri, în caz că Akiva avea să-și facă apariția.

Peisajul de aici semăna foarte mult cu cel pe care îl lăsaseră în urmă: munți plumburii și nimic de văzut. Tabăra era la picioarele munților, la vreo jumătate de oră depărtare. Într-o poieniță cu iarbă culcată de vânt, șiruri de corturi stăteau ordonate într-un dreptunghi aproximativ, cu turnuri de pază la colțuri, deservite de arcași, în caz de atac aerian. Era un schelet de apărare. Aici, sus, nu era nimic de care să te aperi. Grosul forțelor lui Jael erau desfășurate în sud și la est, în urmărirea rebelilor.

Și cum se descurcau? Avea s-o afle destul de curând.

Mai curând decât s-ar fi așteptat.

Tabăra încă nu se deslușea bine, când el văzu ce îl aștepta în palisada cu țăruși.

•••

Și Karou văzu, de asemenea, deși de la o distanță mai mare, și nu-și putu opri o exclamație. De palisadă, umflându-se în vânt, atârna un steag de luptă care fusese alb și care acum era mânjit cu sânge și cenușă. Ea-l recunoscu imediat. Deviza lui era clară, chiar dacă stema capului de lup din centru era... ascunsă. *Victorie și Răzbunare*, scria, pe limba himerelor. Era drapelul Lupului Alb – nu copia pe care o atârnase el la kasbah, ci originalul, furat din Loramendi, după cădere.

Însă nu drapelul o făcuse pe Karou să tresară. Dacă numai baniera singură ar fi atârnat acolo, s-ar fi putut interpreta ca un semn că Lupul Alb cucerise și ocupase tabăra asta. Dar cu ceea ce se legăna în fața sa, ascunzând stema lupului, nicio confuzie nu mai era cu putință.

Karou crezuse că își controla speranța. Crezuse, zburând înapoi prin despicătura cerului, că era pregătită pentru posibilitatea – probabilitatea – veștilor rele.

Amăgire.

La un moment dat, după ce își lăsase camarazii în urmă, începuse să creadă, fără s-o recunoască nici măcar față de ea, că totul va fi bine. Pentru că trebuia să fie. Nu-i așa?

Dar nu era. Totul nu era bine.

De asemenea, odinioară alb, dar nu și acum, de un laț în jurul gâtului, atârna corpul terfelit și fărâmat al lui Thiago.

Și aici era răspunsul, mai curând decât așteptat, la întrebarea ce se întâmplase după ce ei plecaseră în toiul bătăliei din Adelphas și luaseră dificila decizie de a-și duce la bun sfârșit propria misiune vitală, înainte de a se întoarce.

Oare am făcut destul? se întrebase Karou atunci, deja știind răspunsul. *Oare am făcut tot ce-am putut*?

Nu.

Și camarazii lor pierduseră. Și muriseră.

Akiva o prinse și o ținu strâns, fără să-și vorbească, doar privind amândoi, neajutorați, mișcându-se prin aer cu bătaia puternică a aripilor lui Akiva, când Jael ateriză în fața cadavrului Lupului Alb și izbucni în râs.

71. Absență

Karou se duse la corp, după ce Jael plecă. Doar pentru o clipă, doar pentru orice eventualitate. Apropiindu-se, își aminti de ultima oară când această carne sângerase. Micul ei cuțit îl ucisese atunci, iar rana curată fusese ușor de țesut la loc, pentru a pregăti recipientul pentru sufletul lui Ziri.

Rana de acum era... nu curată.

Uită-te în altă parte.

Moartea aceasta nu fusese ușoară, iar mintea lui Karou țipa pentru orfanul cu ochi căprui care, cândva, se ținuse după ea ca umbra prin Loramendi, sfios și deșirat ca un pui de căprioară. Pe care-l sărutase odată pe frunte și își amintise numai fiindcă i-o spusese el. Roșind.

Ziri. Și știa senzația sufletului său de când îl pusese ea în acest corp, și speră, speranța pur și simplu nu se învăța minte.

Bineînțeles că sufletul lui nu avea să mai fie aici. N-ar fi putut niciodată supraviețui atât de mult timp în aer liber sau unei asemenea călătorii. Bineînțeles că trecuse în evanescență. Dar Karou tot își deschise simțurile către el, pentru că nu putea să nu încerce. *Oare am făcut tot ce-am putut*? Și tot își ținu răsuflarea, în timp ce lacrimi invizibile îi șiroiau pe obrajii invizibili. Și tot mai speră.

Absența are o prezență, uneori, și asta simți ea. Absența ca o iarbă strivită, unde ceva fusese și nu mai era. Absența în locul unde un fir fusese rupt, smuls dintr-o tapiserie, lăsând un gol care nu se mai putea niciodată repara.

Asta a fost tot ce-a simțit.

72. Împăratul câtorva zile

Cu dispoziția mult îmbunătățită, Jael se duse glonț la pavilionul lui, cu alaiul de gardieni după el. Soldații din turnurile de pază îl salutară când se apropie, iar unul sări, plutind puțin, și merse pe lângă el.

— Raportează, se răsti Jael, scoțându-și coiful și aruncându-i-l. Rebelii?

— I-am prins în cursă în Adelphas, domnule…

Jael se răsuci spre el.

— *Domnule*? repetă el.

Nu-l recunoștea pe soldat.

— Nu sunt și împăratul tău, pe lângă generalul tău?

Soldatul își plecă fruntea, tulburat.

— Eminență? încercă el. Stăpânul meu împărat? I-am încolțit pe rebeli în Adelphas. Bastarzi și reînviați laolaltă, dacă puteți să credeți.

Oh, Jael putea să creadă. Scoase un hohot de râs șuierat.

— Nu mint, domnule, zise soldatul, înțelegându-l greșit.

Iarăși, *domnule*. Ochii lui Jael deveniră două fante înguste.

— *Și*?

— Au ridicat o apărare curajoasă, zise soldatul, iar Jael citi restul în zâmbetul lui încrezut.

O apărare curajoasă era o apărare disperată, fără sorți de izbândă. Era ceea ce aștepta el, mai ales după ce văzuse leșul Lupului Alb, și tot ce avea nevoie să știe, deocamdată. Sângele lui Jael clocotea de frustrare reținută și mușchii îi erau încordați ca de turbare. Fusese sfios ca un iepure – un iepure castrat – zile de-a rândul în palatul acela infernal, fără să îndrăznească să-și știrbească reputația răspunzând impulsurilor proprii. Și toate acestea pentru ce? Ca să fie gonit ca un câine de pripas? Nici măcar nu îndrăznise să-l ucidă pe Căzut, de frică să nu-i încalce ordinul bastardului Akiva de a nu vărsa sânge.

Se uită în jur, după servitorul său.

— Unde e Mechel?

— Nu știu, stăpânul meu împărat. Vă pot ajuta eu?

Jael scoase un mârâit reticent.

— Trimite-mi o femeie, zise el și se întoarse să plece.

— Nu e nevoie, domnule. Este deja una în cortul dumneavoastră, vă așteaptă.

Iarăși zâmbetul ăla încrezut.

— O sărbătorire a victoriei.

Jael se dădu înapoi și îi arse un dos de palmă soldatului, a cărui expresie abia dacă se schimbă când lovitura îi mută capul de la est la vest. Un firișor de sânge îi apăru pe buză și el nu făcu nimic să-l oprească.

— Ție ți se pare că sunt victorios? spumegă Jael.

Își ridică mâinile goale.

— Tu vezi noile mele arme? Abia de le pot duce pe toate! *Asta e victoria mea*!

Simți că i se înroșește fața și își aminti de fratele lui, ale cărui crize de furie erau faimoase și mortale. Jael se mândrea că este o ființă a șireteniei, nu a enervării, iar șiretenie însemna să ucizi nu cu patimă, ci cu sânge rece.

Prin urmare, îl îmbrânci pe soldat la o parte – fixându-și zâmbetul lui încrezut în minte pentru o pedeapsă mai bine gândită, mai târziu – și se duse cu pași apăsați în pavilionul lui, sfâșiindu-și ridicola costumație albă de paradă și scoțând un șuierat de durere, când râcâi locul în care mătasea arsă se întărise pe carnea vie a rănii lui, redeschizând-o.

Înjură. Durerea era o reamintire pulsatilă a eșecului și vulnerabilității lui. Avea nevoie să-și amintească de puterea lui. Avea nevoie să-și pună sângele în mișcare, respirația la lucru, pentru a demonstra cine…

Se opri brusc. Patul era gol.

Miji ochii. Unde era femeia, atunci? Se ascundea? Îi era frică? Ei bine. Se simți mai înfierbântat. Ăsta avea să fie un bun început.

— Ieși afară, ieși afară, oriunde ai fi, zise el răgușit, întorcându-se încet într-un cerc.

Pavilionul era slab luminat, pereții de pânză fiind căptușiți cu blănuri ca să împiedice să pătrundă atât frigul, cât și lumina. Niciun felinar nu era aprins. Singura lumină venea de la aripile lui Jael…

… și ale femeii.

Iat-o.

Nu se ascundea. Nu îi era frică. Era la masa lui de lucru. Jael se burzului. Fetișcana stătea la masa lui de război, tolănită în jilțul lui, cu toate hărțile lui de campanie întinse în față, în timp ce rostogolea un prespapier înainte și înapoi în palmă. Cealaltă mână a ei, observă el, se odihnea pe mânerul unei săbii.

— Ce faci? mârâi el.

— Te aștept.

Nu exista nicio teamă în voce, nicio sfială sau modestie. Era luminată din spate de aripile ei și, în afară de asta, o nemișcare neclară părea s-o învăluie, astfel încât Jael nu putu să-i vadă decât conturul când se repezi la ea, gata s-o smulgă din jilț apucând-o de păr. Și asta era mai bine decât dacă s-ar fi ascuns,

mai bine decât dacă i-ar fi fost frică. Poate chiar avea să-i opună rezistență...

Îi văzu fața și ezită, oprindu-se.

Dacă a întârziat în procesarea ramificațiilor acestei vizite, a fost numai pentru că era de negândit. El trimisese patru mii de Dominioni să-i zdrobească pe rebelii ce numărau mai puțin de cinci sute, și ei o *făcuseră*, și aduseseră înapoi cadavrul Lupului Alb ca dovadă, și, de altfel, *gărzile*...

În spatele lui, soldatul pe care nu-l recunoscuse vorbi din prag, după ce intrase fără să fie chemat sau să ceară permisiunea.

— Oh, ar trebui să precizez, zise el, zâmbind încrezut. Nu mă refeream la o sărbătorire a victoriei *voastre*. Domnule. Ci a *noastră*.

Jael bolborosi.

Trăgându-și sabia din teacă dintr-o singură mișcare cursivă, Liraz se ridică din jilț.

•••

— Karou, zise Akiva, în timp ce se mișcau în liniște prin tabără.

— Da? șopti ea.

Tabăra pustie era sinistră, dar știa că nu va rămâne așa prea mult timp. Trupele aveau să sosească destul de curând și atunci avea să fie periculos pentru ei să mai stea. Dacă voiau să facă ceva în privința lui Jael, ar fi trebuit s-o facă acum.

Spre stupefacția ei, Akiva renunță deodată la invizibilitate.

— Ce faci? șopti ea, alarmată.

Erau drept în fața unui turn de pază și escorta personală a lui Jael abia se risipise. Puteau fi oriunde. Atunci de ce nu părea Akiva îngrijorat?

De ce părea... uimit?

— Soldatul acela, zise el, arătând spre pavilionul împăratului și gardianul care tocmai intrase în urma lui Jael. Era Xathanael.

•••

Liraz. Jael trebui să clipească, pentru că bizara pelerină de întuneric se mută și păru să se miște odată cu ea când ieși de după masa de lucru. Picioare lungi, pași mari, nicio grabă. Liraz din regimentul Bastarzilor ieșise în față cu o escortă de întuneric, iar mâinile ei erau înnegrite de tatuajele vieților pe care le luase, iar întunericul ce o învăluia luase la fel de multe

sau mai multe. Mișcându-se ca mercurul, se transformă în siluete, pe lângă ea.

Erau două: înaripate și feline, cu capete și gâturi de femei. Sfincși, și zâmbeau.

— Bastarzi și reînviați laolaltă, dacă puteți să credeți, zise soldatul din spatele lui.

— Fratele meu, Xathanael, zise Liraz, atât de calmă de parcă ea ar fi fost gazda și făcea, politicos, prezentările. Și pe Tangris și Bashees le cunoști? Nu? Probabil pe numele lor popular, atunci. Umbrele Care Trăiesc?

Asta Jael *nu* mai putea s-o creadă, deși o vedea cu ochii lui: Liraz, tot atât de mortală cât era de splendidă, stând între Umbrele Care Trăiesc. *Umbrele Care Trăiesc*. Într-o tabără ca aceasta, în timpul campaniilor himerelor, nu existase o mai mare groază ca de aceste asasine misterioase.

Gheața îl cuprinse din cap până în picioare. Abia când se gândi să-și cheme gărzile, înțelegerea se pogorî peste el, cu întârziere și ca o cușcă: tabăra fusese capturată, la fel și el și, între timp, și gărzile lui trebuie să fi fost, de asemenea.

Gărzile lui, poate, dar nu și armata lui. Speranța lui Jael se replie. Ei erau salvarea lui, veneau încoace și destul de numeroși cât să copleșească firavele forțe de aici. Numeroși. Chiar lăsându-l să se lupte până și pe Akiva împotriva unui asemenea număr. Jael nu putea să mai cadă în aceeași capcană ca data trecută și să fie folosit în avantajul lor. Se uită la femeile sfinx. Una dintre ele îi făcu cu ochiul, iar el se cutremură.

— O strategie de bravură, zise el, trăgând de timp. Inamicul unit.

— E darul tău personal pentru Eretz, răspunse Liraz, iar eu o să mă asigur că vei fi ținut minte pentru asta. „Împăratul Câtorva Zile” ți se va spune, pentru că atât a fost timpul pe care l-ai avut, și totuși, în el, nu numai că ai dizolvat Imperiul, ci ai reușit extraordinara ispravă de a uni dușmani de moarte într-o pace durabilă.

— Durabilă, zise el cu dispreț. De îndată ce o să fiu mort, o să vă repeziți din nou unii la gâtul celorlalți.

Alegerea nepotrivită de cuvinte.

— Mort? Liraz îl privi cu surprindere. Cum așa, unchiule? Nu te simți bine? Plănuiești să mori curând?

Se schimbase. Acum nu mai era pisicuța care șuiera și stupea, pe care încercase el s-o ia pentru el, în Turnul Cuceririi. „Nimic nu se compară cu a călări o furtună dezlănțuită”, zisese el atunci, zeflemitor. Acum nu era nicio furtună, nicio dezlănțuire. Era o nouă liniște în ea, dar care n-o micșora, nici n-o veștejea. Dimpotrivă, părea s-o facă mai mare. Nu mai era o simplă armă cum fusese instruită să fie, ci o femeie în deplin control al puterii sale, neplecată și neînfrântă, iar ăsta era un lucru periculos.

Jael se încordă, ciulind urechea după vreun semn că armata lui se apropia. Ea trebuie să-l fi observat. Clătină din cap cu tristețe, de parcă i-ar fi părut rău pentru el, apoi îi aruncă o privire întrebătoare zâmbărețului încrezut, care dădu din cap.

— Bine.

Se întoarse iarăși la Jael.

— Vino. Trebuie să vezi ceva.

Jael nu dorea să vadă nimic din ce voia ea să-i arate. Se gândi să-și scoată sabia în momentul acela, dar femeia sfinx care-i făcuse cu ochiul veni la el atât de iute de nici n-o văzu, jumătate felină, jumătate fum, și se înfășură în jurul lui. O năuceală îl cuprinse – o dulce, plăcută stupoare – și pierdu ocazia. Liraz îl dezarmă ca pe un copil sau pe un om beat, îi aruncă sabia deoparte și îl împinse spre ușă și afară, în tabără.

Înainte de orice altceva, îl văzu pe Urgia Bestiilor drept în fața ochilor săi. Instinctiv, tresări. Venise să-l ucidă, cum spusese c-o să facă, iar gărzile lui Jael erau risipite și plecate?

Dar Urgia Bestiilor nici măcar nu se uita la el.

— Liraz! strigă el, iar în vocea lui era atâta bucurie că ar fi trebuit să-l înfurie pe Jael, dar acesta abia de-o observă, fixând în schimb ceea ce îl adusese Liraz să privească.

Ca un nor de furtună deasupra capetelor se apropia umbra unei armate. Era uriașă, acoperind tot cerul vizibil.

Și nu era a lui.

Privea în sus, cu capul mult lăsat pe spate, uitând de orice altceva, încercând furios să calculeze numărul pe care soldații aceia îl reprezentau. Ar fi trebuit să nu aibă mai mult de trei sute de Bastarzi, chiar dacă supraviețuiseră cu toții atacului din Adelphas. Chiar dacă…

Soldatul zâmbăreț. „Au ridicat o apărare curajoasă”, zisese el și așa se părea. Din trupele care zburau deasupra capetelor, o bună parte erau îmbrăcați în negrul Bastarzilor. Și restul?

Himerele erau printre ei, da. Nu păstrau aceeași formație ordonată ca serafimii, dar erau așa cum te puteai aștepta din partea lor: bestii sălbatice, fără nicio uniformitate în formă, mărime sau echipament. Erau un bestiar deschis și vărsat peste lume și puterile cerești să-i ajute pe îngerii care li se aliaseră.

Puterile cerești să îi ajute, atunci, și pe serafimii din Legiunea a Doua, căci Jael văzu, deși printr-o ceață de furie, că și ei întregeau această masă de forță aeriană, îmbrăcați în oțel și simpli, în armurile lor standard, fără culori, fără stindarde, fără emblemă sau blazon. Numai săbii și scuturi. Oh, atât de multe săbii și scuturi.

Iar acolo, de dincolo de crestele munților, veni Domnionul lui, îmbrăcat în alb, depășit numeric și luat pe nepregătite, iar Jael nu avu de ales decât să stea la sol și să se uite cum cele două forțe stau față în față peste un golf de cer. Emisari au înaintat din ambele părți, întâlnindu-se la jumătate, iar Jael scuipă în iarbă, râzând în fața bastarzilor și a bestiilor, și declarând:

— Dominionul nu se predă niciodată! Este crezul nostru! Eu însumi l-am scris!

Lasă-i să se lupte, își dori el acum cu o fervoare care friza rugăciunea. Lasă-i să moară și, indiferent dacă vor câștiga sau nu, să ia trădători și rebeli cu ei în mormintele lor.

Erau la prea mare distanță ca să vadă cine vorbea pentru ei, fără a mai pune la socoteală ce era spus, dar rezultatul a devenit clar când Dominionul s-a lăsat jos din cer – dincolo de o ridicătură de teren în iarba unduitoare și în afara vederii –, coborând pe pământ în maniera… capitulării.

— Poate că nu se predau, zise soldatul zâmbăreț, într-o falsă consolare. Poate că au nevoie doar să urineze toți.

Jael nu-i văzu lăsându-și săbiile jos. Nu mai era nevoie. Știa că pierduse.

Eminența Sa, Jael Al Doilea născut, Jael Tăiat-pe-Jumătate – Împăratul Câtorva Zile – își pierduse armata și imperiul. Și, cu siguranță, acum și viața.

— Ce mai aștepți? zbieră el, repezindu-se la Liraz.

Cu un pas ferm și parând, ea îl trânti cu fața în jos la pământ și, cu un șut bine plasat, îl întoarse, gâfâind, pe spate.

— Ucide-mă! se înecă el, zăcând acolo. Știu că vrei s-o faci!

Dar ea doar clătină din cap și zâmbi, iar Jael ar fi vrut să urle, pentru că zâmbetul ei avea… planuri în el și, în planurile acelea, văzu el, nu avea să fie o moarte ușoară.

73. Un fluture într-o sticlă

Karou și Liraz se întâlniră, fără aranjament prealabil, să dea jos cadavrul lui Thiago de pe palisadă.

Fusese multă activitate în tabără de când se predase Dominionul, și chiar nu fusese timp să se vadă mai devreme. Întâlnirile și introducerile, exclamațiile și explicațiile, logistica și strategiile de dezbătut și de pus în practică, și sărbătorirea, de asemenea – deși ciuntită de-o porție zdravănă de jale, pentru că fuseseră pierderi în Adelphas, multe dintre ele iremediabile.

Existau niște cădelnițe, iar Karou le deschisese pe fiecare, lăsând impresiile sufletelor să îi mângâie simțurile, dar în niciuna nu găsise ceea ce căuta ea.

Se apropie cu pași grei de corpul pe care avea atâtea motive să-l urască și descoperi că nu putea. Oare era toată mâhnirea ei pentru Ziri sau era, într-o mică măsură, și pentru adevăratul Lup, care, cu toate marile lui păcate, dăduse atât de mult – atât de mulți ani, atât de multe morți și atât de multă durere – pentru poporul lui?

Spre surprinderea ei, Liraz era acolo, cu fața la palisadă și la corpul care atârna de ea.

— Oh, zise Karou, luată pe nepregătite. Bună.

Niciun bună drept răspuns.

— Eu l-am pus aici, zise Liraz cu voce gâtuită, fără a-și întoarce capul.

Karou înțelese că îl plângea pe el – Ziri – și cu toate că nu știa cum se întâmplase, cum vreun sentiment avusese timp să crească între ei, nu era surprinsă. Nu de Liraz, nu în prezent.

— A fost pentru Jael, în caz că devenea suspicios să vină în tabără.

Aruncă o privire încordată spre Karou.

— Nu a fost… lipsă de respect.

— Știu.

Asta păru nepotrivit, prin urmare Karou adăugă, încetișor:

— Nu e el. În niciun caz.

— Știu, zise Liraz cu voce răgușită.

N-au mai vorbit, până când nu au tăiat frânghiile și au coborât corpul pe pământ. Au dat jos și flamura sfâșiată. Cuvintele acelea – *victorie și răzbunare* – aparțineau altui timp. Karou îl întinse peste mort, un giulgiu care ascundea pângăririle morții violente.

— Vrei să arzi ăsta? întrebă ea.

Spusese *ăsta*, nu *el*, pentru că atât era. Un lucru gol ca o cochilie lăsată pe o plajă.

Liraz dădu din cap și îngenunche alături ca să atingă cu focul pieptul lat, neînsuflețit. Fuioare de fum se ridicară pe lângă mâna ei, și…

— Stai, zise Karou, amintindu-și ceva.

Îngenunche și ea, de partea cealaltă, și căută în buzunarul generalului. Ce scoase era un ciot, cât degetul ei mic. Era negru și neted, ascuțit la un vârf.

— Din corpul lui adevărat, zise ea și i-l dărui lui Liraz.

Vârful cornului său.

— Asta-i tot.

Apoi, îl arse. Focul se înălță curat și splendid, nefiresc de dogoritor, lăsând numai cenușa pe care vântul o risipea chiar înainte să se fi stins flăcările.

Abia atunci Karou observă liniștea care se lăsase peste tabără și se întoarse spre poartă, văzând oastea strânsă acolo, privind. Akiva stătea în frunte, la fel și Haxaya, iar ea se uită la Liraz și Liraz se uită la ea și nu mai exista nicio dușmănie între ele.

— Haide, zise Akiva, și întoarse privitorii în tabără.

Și iarăși nu mai rămăseseră decât Karou și Liraz. Niciun mort. Nici măcar cenușa. Karou zăbovi. Era o întrebare pe care ar fi vrut cu disperare s-o pună, dar se lupta s-o rețină.

— Nu l-am văzut murind, zise Liraz.

Încleștă pumnul în care ținea vârful de corn, strâns la pieptul ei.

Karou păstră tăcerea și o nemișcare încordată, presimțind că avea să vină: lucrul pe care voia cu ardoare să-l știe.

— Când m-am întors de la portal, era haos. O dată, l-am văzut, dar n-am putut să ajung la el, iar când m-am uitat din nou, nu mai era acolo. După…

Păru tulburată, îi aruncă lui Karou o privire pieziṣă, ṣi spuse, simplu:

— Nu ṣtiu cum s-a întâmplat. Cum am câṣtigat noi. Nu există nicio explicaṭie. Am văzut soldaṭii căzând din cer, fără săgeṭi, fără răni, fără nimeni pe aproape care să-i fi lovit. Ceilalṭi au fugit. Mai mulṭi au fugit, cred, decât au căzut. Nu ṣtiu.

Scutură din cap ca ṣi când ar fi vrut să-l limpezească.

Aproape aceeaṣi poveste o auzise deja Karou, mai întâi din raportul lui Elyon pentru Akiva, ṣi apoi de la Balieros. O victorie misterioasă – incredibilă. Ce putea să însemne?

— I-am găsit corpul, în sfârṣit. Căzuse într-o râpă. Într-un izvor.

Aruncă o privire spre Karou ṣi totul, în purtarea ei, era precaut ṣi reṭinut. Părea să aṣtepte să zică ṣi Karou ceva.

Oare credea că avea s-o condamne?

— Nu e vina ta, zise Karou.

Indiferent ce s-ar fi aṣteptat Liraz să spună, nu a fost asta. Scoase un pufnet mic de nerăbdare.

— Apa, zise ea. Apa, apa curgătoare, grăbeṣte… evanescenṭa?

Karou se uită la Liraz în timp ce cuvintele căpătară înṭeles. Nemiṣcarea ei se adânci. Era prinsă între două răsuflări. Asta nu fusese ea în stare să întrebe. Voia să spună…? Atât de limpede îṣi amintea Karou devastarea de pe faṭa lui Liraz când trebuise să-i spună, cât de blând putea, în împrejurările acelea, că sufletul lui Hazael era pierdut. Cum, pentru nimic, ea îi cărase corpul neînsufleṭit prin două ceruri, ṣi cum, pe când îl aducea la un resurecṭionist, îi lăsase sufletul să plutească în derivă.

Sigur nu de aceea îi cărase ea corpul lui Thiago tot drumul până aici?

Privirea lui Karou fulgeră spre locul unde fusese corpul, ceea ce nu-i scăpă lui Liraz.

— Crezi că n-am învăṭat? întrebă îngerul, nevenindu-i să creadă.

Ṣi la aceasta, Karou aproape că îndrăzni să spere.

— Ai făcut-o? întrebă ea, iar vocea abia i se auzi.

Ai învăṭat?

Ai colectat sufletul lui Ziri?

Puteri cereṣti ṣi praf de stele, *ai făcut-o*?

Liraz începu să tremure.

— Nu știu, zise ea. Nu știu.

Vocea i se frânse și, dintr-odată, plângea. Bâjbâi cu degetele la centură și apoi îi întinse ceva lui Karou cu mâini tremurând puternic. Era bidonul ei de apă.

— Nu e o cădelniță, dar se închide. N-am avut tămâie și n-am putut găsi pe nicăieri, nu prin apropiere, și m-am gândit c-ar fi mai rău să aștept, dar, după aceea, nu mi-am putut da seama dacă s-a întâmplat ceva. N-am putut simți nimic, n-am văzut nimic, deci mă tem… Mă tem că deja se dusese.

Când vorbind repezit, când înfrânându-se într-o serie de tăceri încordate, și cu un război în ochii ei între speranță și prudență.

— Am… am cântat, șopti ea, dacă asta contează, iar Karou simți cum i se sfâșie inima în bucăți.

Acest războinic Bastard, cel mai feroce dintre ei toți, îngenunchease într-un izvor înghețat ca să-i cânte unui suflet de himeră să intre în bidonul său de apă, pentru că nu știa ce altceva să facă.

Cântatul n-ar fi contat, dar n-avea de gând să-i spună asta lui Liraz. Dacă sufletul lui Ziri era în bidonul ăla, Karou ar fi fost fericită să învețe cântecul pe care îl cântase Liraz și să-l includă în ritualul ei de resurecționist pentru totdeauna, astfel încât îngerul să nu simtă niciodată că se purtase prostește.

Și cine știe? gândi Karou, întinzând mâna spre bidon. *Cine știe cu adevărat*? *Pentru că eu să mă ia naiba dacă știu*.

Și mâinile ei tremurau, de asemenea, când deșurubă capacul. Încercă să le potolească, strângând de gâtul de metal al vasului, care ar fi trebuit să fie rece, în aerul de munte, dar era cald, fiindcă se odihnise lângă corpul lui Liraz.

Apoi, cât de delicat putea cu degete spasmodice, dădu capacul la o parte.

Se încordă, ascultând cu simțurile ei. Înaintând, sperând. Era ca și când s-ar fi aplecat în față și ar fi respirat adânc – fără să se aplece, fără să respire. O necunoscută parte din ea însăși se mișca înainte, desfășurându-se, căutând. Cum spusese Akiva? O schemă de energii, mai mult decât minte și mai mult decât suflet. Căută cu aceea, indiferent ce o fi fost, și simți…

… *acasă*.

Asta îi veni în minte. Casa ei și a lui Ziri. Poate a lor toți, acum. I-ar fi primit cu bucurie și pe ei. Ar fi putut fi un trib mare, nebunesc, să vină toți, îngeri și diavoli la odihnă și la dragoste,

sau certându-se, sau încăierându-se, sau învățând să cânte la vioară de la Mik, sau învățându-și copii metiși să zboare cu aripi care să nu fie nici de kirin, nici de serafim, ci un soi de aripi de liliac cu pene de foc. Asta dacă n-ar fi fost ca la culoarea ochilor – o moșteneai pe una sau pe cealaltă. Oare se gândea la copii? Karou râdea și dădea din cap, iar Liraz plângea și râdea, și au căzut una în brațele celeilalte, cu bidonul între ele, cu prețiosul lui capac reînșurubat, iar ușurarea lor era un tărâm comun, pentru că prin simțurile ei Karou percepuse bătaia aripilor vânătorilor de furtună, și vântul neobosit de pe piscurile munților Adelphas, frumosul, eternul cântec de jale al fluierelor de vânt care umplea peșterile lor cu muzică și, de asemenea, o notă de care nu-și amintea să fi fost înainte. Era foc, ținut în căușul palmelor, și ea se gândi că știa ce înseamnă.

Liraz poate că îi capturase sufletul lui Ziri ca pe un fluture într-o sticlă, dar aceea fusese doar o formalitate. Era deja al ei.

Și, în mod clar, judecând după reacția ei, râzând-plângând în brațele lui Karou, și al ei era al lui, de asemenea.

74. Capitolul întâi

Așadar, Jael era detronat, portalurile închise fără ca nicio armă pământeană să fi fost adusă prin ele pentru a stârni un nou haos. Dominionul era învins, lăsând Legiunea A Doua, sau așa-numita armată comună, ca forța dominantă din teren. Ei erau cea mai mare armată și întotdeauna ocupaseră o poziție de mijloc între aristocrații Dominioni și proscrișii Bastarzi, iar dacă era să aleagă – cum se treziseră în postura de negândit de a o face – s-ar fi alăturat Bastarzilor.

Sub auspiciile unui comandant pe nume Ormerod, pe care Akiva îl cunoștea și îl respecta, asta au făcut, anulând de facto sentința la moarte a Bastarzilor și declarând încetarea ostilităților.

A declara și *a realiza* erau specii diferite și, în afară de tensiunile care existau între armatele serafimilor, Legiunea A Doua era departe de a-i considera pe dușmanii lor himere drept tovarăși de arme. Deocamdată, făcuseră, bombănind, aceeași promisiune pe care și Bastarzii o făcuseră câteva zile mai

devreme, iar Karou spera că nu avea să fie pusă la încercare în același mod. Că ei nu vor ataca primii.

O destindere nu e o alianță, dar e un început.

Elyon, aflaseră ei, fusese cel care – după stupefianta victorie din Adelphas – se dusese la Capul Armasin, în locul lui Akiva, și pledase cauza rebelilor, și în mod cert o făcuse foarte bine. Acum, el și Ormerod aveau să-l escorteze pe Jael înapoi în Astrae, ca să înceapă o nouă etapă în viața lui. Din căpitan, împărat și din împărat… exponat.

Împăratul Câtorva Zile avea să fie vedeta propriei grădini zoologice.

Nimeni nu ar fi învinuit-o pe Liraz dacă l-ar fi ucis și nimeni nu l-ar fi plâns. Dar când stătuse cu el zvârcolindu-se la picioarele ei și zbierând, descoperise că nu mai avea chef să-l ucidă. Nu doar pentru răbojurile ei, ca să pună capăt uciderilor, dar și pentru simplul motiv că el în mod clar *voia* ca ea s-o facă.

În Turnul Cuceririi, ea fusese cea gata să aleagă moartea decât să suporte soarta pe care i-o alesese el pentru ea. „Ucide-mă cu frații mei sau o să-ți dorești s-o fi făcut”, îi aruncase ea cu dispreț, iar el se prefăcuse insultat. „Mai degrabă ai *muri* cu ei, decât să-mi freci mie spatele?” „De o mie de ori”, zisese ea, sufocându-se. Iar el? El își dusese o mână la inimă. „Draga mea, nu vezi? Știind asta e ceea ce o face dulce pentru mine”.

Acum era ea cea care știa dulceața refuzării morții, mai degrabă decât îndeplinirea ei.

— M-am gândit, cugetase ea, aplecată deasupra lui, că le-ar prinde bine oamenilor să vadă cu ochii lor tirania de care au fost eliberați. Una este să audă despre *grozăvia* ta și alta s-o vadă nemijlocit.

El se oprise din zvârcolit pentru a se holba la ea, speriat.

— Veniți să vedeți, așa arată un împărat, zisese ea, încălzindu-se la idee.

Acum își aminti la ce fusese martoră în Extremul Neumblat, când Jael îi țintuise palmele lui Ziri în pământ cu săbii și îl silise să înghită cenușa camarazilor săi.

— Veniți și aruncați o privire, vedeți de la ce v-am salvat noi și o să cădeți în genunchi, mulțumindu-ne. Și probabil vomitând.

La răspunsul lui sălbatic – un șuvoi de invective împroșcând saliva și o serie de contorsiuni faciale care atinseră pentru el noi culmi de monstruozitate – ea răspunsese doar, moderat:

— Da, așa. Să faci exact așa când o să vină să se uite la tine. Perfect.

Cât pentru adevărata justiție, Imperiul nu avea niciun sistem în funcțiune cu rolul ăsta și nimeni nu știa cum să se angajeze la fondarea unuia, ca să nu mai vorbim despre un nou sistem de guvernare care să-l înlocuiască pe cel mizerabil pe care tocmai îl răsturnaseră. Și apoi era problema eliberării sclavilor, ca și cea a găsirii unei ocupații pentru numeroșii bărbați și femei care nu știau niciun alt mod de trai decât războiul.

Dacă exista un lucru pe care îl știau, însă, în noaptea aceasta la poalele Lanțului Veskal, acela era cât de multe *nu* știau. În esență, scriseseră „Capitolul întâi” pe prima pagină a unei noi cărți și totul – *totul* – rămânea să fie scris. Karou spera că avea să fie o carte lungă și plicticoasă.

— Plicticoasă? repetă Akiva, sceptic.

Stăteau împreună la marginea cercului de lumină al focului de tabără, mâncând din rațiile dominionilor. Karou fusese intrigată s-o vadă pe Liraz între Tangris și Bashees, în partea cealaltă, și se gândise că probabil se simțeau bine împreună.

— Plicticoasă, confirmă Karou.

Istoria te condiționa pentru calamități la scară epică. Odinioară, când ea studia numărul morților în bătăliile din Primul Război Mondial, se trezise gândind, *Numai opt mii de oameni au murit aici*. *Ei bine*, *nu sunt mulți*. Pentru că, în comparație cu, să zicem, *un milion* care au murit la Somme, nu erau. Numerele extraordinare te imunizează la simplu tragic, iar istoria nu calculează media, în zilele de pace, pentru imparțialitate. *În ziua aceasta*, *nimeni din lume nu a fost ucis*. *O leoaică a născut*. *Buburuzele au mâncat afide*. *O fată îndrăgostită a visat cu ochii deschiși toată dimineața*, *neglijându-și treburile gospodărești și n-a fost nici măcar mustrată*.

Ce putea fi mai fantastic decât o zi plictisitoare?

— Plictisitoare în sensul bun, lămuri ea. Niciun război care s-o facă mai incitantă. Nicio cucerire sau raiduri de capturare a sclavilor, numai cârpeli și construiri.

— Și în ce sens e asta plictisitor? întrebă Akiva, amuzant.

— Uite cum, zise Karou, dregându-și vocea și luând ceea ce ar fi vrut să fie tonul bățos al istoriei. Unsprezece ianuarie, anul lui... Niic-Niic. Garnizoana de la Capul Armasin este dezasamblată pentru lemne. Un oraș e proiectat în locul ei.

Există indecizie în privința înălțimii unui turn cu ceas propus. Consiliul se întrunește, discută în contradictoriu…

Făcu o pauză, pentru efect, mișcându-și ochii dintr-o parte în cealaltă.

— Disputa se sparge. Turnul ceasului, construit plicticos. Legumele, crescute și mâncate. Multe apusuri de soare admirate.

Akiva râse.

— Asta, zise el, este intenționată lipsă de imaginație. Sunt sigur că o mulțime de lucruri interesante se întâmplă în orașul ăsta imaginar al tău.

— Bine, atunci. Zi tu.

— OK.

Făcu o pauză să se gândească. Iar când vorbi, îi imită vocea de istorie a lui Karou.

— Unsprezece ianuarie, anul lui Niic-Niic. Garnizoana de la Capul Armasin este dezasamblată pentru lemn. Orașul proiectat pe locul ei este primul al raselor mixte din tot Eretzul. Himerele și serafimii trăiesc laolaltă ca egali. Unii chiar…

Se poticni, iar când vorbi din nou, folosi vocea lui, chiar dacă o versiune mai tandră, mai grijulie.

— Unii chiar trăiesc *împreună*.

Trăiesc împreună. Voia să zică…?

Da. Voia. Îi susținu privirea lui Karou, hotărât și cu căldură. Și ea își imaginase asta sau măcar încercase. Să trăiască împreună. Întotdeauna avea irealitatea fără cuvinte, aurie, a unui vis.

— Unii, continuă el, stau întinși împreună sub aceeași pătură și respiră, reciproc, mirosul celuilalt în somnul lor. Visează la un templu pierdut într-un crâng de recviemi și la dorințele pe care și le-au pus acolo… și care s-au împlinit.

Ea își amintea de templul din crâng – în fiecare noapte, în fiecare moment, în fiecare dorință. Își amintea îmbrățișarea lui, ca un val. Căldura lui. Greutatea lui. Dar nu cu trupul acesta. Pentru acest trup fiecare senzație avea să fie nouă. Roși, dar nu-și mută privirea.

— Unii, zise el, încet, acum, nu mai au mult de așteptat.

Ea înghiți, își găsi vocea.

— Ai dreptate, încuviință ea, practic în șoaptă. Asta nu e plictisitor.

•••

Nu mult de așteptat. „Nu mult” era încă mult, totuși, și în cea mai mare parte era suportabil.

Ce *nu* a fost suportabil au fost cele două nopți pe care le-au petrecut în tabăra Dominionului, când Elyon, Ormerod și alți câțiva, inclusiv centaurul Balieros – care-i luase locul lui Thiago la comandă – i-au ținut la discuții până în zori, astfel încât Karou, care se hotărâse să-l răpească pe Akiva, cumva, într-unul dintre corturile goale de campanie, nu avu ocazia.

Ce a fost suportabil: a treia dimineață, când au plecat – în sfârșit –, fiindcă au plecat împreună.

Asta a produs o oarecare consternare. Ormerod stărui că era nevoie de Akiva în capitală, care mai era de adus, cu vorbă bună sau altfel, la această nouă epocă post-Imperiu. Akiva răspunse că le-ar merge mai bine fără isteria pe care prezența lui ar declanșa-o.

— De altfel, zise el, am de ținut o promisiune, mai înainte.

Cum expresia lui se îmblânzi atunci și aruncă o privire la Karou, natura „promisiunii” a fost ușor de interpretat greșit.

— Cu siguranță poate aștepta, protestă Ormerod, nevenindu-i să creadă.

Karou roși, dându-și seama ce gândeau cu toții – și nu greșeau gândind-o. Oare va veni vreodată timpul pentru tort? Faptul că îl sărutase pe Akiva nu făcuse deloc așteptarea mai ușoară, ci îi acumulase foamea de el. Dar nu aceasta era promisiunea la care se referea Akiva, oricum.

— Lasă-mă să te ajut, o rugase el, înainte, la peșteri, când Karou îi spusese ce muncă o aștepta. Tot ce vreau e să fiu lângă tine, să te ajut. Dacă durează o veșnicie, cu atât mai bine, dacă va fi o veșnicie cu tine.

Păruse un moment atât de îndepărtat, atunci, dar acum ajunseseră la el. Muncă de făcut și tribut de durere și tort printre picături.

Picăturile, făgăduia ea, aveau să fie ample. Nu câștigaseră asta?

Liraz rezolvă problema declarând că himerele aveau oricum nevoie de o escortă de serafimi, în acest moment critic, când erau încă atât de departe de orice formă de pace ușoară, iar misiunea lor era una de o asemenea importanță. Ea vorbi în

același fel liniștit și intimidant cum o făcuse și la consiliul de război și cu același efect. Când Liraz vorbea, era literă de lege.

Era o capacitate, gândi Karou, uitându-se la ea cu respect din ce în ce mai mare, pe care îngerul nici măcar nu începuse s-o exploreze. Și îi plăcea cu mult mai mult când era folosită *pentru* ea, nu împotriva ei.

Și se poate ca tocmai din pricina influenței pe care Liraz o avea asupra lor, odată ce serafimii au fost făcuți să înțeleagă cât de importantă era misiunea în care porneau acum himerele, au încercat și ei să se ofere voluntari.

Atunci, uitându-se la fețele celor din jur, Karou cunoscu prima adiere de speranță ușoară pentru viitorul Eretzului. Ca și înainte, când Liraz mărturisise că îi cântase sufletului lui Ziri ca să intre în bidonul ei, simți că i se rupe inima în bucăți.

Fiecare Bastard din preajmă se oferi voluntar să meargă la Loramendi și să ajute la scoaterea sufletelor de sub dărâmături.

Cu toții erau războinici, fiecare avea amintirile care-l bântuiau și, cei mai mulți, rușinea lor. Niciunul nu avusese ocazia să... repare un oraș după masacru. Într-un fel, asta era ce aveau să facă, dezgropând sufletele îngropate în catedrala lui Brimstone – sufletele ascunse ale acelor mii care aleseseră să moară în ziua aceea pentru speranța de a renaște. Speranța lui Brimstone și a Despotului: că o fată crescută ca ființă omenească, fără nicio amintire despre adevărata ei identitate, fără nicio idee de magia pe care o avea în ea, ar fi putut cumva, într-o bună zi, să găsească drumul până la ele și să le scoată la lumină.

Și speranța cu încă și mai mare greutate: că avea să existe o lume în care să merite să fie scoase la lumină.

Părea o nebunie acum, privind de pe partea acesta a lucrurilor, că ocazia ar fi putut veni și trece mai departe și, deși Karou stătea în mijlocul mai multor sute de soldați din ambele tabere care avuseseră rolul lor în asta, parcă o scânteiere îi atrase privirea spre Akiva, fără de care nu s-ar fi putut niciodată realiza. Iadeșul. Viața lui Ziri. Cădelnița cu Issa. Propunerea de alianță. Toate acestea. La fiecare pas, el fusese acolo. Dar înainte, cu mult înainte, existase un vis. O „dorință de *viață*”, cum spusese el, cândva. De o cu totul altfel de viață.

Din când în când, în viața ei de dinainte, ca artistă în lumea oamenilor, lui Karou i se întâmpla să realizeze un desen care să fie cu mult mai bun decât orice făcuse înainte, într-atât încât o

uluia și pe ea. Când se întâmpla asta, nu se putea sătura să se uite la el. Se întorcea la desenul acela cât era ziua de lungă și chiar se trezea în puterea nopții doar ca să se uite la el, cu mirare și mândrie.

Așa era și să se uite la Akiva.

El era la fel de fixat asupra ei cum era și ea asupra lui și era foame unde privirile li se întâlneau. Nu era simplă pasiune sau dorință, ci era ceva mai mare care le cuprindea pe acestea și pe multe altele. Era foame și sațietate deopotrivă – „lipsă” și „preaplin” întâlnindu-se, fără ca una s-o anuleze pe cealaltă.

Și fie că a fost intervenția lui Liraz, fie intensitatea privirii aceleia, nimeni n-a mai protestat. Și sub ce ierarhie a comenzii se încadra el, oricum? Cine i-ar fi putut spune lui Akiva ce să facă? El, bineînțeles, avea s-o însoțească pe Karou.

A fost odată ca niciodată,
când nu exista decât întuneric.

Și erau monștri mari cât lumea care înotau în el.

75. Dorința

Erau patruzeci de Bastarzi și tot atâtea himere. Toți ceilalți – forțele reunite care întunecaseră cerurile Lanțului Veskal – aveau să zboare în sud, ca să se prezinte celor din Astrae.

— O să avem nevoie de cădelnițe și tămâie, zise Amzallag, care avea să conducă excavația catedralei lui Brimstone.

El își pierduse familia în Loramendi și era nerăbdător să plece odată și să înceapă lucrul. Lopeți și târnăcoape, corturi și mâncare luate din tabăra Dominionului, dar avea să fie greu de procurat provizii mai specifice, prin urmare s-a decis, din acest motiv și din altele, ca ei să facă mai întâi popas în peșterile kirine, care erau, în orice caz, aproape în drumul lor.

Karou era nerăbdătoare s-o vadă pe Issa și își dădea seama, de asemenea, că aceia rămași în peșteri nu avuseseră mâncare să-i țină prea mult, nici – fiind lipsiți de aripi, în cea mai mare parte a lor – mijloacele să iasă și să-și caute singuri.

În plus, deși Liraz, Akiva și ea păstraseră deocamdată vestea pentru ei, mai era problema lui Ziri. Nimeni altcineva decât ei – și Haxaya – nu știa că un suflet fusese colectat din corpul Lupului Alb, prin urmare Karou sperase că întregul episod al înșelăciunii ar fi putut fi ascuns sub covorul istoriei. Thiago, întâiul născut al Despotului, cel mai aprig dușman al serafimilor, fusese cel care își schimbase atitudinea și se înhăitase cu bastarzii proscriși ai Imperiului pentru a crea o nouă cale înainte. Oare asta îl deposedase pe Ziri de gloria binemeritată pentru acest rol foarte important în victoria lor?

Probabil. Dar Karou credea că nu avea să-l deranjeze. Poate că, în timp, adevărul ar fi putut fi dezvăluit. Cât despre ultimul fiu al kirinilor, Karou știa că trebuia să născocească o poveste bună ca să explice întoarcerea lui abruptă la ei, ferindu-l de orice asociere cu moartea Lupului Alb. Dar cum sfârșitul lui fusese un mister – pur și simplu nu se mai întorsese din ultima misiune a lui Thiago de masacrare – și nimeni în afară de Karou nu-i văzuse vreodată corpul, se gândea că o să se descurce. Părea corect ca el să-și facă apariția printre ei, în casa strămoșilor lui – și ai ei.

Probabil Karou avea să găsească timp, acum, să se întoarcă la satul copilăriei sale, din inima muntelui.

Și mai exista un motiv pentru dorința ei arzătoare de a se întoarce la peșteri, firește – în cele din urmă, dar nu ultimul – și anume ramificațiile lor multiple și întunecoase, unde cei care doreau puteau lesne să dispară pentru vreo oră sau trei. Sau șapte.

Ea dorea.

•••

Liraz avea propria dorință acută. Îi străpungea inima ca o suliță și n-o spunea cu voce tare. Avea vârful cornului adânc în buzunarul ei, dar Karou ducea acum bidonul, iar lui Liraz îi lipsea greutatea lui la șoldul ei. Când avea să-l reînvie? Liraz nu avea s-o întrebe. Pur și simplu nu vorbiseră niciodată despre asta, direct. La momentul respectiv, în afara palisadei, nu păruse necesar. Lacrimi și râsete! Dacă ar fi încercat cineva să-i spună că va plânge vreodată în părul acela albastru… ei bine, i-ar fi aruncat o privire foarte glacială. Nu mai mult de atât, pentru că ar fi fost grosolan.

Nu ai vrea să fii grosolană, își imagina vocea lui Hazael în minte, cu cadența sa nepăsătoare, veselă. *Ți-ai pune pe fugă toți pretendenții*.

Era un subiect pe care numai el ar fi îndrăznit să-l deschidă. Liraz nu se uitase niciodată la un bărbat – sau o femeie – nu… în felul *acela*. Dacă ar fi știut el cât de tare o îngrozea numai gândul, cu siguranță nu l-ar mai fi deschis. Întotdeauna, el îi întărise puterea.

„Oricine se ia de sora mea”, declarase el odată, tot numai bravadă umflată în pene, „o să aibă de-a face cu… *sora mea*”. Și-apoi făcuse un salt în spatele ei și se ascunsese acolo.

Haz. Și ce-ar fi crezut el despre purtarea ei de acum, tânjind după… după aerul dinăuntrul unui bidon? Despre asta era vorba, tânjire? Fusese martoră la pasiunile fraților ei – atât de deosebiți, unul de altul. Ale lui Haz erau nestatornice, frecvente și practicate pentru umor. Bastarzilor poate că le fuseseră interzise plăcerile cărnii, dar asta nu-l oprise niciodată pe el. Se îndrăgostea de parcă era un hobby – și se lecuia în același fel. Liraz presupusese că asta însemna că nu era dragoste.

Akiva, pe de altă parte. Numai o dată și pentru totdeauna.

Akiva, suferind în tăcere. Liraz se gândi că nu simțise niciodată înrudirea cu el mai pregnantă ca acum. Știa că nu din pricină că *el* se schimbase, ci din pricina ei. Era ciudat. Să simți un dor ca ăsta, cu toată frica ce-l acompania. Ar fi trebuit să-l urască. Și, o parte din ea, îl ura. *Sentimentele sunt prostești*, insista încă o voce din mintea ei, dar era o voce din ce în ce mai slabă. Pe cea mai puternică abia de-o mai recunoștea ca fiind a ei.

Vreau, zicea aceasta, și părea să vină din adâncul ei, dintr-un loc, probabil, unde multe lucruri așteptau răbdătoare să fie descoperite. Râsul adevărat, de pildă. Ca al lui Haz: rostogolit cu ușurință, cu destindere de mușchi, liber. Mângâierea, un alt lucru, deși gândul la aceasta îi făcea inima s-o ia la goană.

Știa ce ar fi spus Haz. I-ar fi aruncat o privire încrezută și ar fi zis: „Vezi? Există o cale *mult* mai plăcută de a-ți pune sângele în mișcare decât o bătălie”. Și ar fi adăugat, nu se îndoia ea, pentru că o spusese de atâtea ori, „Și *te rog* despletește-ți părul. Mă doare numai să mă uit la el. Ce ți-a făcut să merite o asemenea pedeapsă?”

Liraz râse puțin, închipuindu-și-l, și poate că ar fi și plâns puțin, de dorul lui, dar nimeni n-o văzu, iar lacrimile îi înghețară înainte să ajungă la munți, pentru că urcaseră destul de mult în Adelphas, acum, și aruncă o privire spre Karou, doar cât să prindă sclipirea argintie de la brâul ei, de la bidonul care se legăna.

Când? se întreba ea.

Și *Apoi*, *ce*?

•••

Akiva, cât dură călătoria, se simți împărțit în două.

Pe de-o parte, își amintea săruturile cu Karou și tot ce-i spusese el, și tot ce gândise, dar nu spusese – ceea ce era o parte mult mai mare – și fiecare emoție din el când ochii lui îi mângâiau trupul ei în zbor, mâinile arzându-i să îl mângâie și ele, de asemenea... Ar fi trebuit să nu se poată gândi decât la ea. Aveau să petreacă o noapte în peșterile kirine, întrerupându-și călătoria, și știa că nu avea să fie încă o noapte pe care o vor petrece separați. Ajunseseră la capătul acelora, în sfârșit, și o simțea ca pe un balon mare, presiunea asta din pieptul lui: bucurie și foame și un strigăt formându-se, un strigăt fără

cuvinte de fericire gata să izbucnească din el și să reverbereze în ecou.

Voia doar să aterizeze în caverna de la intrare, să îi salute grăbit pe cei care îi așteptau, să-și dea jos echipamentul pe podeaua tivită cu gheață și acolo să-l lase. S-o ia de mână pe Karou și s-o conducă, în fugă, departe. Mai înăuntrul peșterilor, mai adânc, și mai adânc, și s-o îmbrățișeze, și s-o țină strâns, și să râdă, cu gura pe gâtul ei, de uimirea că era în sfârșit a lui și că lumea era în sfârșit a lor și că *asta era tot ce voia*.

Sau, mai exact, asta era tot ce voia să vrea.

Dar exista o intruziune în mintea lui. Se plantase acolo de ceva vreme. Cel mai recent, când auzise descrierea victoriei din Adelphas și văzuse nedumerirea celor care o povesteau. Logica de vis a lucrurilor și cum ei toți o acceptaseră pentru ce se întâmplase. Modul în care acceptaseră ce se petrecuse în peșteră când stătuseră prima oară față în față, însângerați, gata să ucidă și să moară – și n-o făcuseră.

Însă intruziunea era deja acolo mai demult. Când căutase *siritharul* în bătălia de la Adelphas și obținuse în schimb tunetul. Și, înainte de asta, când simțise o prezență în peșteră cu el sau i se păruse c-o simte. Și chiar dinainte de asta, de prima oară când atinsese adevăratul *sirithar*, o stare de putere pentru care mintea lui nu avea niciun context și care îl făcuse să se simtă, după aceea, ca o particulă minusculă târâtă de val în urma unei forțe catastrofale. Un puhoi sau un uragan. N-o putea controla. Cumva, o putea invoca, dar asta nu era deloc același lucru.

Îi vorbise lui Karou despre o „schemă a energiilor” și asta era adevărat – un loc în care el navigase, orb, de la primele sale încercări de magie. Simțise vastitatea care era în el, nelimitarea, de care era smerit, dar… nu asta era.

Asta îl tulbura cel mai tare: suspiciunea că atunci când atingea *siritharul* – adică acel lucru pe care el alesese să-l numească *sirithar*, pentru că era singurul cuvânt pe care-l știa pentru o stare de excepțională claritate – el nu căuta înăuntrul lui, ci *în afară*. Dincolo. Și ceea ce răspundea – sursa puterii – nu era el și nu era a lui.

Deci… ce era?

76. Așteptând magia

Au fost așteptați.

Cei rămași în peșteri trebuie să fi stabilit o santinelă permanentă pentru a le pândi întoarcerea, pentru că, atunci când se apropiară – cu prudență, în caz că s-ar fi întâmplat ceva rău în lipsa lor – toată lumea se adunase în caverna de la intrare ca să-i salute și a fost atât de bine. Ca întoarcerea acasă.

Karou zbură drept în brațele Issei și stătu acolo, destul încât un ghem de șerpi pe care naja îi chemase la ea, să-i țină companie – șerpi orbi de peșteră din culoarele înăbușitoare de mai jos – să se încolăcească și în jurul ei, palizi și licărind, unindu-le una de alta.

— Copilă dulce, șopti Issa, e totul bine?

— Și mai mult decât bine, zise Karou și roși de emoție, știind că asta era cât de aproape ar fi putut ajunge vreodată să-i spună lui Brimstone că începuse: visul incredibil și cel mai dulce.

După salutări, au fost veștile de împărtășit și erau multe, deși le-au dat cât mai pe scurt au putut. Ar fi putut să continue la nesfârșit cu speculațiile care au urmat, dacă Issa nu intercepta o privire între Karou și Akiva.

Era o privire ca un fitil aprins, spațiul dintre ei realmente pâlpâind de dogoare, iar buzele Issei zâmbiră. Ei n-o văzură observându-i – nu mai vedeau nimic, decât unul pe celălalt – și când ea spuse:

— Ei bine, îmi închipui că prietenii noștri călători sunt obosiți, și începu să pună capăt adunării, ei nu ghiciră că o făcea pentru ei.

Toată lumea părea să împărtășească sentimentul de sosire acasă, chiar și bastarzii, și întreaga trupă se puse în mișcare, deopotrivă cu aceia care ieșiseră să-i întâmpine. Și când ajunseră în caverna principală, de unde himerele ar fi putut să plece și să coboare spre satul pe care îl ocupaseră înainte, n-o făcură, ci rămaseră cu îngerii să pregătească împreună de mâncare, printre stalactite.

Lui Karou nu-i era foame. Nu după rațiile rechiziționate de la Dominion.

Un sentiment de dimineața Crăciunului o cuprinsese. Mă rog, avusese parte de puține dimineți de Crăciun în viața ei. Aceea

cu Esther i se păruse mai mult o piesă de teatru – sclipitoare și specială, dar mai degrabă pentru a fi *privită*, decât pentru a participa la ea. Mai petrecuse două cu familia Zuzanei, mult mai plăcute și, deși ele nu mai erau copii, se purtaseră cât putuseră ca niște copii. Ritualurile de sărbătoare în casa Novak erau imuabile, și până și fratele mai mare al Zuzanei, care se străduise atât de mult să o impresioneze pe Karou cu masculinitatea lui dubioasă, coborâse buluc scările, în dimineața Crăciunului, să vadă ce magie ce întâmplase peste noapte.

Sentimentul era acela al unei așteptări care se apropia de sfârșit. Nu al unei așteptări cu frică, ci al uneia cu emoții dintre cele mai plăcute: așteptarea magiei.

Iar magia pe care o aștepta Karou acum, o aștepta și o căuta – și o putea simți căutând-o pe ea, ca o imagine în oglindă cu o clipă înainte ca degetele să atingă gemenele lor pe sticlă – era din specia hotărât a oamenilor *adulți*.

Nu se putea opri să se uite la Akiva. Și de fiecare dată când o făcea, fie îi întâlnea privirea așteptând, fie o simțea imediat și venea, de unde era, să o întâlnească. Fiecare privire era intensă și deplină și vie. Juca râsul pe linia gurii lui, pentru că devenise amuzant, în cele din urmă, la capătul așteptării. Amuzant numai pentru că era pe terminate și tot ce era... *în afara lor*... era un obstacol. Era o tachinare, acum, această zăbavă, un joc, să vadă care putea să mai reziste un minut, și un dans. Trupurile lor – două în mijlocul atâtora – se mișcau parcă acționate de același magnet, indiferent cine stătea între ei.

Karou se simțea de parcă i se trezise pielea. Fusese adormită și ea nici n-o știuse, dar de la sărutul din cer – mai exact, de când buzele lui Akiva îi atinseseră locul de sub ureche – un întrerupător fusese apăsat. Curenți electrici slabi, încântători, o străbăteau din cap până-n picioare, făcându-i pielea ca de găină, dându-i fiori, valuri de căldură. Nu-și putea ține mâinile locului. Cunoștea „chimicalele iubirii” din zilele de școală: dopamină, norepinefrină. Își amintea, când citise despre ele, cum un om de știință le numise „cocteilul extazului iubirii” și cum ea și Zuzana se topiseră de râs la asta. Ei bine, era intoxicată de ele acum. Înfierbântată și tremurând, cu stomacul un vârtej de fluturi. *Papilio stomachus*. Inima ei dansa step și respira superficial. Încercase să inspire adânc ca să se liniștească, dar fiecare gură de aer i se păruse o geamandură

care refuza să se scufunde. Culmea hiperventilației, dar într-un mod plăcut – ceea ce suna stupid, dar se simțea ca întregul spectru al emoțiilor, de la trilul înalt al amețelii la nota joasă, bogată și languroasă a plăcerii anticipate, lentă și dulce ca siropul.

Pe scurt: Karou era în flăcări.

Akiva îi prinse din nou privirea. A fost o scânteie și o explozie. Lumină și fierbințeală, gonind în sus pe fitil. Fără râs. Ea văzu că mâinile lui, pe lângă corp, nu-și mai puteau găsi astâmpărul. Și le strângea în pumni. Și le desfăcea, dar nu voiau să stea cuminți până când nu li se îngăduia să facă ceea ce-și doreau și s-o atingă pe ea. Tot corpul lui era tensionat. La fel era și al ei. Erau amândoi ca niște corzi de vioară, gata să cânte.

O întrebare în ochii lui, în înclinarea capului, în linia umerilor. Toată ființa lui era o întrebare.

Iar răspunsul era atât de simplu. Karou dădu din cap și întrerupătorul necunoscut aparent avea și un nivel de intensitate mai mare, pentru că ea se încărcă. Practic, pielea îi vibra.

În sfârșit. *În sfârșit*.

Se întoarse ca să se strecoare pe pasajul care ducea la băi – băi? De unde-i venise ideea asta? Fața i se înfierbântă. Era o idee foarte bună – și, întorcând capul, prinse privirea lui Liraz.

Liraz, stând deoparte, înaltă și nemișcată și întotdeauna prea afurisit de dreaptă, de parcă cineva – Ellai, poate – îi legase o frânghie de țeastă și nu-i permitea pur și simplu să se relaxeze. La rigiditatea ei și la expresia de suspans agonizant de pe față, întrerupătorul lui Karou, proaspăt descoperit, scoase un zbârnâit. Întrerupere de curent. Circuitele electrice căzură la zero, temperatura pielii se normaliză, cocteilul extazului iubirii fu neutralizat. Nu mai era străbătută de fiori, iar respirația i se adânci ca o ancoră cufundându-se în mare.

Iisuse, ce naiba pățise? Clipi. Sufletul lui Ziri atârna la centura ei și ea se pregătea să…?

Clătină din cap, cu putere, rapid, și se adună. Akiva, în partea cealaltă a cavernei, se încruntă. Ea îi aruncă o privire neajutorată, duse mâna la bidon, iar el înțelese. Privirea lui se mută spre Liraz, care văzu tot ce se petrecu între ei și păru șocată.

El i se alătură lui Karou la aceeași ușă spre care ea pornise mai devreme, dar pentru un alt scop acum și cu o altă destinație.

— N-o să dureze mult, zise Karou.

— O să te ajut, zise Akiva și ea dădu din cap.

Se pregătise pentru momentul ăsta încă de dinainte ca Ziri să-și taie gâtul ca să devină Lupul. Când el fusese dat dispărut, după ce toate patrulele se întorseseră mai puțin a lui, ea adunase tot ce-i trebuia, toate componentele pentru a conjura un corp kirin pe cât de puternic și de real l-ar fi putut ea crea. Dinți de om și de antilopă, oase lungi de liliac, fier și jad. Chiar și diamante, păstrate cu mare grijă numai pentru el. Toate erau puse într-o mică pungă de catifea pentru bijuterii, laolaltă cu echipamentul ei de resurecție, depozitate în peșteră cu restul cădelnițelor și tămâia.

Ingredientele pentru un Ziri.

Bine, singurul ingredient esențial pentru un Ziri era în bidon. Voia, totuși, să-i facă noul corp cât mai apropiat de adevăratul corp kirin cu putință. Își înălță brusc capul, cu o idee nouă.

— Stai puțin, zise ea și traversă peștera până în locul unde stătea Liraz singură.

— Nu trebuie s-o faci chiar acum…, începu Liraz.

Karou flutură din mână.

— Mai ai bucățica de corn pe care ți-am dat-o?

Liraz i-o întinse, ezitând, de parcă i-ar fi părut rău să se despartă de ea, iar Karou se trezi sperând, și ușor și profund, ca sentimentele acestui înger să fie împărtășite, nu doar pentru binele ei, ci și pentru al lui Ziri, a cărui singurătate era chiar mai profundă decât fusese a ei cândva. Ea, cel puțin, îl avea pe Brimstone, și amintirea părinților și a tribului ei. Ziri pe cine avusese vreodată?

Fie ca acesta să reprezinte un alt incredibil, *glorios început*, gândi ea.

— Vrei să vii și tu? întrebă ea, dar Liraz clătină din cap.

Astfel, o lăsă acolo, în afara cercului soldaților, și se duse să facă și această ultimă treabă.

77. Nu am făcut cunoștință

Liraz nu putea sta în caverna principală. Se simțea prea transparentă, așa că începu să se plimbe și se trezi, în cele din urmă, înapoi la intrarea în peșteră. Una dintre himerele nezburătoare stătea de pază, iar ea îi luă locul, așezându-se pe o streașină de piatră.

Soarele începuse să apună între timp, iar gura peșterii în formă de semilună era poziționată astfel ca să-i poată capta fiecare rază. Ea îl privi și el păru să se lichefieze în momentul în care atinse piscurile îndepărtate, împrăștiind aurul topit peste toată întinderea orizontului. Lumina portocalie poleia toată lumea dintre soare și ea și pătrundea și în spatele ei, până departe în cavernă, luminând orbitor luciul gheții.

Apoi păli și se răci, auriul lăsând locul cenușiului și, în momentul în care cerul avea cea mai adâncă nuanță de albastru, în secundele de dinainte de a se transforma în negru și a aduce stelele, auzi un pas în spatele ei și se temu să se întoarcă.

Pasul era fără grabă, un *clip-clip* ascuțit. Sunet de copite. Acesta a fost primul lucru de care deveni conștientă la el – *copitele* – și nu se putu abține, căci era de prea multă vreme instilat în ea și prea adânc: simți un val de îndoială, aproape repulsie. El era himeră. Ce o apucase? Numai pentru că ți-a salvat cineva viața nu înseamnă că trebuia să te îndrăgostești de el.

Dragoste? Puteri cerești. A fost prima oară când cuvântul a îndrăznit să se formeze singur și numai în felul acesta, în negarea lui. Totuși, o lovi în miezul ființei sale: frică și tăgăduire și impulsul de a fugi.

A fost un chin să rămână nemișcată. Ea nu făcuse nimic, a trebuit să-și amintească. Nu spusese nimic, nu încurajase nimic. Nu înainte ca el să moară în pielea Lupului, nici niciodată. Nu exista nimic între ei pe care să-l regrete sau de care să se dezică și n-avea niciun motiv să fugă. El era doar un camarad, numai…

— Noi nu am făcut cunoștință.

Inima lui Liraz izbi cu putere în piept. Se obișnuise cu vocea Lupului, dar asta nu însemna că i-o plăcuse vreodată. Chiar și

când Ziri vorbise ca el însuși – singura dată, de fapt, când ei doi erau cufundați până la piept în ciudata apă binefăcătoare a băilor – existase o asprime a ei, ca și cum s-ar fi putut preface în mârâit la capătul suflului. Se armoniza cu mâinile lui cu gheare, cu gura lui plină de colți. Brutalitate latentă.

Vocea aceasta, însă, era la fel de sonoră precum fluierele de vânt kirine, bogată fără efort și blândă.

Își cunoștea replica în dialogul acesta. Regăsindu-și glasul și tresărind când o auzi tremurând, ea răspunse:

— Tu știi cine sunt și eu știu cine ești, și…

— … asta *nu* o să fie de ajuns.

Vocea lui o dublă pe a ei, schimbând textul. Iar în tăcerea de după cuvinte, ea îl auzi așteptând. Cum poți *să auzi* pe cineva așteptând? Nu știa cum, dar era posibil. Ea putea. El aștepta ca ea să se întoarcă și ea nu mai putea amâna.

Se întoarse și iată, înaintea ei stătea Ziri din neamul kirinilor, iar Liraz abia mai putea respira.

Era înalt. Știuse asta, fiindcă îl văzuse luptând în mijlocul unui grup de dominioni care păruseră pitici pe lângă el. Dar să-l vadă de la distanță și să-l vadă înaintea ei, fiind nevoită să-și dea capul pe spate, erau două experiențe diferite. Liraz își dăduse capul pe spate. Și mai mult, urmărind lungimea coarnelor care întindeau efectul înălțimii lui la extrem. Trebuia să fie pe puțin cât lungimea brațelor ei, lungi și drepte, negre și lucioase. Intacte, observă ea, în treacăt – niciun vârf rupt – și se întrebă ce se întâmplase cu simbolul acela care se potrivise atât de bine în palma ei.

El era zvelt, cu mușchii lungi, mai puțin lat ca Akiva sau majoritatea bastarzilor, însă asta nu făcea decât să îi accentueze înălțimea, iar umerii lui nu erau nici pe departe înguști. În spate, aripile erau strânse. Negre. Liraz putea ghici anvergura lor, după înălțimea lui. Era îmbrăcat în alb, iar asta părea greșit, și el trebuie să fi observat o cută pe fruntea ei pentru că se trase de bluză și spuse:

— E a Lupului. Eu n-am avut nimic… al meu. Mai puțin – zâmbi și, cu ambele mâini, arătă spre el – tot restul. Bănuiesc.

Zâmbetul. Ziri zâmbi și Liraz îl văzu.

Nu copite, nu coarne, pe care le examinase pe bucăți, ci *sinele* lui. Era exact așa cum ar fi trebuit să fie și, după toate criteriile, frapant și uluitor. Frumusețea lui de kirin era a unei

specii colțuroase, neobișnuite. Coarne ascuțite, copite ascuțite, și unghiurile aripilor lui de asemenea ascuțite. Era tot numai unghiuri și întunecime, opusul ei – o creatură a lunii față de ea, solară, o umbră subțire față de strălucirea ei. Însă asta era numai silueta. În zâmbetul lui, în ochii lui și în așteptarea lui – încă aștepta – ea îl văzu pe el și îl cunoscu. Putere și grație și singurătate și dor.

Și speranță.

Și ezitare.

Stătea nemișcat, lăsându-se judecat, iar asta o făcu să se rușineze. Văzu, din nemișcarea lui, că el se temea că ea avea să-l considere o bestie și cum ar fi putut ea să-l asigure de ceea ce ea însăși, cinci minute mai înainte, fusese nesigură? Cum i-ar fi putut spune că era magnific și ea era umilită – fără grai nu de dezgust, ci de admirație.

Încercă.

— Eu… tu… e…

Nimic altceva nu-i ieși. Fără cuvinte. Eșua la capitolul ăsta. Era o abilitate peste puterile ei. Ce crezuse, că avea să poată să conjure niște căldură din ea, când toată viața nu făcuse altceva decât s-o înăbușe? El avea să-și închipuie că ea era dezgustată de el, după felul în care se comporta, țeapănă ca o scândură și mută ca stalagmitele uitate de Dumnezeu din jurul ei. Trebuia să se străduiască mai mult.

Dădu din cap.

Oh, *grozav*. *Fă* asta *ceva mai mult*. *Cel puțin*, *e un punct în plus față de stalagmite*.

Își strânse un braț peste coaste și, pe celălalt, îl ridică de parcă ar fi vrut să se oprească din dat din cap, dar sfârși punându-și mâna la gură, parcă pentru a se împiedica să mai vorbească.

Pe bune? Asta era tot ce putea face? El o privi cum se strânge ghem, cu mâna peste gură într-un gest care ar fi putut atât de ușor să fie greșit interpretat, și se ivi un licăr de nesiguranță în ochii lui mari, căprui – căprui-dulce – și întrebători, ceea ce o împinse spre un ultim, monumental efort:

— Îmi place, șopti ea, iar mâna n-o opri de a da din cap ca o neghioabă, dar îi înăbuși cuvintele, așa că Ziri nu înțelese.

Își înclină capul.

— Cum?

Ea își dădu mâna la o parte și spuse, cât de deslușit putu – ceea ce nu însemna foarte deslușit:

— Îmi place. Tu, adică.

Apoi își puse imediat mâna la loc peste gură și se înroși, și era gata să ceară ajutorul acelei zeițe himere a asasinilor ca să vină să-i pună capăt chinului, când sclipirea de nesiguranță dispăru din ochii lui Ziri.

Ceea ce făcu apoi zâmbetul lui ar fi trebuit s-o enerveze, pentru că se arcui amuzat – pe seama ei, pe seama extremei ei tulburări, iar Liraz nu fusese niciodată în stare să suporte tachinarea – dar nu se opri aici. Zâmbetul lui continuă, de la amuzament la plăcere pură la ușurare adâncă. Era atât de minunat că îl simți mergându-i drept la inimă.

— Bine, zise el. Și mie îmi placi tu.

Și ea roși mai tare, dar acum și el roși, prin urmare nu era atât de rău.

Nu, era încă rău. Și acum? Ar fi trebuit să înșire alte propoziții incoerente? Poate că ar fi putut enumera toate celelalte lucruri care îi plăceau pe lume, cum își imagina că ar fi făcut un copil, numai că – ei, bine, nu-i plăceau multe lucruri, așa că lista avea să fie scurtă și n-ar fi umplut decât un moment.

Ea nu voia să umple un moment. Ea voia să umple *multe*.

Și cum, *pentru numele puterilor cerești*, faci *asta*? Era oare prea târziu să învețe?

— Hm, zise Ziri.

Își mișcă umerii, și-i dezmorți și își scutură aripile. Acestea se deschiseră, în spațiul acela strâmt părând mari cât ale unui vânător de furtuni, și zise, dregându-și glasul.

— Unul dintre cele mai neplăcute lucruri în a fi Lupul a fost să nu pot zbura. Asta am să fac, acum.

Era stingherit, vorbise cu întreruperi, și făcu semn spre gura peșterii în formă de lună nouă, unde timpul albastrului pur trecuse în negru, iar stelele se vedeau dese ca zahărul.

Oh. *OK*. Liraz era aproape – *aproape* – ușurată de sfârșitul acesta, ca să se poată retrage. Să se topească. Să se blesteme singură. Să moară puțin.

Ziri își mai drese o dată glasul și se uită la ea. Atât de sincer. Atât de plin de speranță.

— Vrei… să vii și tu?

Să zboare? Asta, da, era ceva ce putea face. Nici măcar nu trebuia să riște să rostească silaba care ar fi fost necesară să zică da. Putea doar să dea din cap.

78. (Respiră)

Karou își pieptăna părul. Calmă. Mă rog, calmul era un exercițiu. (*Respiră*.) Puse pieptenele jos. Era o relicvă kirină pe care o găsise: din os sculptat, cu o siluetă stângace de vânător de furtuni gravată pe mâner. Avea să-l păstreze.

(*Respiră*.)

La lumina unei torțe pâlpâitoare de skohl, se uită în jos, la ea însăși. Era încă în hainele de la Esther. Erau într-o stare destul de decentă, deși nu-i plăcea să știe că avea balele lui Razgut pe mânecă. Își lăsase câteva lucruri aici, în peșteri, când plecase, dar acelea erau și mai murdare. Se întrebă dacă avea să mai cunoască vreodată simplitatea unui șifonier plin de haine și plăcerea de a-și alege o îmbrăcăminte – o îmbrăcăminte *curată* – în care să iasă și să-și întâlnească... ei, *ce*? Cum l-ar fi putut numi pe Akiva?

Prieten, suna prea pământean. Iubit, era o afectare, cu intenția de a șoca. „L-ai cunoscut pe *iubitul* meu? Nu-i așa că e *divin*?” *Nu*. Adică, *da*, era divin. *Nu*, adică nu avea să-i spună așa, chiar dacă era amețită de nerăbdarea de a-l *face* asta.

(*Respiră*.)

Partener? Prea sec.

Suflet pereche?

O căldură se răspândi prin ea. Când fusese mai adevărată expresia asta decât era pentru ea și pentru Akiva? Și totuși, din punct de vedere al cuvintelor, și acestea aminteau de palide asocieri, „Îți plac The Pixies? Jur, e ca și când am fi suflete pereche!”

Ei bine, nu trebuia să-i spună în niciun fel, în clipa asta. Trebuia doar să se ducă la el și era foarte sigură că lui nu avea să-i pese în ce era îmbrăcată.

O ultimă respirație adâncă. Bătăile inimii îi accelerară o măsură, înțelegând că era timpul, cu adevărat era timpul, în sfârșit.

Akiva o ajutase să-i conjure corpul lui Ziri. Dăduse tribut de durere, la insistențele lui, și nu avusese nevoie de nicio menghină, ceea ce fusese bine, pentru că nu credea că ar fi putut să-i atingă pielea ca să i le prindă fără să se dizolve la loc în starea de foame tremurătoare care o posedase în caverna principală. Se cufundase în transa ei știind că el e de față, și apoi, când se terminase – noul corp fusese făurit și întins pe podea, încă neanimat – se reîntorsese în sine la vederea lui Akiva privind-o. El arăta cumva orbit de fericire și imediat același sentiment înflorise și în ea.

— Ăsta a fost cel mai lung timp în care am putut să mă uit la tine, zisese el.

— Credeam că aveai să privești resurecția.

Făcuse semn spre noul corp, mândrindu-se la vederea lui. Arăta aproape exact ca adevăratul corp al lui Ziri și ea se gândise că ar putea trece drept adevăratul Ziri. Chiar îi lăsase deoparte hamsele, în parte pentru că Ziri nu le avusese și, în parte, pentru că voia ca ele să devină istorie.

— Am vrut să privesc, zisese Akiva, rușinat, și își trecuse degetele prin părul lui scurt și des, cu gestul lui. M-am trezit distras.

— Păi, nu-i drept. Eu nu m-am uitat la tine, în schimb.

— Promit să stau nemișcat pentru tine, mai târziu.

Mai târziu? *După*, voia să spună. După ce aveau să se sature de a *nu* sta nemișcați.

(*Respiră*.)

— Primesc.

Și atunci, atunci, oh, ceruri, în sfârșit: zâmbetul.

Zâmbetul pe care ea nu-l văzuse încă niciodată cu acești ochi, ci numai și-l reamintea printr-ai lui Madrigal. Căldură și mirare, un zâmbet atât de frumos că durea. Îi încrețea ochii și îi transforma frumusețea într-una uluitoare, parcă mai valoroasă, pentru că era uluirea fericirii, iar aceasta transformă totul. Face inimile întregi și viețile să merite trăite. Karou simți cum frumusețea lui o umplea, amețită și delirantă, și se îndrăgosti ceva mai mult.

El se oferise să plece ca ea să-și încheie resurecția singură, iar ea acceptase, pentru că voia să fie un moment numai cu Ziri, așa cum ghicise el că trebuia. Și văzându-i noii ochi ai lui Ziri deschizându-se – căprui și nu albaștri ca gheața, și nimic din

aroganța lui Thiago care să-l împiedice de a străluci el însuși prin ei – fusese cel mai plăcut moment din cariera ei ca resurecționist. Îl îmbrățișase și îl ținuse strâns, și îi spusese că se terminase totul, că nu mai trebuia să se ascundă, iar ușurarea lui fusese atât de profundă, încât îi adâncise deja foarte adânca ei recunoștință pentru cele prin care se oferise el să treacă pentru binele tuturor.

Între ei s-au hotărât să dea cea mai simplă explicație pe care o puteau da pentru absența și întoarcerea lui și apoi el plecase. Karou crezuse că era atât de fericit să se afle din nou în forma lui kirină încât voia doar să zboare, deși poate că el o simțise cu gândurile în altă parte. Sau poate că fusese vestea despre cine îi purtase lui sufletul într-un bidon și acum stătea pe undeva, prin cavernă, așteptând.

Indiferent de motiv, plecase destul de repede, iar ea rămăsese singură, după îndeplinirea ultimei sale îndatoriri, cu timp numai pentru ea. Făcu o pauză, respiră adânc. Din buzunarul rucsacului ei scoase un mic obiect pe care îl purtase cu ea încă de la picnicul de sultan de pe podeaua hotelului pustiu din Maroc, din urmă cu vreo două zile. Un capriciu.

Un iadeș. Zâmbind, îl strânse în palmă. Din prima noapte, fusese ritualul lor de despărțire la templul lui Ellai: să-și pună o dorință. Ea era din nou gata de ritual, dar nu de partea cu despărțirea. Avuseseră destul din asta cât să le ajungă toată viața.

Ieși. Mergea ținând iadeșul în dreptul inimii. Sau pornise să meargă, dar foarte curând luneca, plutind pe deasupra podelei. *Uite cum devii leneș*, gândi ea, dar nu era foarte îngrijorată de asta. Culoarele se răsuceau. Torța ei pâlpâia verde, lăsând dâre lungi și amenințând să se stingă, când înainta prea repede. Era aproape consumată, dar nu urma să mai aibă nevoie de ea, de îndată ce avea să fie cu Akiva.

Și ajunse la intrarea în peștera băii. În piept îi gâlgâia râsul când coti după ultimul cot, gata să murmure, râzând, *În sfârșit*, *în sfârșit*, *am crezut c-o să mor*, pe buzele lui, pe gâtul lui, flămândă și râzând și nerăbdătoare și…

Se opri scurt.

Akiva nu era acolo.

Bineînțeles, murmură o voce slabă, rece, în inima ei.

O reduse la tăcere. *Încă*. Akiva nu era aici *încă*. Ceea ce era ciudat, fiindcă el spusese că avea să se ducă direct la băi. Bine, mă rog. Niciun motiv de îngrijorare. Poate se rătăcise. Nu. Karou avea mai mult respect pentru spiritul de orientare al lui Akiva ca să creadă asta. Poate că se dusese să facă ceva, gândindu-se că avea timp să se întoarcă mai înainte să vină ea. Ea venise repede; Ziri nu zăbovise.

Apa era verde pal și scotea aburi, depunerile de cristale sclipeau, iar perdelele de mușchi orb se legănau cu filamentele lor cele mai lungi târâte de curent. Karou se gândi să-și scoată hainele și să intre în apă, dar numai un scurt moment și nu serios. O presimțire începuse s-o înghiontească în umeri. Era o senzație mult mai avansată decât era ea pregătită și își dădu seama, când o cuprinse, că așteptase să se închege lămurit încă de când zburaseră înapoi prin portalul din Veskal. Ce să se închege lămurit? Nu știa. Nici vocea aceea mică și rece, de *bineînțeles*, nu știa. Știa doar, la un anumit nivel, că totul fusese mult prea ușor.

Era o senzație pe șira spinării, ca aceea pe care o avusese imediat înainte de ambuscada Dominionului. Îi scăpa ceva.

Da. *Akiva*. Asta îi scăpa.

Ar fi trebuit să fie aici.

Încercă să fie rezonabilă. Nu ajunsese decât de cinci secunde; el avea să apară pe după colț în orice secundă.

Dar nu apăru.

Bineînțeles, *bineînțeles*. *Chiar ai crezut că puteați avea fericirea*?

Pulsul lui Karou bătea cu putere și repede, iar aerul de respirat nu-i mai ajungea, dar de data asta era panica abia ținută în frâu, nu dorința.

Akiva n-a venit.

Torța lui Karou sfârâi și se stinse și ea nu avea niciun foc de serafim să-i lumineze calea înapoi. Trebuia să meargă pe pipăite, prin întuneric, strângând la piept iadeșul ei nerupt.

79. Legende

— Uite.

Ziri văzu furtunarul înaintea lui Liraz. Nu-i arătă, ci doar șopti cuvântul, nevrând să-l sperie și să-l facă să cârmească în direcție opusă. Creaturile acestea puteau simți și cea mai mică mișcare de la o distanță imposibilă. De fapt, era o minune că acesta zbura atât de aproape de ei.

Zbura *spre* ei.

Liraz se uită, iar Ziri rămase surprins și de jocul luminii stelelor pe frumoasele planuri și curbe ale chipului ei, și de vederea unui furtunar venind direct spre ei. De fapt, mai mult de cel dintâi și ușor de a doua. El o privi pe ea privind furtunarul și se minună de minunarea ei.

Până când ea zise, mijind ochii:

— Ceva e în neregulă.

El se întoarse și văzu că în momentele în care se uitase la Liraz, uriașa creatură virase într-o parte și nu se mai îndrepta spre ei. Era încă departe și, pentru o clipă, nu văzu ce o alarmase pe Liraz. Plutea, ridicându-se încet. Arăta splendid.

Ziri miji ochii.

— Ăla e un...?

— Da.

Vocea lui Liraz trăda încordarea și pentru un motiv de înțeles. Asta era o anomalie precum... ei bine, precum un kirin și un bastard ieșind împreună la o plimbare sub stele. Ciudat, gândi Ziri, va trebui să se străduiască mai mult, pe viitor. Totuși, *era* ciudat.

Era licărirea neîndoielnică a aripilor unui serafim.

Primul lui gând a fost că un înger îl vâna pe furtunar, îl urmărea cumva. Dar nimic din maniera lui de zbor nu arăta c-ar fi fost deranjat. El doar zbura și un înger zbura pe lângă el.

— Ai mai auzit vreodată să se întâmple asta? întrebă el.

Liraz râse ușurel, în șoaptă.

— Nu. Știu că Joram voia unul ca trofeu în camera lui. A fost agitație generală, o vreme. Fiecare lingău de lord și lady din Imperiu a sperat să-i aducă unul, însă fără noroc și unii chiar au murit încercând, iar în final el a trebuit să convoace vânătorii, cei care puneau capcane. Cei mai buni. Și știi câți au prins?

Asta fusese cel mai mult cât vorbise de când o găsise el la intrarea în peșteră, atât de dezarmant mută, și din nou Ziri se trezi atras s-o privească, pe jumătate uitând de furtunar și de misterul unui serafim zburând pe lângă el.

— Câți? întrebă el.

— Niciunul.

— Mă bucur.

— Și eu.

Își dădu seama, cu un junghi de mâhnire profundă, că deși ea era direct în bătaia vântului și înaintea lui, iar mirosul ei condimentat era pentru simțurile lui la fel de viu ca o culoare, nu îl mai putea detecta pe celălalt – parfumul secret, atât de suav, ascuns în acesta. El îl simțise când o purtase în brațe, dar simțurile lui kirine erau mai slabe decât fuseseră ale Lupului și, acum, era pierdut pentru el. Mă rog, putea încă să-și aducă aminte că fusese acolo. Asta tot era ceva. Să fie Lupul îi dăruise cel puțin asta.

Își păstrară poziția și priviră în tăcere cum furtunarul continuă să se înalțe și să se rotească, îngerul ținându-se după el, uneori luând-o puțin înainte, alteori rămânând în urmă.

— Vino, zise Liraz, când începuseră să se îndepărteze, îndreptându-se spre nord. Hai să-i urmărim.

Îi urmăriră și văzură că traiectoria lor era imprevizibilă, ducându-i aproape de versanții munților, când vântul îi prindea și îi împingea, apoi în sus și în cerc, în jurul unui pisc mai mic, șerpuind printr-un teren de nori. În cele din urmă, se întoarseră și porniră, încă o dată, spre Liraz și Ziri.

Ei îl priviră pe furtunar venind și, abia când se apropie foarte mult, Ziri își dădu seama că ființa ce zbura împreună cu el nu era singura lui companie. Erau niște siluete care îl *călăreau*. Nu le observase înainte pentru că, nefiind serafimi, nu emiteau lumină.

— Ăia sunt…? începu el, stupefiat.

— Cred că da, zise Liraz, ținându-și respirația.

Și erau. Zărindu-i pe Liraz și pe Ziri, scoaseră strigăte ascuțite în ciudata lor limbă omenească. Ziri nu putea, firește, să înțeleagă ce spuneau, dar tonul de victorie era clar, ca și bucuria pură, delirantă.

Și cine i-ar fi putut învinui pentru asta? Mik și Zuzana îmblânziseră un furtunar. Aveau să fie legende.

80. O alegere

Akiva nu știa ce se întâmplase cu el. Era în caverna băilor și inima îi bătea cu putere, așteptând-o pe Karou.

Și apoi nu mai era.

Timpul s-a poticnit.

„Există trecut și există viitor”, le spusese el fraților și surorilor lui, nu demult. „Prezentul nu e niciodată mai mult de o singură secundă care le separă”.

Se înșelase. Există *numai* prezentul și e infinit. Trecutul și viitorul sunt doar obloane pe care le purtăm noi, astfel încât infinitul acela să nu ne înnebunească.

Ce se întâmplase cu el?

Își pierduse conștiența corpului său. Era în teritoriul minții, în universul privat, în sfera infinită a lui însuși unde se ducea ca să lucreze magia, dar nu venise aici din voia lui și nu se putea controla ca să se întoarcă.

Fusese pus *aici*?

Exista senzația unei prezențe. Senzația că niște voci treceau pe lângă el, foarte aproape. Nu le putea auzi. Doar le simțea ca pe niște valuri mici încrețind suprafața conștienței lui. Ca niște degete plimbate în capătul celălalt al unei întinderi de mătase. Erau în dezacord.

Energii concurente. Nu și a lui.

A lui era strânsă ghem, încleștată. Ceea ce știa, *tot* ce știa era că nu se afla unde trebuia să fie. Karou avea să vină și el nu avea să fie acolo. Probabil se întâmplase deja. Timpul se destrămase. Fuseseră zece minute? Ore? Nu conta. Concentrează-te. Nu există decât prezentul. Trebuie doar să-ți deschizi ochii în direcția care trebuie pentru a fi oriunde îți dorești.

Însă exista un număr infinit de direcții și nicio busolă, și oricum nu conta fiindcă Akiva nu-și putea deschide ochii. Era presat în adânc. Închis. Asta îi fusese făcut.

Nu era unde ar fi trebuit să fie. Fusese luat. Și neputința stării lui, tocmai într-un moment când speranța lui fusese atât de mare încât n-o mai putea cuprinde! Să fie zdrobit și jefuit de voință, acum, când Karou îl aștepta, când ajunseseră în sfârșit

într-un moment care ar fi putut să fie *numai al lor*. Era de nesuportat.

Așadar, Akiva nu-l suportă. Împinse.

Dintr-odată, tunetul. Tunetul ca o armă, tunet în capul lui. Se trase înapoi de la el, dar nu pentru mult timp. Tunetul este sunet, nu barieră. Dacă numai asta îl ținea, atunci nu era cu adevărat ținut. Își adună fiecare fibră de putere într-un muget tăcut și împinse, și explodă în el, nemilos, dar și el era exploziv și neclintit.

Și pătrunse prin acesta, dincolo de el, în tăcerea și culorile din urma trecerii lui violente, și… în *el însuși*. Se pipăi. Marginile unde ei îl apăsaseră pe stâncă. Stătea întins pe pământ și nu în liniștea pe care o revărsase, ci doar într-o pauză dintre voci, aerul fiind încărcat de tensiunile dezacordului lor.

— Este calea greșită.

Era o voce de femeie, necunoscută pentru el, cu inflexiuni mai blânde decât ale limbii serafice pe care o știa el, deși nu cu totul nefamiliară.

— Am pierdut destul timp aici.

Vocea aceasta, mai tăioasă și mai tânără. De asemenea, de femeie.

— Ar fi trebuit să-l las să-și vadă de întâlnire? Crezi că ar fi fost mai ușor pentru el să plece *după* ce ar fi dat de gustul ei?

— *Gust*? E îndrăgostit, Scarab. Trebuie să-l lași să aleagă.

— Nu există nicio alegere.

— Ba da. Tu o faci.

— Lăsându-l să trăiască? Aș fi crezut că o să fii bucuroasă.

— Sunt.

Un oftat.

— Dar trebuie să fie decizia lui, nu-ți dai seama? Altminteri o să fie întotdeauna dușmanul tău.

— Nu mă ispiti, bătrâno. Ai idee ce aș putea face cu un dușman ca ăsta?

O altă tăcere urmă, răsunătoare, disonantă cu șoc. Akiva înțelegea că vorbeau despre el, dar asta era tot ce înțelegea. Ce alegere? Care dușman?

Scarab se numea una dintre ele. Era ceva aici. Ceva ce ar fi trebuit să știe.

Când cealaltă vorbi, vocea ei se auzi subțire, ridicându-se din abisul șocului ei.

— Să faci o strună de harpă din el, asta vrei să spui? Asta ai face tu din nepotul meu?

Nepot. Numai pentru o clipă, auzind aceasta, Akiva gândi, *Atunci*, *nu despre mine discută ele*. El nu era nepotul nimănui. El era un bastard. Era…

— Numai dacă voi fi nevoită.

— Cum ar fi posibil să fii nevoită?

Întrebarea ieși ca un strigăt.

— E o lucrare întunecată ceea ce ai început tu, Scarab. Trebuie să-i pui capăt. Noi nu suntem așa. Noi nu suntem războinici…

— Ar trebui să fim.

Contuziile șocului.

— Am fost, continuă Scarab.

Era un ton de încăpățânare la ea și intenționalitatea tinereții de a se confrunta cu vârsta a treia.

— Și o să începem din nou.

— Ce spui?

Apărătoarea lui Akiva – bunica… lui? – era înspăimântată. Stupefiată. Akiva știa pentru că-i simți zbuciumul intrând în el și înțelese. Intră în el și deveni al lui, la fel cum el își transmisese disperarea în fiecare soldat din peșterile kirine și aceasta devenise a lor. Femeia aceasta îl numise nepotul ei și mai exista o piesă vitală în acest puzzle. *Scarab*.

Însoțind îndrăznețul coș cu fructe pe care stelianii îl trimiseseră drept răspuns la declarația de război a lui Joram fusese un bilet, nesemnat, ci doar cu un sigiliu de ceară înfățișând un scarabeu.

Steliane.

Akiva deschise ochii și se ridică în capul oaselor dintr-o singură mișcare. Erau într-o peșteră care arăta și se simțea ca o peșteră kirină, și suna, de asemenea, ca una dintre ele, sinistră cu fluierele de vânt, iar el înregistră relieful în fundalul minții. Fusese mutat, așadar. Karou nu trebuia să fie prea departe. Avea s-o poată găsi și să îndrepte lucrurile.

Cele două femei stăteau în fața lui și tresăriră când el se ridică brusc. Însemna ceva faptul că nici nu săriseră din loc, nici nu se dăduseră înapoi. Ochii lui Scarab nici măcar nu se măriră, ci doar se fixară asupra lui și el era din nou nemișcat, încremenit în actul de a se ridica în picioare, și dintr-odată intens conștient,

cum fusese și înainte, când simțise prezența nevăzută în peșteră, de entitatea discretă care era viața lui.

Și de fragilitatea ei.

Îl ținură nemișcat și se uitară la el. Tot ce putea face el, pentru că nu se putea mișca și pentru că era tot ce voia să facă, în orice caz, a fost să se uite și el la ele.

Nu mai văzuse vreo steliană de când avea cinci ani și aruncase o ultimă privire disperată peste umăr, spre mama lui, în timp ce era târât departe de ea. Aici erau două femei, iar cea mai în vârstă dintre ele... Akiva nu putea spune că semăna cu Festival, pentru că nu-și amintea fața mamei lui, dar uitându-se la această femeie îl făcea să se simtă de parcă și-ar fi amintit-o. Scarab o numise „bătrână”, dar nu era, nici tânără nu era. Grijile o marcaseră, adâncindu-i ochii în orbite, gravându-i colțurile gurii. Părul era strâns într-o coadă împletită, răsucită ca o coroană, și înspicat cu fire argintii destul de strălucitoare cât să pară podoabe. În ochii ei încă tremurau ecourile recentului ei șoc, și un patos adânc, foarte adânc. Cu ea, de la prima vedere, Akiva simți legătura de rudenie.

Cealaltă, în schimb.

Părul ei negru era despletit și rebel. Purta o tunică cenușiu-furtună care îi înfășura silueta zveltă în falduri înclinate, legată pe un umăr și lăsându-i goale brațele cafenii, pline de brățări late de aur, de la încheietura mâinii până la umăr, egal distribuite. Chipul îi era sever. Nu ca al lui Liraz sau al Zuzanei, sever din pricina expresiei, ci sculptat astfel de la bun început. Ascuțit, cu fruntea puternică și arcade pronunțate ca de șoim umbrindu-i linia ochilor. Pomeții și maxilarul, colțuroase, păreau lucrate cu dalta, dar gura ei avea buze pline și de culoare închisă, singura ei moliciune.

Până când zâmbi la el, adică, și el văzu că dinții îi erau piliți și ascuțiți ca acele.

Akiva dădu înapoi.

Atunci văzu, pentru prima oară, că erau mai mulți de față, în afară de cele două femei: încă o femeie și doi bărbați, cinci în total. Ceilalți care fuseseră tăcuți rămaseră astfel, dar îi priveau cu arzătoare intensitate.

— Inteligent din partea ta, zise Scarab, atrăgându-i din nou atenția lui Akiva.

Iar acum el văzu că dinții ei erau normali, albi și drepți.

— Nu trebuie să te subestimăm, bănuiesc.

Se întoarse spre cealaltă femeie:

— Sau l-ai eliberat *tu*, Nightingale?

Nightingale. Ea clătină din cap fără să-și ia nicio clipă ochii de la Akiva.

— Nu am făcut-o eu, regină.

Regină?

— Dar eu nu l-aș lega din nou. E momentul să-i acordăm demnitatea cuvenită nașterii sale și *să vorbim cu el*.

— Despre ce să vorbiți cu mine? întrebă el. Ce vreți de la mine?

Îi răspunse regina, după ce aruncă o privire piezișă spre Nightingale. Era maiestuoasă în aroganța ei, iar Akiva se gândi că ar fi știut acum că era regină și dacă n-ar fi auzit-o deja.

— O alegere a fost făcută în ceea ce te privește. De către mine.

— Și anume?

— Să nu te ucidem.

Nu era o surpriză totală, dat fiind discuția auzită înainte, însă era o deosebită forță în declarația aceasta, atât de fățișă.

— Și ce am făcut ca să-mi fie pusă viața sub semnul întrebării?

Fiind convins de nevinovăția lui, nu se aștepta la vehemența răspunsului ei.

— *Multe*, îl repezi ea, mușcând o bucată de aer. Să nu te îndoiești nicio clipă, urmaș al lui Festival. De drept, ești deja mort.

El încercă să se ridice în picioare, dar se trezi încă pironit.

— Îmi poți da drumul? întrebă el și, spre surprinderea lui, ea îi dădu.

— Pentru că nu mă tem de tine, zise ea.

El se ridică drept.

— De ce ți-ar fi frică? De ce te-aș amenința, chiar dacă aș putea? De multe ori m-am întrebat despre cei din neamul mamei mele, dar niciodată cu gândul să vă fac *rău*.

— Și totuși nimeni n-a ajuns atât de aproape să ne distrugă în mai bine de o mie de ani.

— Despre ce vorbești? răbufni el.

Nu se apropiase niciodată de Insulele Îndepărtate, nici nu văzuse vreun stelian. Ce să fi făcut?

Nightingale interveni.

— Scarab, nu-l tachina. El nu știe. Cum ar putea?

— Ce să știu? întrebă el, mai liniștit acum, pentru că atunci când veneau de la Scarab, cu mânie, acuzațiile păreau absurde, dar de la Nightingale, cu tristețe, nu mai păreau așa.

Intruziunea în mintea lui. Valul de putere ce trecea prin el. Modul în care el se simțea... *lepădat*, după aceea, de parcă puterea se folosise de el și nu invers. Șovăind, întrebă:

— Ce am făcut?

81. Poliția dorințelor

Ceea ce spusese, de fapt, Zuzana din spinarea furtunarului fusese:

— Oh, Doamne! Toți munții arată la fel!

Se rătăciseră, deși era de-a dreptul uluitor că ajunseseră până aici, ca să nu mai spunem de *stilul* călătoriei.

Prima se datorase în principal hărților îngropate în mintea Elizei, iar a doua muzicii, căci Mik fermecase, cu vioara sa – una nouă și mult mai bună decât cea lăsată în cada lui Esther –, o creatură zburătoare de dimensiunea unei mici corăbii. Zuzana nu avea nicio reținere să-și reclame partea ei de merit. Era convinsă că entuziasmul ei de la un capăt la altul fusese adevărata forță călăuzitoare în această întreprindere.

Din momentul în care Eliza le dezvăluise că ea știa un alt portal – cel prin care multi-străbunica ei fusese exilată, în urmă cu o mie de ani – Zuzana fusese gata să plece. Ce conta că era *în Patagonia* (indiferent unde ar fi fost *asta*... Oh. La naiba. Cu adevărat *foarte* departe. Serios?), ei aveau mijloace să ajungă acolo.

Cu dorințe era distractiv.

Ce-i drept, erau rare și de neînlocuit, și sacre, fiind făcute de Brimstone, și nu trebuia risipite ca mărunțișul de buzunar pe un raft de bomboane. De altfel, Karou foarte probabil avea mult mai multă nevoie de gavriili decât ar fi avut ei vreodată, nu că i-ar fi folosit la ceva dacă nu-i puteau parveni, așa că înțelegerea pe care o făcură între ei a fost așa: aveau să i le ducă ei. Simplu. Și aveau să facă toate eforturile ca să realizeze asta fără să

recurgă la gavriili. Mik glumise odată despre „poliția dorințelor”, când se jucaseră de-a Trei Dorințe, în peștera din Eretz, iar acum o tachină pe Zuzana spunând că exact asta devenise.

— Nu abilități de samurai? făcuse ochi rotunzi de cățeluș inocent. Sau probabil altă superputere, mai cu grijă exprimată în cuvinte?

— Putem să-l punem pe Virko sau pe altcineva să ne învețe să luptăm, răspunsese ea. E o dorință neesențială.

— E o dorință *leneșă*. Ăsta-i farmecul ei. Să înveți chestii e greu.

— Zise violonistul către artist.

— Corect. *Corect*.

Zâmbise radios.

— Noi fără îndoială știm cum să învățăm chestii.

Se întorsese apoi spre Eliza:

— Omul de știință și tipa deșteaptă învățătoare-de-chestii ar vrea să facă niște antrenamente samurai-monstru împreună cu noi? Intenționăm să devenim periculoși.

— S-a făcut, zisese ea, fără să clipească.

Eliza Jones era ceea ce în modul de a te exprima prin fructe este cunoscut ca piersică – o minunăție. Pe bune. Și dacă n-ar fi fost legați printr-un capriciu al sorții și un scop comun nebunesc, Zuzana tot ar fi vrut să fie prietenă cu ea. Asta nu i se întâmpla prea des și era cu adevărat bucuroasă că așa stăteau lucrurile. Dacă Eliza ar fi fost o smiorcăită sau o primadonă sau vreo meliță țăcănitoare sau mai știu eu ce, călătoria asta ar fi fost un coșmar.

În schimb, fusese grozavă.

Mai întâi, ca să ajungă în Patagonia (care s-a dovedit a fi în Argentina, în principal, cu o felie de Chile strecurată în ea, cine să știe?) nu avuseseră nevoie decât de bani, de care nu duceau lipsă, grație conturilor lui Karou care erau în perfectă ordine, aparent nefaultate de Diabolica Esther. *Na-ți-o*, *din nou*, *falsă bunicuță*. Zuzana se plânsese că nu putea să se bucure văzându-i mutra sau, mai bine, să-și pună amenințarea în practică, dar Mik, pe de altă parte, fusese optimist.

— Să fie silită să-și țină singură companie pentru tot restul zilelor ei e o răzbunare în toată regula, zisese el.

Nici nu-și imaginau ce adevăr grăise.

Eliza, după cum se dovedi, își dorea cu ardoare răzbunarea, ceea ce o făcu pe Zuzana să o placă și mai mult. Părea atât de dulce, cu ochii ei mari și frumoși, dar știa cum să poarte pică. Refuzase să risipească o dorință pe dușmanul ei, care părea așa un puțoi dezgustător, până când Zuzana o convinsese că un șâmc – din care aveau zeci și care erau mult prea mărunți ca să fie de-o valoare cu adevărat eroică pentru Karou – ar fi putut totuși să reverse o bucățică satisfăcătoare de răzbunare.

Îi povestise despre cel mai bun chin inventat de Karou pentru Kaz și îi făcuse, și pe ea și pe Mik, să se tăvălească pe jos de râs, descriind imaginea acelui trup gol de Adonis executând un dans spasmodic de mâncărimi pe podiumul de model. Însă răzbunarea asupra tovarășei lui – sprâncenele crescând continuu ale Svetlei – o inspirase pe Eliza.

Sărutase șâmcul ca pe un zar de noroc, înainte să rostească:

— Doresc ca părul dintre nasul și buza de sus a lui Morgan Toth să crească, începând de acum, cu o rată de doi centimetri pe oră, timp de o lună.

Exista întotdeauna momentul acela de îndoială, dacă dorința ta nu cumva depășea puterea medalionului, dar șâmcul a dispărut la ultima ei silabă.

— Îți dai totuși seama, zisese Mik, că tocmai ai descris o mustață de Hitler?

După sclipirea din ochii ei, deduseră că știa prea bine. Răzbunarea n-ar fi fost completă, totuși, dacă ținta nu știa cine era responsabil de năpasta sa, așa că ea trimisese, pe e-mailul lui de serviciu, o fotografie a ei cu degetul pus deasupra buzei ca o mustață. La subiect scrisese: *Distracție plăcută*.

— Trebuie să-i facem asta și lui Esther, declarase Zuzana. *Imediat*.

Și așa făcuseră, începându-și călătoria în cel mai bun mod posibil: imaginându-și, la unison, oroarea stupefiată a dușmanilor lor.

Un zbor lung, niște cumpărături pentru haine de vreme rece și provizii, un drum lung cu mașina, un lung urcuș pe munte – prin zăpadă; la naiba, era iarnă în Emisfera Sudică – și ajunseseră. Destul de aproape de portal ca să contemple sacrificarea a doi gavriili pentru zbor. Au fost la un pas s-o facă, dar devenise deja un punct de onoare să-i păstreze, așa că Mik spusese:

— Hai să vedem ce e pe partea cealaltă, înainte să decidem. Ne poate duce Eliza.

Ea îi dusese și așa aflaseră ceea ce nimeni din Eretz nu știa: unde își aveau cuiburile furtunarii.

Și ceea ce nimeni n-ar fi ghicit: că le plăcea muzica.

Și era oficial: cele trei însărcinări de poveste ale lui Mik fuseseră îndeplinite. Și inelul care-i ardea buzunarul? Cel care păruse atât de grosolan în lumina băii de marmură strălucitoare a Suitei Regale?

S-a întâmplat să arate perfect pe spinarea unui furtunar, cu o mare nordică rostogolindu-se sub ei, presărată cu aisberguri și străpunsă de creaturi marine care în niciun caz nu erau balene. Nu putuse el să se așeze într-un genunchi, riscând să cadă, dar fusese absolut în regulă, ținând cont de împrejurări.

— Vrei să te căsătorești cu mine? întrebase el.

•••

Răspunsul a fost da.

•••

— Ce mă bucur să vă văd, strigă Zuzana acum, fericită la vederea lui Liraz și Ziri.

Ziri! Nu Lupul Alb, ci Ziri! Oh. Asta înseamnă că el trebuie să fi… Dar era în regulă, pentru că iată-l aici, din nou în forma lui kirină, și arăta aproape exact cum arătase în corpul lui original. Zâmbea larg, atât de chipeș, iar Liraz, lângă el, zâmbea la fel de larg, atât de frumoasă, râzând de uimire neînfrânată, râzând. *Râzând ca o persoană care râde*. *Liraz*.

Asta părea aproape și mai uluitor decât să-și facă apariția pe un afurisit de furtunar. Dar nu era.

Pentru că *nimic* nu era la fel de uluitor ca asta.

— Le poți spune lor, o întrebase Zuzana pe Eliza, după ce accesul inițial de râs și exclamații în limbi reciproc de neînțeles se mai potolise, că nu putem găsi peșterile?

Eliza vorbea serafica, ceea ce pica bine, dar era, deopotrivă, ușor iritant, căci submina orice argument sănătos ar fi putut găsi Zuzana împotriva cheltuirii unei dorințe pentru a dobândi și ea o limbă a Eretzului. Deși atunci ar fi ales himerica, pentru că, totuși.

— Va trebui doar s-o învățăm și pe asta, zise Mik cu un suspin care n-o păcăli nicio secundă.

„Resurecție și invizibilitate și luptă, iar acum și limbi neomenești? Ce e asta, *școală*?”

Însă Eliza nu traducea, iar Zuzana își dădu seama că se holba la Ziri, tulburată. *Oh*! Corect. Corpul lui. Ea îi văzuse corpul la puț. Asta avea să necesite niște explicații.

— E el, confirmă Zuzana. O să-ți povestim mai târziu.

Și, astfel, s-au făcut traducerile – pentru Liraz, care, la rândul ei, îi traduse lui Ziri, în himerică – și apoi cei doi îi conduseră înapoi, spre sud, întrebându-i de unde veniseră și dacă furtunarul avea un nume, iar când Zuzana zări intrarea în formă de semilună, își dădu seama de un defect în măreața ei viziune de a intra în zbor și a-i răsturna pe toți ca pe popice cu uimire și cu forța de tornadă a bătăilor de aripi.

Furtunarul – care nu avea un nume – n-avea să încapă pe gura peșterii. Ei, la naiba.

A trebuit să le întrerupă conversația și să se facă înțeleasă.

— Avem nevoie de un public. Trebuie martori, trebuie să se vorbească despre asta în lung și-n lat. Să se *cânte*. Vreau să se scrie cântece despre asta. Vă supărați? Ați putea merge să-i chemați pe toți? Și pe Karou?

La acestea, și Ziri și Liraz deveniră foarte rușinați și ciudați, iar Mik sugeră, cu delicatețe, că probabil Karou și Akiva… aveau treabă.

Coliziune de emoții! Încântare la gândul că în sfârșit Karou și Akiva aveau „treabă”! Și nedreptate că s-a întâmplat să coincidă cu momentul ei de glorie.

— Putem să-i întrerupem pentru asta, totuși, nu? se rugă ea.

Se roteau în cercuri, amânând momentul în care aveau să debarce și să intre în peșteră pe jos.

— *Nu*, vorbi Mik, glasul rațiunii.

— Dar…

— *Nu*.

— Bine. Dar vreau să ne vadă *careva*.

Toată lumea îi văzu. Liraz se dusese să-i cheme și se adunaseră în gura peșterii, iar dinspre ei se auziră satisfăcătoare exclamații și strigăte. Zuzana auzi mugetul afectuos al lui Virko:

— *Niic-niic*!

Apoi simți, în sfârșit, că era OK să pună capăt călăriei.

Aduseseră uriașa creatură cât de aproape putuseră de fața stâncii și săriră precipitat din spinarea ei, îmbrățișându-i uriașul gât, drept mulțumire și la revedere. Presupuseseră că avea să plece și să-i părăsească, deși sperau că nu („Dacă n-o face, îi dăm un nume”), apoi se opriră să se uite, melancolic, în timp ce ea se ridică din ce în ce mai mult, până când deveni doar o formă decupată din bolta sclipitoare a cerului.

Abia atunci, întorcându-se spre adunarea serafimilor și a himerelor, își dădură seama că nu era totul bine. Era un nor ce le umbrea purtarea și... Karou era acolo. *Nu* avea treabă. *De ce* nu? Și de ce stătea acolo, în spate? Și unde era Akiva?

Karou le făcu semn cu mâna, zâmbi scurt a mirare și clătină din cap, iar ochii ei se holbară la vederea aripilor Elizei, desigur, dar nici măcar asta n-o făcu să se apropie să-i salute. Vorbea cu Liraz, iar Liraz nu mai râdea ca o persoană care râde. Se întorsese la cea mai fioroasă expresie a ei, cu buze strânse și nări albite de furie, mai sălbatică decât arătase vreodată Lupul Alb.

Zuzana uită de toată gloria ei și dădu fuga la prietena ei.

— Ce? Ce, ce, ce? Doamne, Karou, *ce* e?

— Akiva.

Atât de pierdută. Karou arăta atât de pierdută. Nu așa ar fi trebuit să arate.

— A dispărut.

82. Aberație

— *Există un motiv*...

(„Ce am făcut?”)

— *Există un motiv pentru tribut*.

Nu era vorbire. Ceea ce Nightingale îi comunica lui Akiva era făcut în tăcere, transmițându-i direct, și mai mult decât cuvintele. Era memoria deschisă pentru el, în sunet și imagine, și emoția despăturită pentru el, în groază și durere. Nu era cu putință să înțelegi greșit. El stătea în fața lui Nightingale și a lui Scarab, iar pe dinafară le vedea pe ele și pe ceilalți trei din spatele lor. Dar, pe dinăuntru, experimenta altceva și se dădea înapoi de la aceea.

— *Fii calm. Tu ești copilul copilului meu.*

Festival. Nightingale i-o dădu lui Akiva într-o amintire atât de plină de dor, încât el înțelese, cât dură transmiterea, ceea ce el unul n-ar fi putut avea un context pentru asta: dragostea unui părinte pentru un copil pierdut.

— *Vreau să știi și tu. Ca să te ajut și să nu-ți fac rău. Și trebuie să mă asculți. Tu ești copilul copilului meu, dar eu nu te-am cunoscut niciodată. Festival a fost pierdută pentru noi. Dispărută. Numai pentru că tu existi știu eu ce s-a întâmplat cu ea. Știu că mult iubita mea fiică a fost o concubină în haremul unui împătimit al războiului care a făcut praf jumătate din lume.*

Nu-și ascundea dezolarea pe care i-o provoca asta și Akiva se simți el însuși la originea mâhnirii ei, de parcă timpul ar fi luat-o înapoi și el o făcuse pe mama lui să ia decizia care avea să-l creeze.

— *Știu, de asemenea, că asta nu i s-ar fi putut întâmpla... împotriva voinței ei. Ea era steliană și fiica mea. Era puternică. Prin urmare, trebuie să fi ales asta.*

Amintirile erau la fel de omogene ca și când ar fi fost ale lui Akiva. Curgând pe sub cuvintele lui Nightingale: o distilare pură a femeii care fusese Festival, frumoasă și tulburată. Tulburată? De un simț al detecției pentru venele sorții și un impuls nestăpânit de a le urma, chiar și în întuneric.

— *Și astfel. Și astfel trebuie să fi avut un motiv.*

O dimensiune a vieții lor cu destulă putere să-i dea formă. Se numea *ananke*, această sensibilitate la influență. Din mintea lui Nightingale într-a lui Akiva trecu înțelegerea că pentru mulți steliani soarta era la fel de reală ca dragostea sau ca frica destinului. Dacă aveai un *ananke* puternic, ei bine, atunci puteai să-i dai curs sau să i te împotrivești, dar odată cu rezistența venea și un apăsător sentiment de greșeală care ți-ar fi pătat orice alegere ai fi făcut.

— *Iar motivul trebuie să fii tu.*

Amintirile se stinseră încet, lăsând un gol și pe Akiva îndurerat de absența lor.

Tu, tu, răsună ecoul în gol, găsind alte cuvinte acolo, în așteptare. „Fiul meu nu se va încurca în sorțile voastre nevolnice”. Însă mai înainte să poată procesa asta, o nouă transmitere înflori în spațiul unde fusese Festival. Era foarte diferită: rece, distantă și imensă.

— Continuumul care este marele Tot este legat și constrâns de energii. Noi le numim văluri. Au și alte denumiri, numeroase, dar asta e cea mai simplă. Ele sunt dincolo de puterile noastre. Sunt începutul și condiția tuturor lucrurilor, și noi știm următoarele: vălurile țin lumile intacte și le țin separate. Atingându-se, dar separate, așa cum trebuie să fie lumile. Când treci printr-un portal, comiți o tăietură printr-un văl.

Văluri, Continuumul, marele Tot. Aceștia nu erau termeni familiari pentru Akiva, dar a fost dăruit cu o idee despre ele, și comunicată cu mult respect, aproape venerație. Nu era o imagine de-a memoriei, pentru că asta ar fi fost imposibil. Nimeni nu putea să fi *văzut* Continuumul. Era totul. Suma tuturor lumilor.

Până acum, Akiva cunoscuse două: Eretz și Pământul. Din mesajul lui Nightingale, el înțelese că erau… multe.

Era amețitor. Cât întrezărise el din ideea de Continuum era de ajuns să-l facă să vrea să îngenuncheze. Observase spațiul, de jur-împrejurul lui și deschizându-se strat după strat. Și deschizându-se, deschizându-se la nesfârșit, căci nu exista vreo limită a dimensiunilor sale. Ca un zeu ridicându-și miile și miile de capete ale sale, unul după altul, după altul, deschizându-și miile și miile de guri ale sale pentru a slobozi un răget formidabil, zguduitor de lume…

— Noi extragem energie din văluri pentru a face magie. Ele sunt sursa. Pentru toate. Nu e o simplă materie. Puterea nu poate fi luată și atât. Există un preț, un troc de energii. Acesta este tributul.

— Tributul de durere, zise Akiva.

El vorbi, pentru că nu știa cum să comunice la fel ca ele, și văzu fruntea lui Scarab încruntându-se, în timp ce a lui Nightingale, care fusese încruntată, se însenină. Ea îl privi curioasă, iar răspunsul ei dezvălui o ușoară milă.

— Durerea este o cale. Cea mai simplă și mai rudimentară. Tributul de durere e… folosirea unui plug ca să culegi o floare. Asta e tot ce știi?

El dădu din cap. Era tulburătoare această vorbire fără rostire.

— Nu *tot*, obiectă Scarab cu voce tare. Altminteri n-am fi aici.

Modul în care se uită la el, acuzator. Akiva începea să înțeleagă.

— *Sirithar*, zise el, gâtuit.

Privirea lui Scarab se ascuți.

— Așadar, *știi*.

— Nu știu nimic.

O spuse cu amărăciune, simțind-o mai acut ca oricând.

Simțindu-i supărarea, Nightingale ieși înainte. Nu întinse mâna spre el, dar el simți, cum i se mai întâmplase o dată, o atingere rece pe frunte și știu că ea trebuie să fi fost cea care-l împiedicase să extragă putere în bătălia de la Adelphas și care, atât de scurt, îl mângâiase, după aceea. În clipa următoare, el mai știu ceva și asta îl făcu să se clatine: enigma victoriei din Adelphas. Fusese opera lor, firește.

Acești cinci îngeri înclinaseră cumva balanța împotriva celor patru mii de dominioni. De multe ori, în ultimii ani, Akiva încercase să-și închipuie magia neamului său, însă nu ghicise niciodată o putere atât de mare ca aceasta.

Nightingale vorbi acum cu voce tare, nemaipunând nimic în mintea lui, iar Akiva se bucură, mai ales când auzi ce mai avea de spus.

Nicio atingere rece n-ar fi putut alina asta.

— *Sirithar* este energia însăși, substanța pură a acestor văluri. Este… coaja oului și gălbenușul, totodată. Protejează și hrănește. Dă formă spațiului și timpului și, fără el, n-ar putea exista decât haos. Ai întrebat ce ai făcut. Ai luat *sirithar*.

Vorbea cu tristețe.

— Atât de mult odată încât, să dai tribut pentru asta, ar fi însemnat să te omoare de mai multe sute de ori, dar nu te-a omorât, pentru că tu nu ai dat tribut. Copil al copilului meu, tu nu ai dat nimic. N-ar fi trebuit să fie posibil și ăsta e un lucru foarte grav. Ceea ce spune Scarab este adevărat. Te-am urmărit până aici ca să te ucidem…

— Mai înainte ca *tu* să poți ucide *pe toată lumea*, completă Scarab.

Niciun pic de delicatețe din partea ei. Dar nu conta.

Akiva clătina din cap. Nu tăgăduind. Le credea. Simțea adevărul celor spuse de ele și avea răspunsul la întrebarea care nu-i dăduse pace. Dar tot nu înțelegea.

— Eu nu știu nimic, repetă el. Cum aș putea *eu* să ucid…?

Pe toată lumea.

Vocea lui Nightingale deveni mai aspră.

— Nu înțeleg de ce *ananke* a călăuzit-o pe fiica mea să te creeze pe tine. De ce ar trebui vălurile să dea naștere distrugerii lor?

Ananke. Ecourile și reverberațiile sorții.

— Distrugere? repetă Akiva, sec.

Toată viața lui i se băgase în cap că el nu-și aparținea, că era doar o armă a Imperiului, o za într-un lanț; până și numele lui era doar împrumutat. Iar el se eliberase, se revendicase. Își revendicase viața ca mijloc de acțiune – acțiune după propria voință – și crezuse că era, în sfârșit, liber.

Nu înțelesese încă ceea ce îi spusese Nightingale sau de ce Scarab îi ținea viața sub semnul întrebării, dar înțelesese asta: tot timpul ei fusese prins într-o rețea a sorții mult mai mare decât ar fi visat el vreodată.

Inima îi bătea cu putere, iar Akiva știu că nu era liber.

— N-ar fi trebuit să fie posibil să iei fără un tribut, repetă Nightingale.

O spuse apăsat, semnificativ, parcă pentru a se asigura că el înțelege. Era consternare și îngrijorare în privirea ei, pe lângă alte sclipiri – învinuire? Posibil groază?

— Nu este posibil pentru nimeni altcineva, adăugă ea, continuând să-l privească intens.

Un cuvânt îi veni lui în minte – trimis sau răsărit de la el, nu-și dădea seama.

Aberație.

— Dar tu ai făcut-o de trei ori. Akiva, să iei fără tribut subțiază vălul.

Privirea ei se întoarse o clipă spre Scarab. Înghiți în sec.

— Subțiind vălurile…

Șovăi. Ăsta era, știu Akiva. Aici era adevărul. Pândea în spatele ochilor ei și era la fel de întunecat și de sumbru ca orice poveste spusă vreodată. El prinse ecouri, frânturi. Le mai auzise și înainte. *Aleși*. *Căzuți*. *Hărți*. *Ceruri*. *Cataclism*. *Meliz*.

Bestii.

Nightingale încercă să evite să-i spună, dar Scarab n-o lăsă.

— Ai vrut să vorbești cu el, nu-i așa? Vorbește, atunci. Spune-i ce facem noi, ceas de ceas, în îndepărtatele noastre insule înverzite, și pentru ce e dator să ne mulțumească. Spune-i de ce am venit după el și ce era să abată asupra noastră. Spune-i despre Cataclism.

83. Majoritatea lucrurilor care contează

Karou ținea un gavriil în palmă. Toată lumea se strânsese în jurul ei, în caverna principală. Himere, bastarzi, oameni. Și Eliza, indiferent ce o fi fost ea acum. Karou se uită în locul unde stătea fata, în spate, lângă Virko, și nu știa ce era Eliza, dar aveau în comun asta: niciuna dintre ele nu era chiar umană, ci ceva mai mult, și fiecare era unica de felul ei.

— Ce o să-ți dorești? întrebă Zuzana.

Karou se uită înapoi la medalion, atât de greu în palma ei. Brimstone părea să se uite și el la ea. Era turnat grosolan, dar imaginea tot îi readuse năvalnic în minte ochii lui, și vocea lui, atât de profundă că fusese ca umbra unui sunet.

„Visul ăsta l-am visat și eu, copilă”, îi spusese el, în temniță, când ea își aștepta execuția și își dori să-i fi putut arăta ce era în fața ei acum – deși nicio dorință n-ar fi putut înfăptui asta. *Uite ce am făcut noi*. Uite cum Liraz și Ziri stau unul lângă altul. Ar fi pariat pe orice că pielea brațelor ei, atât de aproape de atingere, era electrizată cum fusese și pielea ei mai devreme, când Akiva era lângă ea. Și iat-o și pe Keita-Eiri, care, cu doar câteva zile în urmă, își ațintea hamsele spre Akiva și Liraz și râdea. Ea stătea lângă Orit, îngerul din consiliul de război care se uitase furios peste masă, certându-se cu Lupul Alb despre disciplina soldaților lui. Și Amzallag, care era gata, în corpul pe care Karou îl făcuse pentru el – nu masiv și cenușiu ca ultimul pe care-l avusese sau înspăimântător –, să meargă și să scoată afară sufletele copiilor săi din cenușa cetății Loramendi.

Erau solemni și uniți, camarazi care luptaseră împreună și supraviețuiseră unei bătălii imposibile și care duceau cu ei misterul acelei bătălii și chiar mai mult decât solidaritate. După Adelphas, exista un insidios sentiment de destin.

Destin. Încă o dată, Karou nu putea scăpa de senzația că, dacă exista așa ceva, pe ea o *ura*.

Cât despre întrebarea Zuzanei, ce dorință avea să-și pună cu acest gavriil, ce și-ar fi putut dori ca să-l aducă pe Akiva înapoi la ea, ca să-i potolească acest sentiment rău ce se furișa în ea că ei ar fi putut îndeplini tot ce crezuseră că era nevoie și tot nu li se va permite să se aibă unul pe celălalt? Brimstone întotdeauna fusese foarte clar în privința limitelor dorințelor.

„Există lucruri mai mari decât orice dorință”, îi spusese el, când era ea mică. „Ca de exemplu?” întrebase ea, iar răspunsul lui o bântuia acum, cu gravriilul acesta greu în mâna ei, când tot ce voia era să creadă că el i-ar fi putut rezolva problemele. „Majoritatea lucrurilor care contează”, fusese ceea ce spusese Brimstone, iar ea știa că avea dreptate. Nu-și putea dori pentru vis, sau pentru fericire, sau pentru ca lumea să-i lase pur și simplu în pace. Știa ce s-ar fi întâmplat. Nimic. Gavriilul ar fi rămas pe loc, cu chipul gravat al lui Brimstone părând s-o acuze că n-avea minte.

Dar dorințele nu erau nefolositoare, dacă le respectai limitele.

— Vreau să știu unde este Akiva, zise ea, iar gavriilul dispăru din palma ei.

84. Cataclismul

Nightingale începuse povestea, dar Scarab o continuă. Femeia în vârstă se purtase prea blând, încercând să minimalizeze groaza unei povești care era esența groazei – de parcă s-ar fi temut că războinicul dinaintea ei n-ar fi putut s-o îndure.

El o îndură. Păli. Fălcile i se încleștară atât de tare, încât Scarab putu auzi trosnetul osului, dar o îndură.

Ea îi spuse despre mândria exagerată a magilor care crezuseră că puteau să-și revendice întregul Continuum, și îi spuse despre Călători și despre cum numai stelianii se opuseseră călătoriei lor. Îi spuse despre perforarea vălurilor, cum cei doisprezece aleși fuseseră învățați să străpungă însuși materialul existenței, o substanță care depășea atât de mult puterea lor de cunoaștere, încât ai fi zis că ei nu erau decât niște hoitari care ciuguleau ochii lui Dumnezeu.

Și i-a spus despre ceea ce găsiseră ei în marginea îndepărtată a unui văl foarte îndepărtat. Și dezlănțuiseră.

Nithilam, îi numiseră ei, pentru că bestiile nu aveau o limbă în care să se numească singure, numai foame. *Nithilam* era vechiul cuvânt pentru haos și exact asta erau.

Nu se puteau descrie. Nicio făptură vie nu-i văzuse vreodată, dar Scarab le simțea prezența, mai puțin aici decât acasă, dar

chiar și acum. Erau întotdeauna acolo. Nu încetaseră niciodată de a fi acolo. Presau, sugeau ca lipitorile, rodeau.

Să fii stelian însemna să te duci la culcare în fiecare noapte într-o casă în care monștrii se agitau vorace pe acoperiș, încercând să pătrundă cu forța înăuntru. Însă acoperișul era cerul. Vălul însuși, dar aliniat cu cerul, în Insulele Îndepărtate unde orice altceva era fie mare, fie cer, prin urmare ei vorbeau despre asta simplu: *cerul* sângerează, *cerul* se învinețește. Se îmbolnăvește, slăbește, cedează. De fapt era vălul, alcătuit din energii incalculabile – *sirithar* – pe care stelianii le cultivau, le păzeau și le hrăneau, în fiecare secundă a fiecărei zile, cu propria lor vitalitate.

Aceasta era îndatorirea lor. Așa reușiseră să țină portalul închis când Călătorii înșiși dăduseră greș și de aceea viețile lor erau mai scurte decât ale desfrânaților lor veri de la nord, care nu dădeau nimic, ci doar luau din lumea asta, în care veniseră să se refugieze și apoi o revendicaseră prin forță.

Stelianii donau energie vălului pe care nesăbuiții îl deterioraseră, ca să-l țină, să-l facă să reziste împotriva forței fără conștiință, asediind permanent, a *nithilamului*. Monștrii. Dar erau mai mari decât monștrii, atât de imenși și de distrugători încât, după părerea lui Scarab, un singur cuvânt li se potrivea:

Zei.

De ce altceva ar fi existat un asemenea cuvânt, dacă nu să exprime o imensitate nevăzută ca asta? Cât despre „puteri cerești”, atât de multă vreme venerate de neamul ei, pentru Scarab nu erau mai importante decât basmele de la culcare. La ce mai foloseau zeii luminoși, care doar priveau din afară, în timp ce zeii întunecați se străduiau în fiecare clipă să te devoreze?

Ea își imagina *nithilamul* ca pe niște creaturi imense, negre, scormonitoare, iar gurile lor uriașe – niște ventuze cartilaginoase pulsatile – fixate de văl ca țiparii fosforescenți de carnea unui șarpe de mare aruncat de valuri pe țărm, cu burta palidă la soare, jalnic și muribund, în timp ce paraziții săi încă pulsează. Încă sug. Înnebuniți, la sfârșit, să soarbă și ultima picătură muritoare.

Nu-i spuse lui Akiva asta. Era propriul ei coșmar, ce vedea când închidea ochii în întuneric și simțea zvârcoleala lor

împotriva vălului. Îi spuse doar ce susținea mitul, căci în mit era adevărul: *Exista întuneric*, *și monștri mari cât lumile înotau în el*.

Iar când îi povesti despre Meliz, văzu cum înțelegerea își face loc în mintea lui și apoi cum arată pierdut. Era un ecou a ceea ce văzuse pentru scurt timp înainte, când Nightingale îi trimisese amintirile despre Festival. Probabil femeia mai în vârstă o făcuse din dorința de a-i arăta bunătate. Sau probabil fusese orbită de durerea propriei pierderi. O surprinsese pe Scarab să fie singura care văzuse ce efect avusese asta asupra lui Akiva, să o primească pe mama lui într-o transmitere de memorie – prima *lui* transmitere și mintea lui făcând eforturi să o separe de realitate – și apoi să-i fie luată din nou, atât de abrupt.

Iar acum, Meliz. Meliz, coroana Continuumului, grădina marelui Tot. Leagănul lumii serafimilor și toată frumusețea miilor de ani ai săi de civilizație. Îi observă chipul lui Akiva în timp ce îi transmitea adâncimile de nevisat ale istoriei proprii, măreția strămoșilor săi, gloria serafimilor din Prima Eră, și apoi i le luă. Meliz, primul și ultimul. Meliz, pierdut.

Își reaminti ei înseși ce era el și se oțeli în fața valurilor de pierdere și durere care treceau prin el, fiecare părând să smulgă câte ceva vital din el, lăsându-l… mai sărac decât îl găsise.

Oare asta își dorise? Să-l micșoreze? Dar *ce* voise de la el? Nu era foarte sigură. Îl vânase ca să-l ucidă, dar acum știa că răspunsul nu era atât de simplu.

După bătălia din Adelphas, când ea secerase firele vieții soldaților care atacau, adunându-le pentru a-și începe lucrul la *yoraya* sa – arma mistică a strămoșilor ei – îi intrase în cap că firul *lui* avea să fie gloria lucrării. Viața lui, strună la harfa ei. Puterea lui, sub controlul ei.

Și poate că ăsta era răspunsul. Probabil acesta fusese sfârșitul pe care *ananke* a lui Festival îl împinsese spre ea de la bun început.

Scarab își putea dori ca propriul *ananke* să fie mai lămurit, în privința asta.

Într-un singur punct era foarte clar. *Nithilam* erau soarta ei.

Iar ea era a lor.

Întotdeauna fusese conștientă de ei, dar în momentul în care se întindea să doarmă și întunericul se arcuia deasupra ei, simțea cum îi înfruntă pe o întindere mare. Dincolo de o barieră,

da, însă întotdeauna existase o... premoniție a înfruntării – chiar dinainte să existe vreo speranță rațională în sprijinul acesteia. Că se vor încleșta, în spațiu, putere împotriva puterii, fără nicio barieră. Ea, dușmanul lor, cum și ei erau dușmanii ei.

Ea, coșmarul *lor*, cum și ei erau coșmarul ei.

Scarab, urgia zeilor monștri. Răzbunătoarea tuturor lumilor mâncate.

Încă nu exista vreo speranță *rațională*. Scarab văzuse că Nightingale simțise ce creștea în ea – nu doar începutul de *yoraya*, dar și scopul ei – și cum se trăsese înapoi, îngrozită. Și cine n-ar fi făcut-o?

Stelianii își clădiseră viața în această nouă eră pe credința că niciodată Cataclismul n-avea să poată fi înfrânt, ci doar ținut la distanță. Și, prin urmare, îl țineau. Îl țineau și mureau mult prea tineri și fără glorie. Își acceptau îndatorirea pe care strămoșii lor ar fi disprețuit-o. Să stea ascunși și să-și doneze, picătură cu picătură, vitalitatea, nici prin gând netrecându-le să-și întâlnească dușmanii în bătălie, pentru că dușmanii erau devoratori de lumi, iar stelianii nu mai erau războinici de temut.

Și pentru că ceea ce riscau, dacă ar fi dat greș, era... tot ce rămăsese. *Tot* ce rămăsese. Eretz era dopul unui potop de întuneric care nu avea să mai cunoască sfârșit. Dacă stelianii dădeau greș, toate celelalte lumi aveau să cadă.

Nimic din toate acestea nu-i spuse lui Akiva. Până acum îi spusese totul, mai puțin rolul lui în această poveste. Ar fi trebuit să fie ușor pentru ea să termine. *Uite ce a făcut el*. Însă nu-și putea găsi vocea. În mod inoportun, confruntată cu deznădejdea pe care o provocase în el, își amintea modul în care el zâmbise – la ea, dar *nu* la ea – și își amintea lumina pe care o răspândise el atunci, și bucuria, și cum o făcuse să se clatine cu această descoperire, ca o novice la o lecție introductivă de *lexica*, simțind, pentru prima oară, un întreg limbaj secret, scânteietor. Văzuse din nou asta în caverna băilor unde el aștepta... aștepta ceea ce ea numise, adresându-se lui Nightingale, „întâlnirea lui”, nedorind să folosească adevăratul cuvânt pentru ceea ce era. Pentru ceea ce străina frumoasă, cu păr albastru, stârnea în el și lumina care izvora din asta.

Akiva era îndrăgostit.

Era păcat, dar nu era problema ei. Pe lângă *nithilam*, era ca o urmă de pas în cenușă, la fel de pasageră și la fel de ușor de dispărut.

Pauza ei devenise prea lungă, iar Nightingale, cu multă grație, încercă să ia povestea de la ea ca pe un scul de lână, ca să-i toarcă piesa finală, ca să nu fie ea nevoită s-o facă.

Scarab clătină din cap și își regăsi glasul și-i spuse restul lui Akiva ea însăși.

Și o resimți în pieptul ei, când el căzu în genunchi. Se gândi la Festival, pe care ea n-o cunoscuse niciodată, chemată la o soartă urâtă, la o jumătate de lume depărtare: să-și dăruiască propria sacralitate unui rege tiran, de dragul de a-l aduce pe lume pe acest bărbat: Akiva Bastardul, care, dintr-un motiv care-i scăpa, era mai puternic decât toți ceilalți.

Ei bine, tot o soartă urâtă a lui Scarab era să-l facă pe el să se prăbușească în genunchi, dar se gândi că Festival ar fi înțeles. *Ananke* săpa șanțuri atât de adânci, încât puteai fie să o urmezi, fie să-ți trăiești viața încercând să te cațeri pe maluri și să scapi. Scarab nu avea să încerce să scape. Întotdeauna crescuse către asta, încă de când auzise de o harfă ale cărei strune erau viețile luate, și chiar mai înainte de asta, din cel dintâi moment în care energiile se uniseră în crearea ei. Calea ei îi stătea deschisă înainte, iar Akiva era încurcat în ea.

Venise în această călătorie să vâneze și să ucidă un mag.

Avea să se întoarcă din ea înarmată ca să vâneze și să ucidă zei.

•••

Odată ca niciodată, exista numai întuneric și, înotând prin el, niște monștri mari cât lumile. Aceștia iubeau întunericul, întrucât le ascundea hidoșenia. Ori de câte ori vreo altă creatură reușea să facă lumină, ei veneau și o stingeau. Când stelele se nășteau, ei le înghițeau, și se părea că întunericul acela avea să fie veșnic.

Însă o rasă de războinici ai luminii au prins de veste despre ei și au călătorit din lumea lor îndepărtată ca să se lupte cu monștrii. Războiul a fost lung, lumină contra întuneric, și mulți războinici au fost răpuși. În cele din urmă, când i-au învins pe monștri, mai rămăseseră numai o sută în viață, iar acești o sută au fost puterile cerești care au adus lumină în univers.

Akiva încercă să-și aducă aminte când auzise prima oară mitul. Monștri devoratori de lumi care înotau în întuneric. Dușmanii luminii, mâncători de stele. Să fi fost de la mama lui? Nu-și putea aminti. Numai cinci ani o avusese lângă el și atât de mulți alții trecuseră de atunci, încât îi șterseseră pe primii. Ar fi putut să-l audă în tabăra de instrucție, propagandă ca să le consolideze ura de himere, pentru că așa se răstălmăcise povestea în Imperiu, devenind un mit de origine atât de urât, că era o prostie.

El i-l spusese lui Madrigal, în prima lor noapte împreună, în timp ce stăteau întinși peste hainele lor, pe un petic de mușchi confesor, îngreunați de plăcere și leneși. Râseseră de mit. „Urâtul Unchi Zamzumin, care m-a creat pe mine dintr-o umbră", zisese ea. Absurd.

Sau nu. Scarab îi numise cu alt nume decât cel pe care îl știa Akiva, dar avea propria logică. După cum *sirithar* ajunsese să însemne, în Imperiu, starea de calm în care puterile cerești lucrează prin războinic, *nithilam* devenise opusul: delirul fără nimic divin, beția de bătălie, de a ucide în loc să mori. Numele însemnaseră odinioară ceva despre natura lumii lor. Cumva, adevărul se pierduse.

Acum Akiva aflase că monștrii erau reali.

Că în fiecare secundă a fiecărei zile ei forțau să pătrundă prin vălul lumii.

Că aceia care erau pe jumătate de același sânge cu el își trăiau viețile cu devotament pentru a ține vălul acela întreg cu propria forță vitală.

Și că el... el... aproape că-l sfâșiase deschizându-l larg.

Era în genunchi. Abia își dădea seama. Ceea ce făcuseră Călătorii era doar jumătate din cataclism. În ignoranța lui, el aproape că îl încheiase.

— *Nu doar ignoranță*, îi vorbi Nightingale în minte.

Se așezase și ea în genunchi, în fața lui, în timp ce Scarab rămăsese unde era, nemișcată.

— *Ignoranță și putere*. *Sunt o combinație nefericită*. *Puterea este la fel de misterioasă ca vălurile înseși*. *A ta mai mult decât a oricăruia*. *Nu putem s-o luăm de la tine decât ucigându-te și nu dorim să facem asta*. *Nici nu te putem lăsa*, *sperând că o să te abții tu singur*.

Iar Akiva înțelese că alegerea lui nu era o alegere.

— Ce vreți de la mine? întrebă el, gâtuit, deși știa deja.
— Vino cu noi, zise Nightingale.
Vocea ei era blândă și tristă, dar Akiva se uită peste umărul ei la Scarab și nu văzu nicio tristețe la ea și nicio milă. Bunica lui adăugă, foarte încet:
— Vino acasă.
Acasă. I se păru o trădare chiar și să audă cuvântul, cu atât mai mult cu cât se uita la Scarab când îl auzi. Acasă era ce ar fi făcut el cu Karou. Acasă *era* Karou. Akiva simți cum viitorul i se destramă în mâini. Se gândi la pătura care încă nu exista, simbolul celei mai simple și mai adânci speranțe a lui: un loc unde să iubească și să viseze. Trebuia s-o rupă în două, el și Karou, și să-și care jumătățile zdrențuite cu ei, oriunde sorțile lor erau hotărâte să-i conducă?
— Nu pot, zise el, disperat, fără să se gândească la ce însemna sau ce s-ar fi putut deduce că era alegerea lui.
Nightingale doar se uită la el, cu un zvâcnet de dezamăgire în colțul gurii. Cât despre Scarab, pe fața ei nu se putu citi nimic, totuși ea îi explicase foarte clar natura alegerii lui, în caz că n-ar fi înțeles singur. De două ori i se mai întâmplase să fie copleșit de această subită și intensă conștiință a propriei vieți. Aceasta era a treia oară și odată cu ea în minte îi veni un mesaj, mai brutal decât al lui Nightingale, fără îndoială din partea lui Scarab, și nu era crud, doar lipsit de milă, iar el înțelese că nu încăpea loc pentru milă, nu din partea ei. Ea era regina unui popor înrobit de o povară atât de mare, încât întregul Continuum depindea de el. Ea nu putea ezita, niciodată, și nu o făcea. Aceasta era *putere*, nu cruzime. Ceea ce îi trimise ea era o imagine: un filament strălucitor ținut între două degete și înțelesul, odată cu imaginea, că filamentul acela era viața lui Akiva, iar degetele erau ale ei, și că ea îl putea termina la fel de ușor cum ar fi rupt firul acela.
Și că avea s-o facă.
Însă el mai simți și altceva în comunicare și asta îl surprinse. Ar fi fost mai sigur pentru toată lumea și mai ușor pentru ea să-l ucidă acum. Și nu doar mai ușor, nu doar mai sigur. Era ceva de care el încă nu-și putea da seama, acolo, în imaginea filamentului aceluia strălucitor. O strună de harfă. Scarab și Nightingale se certaseră pentru asta mai devreme, iar Akiva simți că regina cumva *ar fi câștigat* ucigându-l.

Dar ea nu voia s-o facă.

— Ei? întrebă ea.

Și alegerea era acum ușoară. Viața, mai întâi. Trebuie să fii viu, la urma urmei, ca să rezolvi orice altceva.

— Bine, zise Akiva. O să vin cu voi.

Și, firește, pentru că Ellai trecuse pe acolo – zeița fantomă care înjunghiase Soarele și care mai mult îi trăda pe îndrăgostiți decât îi ajuta –, Karou intră în cavernă exact în acest moment și îl auzi.

85. Un sfârșit

— *Akiva*?

Karou nu înțelegea ce vedea. Împlinirea dorinței sale fusese simplitatea însăși. Îndată ce gavriilul dispăruse știuse unde era el: în apropiere, dar ascuns, adânc în zona peșterilor kirine pe care tovarășii ei n-o exploraseră încă. Îi conduse ea acolo, după multe cotituri, ajungând în sfârșit ca după colțul acesta să-l găsească... pe Akiva în genunchi.

Mai erau alți cinci, străini cu părul negru, și ea auzi ce le spunea el, dar nu avea nicio noimă și nu dădu fuga la el. Nu *alergă*. Picioarele ei nu atinseră piatra, ci era acolo într-o secundă, ridicându-l la ea și uitându-se la el, *în* el. Revărsându-se cu totul în el și știind. Dintr-odată.

Aici era un sfârșit.

El i se păru un foc stins, și toate lucrurile pierdute și secătuite.

— Îmi pare rău, zise el și ea nu-și putea închipui ce se întâmplase, în numai câteva ore, care să-i fi făcut asta lui.

Unde era privirea care aștepta, intensă și însuflețită, și râsul, tachinarea, dansul, foamea? Ce îi făcuseră? Se răsuci spre străini și atunci le văzu ochii.

Oh.

— Ce e asta? întrebă ea și imediat se temu să le audă răspunsul.

Îl așteptă, totuși, și veni fără grabă sau ea din nou nu mai percepu timpul așa cum trebuie, apoi Akiva o luă în brațe și își apăsă buzele de creștetul capului ei, lung și zăbovind. Din punct de vedere al săruturilor, ar fi putut fi bine dacă ar fi fost pe

buzele ei. Din punct de vedere al răspunsurilor, a fost foarte rău. A fost *adio*, în întregime. Ea îl simți în rigiditatea brațelor lui, în tremurul maxilarului lui, în umerii lui învinși. Se desprinse de lângă el, de sub apăsarea de adio a buzelor lui.

— Ce faci? îl întrebă ea.

Cu întârziere, făcu legătura cu ceea ce-l auzise spunând la început.

— Unde pleci?

— Cu ei, zise el. Trebuie.

Ea făcu un pas înapoi, aruncând din nou o privire spre acești „ei”. Neamul lui Akiva, stelianii. Știa că el nu-i întâlnise niciodată până atunci și nu putea ghici ce însemna faptul că ei erau aici, acum. Femeia cea mai în vârstă stătea mai aproape și era foarte frumoasă, dar de la femeia mai tânără nu-și putea dezlipi ochii Karou. Poate că din pricina artistului din ea. Uneori, rar, vezi pe cineva care nu arată ca oricare, absolut deloc, și care niciodată n-ar putea fi confundat sau uitat. Așa arăta și ea, această femeie serafim. Nu din cauza frumuseții – nu în sensul că nu ar fi fost frumoasă, în felul ei ascuțit, sumbru. Era unică, extremă. Unghiuri extreme, intensitate extremă, iar atitudinea ei regală spunea foarte multe. Iată pe cineva, gândi Karou invidioasă, care știuse exact cine era din ziua în care se născuse.

Și avea să-l ia pe Akiva cu ea.

Pentru că, indiferent despre ce era vorba, Karou nicio secundă nu se miră și nu se temu că Akiva o părăsea fiindcă așa voia el. Simți prezența prietenilor și camarazilor ei, închizând spațiul din spatele ei. Erau cu toții aici: Issa, Liraz, Ziri, Zuzana, Mik, chiar și Eliza. Plus vreo patruzeci de bastarzi și mai mult de patruzeci de himere, cu toții gata să lupte pentru Akiva când îl găsiră.

Numai că-l găsiră *ne*luptându-se pentru el însuși.

— Trebuie, zisese el.

Îi răspunse Liraz:

— Nu, zise, în felul ei de a planta un adevăr și a sta asupra lui ca o leoaică apărându-și prada. Nu trebuie.

Și scoase sabia întorcându-se cu fața la steliani.

— Lir, nu.

Akiva își ridică mâinile, grăbit.

— Te rog. Pune sabia în teacă. Nu te poți lupta cu ei.

Ea se uită la el de parcă nu l-ar fi cunoscut.

— Nu înțelegi, continuă el. În bătălie, ei au fost.

Se uită la steliani, oprindu-se asupra femeii mai în vârstă.

— Nu-i așa? V-ați luptat cu dușmanii noștri pentru noi.

Ea clătină din cap.

— Nu. N-am făcut-o noi, zise ea, iar Akiva clipi nedumerit.

Dar apoi ea adăugă, cu un gest spre tânăra aprigă de alături:

— Scarab a făcut-o.

Și nimeni nu mai zise nimic. Își aminteau cum dușmanii căzuseră brusc, în bătălie, prăbușindu-se din cer. O femeie. O singură femeie făcuse asta.

Liraz își lăsă sabia să lunece înapoi în teacă.

— Te rog, spune-mi ce se întâmplă, șopti Karou și când Akiva se întoarse din nou spre femeia în vârstă, avu impresia, pentru o clipă, că el îi ignora rugămintea.

De fapt, adresa și el o rugăminte a lui.

— Ai vrea? întrebă el. Te rog?

Iar Karou habar n-avea ce voia să spună cu asta, dar își dădu seama că între cele două femei are loc un schimb, o dispută fără cuvinte. După aceea, avea să înțeleagă că discutaseră despre a le spune și lor – a le *trimite* – răspunsul la întrebarea ei, și că Nightingale câștigase. Pentru că, după aceea, Karou avea să înțeleagă totul.

În mintea ei – în mințile tuturor – veni o experiență de simțuri și sentimente atât de completă că era ca și când ar fi trăit-o și nu era nici pe departe ceva ce Karou ar fi vrut să trăiască. Știu de ce Akiva îi ceruse bunicii lui – *bunica lui* – să le răspundă în acest fel, pentru că niciun adevăr spus nu se putea compara cu asta. O învălui și o cuprinse: o istorie de tragedie și groază de nedescris, continuă și complexă și totuși cumva comunicată cu ușurință. Era pur și simplu dată minții ei, comprimată și exactă, ca un univers închis într-o perlă. Sau ca amintirile închise într-un iadeș, gândi Karou. Dar istoria aceasta era mult mai amplă și mai cumplită decât a ei. Era ca un vis.

Coșmarească.

Iar ea înțelese ce i se întâmplase lui Akiva de când îl văzuse ultima oară, pentru că acum și ea era un foc stins și toate lucrurile pierdute și secătuite.

Cum cuprinzi cu mintea ceva atât de masiv și de înspăimântător? Karou află pe pielea ei. Stai acolo, gâfâind, și te întrebi cum de-ai putut vreodată să-ți închipui un final fericit.

Pentru un lung moment, nimeni nu vorbi. Groaza lor era palpabilă, respirația lor mai puternică decât ar fi trebuit. Existase, scurt, în transmiterea lui Nightingale, o senzație de povară zdrobitoare și sălbatică, de foame tremurătoare, iar acum că o știau, niciunul dintre ei nu avea vreodată s-o mai uite: presiunea *nithilamului* asupra învelișului lumii lor.

Karou stătea la numai un pas depărtare de Akiva, dar i se părea deja o prăpastie. Rolul ei în poveste fusese făcut clar în transmisie și nu mai încăpea nicio îndoială: el trebuia să plece. Remodelarea unui imperiu li se păruse, cândva, o sarcină uriașă, iar acum era doar o notă marginală la problema supraviețuirii înseși a Eretzului. Karou se clătină. Akiva se uită în ochii ei și ea văzu ce ar fi vrut el să întrebe, dar n-o făcu, pentru că destinul ei nu era vreun adaos de atașat la al lui. Ea nu putea merge cu el. Fără ea, nu mai putea fi vorba despre o renaștere pentru neamul himerelor.

El era cel care ar fi trebuit să stea cu ea – „un angajament asumat anterior”, cum îi spusese el lui Ormerod –, dar acum nu mai putea, și povestea lor, în cele din urmă, *nu* avea să fie povestea întregului Eretz: serafim și himeră împreună și un „mod diferit de a trăi”. Era doar o bătaie de aripi din milioanele de altele dintr-o lume asediată și, încă o dată, erau despărțiți cu forța.

Liraz a fost cea care a rupt tăcerea, într-un târziu.

— Și puterile cerești? întrebă ea, implorator. În poveste, ei se luptă cu monștri și înving.

— Nu există puteri cerești, zise Scarab, iar odată cu cuvintele ei veni o transmisie scurtă, sumbră.

Doar un cer izolat și înțelegerea că nu exista nimic în afara lui, în toată imensitatea spațiului, care să aibă grijă de ei, și niciun ajutor de așteptat. De la atâția zei, cărora le dăduseră nume și îi veneraseră în mai mult de trei lumi, când venise *vreodată* un ajutor?

Scarab zise, cu o voce care se potrivea cuvintelor ei prin lipsa de speranță:

— Și nici n-au fost vreodată.

Era cel mai rău, cel mai plin de deznădejde moment dintre toate, iar Karou avea să și-l amintească totdeauna ca pe cea mai neagră dintre umbre – genul de negru pe care umbrele îl

pot atinge numai când stau alături de cea mai strălucitoare lumină.

Pentru că veni o altă transmisie, pentru ei toți. Își croi drum prin cealaltă, strălucitoare și orbitoare. Era lumină, amețitoare și abundentă. O senzație de lumină. O *armată* de lumină. Erau și personaje reprezentate în ea, aurii și numeroase, iar Karou știu cine și ce erau. Cu toții știură, deși siluetele nu se potriveau celor din mit. Aceasta era logica visului și *cunoștința* din străfundul inimii. Aceștia erau războinicii luminoși.

Puterile cerești.

Karou văzu că Scarab își înalță brusc capul, la fel ca și Nightingale, și citi surpriza lor și înțelese că această transmisie nu era a lor, nici a celorlalți steliani, care păreau la fel de deconcertați ca și ele.

Și atunci de unde venise?

— *Încă*.

Un cuvânt, din spatele lui Karou, de la cineva din grupul ei, și vocea familiară, dar prea neașteptată pentru ea ca s-o recunoască din prima. A trebuit să se întoarcă și să vadă cu ochii ei, și să clipească, și să vadă din nou, înainte de a putea crede.

— Oamenii cu destine n-ar trebui să-și facă planuri, avea să spună Eliza mai târziu, râzând, dar în clipa asta spuse: N-au fost niciodată puteri cerești, *încă*.

Pentru că ea era. Eliza. Ieși în față și era radioasă, practic luminând. Fusese uitată între creaturile amestecate ale acestei lumi, și nimic surprinzător, pentru că nimeni nu știa cine era, nu cu adevărat. Ea le spusese lui Mik și Zuzanei că fusese un fluture, dar ei nu avuseseră niciun context să deducă ce-ar fi putut să însemne asta – ramificațiile faptului – și, evident, ea era mai mult de atât. Ea era un răspuns. Misterul emana din pielea ei; era impregnată cu el ca o perlă neagră. Nu existase niciun serafim ca abanosul în această A Doua Epocă; cei din Chavisaery pieriseră odată cu Melizul, așa că stelianii se uitau la ea uimiți.

Eliza o privea fix pe Scarab, iar Scarab pe ea.

— Cine ești tu? întrebă regina, severitatea ei deja îmblânzită de uimire.

Cu ochii strălucind, Eliza dădu din cap, invitând-o pe Scarab s-o cunoască – să-i atingă firul vieții –, iar Scarab i-l atinse, cu un

singur vârf de deget al *animei* sale, o mângâiere ușoară ca fulgul, de-a lungul firului. Eliza se înfioră. Senzația era nouă și îi făcu pielea de găină, iar ea a putut să se gândească, totuși, că era ciudat că trupul ei răspundea într-un mod atât de obișnuit ca pielea de găină la atingerea unei regine serafim auriu pe însuși firul vieții ei.

Indiferent ce Scarab citi acolo, cu toții văzură focul dansând în ochii ei și deveni și ea radioasă.

Niciunul dintre ei nu înțelesese, în afară de Eliza și Scarab. Nici măcar Nightingale. Dar toți cei prezenți în peșterile kirine în noaptea aceea – serafimi, himere și oameni – aveau să spună după aceea că simțiseră, în clipa aceea, o epocă întunecată sfârșind în liniște și una nouă, luminoasă, apărând în locul ei. Era un sfârșit suprapus cu un început și era entuziasmant și derutant, primitiv și înspăimântător, electric și *încântător*.

Semăna cu îndrăgostirea.

Scarab făcu un pas în față. Toată viața ei fusese bântuită de *ananke*, necontenita îmboldire a sorții. Fusese înăbușitoare și fusese eluzivă. Îi provocase nesiguranță și spaimă. Însă niciodată nu simțise împlinirea perfectă, ca de piese de puzzle, pe care o simțea acum. Completare. Mai mult decât atât. Culminare.

Ananke amuțise. Eliberarea de sub autoritatea sa era ca tăcerea după ce plânsetele unui bebeluș au devenit insuportabile și apoi, deodată, încetează.

Stătea în fața acestei femei – acestui serafim venit de nicăieri, din spița pierdută din Chavisaery, pe care întreg Melizul o cinstise ca spiță de profeți – și toată nesiguranța și spaima lui Scarab… dispăru.

— Cum? întrebă ea.

Cum era posibil? De unde venise Eliza? De unde venise *transmisia ei* și ce însemna?

Cum? Privirea Elizei se întoarse spre Karou și Akiva, spre Zuzana și Mik, și spre Virko, cel care, înțelesese ea, o cărase în spinare, departe de kasbah, departe de agenții guvernamentali și cine știe cine altcineva. Cei cinci o salvaseră de infamie și nebunie și de o viață fără viitor. Mulțumită lor era ea aici, unde trebuia să fie, și oh, avea un viitor acum. Cu toții contribuiseră și ce viitor avea să fie. Privi și spre restul companiei și simți aceeași împlinire pe care o simțise și Scarab. Asta era cum

trebuia. Așa *trebuia să fie* și era, deopotrivă, imposibil și inevitabil, ca toate miracolele.

— Cred că e timpul, răspunse ea.

Vorbite cu mirare, cuvintele ei aveau greutatea sorții și chiar dacă restul asistenței nu înțelegea, cu toții erau intimidați de gravitatea momentului și își ținură gura.

Mă rog, mai puțin Zuzana. Ea și Mik stăteau lipiți unul de altul, uitându-se cu ardoare la ceilalți și ciulind urechile, încercând să înțeleagă – cuvintele, măcar – pentru că Zuzana își vârâse în buzunar niște dorințe, mai devreme, și ducă-se cu poliția dorințelor, iar de îndată ce ajunseseră în prezența străinilor, ea făcuse să dispară doi lukhnau, unul pentru ea și unul pentru Mik, dându-le amândurora limba îngerilor.

Nu s-a dovedit de prea mare folos la interpretarea momentului, totuși, așa că Zuzana îndrăzni să întrebe:

— Ăă, timpul pentru ce?

O undă de veselie trecu prin ei toți – și ușurare că existase cineva care să dea glas întrebării la care toți doreau răspunsul. *Chiar așa*. *Timpul pentru ce*?

— Timpul pentru eliberare, zise Eliza. Pentru salvare. Timpul pentru puterile cerești.

— Ele sunt un mit, zise Scarab, nesigură și dornică de a fi convinsă.

Ca și ceilalți, păstra viziunea transmisă de Eliza în minte și nu știa ce să înțeleagă din ea. Nu știa decât că voia s-o creadă.

— Sunt, într-adevăr, încuviință Eliza, zâmbind.

Toată lumea se uita la ea. Toată lumea asculta. Ce ciudat că ea devenise nucleul acestui moment – acest moment de-o importanță uriașă în povestea tuturor lumilor.

— Neamul meu a înțeles că timpul este un ocean, nu un fluviu, le zise ea, tuturor. Nu curge într-o direcție, îndepărtându-se și pierind. El pur și simplu *este* – etern și întreg. Muritorii se pot mișca prin el într-o direcție, dar asta nu reflectă adevărata sa natură – numai limitările noastre. Trecut și viitor sunt născocirile noastre. În ceea ce privește miturile, unele sunt născocite, nimic altceva decât fantezii. Însă unele mituri sunt adevărate. Unele deja au fost trăite. Altele, duse de curenții timpului, cel etern și întreg, nu.

Făcu o pauză, căutându-și cuvintele care să-i facă să înțeleagă.

— Unele mituri sunt profeții.

O rasă de războinici ai luminii au prins de veste despre nithilam *și au călătorit din lumea lor îndepărtată ca să se lupte cu ei*.

Ei au fost puterile cerești, *care au adus lumină în univers*.

La un moment dat, în mijlocul tuturor acestora, Karou și Akiva închiseseră spațiul dintre ei. Acum se țineau strâns unul de altul, uluirea lor făcând peștera să se clatine în jurul lor. Adio-ul lor nu fusese uitat, nici ocolit. Frica li se dusese, dar nu și mâhnirea. Indiferent ce se întâmplase aici, o despărțire încă stătea înaintea lor. Loramendi aștepta, toate acele suflete, în liniște, sub cenușă. Karou era încă ultima speranță a himerelor, iar Akiva era ce era, de nemăsurat și periculos. Însă văzuseră ceva în comunicarea aurie și viitorul care li se deschisese era la fel de magnific pe cât era de înspăimântător.

Era, de asemenea, cumva, instantaneu... sigur. Era de parcă mesajul Elizei se îmbinase în firele vieții tuturor și devenise o parte din ei.

Nu mai era cale de întoarcere de la asta.

Ziri o prinsese pe Liraz de mână când prima comunicare sumbră îi copleșise, și i-o mai ținea și acum. Era prima oară când vreunul dintre ei îl ținea pe celălalt de mână, și pentru ei, imensitatea celor desfășurate în noaptea aceea era umbrită de uimirea perfectă a degetelor împletite – de parcă ăsta fusese lucrul pentru care fuseseră făcute mâinile lor și nicidecum pentru a ține arme.

Uimirea lor era, de asemenea, străbătută de un curent de mâhnire, când au înțeles că nu terminaseră încă de ținut arme.

Nici pe departe.

Eliza era un profet și, de asemenea, era un Călător, iar prima calitate era grozavă, pentru că îi dăruise pe ei cu această comunicare și tot ce implica ea, dar a doua era și mai grozavă, pentru că ea era îndeplinirea propriei profeții. Hărțile și amintirile erau în ea. Elazael din neamul Chavisaery călătorise, foarte demult, dincolo de văluri și făcuse harta universurilor de acolo, și din cauza celor făcute de magii îmbătați de putere celor doisprezece, acele hărți erau toate ale Elizei acum, la fel și amintirile strămoașelor ei despre bestiile însele. Nimeni în viață nu-i mai văzuse pe *nithilam* sau nu călătorise prin tărâmurile pe care le devastaseră ei, dar Eliza le cuprindea pe toate.

Dacă Scarab voia să lupte cu Cataclismul, avea nevoie de un ghid. Și ea voia, iar acum avea și ghidul.

Și mai mult decât un ghid. Oricine putea vedea. Scarab și Eliza erau hotărâtoare de sorți și jumătăți făcute întreg din clipa în care dăduseră cu ochii una de alta. Până și Carnassial, cu desăvârșire tăcut, își abandonă speranțele la fel de tăcut cum și le păstrase.

Cât despre restul, cu toții văzuseră siluetele din viziunea transmisă și cu toții credeau în ea cum credeau în vise, fără să le judece sau să se îndoiască. „Unele mituri sunt adevărate” zisese Eliza. „Unele deja au fost trăite. Altele, duse de curenții timpului, cel etern și întreg, nu”.

Și cu toții știuseră două lucruri deodată: *cine* erau războinicii luminii și *ce* erau ei.

„Ce” era simplu, deși nu mai puțin profund. Erau puterile cerești, cărora în ansamblul timpului încă nu le sosise vremea.

Cât despre „cine”?

Siluetele fuseseră scăldate în lumină, magnifice și… familiare. Ei se văzuseră pe ei înșiși, fiecare dintre ei, de la Rath, băiatul smilodon care nu mai era băiat, la Mik, violonistul din lumea de alături, și Zuzana, păpușara. Până la Akiva și Liraz, care nu aveau să-și piardă niciodată dorința ca Hazael să fi fost printre ei. Până la Ziri din neamul kirinilor, norocos, la urma urmei, și chiar până la Issa, care nu fusese niciodată un războinic înainte. Și până la Karou.

Karou care, cu o viață în urmă, începuse această poveste pe un câmp de bătălie, când îngenunchease lângă un înger muribund și îi zâmbise. Puteai să trasezi o linie de la plaja de la Bullfinch, prin tot ce se întâmplase de atunci – viețile sfârșite și începute, războaiele câștigate și pierdute, dragoste și iadeșuri, furie și regret, înșelăciune și disperare și întotdeauna, cumva, speranță – și s-o închei chiar aici, în această peșteră din Munții Adelphas, în această companie.

Soarta făcu o plecăciune, într-atât de clare erau toate, dar tot i se tăie răsuflarea s-o audă pe Scarab, regina stelianilor și stavila Cataclismului, spunând, cu o ardoare care trimise fiori pe șira spinării tuturor, inclusiv a ei:

— O să fie puteri cerești. *Noi* vom fi acelea.

Epilog

Karou se trezea, în cele mai multe dimineți, în sunetul ciocanelor de fierărie și descoperea că e singură în cortul ei. Issa și Yasri se strecurau afară, în liniște, mai înainte de a se crăpa de ziuă, ca să-i ajute pe Vovi și Awar să pregătească munții de mâncare pentru micul dejun cu care începea ziua lor în tabără. Haxaya făcea parte din echipa de vânătoare, plecată uneori zile întregi în urmărirea turmelor de skelt, pe cursul Râului Erling, în amonte, și cine știe pe unde-și petreceau nopțile Tangris și Bashee.

Când primul ciocan al lui Aegir cădea – ceasul deșteptător al lui Karou, zilele astea, era o nicovală –, echipa de excavații a lui Amzallag deja mâncase și plecase la sit, iar celelalte echipe de muncitori își ocupau rândul la cortul meselor comune.

În afară de fierari – și aceștia făureau cădelnițe acum, nu arme – existau pescarii, sacagiii, cultivatorii. Se construiseră bărci și se călăfătuiseră, se împletiseră plase. Câteva culturi târzii de vară fuseseră plantate în pământ fertil, la câțiva kilometri depărtare, deși cu toții se așteptau la foamete, iarna asta, după un an de grânare distruse și câmpuri arse. Mai puține guri de hrănit, totuși, și asta nu era partea bună a lucrurilor, ci un adevăr care, totuși, avea să-i ajute să treacă în primăvară.

Restul erau ocupați la cetate. În primul rând, fuseseră îngropate oasele care supraviețuiseră incinerării, căci din cenușă nu se putea salva nimic. Aveau să fie constructori, în cele din urmă, dar deocamdată ruinele trebuia curățate și îndepărtate gratiile răsucite de fier ale uriașei cuști. Încă încercau să găsească destule animale de povară ca să ducă la bun sfârșit treaba asta și nu știau ce aveau să facă mai departe cu fierul, odată ce aveau mușchii pentru a-l da la o parte. Unii se gândiseră că Loramendi trebuia reconstruit sub cușcă, așa cum fusese odinioară, iar Karou înțelesese că era prea curând pentru himere să se simtă în siguranță sub un cer deschis, însă spera că, până venea momentul să ia decizia, aveau să aleagă să construiască un oraș potrivit unui viitor mai luminos.

Loramendi putea fi frumos, într-o bună zi.

— Aduceți și un arhitect la întoarcere, le spusese ea lui Mik și Zuzanei, numai pe jumătate în glumă, când aceștia plecaseră pe Pământ, călare pe furtunarul pe care îl botezaseră Samurai.

Se duseseră înapoi după dinți, în primul rând, ciocolată, în al doilea – potrivit Zuzanei – și să vadă cum o mai ducea lumea lor după vizita lui Jael. Lui Karou îi era dor de ei. Fără Zuzana care să-i mai abată gândurile, era întotdeauna la un pas distanță de autocompătimire sau amărăciune. Deși nu era nici pe departe singură aici – și la un milion de kilometri depărtare de izolarea pe care o suferise în primele zile ale rebeliunii, când Lupul îi condusese la măcel, iar ea își petrecea zilele creând soldați ca să reînvie un război – singurătatea pe care o cunoștea Karou acum era ca o pătură de ceață: nici tu soare, nici tu orizont, numai o continuă, insinuantă și inevitabilă răceală.

Mai puțin în vise.

În unele dimineți, când ciocanul o trezea cu prima lovitură răsunătoare, simțea cum cade înapoi în viața ei dintr-un soi de sferă aurie plăcută care pierduse orice contact cu fluxul conștiinței – ca vederea încețoșată de lacrimi. Rămânea doar cu un sentiment; i se părea ca impresia unui suflet, așa cum simțea când deschidea o cădelniță sau când se ducea să colecteze de lângă morți. Și deși nu simțise niciodată sufletul *lui* – fiindcă, din fericire, el nu murise niciodată – o lăsa îmbătată de o senzație de bine, ca atunci când stai în soare. Căldură și lumină și senzația prezenței lui Akiva atât de puternică, încât aproape că-i putea simți mâna peste inima ei și a ei peste a lui.

În dimineața aceasta fusese deosebit de puternică. Stătu întinsă, o nălucă de căldură încă zăbovindu-i pe piept și în palmă. Nu voia să deschidă ochii, ci doar să intre înapoi în sfera aurie și să-l găsească acolo și să rămână.

Oftând, își aminti de un cântec prostesc de pe Pământ despre cum, dacă vrei să-ți amintești visele, de îndată ce te trezești ar trebui să le chemi înapoi ca pe pisoi. Cam tot cântecul era „Vin-aici, pisi, pisi, pisi, pisi, pisi, pisi, pisi, pisi, pisi, pisi…”, ceea ce întotdeauna o făcea să zâmbească. Acum, totuși, zâmbetul era mai mult o strâmbătură, pentru că voia atât de tare ca trucul să funcționeze și nu funcționa.

Și apoi, la foaia de intrare a cortului, cineva își drese ușor glasul.

— Karou?

Vocea era destul de joasă ca să n-o trezească, dacă încă dormea, iar când văzu silueta conturată în gura cortului, razele răsăritului luminând un braț puternic la fel de strălucitor ca auriturile de pe un altar, se ridică în capul oaselor ca împinsă de un resort.

Aruncă păturile la o parte și se ridică, înainte să-și dea seama de greșeală.

Era Carnassial.

Nu-și putu ascunde suferința. Trebui să-și îngroape fața în palme.

— Îmi cer iertare, zise ea, după un moment, împingând totul în adânc, așa cum făcea în fiecare dimineață, ca să poată să-și vadă de treburile zilei.

Își luă mâinile de pe față și îi zâmbi magului stelian.

— Chiar *nu* e îngrozitor să te văd, îi spuse ea.

— E în regulă.

El intră. Ea văzu că adusese ceai și rația de pâine pentru dimineață, ca să poată pleca împreună direct la sit.

— E bine de știut cum ar trebui să arate cineva care se bucură că te vede. Deși nu-mi închipui că majoritatea oamenilor obțin o astfel de reacție. Mie, unuia, nu mi s-a întâmplat niciodată, dar acum am să continui să sper toată viața mea s-o obțin.

— Poate e un blestem, totuși, zise Karou, luând ceașca de ceai de la el.

Înțelesese că el și regina avuseseră o poveste împreună și că acum se terminase; bănuia că de aceea se oferise el să vină în Loramendi, în loc să se întoarcă în Insulele Îndepărtate cu ceilalți.

— Sau poate că e ca skohlul, zise ea.

Aceasta era planta ce creștea în vârful munților, a cărei rășină o ardeau ei în torțe, la peșteri.

— Și crește doar în cele mai aspre condiții.

N-ai fi găsit niciodată skohl în vreo pajiște mângâiată de razele soarelui, ci numai pe fața unei stânci, acoperită de promoroacă. Poate că la fel era și iubirea ce-ți zdrobea inima, nu putea crește decât în medii ostile.

Carnassial clătină din cap. Nu semăna atât de mult cu Akiva, dar era confundat constant cu el aici, de vreme ce Akiva era singurul stelian cunoscut în această parte a lumii.

— Și el a făcut la fel, știi, îi spuse el, prima oară când l-am văzut. Veniserăm să-l ucidem. S-ar fi întâmplat imediat ce l-am găsit, pe loc, dacă nu s-ar fi dovedit să fie cine este. Scarab a făcut un zgomot, iar el s-a întors și s-a uitat către locul în care stătea ea, invizibilă. Și a zâmbit de parcă bucuria însăși îl încolțise în întuneric.

Făcu o pauză și adăugă:

— Pentru că a crezut că erai tu.

Mâna lui Karou tremura, ținând ceaiul, și o sprijini cu cealaltă, deși cu prea puțin efect.

— Când te-ai întors? întrebă ea, schimbând subiectul.

El fusese în Astrae, în calitate de reprezentant al curții stelianilor. Liraz și Ziri se duseseră și ei, pentru a se întâlni cu Elyon și Balieros ca să discute planurile pentru iarna care se apropia.

— Noaptea trecută, îi răspunse Carnassial. Unii dintre ai voștri s-au întors cu noi. Ixander e furios că a ratat șansa, cum zice el, să devină un zeu.

Un zeu. O putere cerească.

Se discutase mult despre ce însemna asta, după noaptea comunicării Elizei, și cei mai mulți căzuseră de acord că, după nicio interpretare admisibilă, ei nu aveau să devină „zei”. Existase o extraordinară unitate și solemnitate între ei, totuși, în acceptarea sorții lor. Aveau să joace un rol în realizarea unui mit. Poate că înainte fusese un mit al serafimilor, dar acum aparținea tuturor. Muritori sau nemuritori, asta nu conta. Un război se profila la orizont, de o asemenea anvergură încât ți se înmuiau genunchii și ți se întuneca mintea, iar *ei* erau războinicii luminii care aveau să alunge întunericul.

— Eu o s-o iau înainte și o să mă consider deja zeu, zisese Zuzana. Voi, băieți, credeți ce vreți.

Lui Karou îi plăcuse ideea că puteai „crede ce vrei”, de parcă realitatea era zona cu mese de bufet de la o petrecere. Măcar să fi fost.

O porție triplă de tort, te rog.

Carnassial continuă despre Ixander.

— El zice că, de drept, ar trebui să fie unul dintre zei, de vreme ce el a vrut să se întoarcă la peșterile kirine cu tine, însă i s-a poruncit să se ducă la Astrae, în schimb. M-am temut că o să mă provoace la luptă pentru locul meu, spuse el zâmbind.

Karou își descoperi propriul zâmbet, imaginându-și-l pe marele soldat cu trăsături de urs căutând subterfugii de soartă.

— Cine știe, zise ea. Nu e ca și cum am putea face stop-cadru pe transmisia Elizei și să alcătuim o listă de nume.

Nici nu puteau vedea transmisia din nou, pentru că Eliza se dusese în Insulele Îndepărtate cu stelianii și Akiva.

— Poate că toți am văzut ceea ce am vrut să vedem.

— Poate, încuviință Carnassial. Pe tine te-am văzut, totuși.

Karou nu-i putu răspunde la fel. Ea nu-l văzuse pe el. Se văzuse pe ea însăși în nimbul acelei viziuni și îl văzuse pe Akiva alături de ea. Priveliștea fusese un colac de salvare pentru cineva care se îneca și ea încă se mai ținea agățată.

Crezuse cu adevărat că avea să vină vremea când îndatoririle lor aveau să-i lase să fie împreună – sau, cel puțin, un timp când ar fi putut să-și plieze, să-și modifice și să-și adapteze îndatoririle cât să fie în acord. Dacă erau obligați să fie sclavii supuși ai sorții pentru totdeauna, atunci nu s-ar fi putut să fie măcar sclavii supuși ai sorții pe același continent, probabil sub același acoperiș?

Într-o bună zi.

Și spera să se întâmple *înainte* ca războiul lui Scarab să-i cheme pe toți la înfruntarea cu *nithilam*.

Și când anume avea să fie asta? Nu prea curând. Aceasta nu era o confruntare în care să te arunci imediat. Însăși ideea de luptă fusese contestată violent când stelianii se întorseseră acasă, după spusele lui Carnassial, care primea transmisiuni de le ai lui.

Opoziția nu fusese generală, totuși. Aparent, mulți își susțineau regina, sperând la un viitor în care să fie eliberați de sarcina lor de a păstra vălul intact.

— Ai mai primit vești de acasă? își îngădui Karou să întrebe.

Fuseseră câteva mesaje de la Akiva și spera că, azi, urma să mai vină încă unul.

Carnassial dădu din cap.

— Acum două nopți. Toată lumea e bine.

— Toată lumea e bine? repetă ea, dorindu-și abilitatea sprâncenelor Zuzanei ca să exprime exact ce gândea despre această veste. Serios, asta-i tot?

— Mai mult decât bine, atunci, încercă el. Regina e acasă, vălul se însănătoșește și se apropie sezonul visării.

Karou înțelesese că vălul se însănătoșea, pentru că Akiva nu-l mai secătuia și echilibrul obișnuit se restabilise, dar nu știa ce era sezonul visării. Întrebă.

— E… o perioadă bună a anului, răspunse Carnassial cu o voce răgușită și își mută privirea.

— Oh, zise ea, în continuare neînțelegând. Cât de bună?

Vocea lui era tot răgușită când spuse:

— Asta depinde în întregime de persoana cu care o petreci.

Și, de data asta, Karou își întoarse privirea.

Oh.

Își încălță ghetele și își prinse părul la spate, legându-l cu o fâșie de pânză pe care o rupsese dintr-una din cele două bluze ale ei. Luxos. *Adu niște elastice*, gândi ea către Zuzana, dorindu-și să aibă și ea puterea telesteziei.

Era deja îmbrăcată. Asta nu era o viață pentru pijamale, chiar dacă le-ar fi avut. Schimba două rânduri de haine, dormind și umblând într-unele până când picau la testul mirosirii – deși, pe cinstite, era cel mai indulgent test al mirosirii, zilele astea. I se părea puțin amuzant să-și imagineze buticul din Roma de unde asistenta de cumpărături a lui Esther achiziționase hainele acestea și în ce condiții, să zicem, următoarea bluză la rând s-ar fi găsit într-o zi normală. Vreo fată italiancă ar fi purtat-o pe o motocicletă, probabil, cu brațele unui băiat înconjurând-o ușor pe după talie. Își imagină că ar avea o tunsoare à la Audrey Hepburn, pentru că, de ce nu? Reveriile romane meritau o tunsoare Audrey Hepburn. Un lucru era sigur: bluza de pe fata imaginată poate că ar fi arătat la început ca a lui Karou, dar n-ar fi putut semăna nici în ruptul capului cu articolul înnegrit de cenușă, asprit de spălările în râu, decolorat de soare și scorțos de transpirație pe care îl purta Karou acum.

— Bine, zise ea, golindu-și cana de ceai și luând bucata de pâine de la Carnassial ca s-o mănânce pe drum. Povestește-mi ce se întâmplă în Astrae.

Și el îi povesti, iar aerul dimineții era dulceag în jurul lor, și se auzeau râsete în tabăra care se deștepta – chiar și râsete de copii, pentru că refugiații începuseră să-i caute – și, în acest moment al zilei, când pământul era îmbăiat în lumina de șerbet a răsăritului, chiar n-ai fi putut spune că munții îndepărtați erau lipsiți de culoare și morți. Karou putea vedea până la șirurile de

munți unde se afla templul lui Ellai, o ruină înnegrită, deși nu putea zări ruina însăși.

Fusese până acolo ca să recupereze cădelnița lui Yasri. Se dusese singură, pregătită să fie rănită până în măduva oaselor de amintirile acelei luni de nopți îmbătătoare, însă nici măcar nu mai arătase ca același loc. Dacă păduricea de recviemi crescuse din nou de când Thiago îi dăduse foc, cu optsprezece ani în urmă, arsese din nou anul trecut, laolaltă cu toate celelalte. Nu exista nicio coroană a vechilor copaci și nicio evangelină – păsările-șarpe al căror sâsâit fusese muzica de fundal al unei luni de dragoste și ale căror țipete, cuprinse de foc, marcaseră sfârșitul întregii povești.

Ei bine, dar *nu* sfârșitul. Mai multe capitole fuseseră scrise de atunci și multe altele aveau să mai fie scrise, iar Karou nu credea, la urma urmei, că aveau să fie monotone, așa cum își exprimase speranța cu voce tare în tabăra Dominionului, în acea noapte cu Akiva. Nu când *nithilam* dădeau târcoale în jur și când o curajoasă regină tânără apuca soarta de gât.

Karou și Carnassial ajunseră în vârful colinei care ascundea cetatea ruinată de vederea celor din tabără, și iat-o, înaintea lor, nemaifiind la fel cum o văzuse Karou când zburase până aici de pe Pământ, cu câteva luni în urmă, și o găsise curățată de orice semn de viață, fără niciun suflet care să-i mângâie simțurile, fără nicio speranță. Gratiile cuștii zăceau exact cum le găsise atunci, ca oasele unei gigantice bestii moarte, dar sub ele se mișcau siluete. Echipe de chitinoase, miriaboi cu multe picioare se căzneau să ridice blocurile de piatră înnegrită din care fuseseră construite meterezele și turnurile unei fortărețe masive și negre. Dedesubtul lor, știa Karou, era frumusețea ascunsă. Catedrala lui Brimstone fusese o minune a lumii, o peșteră de o asemenea splendoare încât fusese pe jumătate motivul pentru care el și Despotul aleseseră să-și stabilească orașul aici, în urmă cu o mie de ani.

Acum era o groapă comună, dar din clipa în care aflase ce făcuseră locuitorii din Loramendi la sfârșitul asediului, Karou nu se mai gândise astfel la ea. Se gândise la ea așa cum Brimstone și Despotul intenționaseră: ca la o cădelniță și un vis.

Își petrecuse zile în șir acolo, și ajutând la excavații, dar cel mai mult bântuind prin ruinele moarte, cu simțurile la pândă după atingerea sufletelor, alertă la clipa când molozul avea să

se dea la o parte, deschizând vreo crăpătură spre ce se afla sub picioarele lor. Nimeni altcineva nu le-ar fi putut simți, numai ea. Ei bine, încă nu le simțise, dar avea s-o facă, avea să le colecteze pe fiecare dintre ele și să nu lase nici măcar unul să i se strecoare printre degete. Și după aceea?

După aceea.

Karou trase adânc aer în piept și privi în sus. Cerul avea să fie senin, astăzi. Himerele și serafimii aveau să muncească sub el, umăr la umăr. Se dusese vestea, în sud, că Loramendi era reconstruit și în fiecare zi tot mai mulți refugiați li se alăturau. Curând, sclavii eliberați aveau să vină dinspre nord, majoritatea fiind născuți și crescuți acolo, în sclavie. Și în Astrae himerele și serafimii munceau împreună, o muncă mai mult sufocantă decât deșelătoare. Transformau un imperiu. Incredibil. Și, în capătul îndepărtat al lumii, unde sute de insule verzi împestrițau marea în formațiuni ciudate, arătând mai mult ca înotătoarele unor șerpi de mare decât ca pământ locuit, un popor cu ochi de foc se pregătea pentru un sezon mai plăcut.

Ei bine, Karou își spuse că probabil îl meritau. Înțelesese acum ce muncă le determina viețile și ce dăruiau din ei înșiși pentru a ține vălul Eretzului intact. Nu știa de ce îl numeau sezonul „visării”, dar închise ochii și își îngădui să viseze că l-ar fi putut întâlni pe Akiva acolo, dacă nu în altă parte, în acel loc auriu dinăuntrul somnului ei, pe care-l împărțea cu el.

• • •

Akiva nu știa dacă mesajele lui ajungeau la Karou, dar continua să încerce, în timp ce săptămânile se preschimbau în luni. Nightingale îl prevenise că distanța mare impunea un nivel de finețe pe care el era improbabil s-o dobândească vreo câțiva ani. Trimisese ea câteva mesaje din partea lui, însă era greu de știut ce să pună în cuvinte. El ar fi vrut să transmită sentimentele – deși i se spusese că sentimentele erau pentru nivelul expert de telestezie și să nu se aștepte la vreun succes –, iar acelea nu puteau veni decât dinăuntrul lui.

Insulele Îndepărtate erau înșiruite pe linia ecuatorului, așa că soarele apunea devreme, seara, la aceeași oră, tot timpul anului. La asfințit, Akiva își rezerva un timp pentru el, în fiecare zi, încercând să trimită mesaje lui Karou. Pentru ea, pe partea cealaltă a lumii, avea să fie ceasul de imediat dinainte de zori,

iar lui îi plăcea ideea că, într-un fel, ea se trezea cu el, chiar dacă el nu putea experimenta personal asta.

Într-o bună zi.

— M-am gândit eu că o să te găsesc aici.

Akiva se întoarse. Venise la templul din punctul cel mai înalt al insulei, cum făcea în majoritatea serilor, pentru singurătate. O sută treizeci și patru de zile, până acum, iar aceasta era prima oară când se întâlnea cu cineva, în afara unuia dintre bătrânii veștejiți care întreținea flacăra eternă. Flacăra cinstea puterile cerești, iar bătrânii refuzaseră să priceapă că divinitățile lor nu existau. Scarab nu insistase, iar flacăra continua să ardă.

Însă acum venise Melliel, sora lui Akiva, pe care o găsise întemnițată, la sosirea lui. Ea și restul echipei fuseseră eliberați în ziua aceea, deopotrivă cu ceilalți soldați și emisari ai lui Joram, care fuseseră închiși în temnițe separate. Tuturor li se dăduse de ales să rămână sau să plece, iar bastarzii, neavând familie la care să se întoarcă, rămăseseră, cel puțin deocamdată.

Câțiva dintre ei, inclusiv Yav, cel mai tânăr, avuseseră puternice stimulente în forma sezonului visării, care avea curând să se încheie și era foarte probabil să vadă introducerea ochilor albaștri în linia descendenților steliani. În ceea ce o privea, Melliel susținuse că motivul era *nithilam* și voia să fie mai aproape de locul în care avea să se desfășoare următorul război. Însă Akiva se gândi că sora lui arăta pe zi ce trecea mai puțin războinică și observase că petrecea mai mult timp cântând decât antrenându-se. Dintotdeauna avusese o voce frumoasă, iar acum accentul ei se îmblânzise până aproape de cel al stelianilor, și învățase cântece vechi din Meliz, cu magie în ele.

El o salută și n-o întrebă de ce îl căuta. Urma să se vadă unii pe alții la cină, peste o oră, așa că se gândi că, dacă ea îl căutase acum, înseamnă că voia să-i vorbească între patru ochi. Dacă ea avea ceva de spus, totuși, nu se grăbi să înceapă.

— Care dintre ele? îl întrebă ea, stând lângă el și privind în depărtare, la priveliștea din fața ochilor.

Într-o zi senină, de aici, de sus, erau vizibile aproape două sute de insule. Cam nouăzeci la sută dintre ele erau nelocuite și probabil nu foarte optime pentru a fi locuite, iar Akiva ceruse

una pentru el. Și pentru Karou, deși nu spusese niciodată asta cu glas tare.

Arătă spre o îngrămădire de insulițe din vest, în spatele cărora apunea soarele.

— Aceea micuță care seamănă cu o țestoasă, zise el și ea scoase un sunet de parcă ar fi identificat-o, deși el se gândi că era greu de crezut.

Nu era una dintre insulele cu relief abrupt, țuguiate și modelate de lava de altă dată, și nu era niciuna dintre căldări, cu lagunele lor perfect ascunse.

— Are apă proaspătă? întrebă Melliel.

— Ori de câte ori plouă, zise el și ea râse.

Ploua nemilos în această perioadă a anului – la fiecare câteva ore, un soi de aversă cum nu mai văzuseră ei niciodată în nord: scurtă, dar torențială. Cascadele care coborau din vârful insulei se umflau și se schimbau din albastre în maronii în câteva minute, apoi se retrăgeau la normal, aproape la fel de rapid. Aerul era umed, iar norii pluteau joși și fără grabă, îngreunați de burțile pline de ploaie. Unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care Akiva le văzuse vreodată era umbra acelor nori gonind pe suprafața mării, arătând atât de asemănătoare cu siluetele creaturilor marine din adâncuri că, la început, nu-i venise să creadă că nu erau animale marine și fusese tachinat din cauza asta.

— Uite, un rorqual! făcea silfa, arătându-i spre umbra unui nor mai mare decât jumătate din insule, și râdea la ideea că ar fi putut exista vreodată un leviatan atât de mare.

Un *nithilam*, gândea Akiva. Nu erau niciodată prea departe de gândurile lui.

— Și casa? întrebă Melliel.

El îi aruncă o privire piezișă.

— E cam mult s-o numim astfel.

Era ceva, totuși. Speranța îl ținea pe Akiva în toate mințile și gândul la Karou îi dădea putere să muncească, zi după zi, la lecțiile de bază în *anima*, care era denumirea corectă a „schemei energiilor”, și care era originea nu numai a magiei, dar și a minții, a sufletului și a vieții înseși. Numai când avea să fie sigur că e stăpân pe el însuși și pe înspăimântătoarea lui abilitate de a extrage *siritharul* putea fi liber să se ducă unde voia. Cât despre Karou – dacă ar fi putut veni ea aici să vadă cu

ce se ocupa el în orele libere –, știa că îndatorirea ei avea s-o țină departe mult timp de acum încolo. Era o oarecare consolare pentru el gândul că Ziri, Liraz, Zuzana și Mik erau cu ea, să se asigure că ea va fi bine. Și Carnassial, de asemenea, care promisese s-o învețe o metodă mai subtilă de a da tribut decât durerea.

Deși, cumva, gândul la Karou luând lecții zilnice cu magul stelian era mai puțin decât pură consolare pentru Akiva.

— Face progrese, totuși? întrebă Melliel.

El ridică din umeri. Nu voia să-i spună că era gata, că era gata de mai demult, că în fiecare dimineață când se trezea în baraca pe care o împărțea cu frații și surorile sale bastarzi, mai stătea un moment cu ochii închiși, imaginându-și dimineața așa cum ar fi putut fi, nu așa cum era.

— Ai nevoie de ceva pentru casă? Silfa mi-a dăruit un ibric frumos și nu l-am folosit nici măcar o dată. Poți să-l iei tu.

Era o ofertă simplă, dar îl făcu pe Akiva să-i arunce lui Melliel o privire bănuitoare. El nu avea un ibric, și mai nimic altceva, dar nu înțelegea cum de putea ști ea asta.

— Bine, mulțumesc, zise el, făcând un efort să se arate amabil.

Oricât de binevoitoare, oferta părea intruzivă. Pentru cea mai mare parte, viața lui Akiva de când venise aici fusese o carte deschisă. Rutina lui, antrenamentul, progresele, chiar și dispozițiile păreau să fie pregătite pentru o discuție generală în orice moment. Unul dintre magi – de obicei Nightingale – ținea contactul cu animalul tot timpul, un proces de monitorizare care fusese comparat cu a-i lua pulsul cu degetul mare pe încheietură. Bunica lui îl asigurase că nimeni nu-i citea gândurile și el spera că era adevărat, cum de altfel mai spera că, în lipsa lui de experiență, nu împrăștia încercările lui de transmitere ca pe confetti, la întreaga populație.

Pentru că asta ar fi fost stingheritor.

În orice caz, deși se simțea ca proiectul comun al stelianilor, ar fi vrut să țină asta pentru el. Nu vorbea cu nimeni – despre insulă, casă, speranțele lui –, deși se părea că ei știau oricum totul. Și, bineînțeles, nu dusese pe nimeni acolo. Karou avea să fie cea dintâi. Într-o bună zi. Era ca o mantră: *într-o bună zi*.

— Bine, zise Melliel.

Akiva mai așteptă un moment să vadă dacă avea să-i spună de ce venise până aici, însă ea tăcu, iar privirea cu care îl învălui era aproape tandră.

— Ne vedem la cină, zise ea, în cele din urmă, și îi atinse brațul, la plecare.

Fusese o întâlnire ciudată, dar el și-o scoase din minte și se concentră la formularea mesajului pe care avea să i-l trimită lui Karou în ziua aceea. Abia mai târziu, când a coborât din vârful colinei, întorcându-se în baracă, pe drumul spre cină, ciudățenia întâlnirii avea să-i atragă atenția, pentru că mai multe ciudățenii îl așteptau acolo, în galeria cu acoperiș de stuf care se întindea pe toată lungimea clădirii.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost ibricul și de aceea a înțeles și restul darurilor. A urcat treptele și s-a uitat la toate acele lucruri care nu fuseseră acolo, cu o oră mai devreme. Un taburet brodat, o pereche de felinare de alamă, un castron mare de lemn lustruit, plin cu fructe diverse de pe insulă. Mai erau metri întregi de pânză albă diafană, frumos împăturită, un ulcior de lut, o oglindă. Le examina pe toate, uluit, când auzi sosirea cuiva înaripat în spatele lui și se întoarse s-o vadă pe bunica lui coborând. Ea îi întinse un pachețel învelit în hârtie.

— Și tu? o întrebă el, ușor acuzator.

Ea zâmbi, iar tandrețea privirii sale i-o aminti pe a lui Melliel. *Ce-au pus la cale femeile*? se întrebă Akiva, în timp ce Nightingale urcă treptele și îi întinse darul ei.

— Probabil ar trebui să le duci imediat pe insulă, zise ea.

Pentru o clipă, Akiva se uită doar la ea. Dacă mintea îi lucra cu încetineală la deslușirea înțelesului vorbelor ei, era doar pentru că își ținea speranța cu grijă în frâu, la fel ca pe magia lui dezordonată. Iar când crezu că a înțeles-o, nu mai spuse niciun cuvânt. Doar împinse spre ea un mesaj mintal care-i ieși ca un strigăt. Nu era nimic decât întrebare, esența întrebării, și aceasta o izbi cu o forță care o făcu să clipească, apoi să râdă.

— Ei, zise ea, cred că telestezia ta face progrese.

— Nightingale, zise el, încordat, cu vocea abia șoptită și cu nerăbdare.

Și ea dădu din cap. Zâmbi. Și îi trimise minții lui o imagine fugară a unor siluete pe cer. Un furtunar. Un kirin. O jumătate de duzină de serafimi și un număr egal de himere. Și cu ei,

cineva care zbura fără aripi, lunecând, cu părul fluturând albastru pe cerul amurgului.

Akiva avea să se gândească, mai târziu, că Nightingale fusese cea care venise să-i dea vestea, în caz că, în bucuria lui, avea să atingă *siritharul*. Nu-l atinse. Îl antrenaseră să recunoască limitele propriului *anima* și să se mențină între ele, ceea ce și făcu. Sufletul lui se aprinse ca artificiile care izbucniseră deasupra cetății Loramendi cu mulți ani în urmă, când Madrigal îl luase de mână și îl condusese într-o nouă viață, una trăită pe timp de noapte, pentru dragoste.

Acum venea noaptea și, neobservată, neprevăzută și mai devreme decât își îngăduise el să viseze, la fel și dragostea.

•••

Carnassial trimisese mesaj înainte, să anunțe sosirea lor, dar femeile aranjaseră lucrurile altfel. Yav și Stivan, dintre bastarzi, ca și Reave și Wraith, dintre steliani, protestaseră că era o cruzime să-l trimită pe Akiva de acolo, când o făcuseră, dar femeile nu-i ascultaseră. Se strânseră pe terasa palatului cu fațadă modestă, de stâncă, și așteptaseră. Între timp, se lăsase noaptea și, de asemenea, se pornise una dintre ploile rapide și neîndurătoare, astfel încât nou-sosiții aterizaseră mai înainte ca pâlpâirea aripilor serafimilor dintre ei să poată fi văzută.

Au fost primiți fără fanfară. Bărbații au fost separați ca pleava de grâu și lăsați unde erau. Carnassial și Reave schimbară o privire de solidaritate în lungă suferință înainte de a-i conduce pe Mik, Ziri, Virko, Rath, Ixander și încă vreo câțiva bastarzi cu ochii mari, la adăpost de ploaie.

Scarab, Eliza și Nightingale, între timp, le călăuziră pe Karou, Zuzana, Liraz, Issa și Umbrele Care Trăiesc prin camerele personale ale reginei și în băile palatului, unde aburul parfumat le învălui în ceea ce toate recunoscură că era cea mai bună dintre primiri.

Ei bine, cu excepția uneia. Karou se uitase după Akiva în acele secunde dintre aterizare și conducerea rapidă spre baie și nu-l văzuse. Nightingale îi strânsese mâna și îi zâmbise, și găsise o oarecare consolare în asta, deși nimic n-avea să fie cu adevărat liniștitor până când nu-l vedea pe el și nu simțea conexiunea dintre ei neîntreruptă.

Ea credea că mai era. Neîntreruptă. În fiecare dimineață se trezea cu această convingere, aproape de parcă fusese cu el în somn.

— Cum se face că ai venit și tu? întrebă Scarab, după ce toate se dezbrăcară și se cufundară în apa înspumată, cu niște pocale cu o băutură ciudată în mâini, ale cărei proprietăți răcoritoare contrabalansau fierbințeala aproape insuportabilă a băii. Ți-ai terminat deja munca?

Îi răspunse Issa, iar Karou îi fu recunoscătoare. Nu se simțea în stare să se prefacă participând la nicio interacțiune socială normală.

Unde e el?

— Colectarea s-a încheiat, zise Issa. Sufletele sunt strânse și în siguranță. Dar ne așteptăm ca iarna să fie grea și tot mai mulți refugiați sosesc în fiecare zi. Am socotit de comun acord că ar fi mai bine să așteptăm un anotimp mai blând ca să începem resurecțiile.

Era un mod diplomatic de a spune că aleseseră să nu aducă morții din Loramendi înapoi la viață doar ca să se grămădească și să flămânzească laolaltă, într-un anotimp mohorât de lapoviță și cenușă noroită. Nu era destulă mâncare pentru toată lumea, nici adăposturi. Nu asta speraseră Brimstone și Despotul când prăbușiseră lunga scară în spirală ce ducea sub pământ, închizându-și poporul în subteran. Și nu pentru asta se sacrificaseră cei care stăteau deasupra. Ci voiseră ca ei să poată, într-o zi, să cunoască o viață într-un timp mai bun.

Ziua aceea nu venise încă. Timpul nu era suficient de bun.

Fusese decizia corectă, Karou știa, dar pentru că o elibera pe ea ca să facă, în sfârșit, ceea ce își dorea cel mai tare, se ținuse deoparte de la dezbatere și lăsase hotărârea în seama celorlalți. Nu se putea abține să nu-și considere propriile dorințe ca fiind egoiste și toată speranța ei adunată ca pe o răsplată pe care nu avea niciun motiv s-o care după ea prin lume, pentru a o cheltui pe numai un singur suflet, în vreme ce atât de multe altele rămâneau în stază.

De parcă sesizând un conflict în ea, Scarab zise:

— A fost o alegere curajoasă și îmi imaginez că n-a fost ușoară. Însă toate o să iasă bine. Orașele sunt reconstruite. Asta implică mușchi, voință și timp.

— Și, apropo de timp, zise Nightingale, cât o să stați?

Liraz răspunse:

— Cei mai mulți dintre noi, vreo două săptămâni, dar s-a decis – și îi aruncă lui Karou o privire severă – ca ea să rămână la voi până în primăvară.

Acesta era cel mai adânc conflict al lui Karou. Oricât de mult ar fi vrut – întreaga iarnă aici, cu Akiva – nu-și putea scoate din minte condițiile aspre pe care ceilalți aveau să le îndure. *Când lucrurile devin grele*, gândea ea, *cei tari* nu *se duc în vacanță*.

— Sănătatea *animei* tale e de maximă importanță pentru poporul tău, zise Scarab. Să nu uiți niciodată asta. Ai nevoie să-ți revii și să te odihnești.

Nightingale adăugă:

— La fel cum durerea reprezintă un tribut crud, și nefericirea dă naștere puterii crude.

— În fericire, zise Eliza, arătând de parcă ar fi știut ce spune, *anima* înflorește.

Issa dădea din cap la tot ce spuneau femeile, cu o expresie de *Ți-am spus eu*, fixată ferm pe față. Bineînțeles că și ea își spusese același lucru, în sinea ei, chiar dacă nu în aceiași termeni.

— Este datoria ta, dulce copilă, adăugă ea acum, să fii bine în trup și în suflet.

Fericirea trebuie să se ducă undeva, își aminti Karou, și se cufundă mai adânc în apă, cu un suspin. Unele sorți erau dificil de acceptat, dar asta nu era dintre acelea.

— Atunci, bine, zise ea, cu falsă reticență. Dacă trebuie.

Se spălară, iar Karou ieși din bazin simțindu-se purificată în trup și spirit. Era bine să fii îngrijită de femei. Și ce mai trupă erau. Cele mai ucigătoare dintre toate himerele, laolaltă cu cele mai ucigătoare dintre femeile serafim, cu o naja, o feroce *niic-niic* într-o înșelătoare formă umană adorabilă, o pereche de steliane cu ochi de pară de o putere greu de conceput și Eliza, care fusese răspunsul. Cheia care se potrivise încuietorii. Și, de asemenea, o tipă foarte de treabă.

Ele îi pieptănară părul lui Karou și i-l răsuciră, încă umed, în spirale lungi legate cu viță, căzând grele pe spatele ei gol. Îi aduseră veșminte ușoare, mătăsoase, în stil stelian, și le apropiară de fața ei.

— Albul n-o să ți se potrivească, declară Scarab, aruncând rochia deoparte. O să arăți ca o fantomă.

În schimb, scoase o rochie foșnitoare de mătase albastru de miezul nopții, spuzită pe alocuri cu mici cristale ca niște constelații, iar Karou râse. O lăsă să-i treacă printre mâini ca apa și trecutul odată cu ea.

— Ce? întrebă Zuzana.

— Nimic, răspunse ea și se lăsă îmbrăcată.

Era un soi de sari, care se aduna pe un umăr, lăsându-i brațele goale, iar Karou aproape că-și dori un bol de zahăr și un pămătuf cu care să se pudreze. Un ecou al altei prime nopți. Rochia era atât de asemănătoare celei pe care o purtase la balul Despotului, când Akiva venise s-o găsească.

— Vrei să-ți păstrezi hainele? întrebă Eliza, împingând în grămada dezbrăcată cu piciorul.

— Arde-le, zise Karou. Oh, Stai puțin.

Scoase din buzunarul pantalonilor iadeșul pe care îl purtase la ea toate aceste luni.

— În regulă, zise ea. *Acum*, arde-le.

Se simțea ca o mireasă, când o conduseră afară. Ploaia se oprise, dar noaptea era însuflețită cu amintirea ei în picături și în pârâiașe, și în trilurile creaturilor și aromele de miere, în aerul îmbălsămat și greu de ceață.

Și acolo era Akiva.

Ud până la piele și aureolat de aburi, căldura corpului său evaporând ploaia. Ochii lui erau învăpăiați, era furios de așteptare. Mâinile îi tremurau și i se strângeau în pumni, dar când o văzu pe Karou rămase nemișcat.

Timpul se poticni sau poate numai așa păru. Nu mai erau de folos acele secunde invazive în care ei nu se atingeau. Avuseseră deja prea multe de soiul ăsta și le puseră rapid capăt celor câteva din final.

Zburară împreună. Timpul însuși sări la o parte din calea lor, iar Karou și Akiva se învârteau, iar pământul rămânea din ce în ce mai departe. Insulele rămaseră departe. Cerul îi atrase în înalturi și lunile se ascunseră în nori, ținându-și pentru ele lacrimile și regretul, care aparțineau epocii sfârșite.

Buze și răsuflare și aripi și dans. Recunoștință, ușurare și foame. Și râs. Râs respirat și gustat. Fețe sărutate, niciun locșor uitat. Gene ude de lacrimi, săruturi sărate buze pe buze. Buze, în sfârșit, moi și fierbinți – centrul moale și fierbinte al universului – și bătăi de inimi nu la unison, ci trecute de la unul

la altul între trupurile lor lipite, ca o conversație făcută doar din cuvântul *da*.

Și așa a fost. Karou și Akiva s-au ținut unul de altul și nu și-au mai dat drumul.

Nu a fost un final fericit, ci un mijloc fericit – cel puțin, după atât de multe începuturi periculoase. Povestea lor avea să fie lungă. Avea să se scrie mult despre ei, uneori în versuri, uneori în cântece, alteori în proză simplă, în volume așternute pe hârtie pentru arhivele orașelor încă neconstruite. Împotriva dorinței exprese a lui Karou, niciuna dintre acestea nu avea să fie plicticoasă.

Lucru pentru care ea urma să aibă motive de a fi bucuroasă de un milion de ori, începând din noaptea aceea.

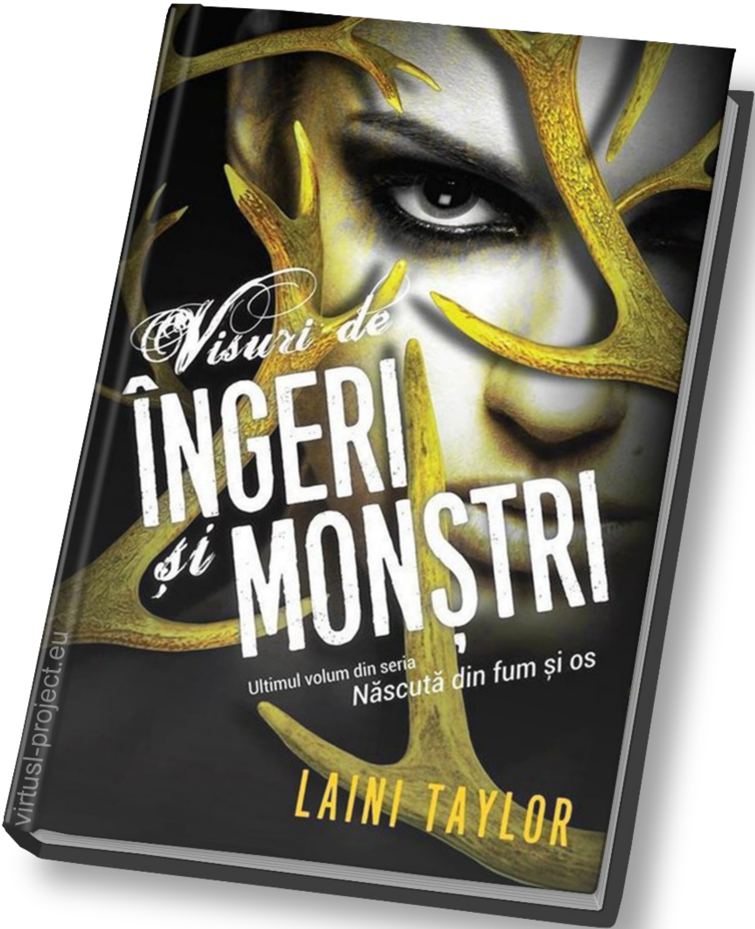
Zbor prin cețurile mișcătoare, ținându-se de mâini. O insulă dintre sute altele. O casă pe o plajă mică în formă de lună nouă. Akiva nu mințise când îi spusese lui Melliel că era o exagerare s-o numești casă. Plănuise o ușă, la un moment dat, ca să închidă lumea afară, dar nu era nicio ușă încă, așa că lumea părea o extensie a casei înseși: mare și stele pentru totdeauna.

Construcția era un pavilion: un acoperiș de paie pe stâlpi, cuibărită la baza falezei și adăpostită de ea, cu podea de nisip fin, cu vițele vii care atârnau de stâncă închipuind doi pereți verzi pe două laturi. Atât reușise Akiva să facă până în ziua aceea. Și înăuntru erau o masă și niște scaune. Mă rog, erau bușteni aduși de valuri pe țărm și cioppliți cu toporul, dar „masa” avea o față de masă deasupra, mai elegantă decât merita. Iar acum și un castron de lemn plin cu fructe trona în mijlocul ei, și un ibric frumos, cu o cutie de ceai și două cești. Felinare atârnau de cârlige și pânze diafane, lungi, închipuiau al treilea perete, fluturând în vânt, transparente ca o ceață pe mare.

Darul lui Nightingale fusese deschis și pus la locul cuvenit, iar când Akiva o aduse pe Karou în casa pe care o făcuse el pentru ea – un loc desprins direct din fantezie, perfect, într-atât încât ea uită să mai respire și trebui să învețe din nou, grăbită – dorința lui se îndeplinise întrutotul.

Pe pat, o pătură care să-i învelească, o pătură care era a lor împreună. Și la un moment dat, noaptea, s-au întâlnit peste ea și au stat unul în fața celuilalt peste un spațiu micșorat, cu genunchii strânși sub ei și ținând între ei iadeșul.

S-au prins cu degetele de câte un braț al osului subțire și au tras.

Visuri de
ÎNGERI
și MONȘTRI
Ultimul volum din seria
Născută din fum și os
LAINI TAYLOR